APÒCRIFS

1st Esdras

Primer Esdras

CAPÍTOL 1

1 Josies va celebrar la festa de la Pasqua a Jerusalem al seu Senyor i va oferir la Pasqua el dia catorze del primer mes;
2 Després d'haver posat els sacerdots segons els seus costums diaris, vestits amb vestits llargs, al temple del Senyor.
3 I va dir als levites, els sants ministres d'Israel, que es consagraven al Senyor per posar l'arca santa del Senyor a la casa que el rei Salomó, fill de David, havia construït:
4 I va dir: No portareu més l'arca sobre les vostres espatlles; ara, doncs, serviu el Senyor, el vostre Déu, i serviu el seu poble Israel, i us prepareu segons les vostres famílies i parentals.
5 Tal com va ordenar David, rei d'Israel, i segons la magnificència del seu fill Salomó, i dempeus al temple segons la dignitat de les famílies de vosaltres, els levites, que oficien en presència dels vostres germans, els fills d'Israel. ,
6 Oferiu la Pasqua en ordre, prepareu els sacrificis per als vostres germans i celebreu la Pasqua segons el manament del Senyor, que va ser donat a Moisès.
7 I Josies va donar trenta mil anyells i cabrits i tres mil vedells al poble que s'hi va trobar: aquestes coses van ser donades de la dieta del rei, tal com havia promès, al poble, als sacerdots i als levites.
8 I Hèlquies, Zacaries i Siel, governadors del temple, van donar als sacerdots per a la Pasqua dues mil sis-centes ovelles i tres-cents vedells.
9 I Jeconies, i Samaies, i el seu germà Natanael, i Assàbies, i Oquiel i Joram, capitans de milers, van donar als levites per a la Pasqua cinc mil ovelles i set-cents vedells.
10 I quan es van fer aquestes coses, els sacerdots i els levites, que tenien els àzims, es van posar dempeus en un ordre molt bonic segons les famílies.
11 I segons les diverses dignitats dels pares, davant el poble, per oferir al Senyor, tal com està escrit al llibre de Moisès; i així ho van fer al matí.
12 I van rostir la Pasqua al foc, com correspon; quant als sacrificis, els van cuinar en olles i paelles de llautó amb un bon sabor.
13 I els va posar davant de tot el poble, i després es van preparar per a ells i per als sacerdots, els seus germans, els fills d'Aaron.
14 Perquè els sacerdots oferien el greix fins a la nit; i els levites es preparaven per a ells i els sacerdots, els seus germans, els fills d'Aaron.
15 També els sants cantants, els fills d'Asaf, estaven al seu ordre, segons l'ordenament de David, és a dir, Asaf, Zacaries i Jedutun, que era del seguici del rei.
16 A més, els porters eren a totes les portes; no era lícit que ningú abandonés el seu servei ordinari: perquè els seus germans els levites els preparaven.
17 Així es van fer les coses que pertanyien als sacrificis del Senyor aquell dia, perquè poguessin celebrar la Pasqua,
18 I oferiu sacrificis a l'altar del Senyor, segons el manament del rei Josies.
19 Així, els fills d'Israel que eren presents celebraven la Pasqua en aquell temps i la festa del pa dolç durant set dies.
20 I aquesta Pasqua no es celebrava a Israel des dels temps del profeta Samuel.
21 Sí, tots els reis d'Israel no van celebrar una Pasqua com Josies, i els sacerdots, els levites i els jueus, amb tot Israel que es trobava habitant a Jerusalem.
22 L'any divuit del regnat de Josies es va celebrar aquesta Pasqua.
23 I les obres o Josies eren rectes davant el seu Senyor amb un cor ple de pietat.
24 Pel que fa a les coses que van passar en el seu temps, van ser escrites en temps anteriors, sobre aquells que van pecar i van fer malament contra el Senyor entre tots els pobles i regnes, i com el van afligir molt, de manera que les paraules del Senyor Senyor es va aixecar contra Israel.
25 Després de tots aquests actes de Josies, va succeir que el faraó, rei d'Egipte, va venir a fer la guerra a Carcamis contra l'Eufrates; i Josies va sortir contra ell.
26 Però el rei d'Egipte li va enviar a dir-li: Què tinc a veure amb tu, oh rei de Judea?
27 No sóc enviat del Senyor Déu contra tu; perquè la meva guerra és a l'Eufrates; i ara el Senyor és amb mi, sí, el Senyor és amb mi i m'afanya endavant: allunyeu-vos de mi i no sigueu contra el Senyor.
28 Però Josies no va apartar d'ell el seu carro, sinó que es va comprometre a lluitar amb ell, sense tenir en compte les paraules del profeta Jeremi que va dir per boca del Senyor:
29 Però van lluitar amb ell a la plana de Magiddo, i els prínceps van arribar contra el rei Josies.
30 Llavors el rei va dir als seus servents: Treu-me fora de la batalla; perquè sóc molt feble. I de seguida els seus servents el van treure de la batalla.
31 Llavors va pujar al seu segon carro; i en ser portat de tornada a Jerusalem, va morir, i va ser enterrat al sepulcre del seu pare.
32 I a tots els jueus van plorar per Josies, sí, el profeta Jeremi es va lamentar per Josies, i els principals homes amb les dones es van lamentar per ell fins avui; d'Israel.
33 Aquestes coses estan escrites al llibre dels relats dels reis de Judà, i tots els fets que va fer Josies, la seva glòria i el seu intel·ligència en la llei del Senyor, i les coses que havia fet abans. i les coses que ara s'estan recitant, són informades al llibre dels reis d'Israel i de Judea.
34 I el poble va prendre Joachaz, fill de Josies, i el va fer rei en lloc del seu pare Josies, quan tenia vint-i-tres anys.
35 I va regnar a Judea i a Jerusalem tres mesos; i llavors el rei d'Egipte el va destituir de regnar a Jerusalem.
36 I va posar un impost sobre el país de cent talents d'argent i un talent d'or.
37 El rei d'Egipte també va fer el rei Joacim el seu germà rei de Judea i Jerusalem.
38 I va lligar Joacim i els nobles, però el seu germà Zaracès el va detenir i el va fer sortir d'Egipte.
39 Joacim tenia vint-i-cinc anys quan va ser nomenat rei al país de Judea i Jerusalem; i va fer el mal davant del Senyor.
40 Per això va pujar contra ell Nabucodonosor, rei de Babilònia, i el va lligar amb una cadena de bronze i el va portar a Babilònia.
41 Nabucodonosor també va prendre dels vasos sagrats del Senyor, els va emportar i els va posar al seu temple a Babilònia.
42 Però les coses que es registren d'ell, i de la seva impuresa i impietat, estan escrites a les cròniques dels reis.
43 Joacim, el seu fill, va regnar en el seu lloc; va ser nomenat rei quan tenia divuit anys;
44 I va regnar només tres mesos i deu dies a Jerusalem; i va fer el mal davant del Senyor.
45 Al cap d'un any, Nabucodonosor va enviar i el va fer portar a Babilònia amb els vasos sagrats del Senyor;
46 I va fer a Sedequies rei de Judea i de Jerusalem quan tenia vint-i-un anys; i va regnar onze anys:
47 I també va fer el mal als ulls del Senyor, i no es va preocupar de les paraules que el profeta Jeremi li va dir de la boca del Senyor.
48 I després que aquell rei Nabucodonosor li va fer jurar pel nom del Senyor, es va renunciar a si mateix i es va rebel·lar; i

endurint el seu coll, el seu cor, va transgredir les lleis del Senyor, Déu d'Israel.
49 També els governadors del poble i dels sacerdots van fer moltes coses contra les lleis, van superar totes les contaminacions de totes les nacions i van profanar el temple del Senyor, que va ser santificat a Jerusalem.
50 No obstant això, el Déu dels seus pares va enviar pel seu missatger a cridar-los, perquè els va salvar a ells i també al seu tabernacle.
51 Però tenien els seus missatgers en burla; i, mireu, quan el Senyor els parlava, es burlaven dels seus profetes:
52 Fins enllà, que ell, enutjat amb el seu poble per la seva gran impietat, va ordenar als reis dels Caldeus que pugessin contra ells;
53 Que van matar els seus joves amb l'espasa, sí, fins i tot dins del compàs del seu temple sant, i no van salvar ni jove ni donzella, vell ni nen entre ells; perquè ho va lliurar tot a les seves mans.
54 I van agafar tots els vasos sagrats del Senyor, tant els més grans com els petits, amb els vasos de l'arca de Déu i els tresors del rei, i els van portar a Babilònia.
55 Pel que fa a la casa del Senyor, la van cremar, van enderrocar les muralles de Jerusalem i van calar foc a les seves torres.
56 I pel que fa a les seves glorioses, no van cessar fins que les van consumir i les van fer destruir totes; i va portar a Babilònia el poble que no va morir amb l'espasa.
57 Ell es va convertir en servidors d'ell i dels seus fills, fins que van regnar els perses, per complir la paraula del Senyor dita per boca de Jeremi:
58 Fins que la terra hagi gaudit dels seus dissabtes, descansarà durant tot el temps de la seva desolació, fins al terme complet de setanta anys.

CAPÍTOL 2

1 L'any primer de Cir, rei dels perses, perquè s'acomplís la paraula del Senyor, que havia promès per boca de Jeremi;
2 El Senyor va aixecar l'esperit de Cir, rei dels perses, i va proclamar per tot el seu regne i també per escrit:
3 dient: Així diu Cir, rei dels perses; El Senyor d'Israel, el Senyor Altíssim, m'ha fet rei de tot el món,
4 I em va manar que li construís una casa a Jerusalem als jueus.
5 Per tant, si hi ha algun de vosaltres que sigui del seu poble, que el Senyor, el seu Senyor, sigui amb ell, i que pugi a Jerusalem, que és a Judea, i construeixi la casa del Senyor d'Israel, perquè és el Senyor que habita a Jerusalem.
6 Llavors, qui habita als indrets dels voltants, que l'ajudi amb or i plata, els que, dic, són els seus veïns,
7 Amb regals, amb cavalls i amb bestiar i altres coses, que s'han proposat per vot, per al temple del Senyor a Jerusalem.
8 Llavors es van aixecar els caps de les famílies de Judea i de la tribu de Benjamí; també els sacerdots, els levites i tots aquells que el Senyor havia mogut per pujar i construir una casa al Senyor a Jerusalem,
9 I els qui habitaven al seu voltant i els ajudaven en totes les coses amb plata i or, amb cavalls i bestiar, i amb moltíssims obsequis d'un gran nombre els quals s'hi va despertar la ment.
10 El rei Cir va treure també els vasos sagrats que Nabucodonosor s'havia endut de Jerusalem i que havia instal·lat al seu temple dels ídols.
11 Quan Cir, rei dels perses, els va fer sortir, els va lliurar a Mitridates, el seu tresorer:
12 I per ell foren lliurats a Sanàbassar, governador de Judea.
13 I aquest era el nombre d'ells; Mil copes d'or i mil d'argent, encensaris de plata vint-i-nou, ampolles d'or trenta, i de plata dos mil quatre-cents deu i mil vasos més.
14 Així doncs, tots els objectes d'or i de plata que es van endur van ser cinc mil quatre-cents setanta-nou.
15 Aquests els va portar Sanabasar, juntament amb els de la captivitat, de Babilònia a Jerusalem.
16 Però en temps d'Artèxerxes, rei dels perses, Belemus, Mitridates, Tabèli, Ratum, Beeltethme i Semel·li el secretari, amb altres que estaven al seu càrrec, que vivien a Samaria i altres llocs, li van escriure en contra els que habitaven a Judea i Jerusalem aquestes cartes següents;
17 Al rei Artexerxes, nostre senyor, als teus servents, a Ratum, l'escriptor de contes, i a Semel·li, l'escriba, i a la resta del seu consell, i als jutges que hi ha a Celosíria i a Fenícia.
18 Ara sàpiga el senyor rei que els jueus que han arribat de vosaltres fins a nosaltres, en arribar a Jerusalem, aquesta ciutat rebel i dolenta, construeixen els mercats, hi reparen els murs i posen els fonaments de la temple.
19 Ara bé, si aquesta ciutat i les seves muralles es reconstrueixen, no només es negaran a pagar tributs, sinó que també es rebel·laran contra els reis.
20 I com que les coses relatives al temple estan ara a les mans, creiem que convé no descuidar-ho,
21 Però per parlar al nostre senyor el rei, amb la intenció que, si és el teu plaer, es pugui buscar als llibres dels teus pares:
22 I trobaràs a les cròniques el que està escrit sobre aquestes coses, i entendràs que aquella ciutat era rebel, molestant tant els reis com les ciutats:
23 I que els jueus eren rebels, i sempre hi suscitaven guerres; per la qual cosa fins i tot aquesta ciutat va quedar desolada.
24 Per això ara et declarem, oh senyor rei, que si aquesta ciutat es construeix de nou i les seves muralles s'aixequen de nou, d'ara endavant no tindreu pas cap a Celosíria i Fenícia.
25 Llavors el rei va tornar a escriure a Ratum, l'escriptor de contes, a Beeltètme, a Semel·li, l'escriba, i als altres que estaven al servei i als habitants de Samaria, de Síria i de Fenícia, d'aquesta manera;
26 He llegit l'epístola que m'heu enviat; per això vaig ordenar que es fes una recerca diligent, i s'ha trobat que aquella ciutat des del principi practicava contra els reis;
27 I els homes d'allà foren donats a la rebel·lió i a la guerra; i aquells reis poderosos i ferotges eren a Jerusalem, que regnaren i imposaven tributs a Celosíria i Fenícia.
28 Ara, per tant, he manat d'impedir aquells homes de construir la ciutat, i vetllar perquè no es faci més en ella;
29 I que aquells malvats treballadors no comencin més a molestar els reis,
30 Aleshores, llegides les seves cartes, el rei Artexerxes, Ratum i Semel·li, l'escriba, i la resta dels que eren encarregats d'ells, es van anar de pressa cap a Jerusalem amb una tropa de genets i una multitud de gent en equip de batalla, van començar a entorpir els constructors. ; i la construcció del temple a Jerusalem va cessar fins al segon any del regnat de Dario, rei dels perses.

CAPÍTOL 3

1 Quan Darius va regnar, va fer una gran festa per a tots els seus súbdits, per a tota la seva casa i per a tots els prínceps de Mèdia i Pèrsia.
2 I a tots els governadors, capitans i lloctinents que eren sota ell, des de l'Índia fins a Etiòpia, de cent vint-i-set províncies.
3 I quan van haver menjat i begut, i, saciats, se n'han anat a casa, el rei Darius va entrar al seu dormitori, es va dormir i poc després es va despertar.

4 Llavors tres joves, que eren de la guàrdia que guardava el cos del rei, es van parlar entre ells;
5 Que cadascú de nosaltres pronunciï una sentència: el rei Dario li donarà grans regals i grans coses en senyal de victòria al que vencerà i la sentència del qual sembli més savi que els altres:
6 Com per vestir-se de porpra, beure d'or i dormir sobre or, i un carro amb brides d'or, un toc de lli fi i una cadena al coll:
7 I s'asseurà al costat de Dario per la seva saviesa, i s'anomenarà el seu cosí Dari.
8 Llavors cadascú va escriure la seva sentència, la va segellar i la va posar sota el coixí del rei Darius;
9 I va dir que, quan el rei sigui ressuscitat, alguns li donaran els escrits; i de quin costat el rei i els tres prínceps de Pèrsia jutjaran que la seva sentència és la més sàvia, a ell se li donarà la victòria, tal com va ser designat.
10 El primer va escriure: El vi és el més fort.
11 El segon va escriure: El rei és el més fort.
12 El tercer va escriure: Les dones són les més fortes, però sobretot la veritat porta la victòria.
13 Quan el rei es va aixecar, van agafar els seus escrits i li van lliurar, i ell els va llegir:
14 I va enviar a cridar tots els prínceps de Pèrsia i de Mitja, i els governadors, i els capitans, i els lloctinents i els oficials en cap;
15 I el va asseure al seu reial de judici; i els escrits es van llegir davant d'ells.
16 I ell va dir: Crida els joves, i declararan les seves pròpies sentències. Així que els van cridar i van entrar.
17 I els va dir: Expliqueu-nos la vostra opinió sobre els escrits. Llavors va començar el primer, que havia parlat de la força del vi;
18 I va dir així: Oh homes, com és molt fort el vi! fa errar tots els homes que en beuen:
19 Fa que la ment del rei i de l'orfe siguin tots un; de l'esclau i de l'home lliure, del pobre i del ric:
20 També transforma tots els pensaments en alegria i alegria, de manera que l'home no es recorda ni de la pena ni dels deutes:
21 I enriqueix tots els cors, de manera que un home no es recorda ni del rei ni del governador; i fa parlar totes les coses per talents:
22 I quan estan a les seves copes, obliden el seu amor tant als amics com als germans, i poc després treuen les espases:
23 Però quan són del vi, no recorden el que han fet.
24 Homes, no és el vi el més fort, que obliga a fer això? I quan ho hagué dit, callà.

CAPÍTOL 4

1 Llavors el segon, que havia parlat de la força del rei, va començar a dir:
2 Homes, no superen en força els homes que regeixen el mar i la terra i tot el que hi ha?
3 Però, tanmateix, el rei és més poderós, perquè és el senyor de totes aquestes coses i en domina; i tot el que ell els mana ho facin.
4 Si els mana que facin la guerra l'un contra l'altre, ho fan; si els envia contra els enemics, se'n van i enderroquen murs i torres de les muntanyes.
5 Maten i són assassinats, i no transgreguen el manament del rei: si aconsegueixen la victòria, ho porten tot al rei, així com el botí, com totes les altres coses.
6 Així mateix, els que no són soldats i no tenen a veure amb guerres, sinó que fan servir la ramaderia, quan han tornat a collir el que havien sembrat, ho porten al rei i s'obliguen mútuament a pagar tribut al rei.
7 I, tanmateix, no és més que un sol home: si ell mana de matar, ells maten; si ell mana per estalviar, ells estalvien;
8 Si ell mana colpejar, ells xoquen; si ell mana fer desolació, desolaran; si ell mana construir, construeixen;
9 Si ell ordena tallar, tallen; si ell mana plantar, planten.
10 Així, tot el seu poble i els seus exèrcits l'obeeixen; a més, s'ajaça, menja i beu, i descansa.
11 I aquests vigilen al seu voltant, ningú no pot marxar i fer els seus negocis, ni el desobeeixen en res.
12 Oh homes, com no hauria de ser el rei més poderós, quan se li obeeix així? I va aguantar la llengua.
13 Llavors el tercer, que havia parlat de les dones i de la veritat, (aquest era Zorobabel) va començar a parlar.
14 Oh homes, no és el gran rei, ni la multitud d'homes, ni el vi, el que supera; Qui és, doncs, qui els governa o els domina? no són dones?
15 Les dones han donat a llum el rei i tot el poble que regeix per mar i per terra.
16 Fins i tot d'ells van venir, i van alimentar els qui van plantar vinyes, d'on prové el vi.
17 Aquests també fan vestits per als homes; aquests porten glòria als homes; i sense dones no poden ser els homes.
18 Sí, i si els homes han reunit or i plata, o qualsevol altra cosa bona, ¿no estimen una dona que és bella i bella?
19 I deixant anar totes aquestes coses, no s'obren, i fins i tot amb la boca oberta la fixen els ulls; i no tots els homes la desitgen més que plata o or, o qualsevol cosa bona?
20 Un home deixa el seu pare que el va criar, i el seu propi país, i s'uneix a la seva dona.
21 Ell s'obliga a no passar la vida amb la seva dona. i no es recorda ni del pare, ni de la mare, ni de la pàtria.
22 També heu de saber que les dones us dominen: no treballeu i treballeu, i ho doneu i ho porteu tot a la dona?
23 Sí, un home agafa la seva espasa i se'n va a robar ia robar, a navegar sobre el mar i els rius;
24 I mira un lleó i se'n va a la foscor; i quan ha robat, espatllat i robat, ho porta al seu amor.
25 Per això un home estima la seva dona més que el pare o la mare.
26 Sí, n'hi ha molts que s'han perdut l'enginy per les dones i es fan servents per amor d'ells.
27 Molts també han mort, han errat i han pecat per les dones.
28 I ara no em creus? no és el rei gran en el seu poder? no totes les regions tenen por de tocar-lo?
29 Però el vaig veure a ell i Apame, la concubina del rei, filla de l'admirable Bartac, asseguts a la dreta del rei,
30 I va agafar la corona del cap del rei i la va posar sobre el seu propi cap; també va colpejar el rei amb la mà esquerra.
31 I, malgrat tot, el rei es va quedar bocabadat i la mirava amb la boca oberta: si ella es reia d'ell, ell també se'n reia; però si ella li descontentava, el rei tenia ganes d'afalagament perquè es reconciliés amb ell. de nou.
32 Oh homes, com pot ser que les dones siguin fortes, ja que ho fan així?
33 Llavors el rei i els prínceps es van mirar els uns als altres i va començar a parlar de la veritat.
34 Homes, no són les dones fortes? gran és la terra, alt és el cel, ràpid és el sol en el seu curs, perquè envolta els cels al voltant i torna al seu lloc en un sol dia.
35 No és gran el que fa aquestes coses? per tant, gran és la veritat i més forta que totes les coses.
36 Tota la terra clama sobre la veritat, i el cel la beneeix: totes les obres tremolen i tremolen davant d'ella, i amb ella no hi ha cap injust.

37 El vi és dolent, el rei és dolent, les dones són dolents, tots els fills dels homes són dolents, i aquestes són totes les seves obres dolentes; i no hi ha veritat en ells; també periran en la seva injustícia.
38 Quant a la veritat, perdura i és sempre forta; viu i venç per sempre més.
39 Amb ella no hi ha cap acceptació de persones ni recompenses; però ella fa les coses justes i s'absté de totes les coses injustes i dolentes; i tots els homes fan bé com les seves obres.
40 Ni en el seu judici hi ha cap injustícia; i ella és la força, el regne, el poder i la majestat de totes les edats. Beneït sigui el Déu de la veritat.
41 I amb això va callar. Llavors tot el poble va cridar i va dir: Gran és la Veritat i poderós per sobre de totes les coses.
42 Llavors el rei li va dir: Demana el que vulguis més del que s'indica a l'escriptura, i t'ho donarem, perquè et troben més savi; i t'asseuràs al meu costat, i t'anomenaran cosí meu.
43 Llavors va dir al rei: Recorda't del teu vot, que has fet per edificar Jerusalem, el dia que vas arribar al teu regne.
44 I per enviar tots els vaixells que es van endur de Jerusalem i que Cir va apartar, quan va prometre destruir Babilònia i tornar-los a enviar-hi.
45 També has promès edificar el temple que els edomites van cremar quan Judea va ser desolada pels caldeus.
46 I ara, oh senyor rei, això és el que demano i el que desitjo de tu, i aquesta és la liberalitat príncep que procedeix de tu mateix: desitjo, doncs, que compleixis el vot, el compliment del qual amb la teva pròpia boca. has fet vot al Rei del cel.
47 Llavors, el rei Darius es va aixecar i el va besar i va escriure cartes per ell a tots els tresorers, lloctinents, capitans i governadors perquè l'acompanyessin en el seu camí, tant a ell com a tots els que pujaven amb ell a construir Jerusalem. .
48 També va escriure cartes als lloctinents que estaven a Celosíria i Fenícia, i a ells al Líban, perquè portéssin fusta de cedre del Líban a Jerusalem i que construïssin la ciutat amb ell.
49 A més, va escriure per a tots els jueus que van sortir del seu regne als jueus, pel que fa a la seva llibertat, que cap oficial, cap cap, cap lloctinent, ni tresorer, no entrés per la força a les seves portes;
50 I que tot el país que tenen sigui lliure sense tribut; i que els edomites havien de lliurar els pobles dels jueus que llavors tenien:
51 Sí, que cada any es donaven vint talents per a la construcció del temple, fins al moment en què es va construir;
52 I altres deu talents cada any, per mantenir els holocaustos a l'altar cada dia, tal com tenien el manament d'oferir-ne disset:
53 I que tots els que anaven des de Babilònia a construir la ciutat tinguessin llibertat gratuïta, així com els seus descendents i tots els sacerdots que se'n van anar.
54 També va escriure sobre. els càrrecs i les vestidures dels sacerdots amb què s'ofereixen;
55 I també per als encàrrecs dels levites, que se'ls donaria fins al dia que s'acabés la casa i que s'edificara Jerusalem.
56 I va manar de donar a tots els que guardaven la ciutat pensions i sou.
57 També va enviar de Babilònia tots els vaixells que Cir havia reservat; i tot el que Cir havia manat, ell també va manar que es fes i el va enviar a Jerusalem.
58 Quan aquest jove va sortir, va alçar la cara al cel cap a Jerusalem i va lloar el rei del cel:
59 I va dir: De tu ve la victòria, de tu ve la saviesa, i teva és la glòria, i jo sóc el teu servent.
60 Beneït ets tu, que m'has donat saviesa, perquè a tu et dono gràcies, Senyor dels nostres pares.
61 Així que va agafar les cartes, va sortir i va anar a Babilònia i ho va dir a tots els seus germans.
62 I van lloar el Déu dels seus pares, perquè els havia donat llibertat i llibertat
63 Per pujar i edificar Jerusalem i el temple que porta el seu nom; i van festejar amb instruments de música i alegria durant set dies.

CAPÍTOL 5

1 Després d'això van ser els principals homes de les famílies escollits segons les seves tribus, per pujar amb les seves dones, fills i filles, amb els seus servents i serventes i amb el seu bestiar.
2 I Darius va enviar amb ells mil genets, fins que els van portar de tornada a Jerusalem segurs, i amb instruments musicals, taburetes i flautes.
3 I tots els seus germans van jugar, i els va fer pujar amb ells.
4 I aquests són els noms dels homes que van pujar, segons les seves famílies entre les seves tribus, segons els seus caps.
5 Els sacerdots, fills de Finees, fill d'Aaron: Jesús, fill de Josadec, fill de Saraies, i Joacim, fill de Zorobabel, fill de Salatiel, de la casa de David, de la família de Fares, de la tribu de Judà;
6 El qual va pronunciar sàvies sentències davant Darius, rei de Pèrsia, el segon any del seu regnat, el mes de Nisan, que és el primer mes.
7 I aquests són els jueus que van sortir de la captivitat, on vivien com a estrangers, que Nabucodonosor, rei de Babilònia, havia portat a Babilònia.
8 I van tornar a Jerusalem i a les altres parts dels jueus, cadascú a la seva ciutat, que va venir amb Zorobabel, amb Jesús, Nehemies i Zacaries, i Reesaies, Enenius i Mardoqueu. Beelsarus, Aspharasus, Reelius, Roimus i Baana, els seus guies.
9 El nombre d'ells de la nació i els seus governants, fills de Foros, dos mil cent setanta-dos; els fills de Safat, quatre-cents setanta-dos:
10 Els fills d'Ares, set-cents cinquanta-sis:
11 Els fills de Faat Moab, dos mil vuit-cents dotze:
12 Els fills d'Elam, mil dos-cents cinquanta-quatre: els fills de Zathul, nou-cents quaranta-cinc; els fills de Corbe, set-cents cinc; els fills de Bani, sis-cents quaranta-vuit:
13 Els fills de Bebai, sis-cents vint-i-tres: els fills de Sadas, tres mil dos-cents vint-i-dos:
14 Els fills d'Adonikam, sis-cents seixanta-set; els fills de Bagoi, dos mil seixanta-sis; els fills d'Adin, quatre-cents cinquanta-quatre:
15 Els fills d'Aterezias, noranta-dos: els fills de Ceilan i Azetas seixanta-set; els fills d'Asuran, quatre-cents trenta-dos:
16 Els fills d'Anànies, cent un: els fills d'Arom, trenta-dos; i els fills de Bassa, tres-cents vint-i-tres: els fills d'Azephurit, cent dos:
17 Els fills de Meterus, tres mil cinc; els fills de Betlomó, cent vint-i-tres:
18 Els de Netofà, cinquanta-cinc; els d'Anatot, cent cinquanta-vuit; els de Betsamos, quaranta-dos;
19 Els de Quiriathiarius, vint-i-cinc; els de Cafira i Berot, set-cents quaranta-tres; els de Pira, set-cents.
20 Els de Chadies i Ammidoi, quatre-cents vint-i-dos; els de Cirama i Gabdes, sis-cents vint-i-un;
21 Els de Macalon, cent vint-i-dos; els de Betoli, cinquanta-dos; els fills de Nefis, cent cinquanta-sis;
22 Els fills de Calamolalus i Onus, set-cents vint-i-cinc; els fills de Jerec, dos-cents quaranta-cinc:
23 Els fills d'Anàs, tres mil tres-cents trenta.

24 Els sacerdots: els fills de Jeddu, fill de Jesús entre els fills de Sanasib, nou-cents setanta-dos; els fills de Merut, mil cinquanta-dos;
25 Els fills de Phassaron, mil quaranta-set: els fills de Carme, mil disset.
26 Els levites: els fills de Jessú, Cadmiel, Banuàs i Sudies, setanta-quatre.
27 Els sants cantants: els fills d'Asaf, cent vint-i-vuit.
28 Els porters: els fills de Salum, els fills de Jatal, els fills de Talmon, els fills de Dacobi, els fills de Teta, els fills de Sami, en total cent trenta-nou.
29 Els servents del temple: els fills d'Esaú, els fills d'Asifà, els fills de Tabaot, els fills de Ceras, els fills de Sud, els fills de Faleas, els fills de Labana, els fills de Graba,
30 Els fills d'Acua, els fills d'Uta, els fills de Cetab, els fills d'Agaba, els fills de Subai, els fills d'Anan, els fills de Cathua, els fills de Geddur,
31 Els fills d'Airus, els fills de Daisan, els fills de Noeba, els fills de Jaseba, els fills de Gazera, els fills d'Azia, els fills de Finees, els fills d'Azare, els fills de Bastai, els fills d'Asana , els fills de Meani, els fills de Nafisi, els fills d'Acub, els fills d'Acifa, els fills d'Assur, els fills de Faracim, els fills de Basalot,
32 Els fills de Meeda, els fills de Coutha, els fills de Carea, els fills de Charcus, els fills d'Aserer, els fills de Tomoi, els fills de Nasit, els fills d'Atifa.
33 Els fills dels servents de Salomó: els fills d'Azafió, els fills de Farira, els fills de Jeeli, els fills de Lozó, els fills d'Israel, els fills de Safet,
34 Els fills de Hagia, els fills de Pharacareth, els fills de Sabi, els fills de Sarothie, els fills de Masias, els fills de Gar, els fills d'Addus, els fills de Suba, els fills d'Apherra, els fills de Barodis , els fills de Sabat, els fills d'Alóm.
35 Tots els ministres del temple i els fills dels servents de Salomó eren tres-cents setanta-dos.
36 Aquests van pujar de Thermeleth i Thelersas, Charaathalar els conduïa i Aalar;
37 Tampoc van poder mostrar les seves famílies, ni la seva descendència, com eren d'Israel: els fills de Ladàn, fill de Ban, els fills de Necodàn, sis-cents cinquanta-dos.
38 I dels sacerdots que van usurpar l'ofici del sacerdoci i no es van trobar: els fills d'Obdia, els fills d'Accos, els fills d'Addus, que es van casar amb Àugia, una de les filles de Barzelus, i va rebre el seu nom.
39 I quan es va buscar la descripció de la família d'aquests homes al registre, i no es va trobar, van ser apartats de l'exercici del càrrec del sacerdoci:
40 Perquè Nehemies i Atàries els deien que no fossin partícips de les coses santes, fins que s'aixequés un gran sacerdot vestit de doctrina i de veritat.
41 Així doncs, d'Israel, d'entre els dotze anys i més, eren tots en nombre de quaranta mil, a més de dos mil tres-cents seixanta servents i esclaves.
42 Els seus servents i serventes eren set mil tres-cents quaranta-set: els cantors i les cantants, dos-cents quaranta-cinc.
43 Quatre-cents trenta-cinc camells, set mil trenta-sis cavalls, dos-cents quaranta-cinc mules, cinc mil cinc-cents vint-i-cinc bèsties utilitzades per al jou.
44 I alguns dels caps de les seves famílies, quan van arribar al temple de Déu que hi ha a Jerusalem, van prometre que tornaria a aixecar la casa al seu lloc segons la seva capacitat,
45 I per donar al sant tresor de les obres mil lliures d'or, cinc mil de plata i cent vestidures sacerdotals.
46 Així habitaven els sacerdots i els levites i el poble a Jerusalem i al camp, també els cantants i els porters; i tot Israel als seus pobles.
47 Però quan s'acostava el mes setè, i quan els fills d'Israel es trobaven cadascú al seu lloc, es van reunir tots d'un sol consentiment a l'espai obert de la primera porta que és a l'est.
48 Aleshores, Jesús, fill de Josedec, i els seus germans sacerdots, Zorobabel, fill de Salathiel, i els seus germans, van preparar l'altar del Déu d'Israel.
49 Per oferir-hi sacrificis cremats, tal com està expressament manat al llibre de Moisès, home de Déu.
50 I es van reunir per ells de les altres nacions del país, i van aixecar l'altar al seu lloc, perquè totes les nacions del país eren enemistats amb ells i els van oprimir; i oferien sacrificis segons l'hora i holocaustos al Senyor tant al matí com al vespre.
51 També celebraven la festa dels tabernacles, tal com està ordenat a la Llei, i oferien sacrificis cada dia, com calia:
52 I després d'això, les ofrenes contínues i el sacrifici dels dissabtes, de les llunes noves i de totes les festes santes.
53 I tots els que havien fet algun vot a Déu van començar a oferir sacrificis a Déu des del primer dia del mes setè, encara que el temple del Senyor encara no estava construït.
54 I van donar als paletes i als fusters diners, carn i beguda amb alegria.
55 També als de Sidó i als de Tir els van donar carrs per portar arbres de cedre del Líban, que els portarien amb carrosses al port de Joppe, tal com els va ordenar Cir, rei dels perses.
56 I el segon any i el segon mes després de la seva entrada al temple de Déu a Jerusalem va començar Zorobabel, fill de Salathiel, i Jesús, fill de Josedec, i els seus germans, i els sacerdots i els levites i tots els qui eren. veniu a Jerusalem de la captivitat:
57 I van posar els fonaments de la casa de Déu el primer dia del segon mes, el segon any després d'haver vingut a Jueus i Jerusalem.
58 I van designar els levites a partir de vint anys sobre les obres del Senyor. Llavors es va aixecar Jesús, els seus fills i germans, i el seu germà Cadmiel, i els fills de Madiabun, amb els fills de Joda, fill d'Eliadun, amb els seus fills i germans, tots levites, que d'una manera avançaven en el negoci, treballant per avançar les obres a la casa de Déu. Així els obrers van construir el temple del Senyor.
59 I els sacerdots es van posar vestits amb les seves vestidures amb instruments musicals i trompetes; i els levites, fills d'Asaf, tenien cimbals,
60 Cantant càntics d'acció de gràcies i lloant el Senyor, tal com havia ordenat David, rei d'Israel.
61 I van cantar a veu alta cançons per lloar el Senyor, perquè la seva misericòrdia i la seva glòria són per sempre en tot Israel.
62 I tot el poble va fer sonar les trompetes i va cridar amb una gran veu, cantant càntics d'acció de gràcies al Senyor per l'aixecament de la casa del Senyor.
63 També dels sacerdots i dels levites i dels caps de les seves famílies, els antics que havien vist la casa anterior van arribar a la construcció d'aquesta amb plors i grans crits.
64 Però molts, amb trompetes i alegria, cridaven amb veu alta:
65 De tal manera que les trompetes no s'escoltessin pel plor de la gent, però la multitud va sonar meravellosament, de manera que es va escoltar de lluny.
66 Per això, quan els enemics de la tribu de Judà i Benjamí ho van sentir, van saber què havia de significar aquell soroll de trompetes.
67 I es van adonar que els que eren de la captivitat van construir el temple al Senyor Déu d'Israel.

68 Així que van anar a trobar Zorobabel i Jesús, i als caps de les famílies, i els van dir: Construirem juntament amb vosaltres.
69 Perquè també nosaltres, com vosaltres, obeïm al vostre Senyor i li oferim sacrificis des dels dies d'Azbatzaret, rei dels assiris, que ens va portar aquí.
70 Llavors Zorobabel i Jesús i els caps de les famílies d'Israel els van dir: No ens toca a nosaltres ni a vosaltres construir junts una casa al Senyor, el nostre Déu.
71 Només nosaltres edificarem al Senyor d'Israel, tal com ens ha manat Cir, rei dels perses.
72 Però els pagans de la terra, pesats sobre els habitants de Judea, i els mantenien estrets, van impedir la seva construcció;
73 I amb els seus complots secrets, i les persuasions i les commocions populars, van impedir l'acabament de l'edifici durant tot el temps que va viure el rei Cir: així se'ls va impedir construir durant dos anys, fins al regnat de Darius.

CAPÍTOL 6

1 L'any segon del regnat de Dario Ageu i Zacaries, fill d'Addo, els profetes van profetitzar als jueus dels jueus i de Jerusalem en nom del Senyor, Déu d'Israel, que era sobre ells.
2 Llavors Zorobabel, fill de Salatiel, i Jesús, fill de Josedec, es van aixecar i van començar a construir la casa del Senyor a Jerusalem, amb els profetes del Senyor que els ajudaven.
3 Al mateix temps, Sisinnes, el governador de Síria i Fenícia, es va acostar a ells, amb Satrabuzanes i els seus companys, i els va dir:
4 Per designació de qui construïu aquesta casa i aquest terrat, i feu totes les altres coses? i qui són els obrers que fan aquestes coses?
5 No obstant això, els ancians dels jueus van obtenir favor, perquè el Senyor havia visitat la captivitat;
6 I no se'ls va impedir construir, fins que es va donar a Darius un significat sobre ells i es va rebre una resposta.
7 La còpia de les cartes que Sisinnes, governador de Síria i Fenícia, i Satrabuzanes, amb els seus companys, governants de Síria i Fenícia, van escriure i enviar a Dari; Al rei Darius, salutació:
8 Que ho sàpiga tot al nostre senyor el rei, que en arribar al país de Judea i entrar a la ciutat de Jerusalem, vam trobar a la ciutat de Jerusalem els antics jueus que eren de la captivitat.
9 Construir una casa al Senyor, gran i nova, amb pedres tallades i costoses, i la fusta ja posada a les parets.
10 I aquestes obres es fan amb gran rapidesa, i l'obra continua amb prosperitat a les seves mans, i es fa amb tota glòria i diligència.
11 Llavors vam preguntar aquests ancians, dient: Amb el manament de qui construïu aquesta casa i poseu els fonaments d'aquestes obres?
12 Per tant, amb la intenció de donar-te coneixement per escrit, vam demanar als qui eren els principals responsables, i els vam demanar els noms per escrit dels seus principals homes.
13 Així que ens van respondre: Som els servents del Senyor, que va fer el cel i la terra.
14 I pel que fa a aquesta casa, fa molts anys que va ser construïda per un rei d'Israel gran i fort, i va ser acabada.
15 Però quan els nostres pares van provocar la ira de Déu i van pecar contra el Senyor d'Israel que és al cel, ell els va lliurar al poder de Nabucodonosor, rei de Babilònia, dels Caldeus;
16 Ell va enderrocar la casa, la va cremar i es va emportar el poble captiu a Babilònia.
17 Però el primer any que el rei Cir va regnar al país de Babilònia, el rei Cir va escriure per edificar aquesta casa.
18 I els vasos sagrats d'or i de plata que Nabucodonosor s'havia endut de la casa de Jerusalem i els havia posat al seu propi temple, aquells que el rei Cir va tornar a treure del temple de Babilònia, i van ser lliurats a Zorobabel i al governant Sanabassarus,
19 Amb el manament que s'emportés els mateixos vaixells i els posà al temple de Jerusalem; i que el temple del Senyor fos construït al seu lloc.
20 Llavors el mateix Sanabassarus, en arribar aquí, va posar els fonaments de la casa del Senyor a Jerusalem; i des d'aquell moment fins que aquest encara és un edifici, encara no està del tot acabat.
21 Ara, doncs, si al rei li sembla bé, que es faci una recerca entre els registres del rei Cir:
22 I si es troba que l'edificació de la casa del Senyor a Jerusalem s'ha fet amb el consentiment del rei Cir, i si el nostre senyor el rei ho pensa, que ens ho indiqui.
23 Llavors va ordenar al rei Dari que cerqués entre els registres a Babilònia; i així al palau d'Ecbatane, que és al país de Mèdia, es va trobar un rotlle en el qual estaven anotades aquestes coses.
24 El primer any del regnat de Cir, el rei Cir va manar que es tornés a construir la casa del Senyor a Jerusalem, on es sacrificaven amb foc continu:
25 L'alçada del qual serà de seixanta colzades i l'amplada de seixanta colzades, amb tres fileres de pedres tallades i una filera de fusta nova d'aquell país; i les despeses que s'havien de donar a la casa del rei Cir:
26 I que els vasos sagrats de la casa del Senyor, tant d'or com de plata, que Nabucodonosor va treure de la casa de Jerusalem i els va portar a Babilònia, es restituïssin a la casa de Jerusalem i s'instal·lessin al lloc on eren abans.
27 I també va ordenar que Sisinnes, el governador de Síria i Fenícia, i Satrabuzanes, i els seus companys, i els que eren nomenats governants a Síria i Fenícia, tinguessin cura de no intervenir en el lloc, sinó que patissin Zorobabel, el servent del Senyor, i governador de Judea, i els ancians dels jueus, per edificar la casa del Senyor en aquell lloc.
28 També he manat que la reconstrueixi sencera; i que miren diligentment per ajudar els que són de la captivitat dels jueus, fins que la casa del Senyor sigui acabada:
29 I del tribut de Celosíria i Fenicia una part que s'havia de donar amb cura a aquests homes pels sacrificis del Senyor, és a dir, a Zorobabel, el governador, per als vedells, els moltons i els anyells;
30 I també el blat de moro, la sal, el vi i l'oli, i això contínuament cada any sense més dubtes, tal com els sacerdots que són a Jerusalem indicaran que es gasta cada dia:
31 perquè es facin ofrenes al Déu Altíssim pel rei i pels seus fills, i que preguin per la seva vida.
32 I va ordenar que qualsevol que transgressés, sí, o menyspreés qualsevol cosa abans parlada o escrita, s'emportés un arbre de casa seva, i el pengés a sobre, i tots els seus béns s'apoderarien per al rei.
33 Per tant, el Senyor, el nom del qual s'invoca allà, destrueix completament tot rei i nació que esten la mà per impedir o fer mal a la casa del Senyor a Jerusalem.
34 Jo, el rei Darius, he ordenat que d'acord amb aquestes coses es faci amb diligència.

CAPÍTOL 7

1 Llavors Sisinnes, governador de Celosíria i Fenícia, i Satrabuzanes, amb els seus companys, seguint els manaments del rei Darius,

2 Va supervisar amb molta cura les obres sagrades, ajudant els antics dels jueus i els governadors del temple.
3 Així les obres sagrades van prosperar, quan els profetes Ageu i Zacaries van profetitzar.
4 I van acabar aquestes coses per manament del Senyor, Déu d'Israel, i amb el consentiment de Cir, Dario i Artexerxes, reis de Pèrsia.
5 Així es va acabar el santuari el dia vint-i-tres del mes d'Adar, l'any sisè de Darius, rei dels perses.
6 I els fills d'Israel, els sacerdots i els levites i altres que eren de la captivitat, que se'ls hi van afegir, van fer segons les coses escrites al llibre de Moisès.
7 I per a la dedicació del temple del Senyor van oferir cent vedells, dos-cents moltons, quatre-cents anyells;
8 I dotze bocs pel pecat de tot Israel, segons el nombre dels caps de les tribus d'Israel.
9 També els sacerdots i els levites es van posar vestits amb les seves vestidures, segons els seus parents, al servei del Senyor, Déu d'Israel, segons el llibre de Moisès; i els porters a cada porta.
10 I els fills d'Israel que eren de la captivitat van celebrar la Pasqua el dia catorze del primer mes, després que els sacerdots i els levites van ser santificats.
11 Els que eren de la captivitat no van ser santificats tots junts, sinó que els levites van ser tots santificats junts.
12 I així oferiren la Pasqua per tots els captius, per als seus germans, els sacerdots, i per ells mateixos.
13 I els fills d'Israel que van sortir de la captivitat van menjar, tots els que s'havien separat de les abominacions del poble del país i van buscar el Senyor.
14 I van celebrar la festa dels àzims set dies, celebrant-se davant del Senyor,
15 Perquè havia dirigit cap a ells el consell del rei d'Assíria, per enfortir les seves mans en les obres del Senyor, Déu d'Israel.

CAPÍTOL 8

1 Després d'això, quan va regnar Artexerxes, rei dels perses, va venir Esdras, fill de Saraià, fill d'Ezeries, fill d'Hèlquies, fill de Salum,
2 Fill de Saduc, fill d'Aquitob, fill d'Amarias, fill d'Ezias, fill de Meremot, fill de Zaraiàs, fill de Savias, fill de Boccas, fill d'Abisum, fill de Finees , fill d'Eleazar, fill del gran sacerdot Aaron.
3 Aquest Esdras va pujar de Babilònia com a escriba, molt preparat en la llei de Moisès, donada pel Déu d'Israel.
4 I el rei el va honrar, perquè va trobar gràcia als seus ulls en totes les seves peticions.
5 També van pujar amb ell alguns dels fills d'Israel, del sacerdot dels levites, dels sants cantors, porters i ministres del temple, a Jerusalem,
6 L'any setè del regnat d'Artèxerxes, el mes cinquè, aquest era l'any setè del rei; perquè van marxar de Babilònia el primer dia del primer mes i van arribar a Jerusalem, segons el camí pròsper que el Senyor els va donar.
7 Perquè Esdras tenia una gran habilitat, de manera que no va ometre res de la llei i els manaments del Senyor, sinó que va ensenyar a tot Israel les ordenances i els judicis.
8 La còpia de l'encàrrec, que va ser escrita pel rei Artexerxes i que va arribar a Esdras, sacerdot i lector de la Llei del Senyor, és la següent;
9 El rei Artexerxes saluda a Esdras, sacerdot i lector de la llei del Senyor:
10 Després d'haver decidit actuar amablement, he donat ordre que els de la nació dels jueus, dels sacerdots i dels levites que estiguin dins del nostre regne, que vulguin i vulguin, vagin amb tu a Jerusalem.
11 Per tant, tots els qui tinguin la voluntat de fer-ho, que marxin amb tu, tal com m'ha semblat bé tant a mi com als meus set amics consellers;
12 perquè puguin mirar els afers de Judea i Jerusalem, d'acord amb allò que hi ha a la llei del Senyor;
13 I porteu a Jerusalem els regals al Senyor d'Israel, que jo i els meus amics hem fet vot, i tot l'or i la plata que es poden trobar al país de Babilònia, al Senyor a Jerusalem.
14 També amb allò que es dona al poble per al temple del Senyor, el seu Déu, a Jerusalem; i que es recollirà plata i or per als vedells, els moltons i els anyells, i tot allò que correspongui;
15 Per tal que puguin oferir sacrificis al Senyor sobre l'altar del Senyor, el seu Déu, que és a Jerusalem.
16 I tot allò que tu i els teus germans fareu amb la plata i l'or, feu-ho segons la voluntat del vostre Déu.
17 I posaràs davant el teu Déu a Jerusalem els vasos sagrats del Senyor que et donen per al temple del teu Déu, que és a Jerusalem.
18 I qualsevol altra cosa que recordis per a l'ús del temple del teu Déu, la donaràs del tresor del rei.
19 I jo, rei Artexerxes, també he manat als guarda tresors de Síria i de Fenícia que tot allò que el sacerdot Esdras i el lector de la Llei del Déu Altíssim enviïn, li donin ràpidament.
20 Fins a la suma de cent talents de plata, també de blat fins a cent cors, i cent peces de vi i altres coses en abundància.
21 Que tot es faci segons la llei de Déu amb diligència al Déu Altíssim, perquè la ira no vingui sobre el regne del rei i els seus fills.
22 També us ordeno que no necessiteu cap impost ni cap altra imposició de cap dels sacerdots, ni dels levites, ni dels sants cantants, ni dels porters, ni dels ministres del temple, ni de qualsevol que faci actes en aquest temple, i que ningú no té autoritat per imposar-los res.
23 I tu, Esdras, segons la saviesa de Déu, ordena jutges i jutges, perquè jutgin a tota Síria i Fenícia tots els que coneixen la llei del teu Déu; i als qui no ho saben, els ensenyaràs.
24 I qualsevol que transgressi la llei del teu Déu i del rei, serà castigat amb diligència, ja sigui amb la mort o un altre càstig, amb una pena de diners o amb presó.
25 Llavors Esdras, l'escribano, va dir: Beneït sigui l'únic Senyor Déu dels meus pares, que ha posat aquestes coses al cor del rei per glorificar la seva casa que és a Jerusalem.
26 I m'ha honrat als ulls del rei, dels seus consellers i de tots els seus amics i nobles.
27 Per això em vaig animar amb l'ajuda del Senyor, el meu Déu, i vaig reunir homes d'Israel per pujar amb mi.
28 I aquests són els caps, segons les seves famílies i diverses dignitats, que van pujar amb mi des de Babilònia durant el regnat del rei Artexerxes:
29 Dels fills de Finees, Gerson; dels fills d'Itamar, Gamael; dels fills de David, Lettus, fill de Sequenies;
30 Dels fills de Fares, Zacaries; i amb ell es comptaven cent cinquanta homes:
31 Dels fills de Pahat Moab, Eliaònies, fill de Zaraiàs, i amb ell dos-cents homes:
32 Dels fills de Zathoe, Sequenias, fill de Jezel·les, i amb ell tres-cents homes; dels fills d'Adin, Obet, fill de Jonatan, i amb ell dos-cents cinquanta homes:
33 Dels fills d'Elam, Josies, fill de Gotòlias, i amb ell setanta homes:
34 Dels fills de Safaties, Zaraiàs, fill de Miquel, i amb ell seixanta-deu homes:

35 Dels fills de Joab, Abadies, fill de Jezel·lus, i amb ell dos-cents dotze homes:
36 Dels fills de Banid, Assalimot, fill de Josafies, i amb ell cent seixanta homes:
37 Dels fills de Babí, Zacaries, fill de Bebai, i amb ell vint-i-vuit homes:
38 Dels fills d'Astath, Joan, fill d'Acatan, i amb ell cent deu homes:
39 Dels fills d'Adonikam, l'últim, i aquests són els noms d'ells: Elifalet, Jewel i Samaies, i amb ells setanta homes:
40 Dels fills de Bago, Uti, fill d'Istàlcur, i amb ell setanta homes.
41 I aquests els vaig reunir al riu Theras, on vam plantar les nostres tendes tres dies, i després els vaig examinar.
42 Però quan vaig trobar-hi cap dels sacerdots ni dels levites,
43 Aleshores vaig enviar a Eleazar, a Iduel i a Masman,
44 I Alnatan, i Mamaies, i Joribas, i Natan, Eunatan, Zacaries i Mosollamon, homes principals i doctes.
45 I els vaig demanar que anessin a Sadeu, el capità, que era al lloc del tresor:
46 I els va manar que parlessin a Daddeus, als seus germans i als tresorers d'aquell lloc, que ens enviessin homes que poguessin exercir el càrrec de sacerdot a la casa del Senyor.
47 I per la mà poderosa del nostre Senyor ens van portar homes hàbils dels fills de Molí, fill de Leví, fill d'Israel, Asebebia, i els seus fills i els seus germans, que eren divuit.
48 I Asèbia, Annus i el seu germà Osaies, dels fills de Cannueu, i els seus fills, eren vint homes.
49 I dels servents del temple que David havia ordenat, i dels principals homes del servei dels levites, és a dir, dos-cents vint servidors del temple, el catàleg dels quals es va mostrar el nom.
50 I allí vaig prometre un dejuni als joves davant del nostre Senyor, per desitjar-li un viatge pròsper tant per a nosaltres com per als qui estaven amb nosaltres, per als nostres fills i per al bestiar:
51 Perquè em vaig avergonyir de demanar al rei lacayos i genets i conducta per protegir-se dels nostres adversaris.
52 Perquè havíem dit al rei que el poder del Senyor, el nostre Déu, hauria d'estar amb els qui el cerquen, per donar-los suport en totes les maneres.
53 I de nou vam suplicar al nostre Senyor pel que fa a aquestes coses, i el vam trobar favorable.
54 Llavors vaig separar dotze dels principals sacerdots, Esèbries i Assànies, i deu homes dels seus germans amb ells:
55 I els vaig pesar l'or, la plata i els vasos sagrats de la casa del nostre Senyor, que havien donat el rei, el seu consell, els prínceps i tot Israel.
56 I quan ho vaig haver pesat, els vaig lliurar sis-cents cinquanta talents de plata, i recipients de plata de cent talents i cent talents d'or.
57 I vint vasos d'or i dotze vasos de llautó, fins i tot de llautó fi, brillants com l'or.
58 I els vaig dir: Tots dos sou sants per al Senyor, i els vasos són sants, i l'or i la plata són un vot al Senyor, el Senyor dels nostres pares.
59 Vigileu i guardeu-los fins que els entregueu als principals sacerdots i levites i als principals homes de les famílies d'Israel, a Jerusalem, a les cambres de la casa del nostre Déu.
60 Així doncs, els sacerdots i els levites, que havien rebut la plata, l'or i els vasos, els van portar a Jerusalem, al temple del Senyor.
61 I del riu Teras vam sortir el dia dotze del primer mes i vam arribar a Jerusalem per la mà poderosa del nostre Senyor, que era amb nosaltres; i des del començament del nostre viatge, el Senyor ens va alliberar de tots els enemics, i així vam arribar a Jerusalem.
62 I quan vam estar allà tres dies, l'or i la plata que es van pesar van ser lliurats a la casa del nostre Senyor el quart dia al sacerdot Marmot, fill d'Iri.
63 Amb ell hi anava Eleazar, fill de Finees, i amb ells Josabad, fill de Jesu, i Moet, fill de Sabban, levites: tots els van lliurar en nombre i pes.
64 I tot el seu pes va ser escrit la mateixa hora.
65 A més, els que havien sortit de la captivitat van oferir sacrifici al Senyor, Déu d'Israel, dotze vedells per a tot Israel, vuitanta-setze moltons,
66 Seixanta anyells, cabres per a l'ofrena de pau, dotze; tots ells un sacrifici al Senyor.
67 I van lliurar els manaments del rei als administradors del rei i als governadors de Celosíria i Fenícia; i van honrar el poble i el temple de Déu.
68 Quan es van fer aquestes coses, els governants van venir a mi i em van dir:
69 La nació d'Israel, els prínceps, els sacerdots i els levites, no han allunyat d'ells el poble estrany del país, ni la contaminació dels gentils, és a dir, dels cananeus, els hitites, els feretes, els jebusites i els moabits, egipcis i edomites.
70 Perquè tant ells com els seus fills s'han casat amb les seves filles, i la llavor santa es barreja amb la gent estranya del país; i des del principi d'aquesta qüestió els governants i els grans homes han estat partícips d'aquesta iniquitat.
71 I tan bon punt vaig sentir aquestes coses, vaig esquinçar la meva roba i el vestit sagrada, i em vaig treure els cabells del cap i de la barba, i em vaig asseure trist i molt pesat.
72 Així, doncs, tots els que aleshores es van emocionar per la paraula del Senyor, Déu d'Israel, es van reunir a mi, mentre jo plorava per la iniquitat; però em vaig quedar assegut ple de pesadesa fins al sacrifici del vespre.
73 Llavors, aixecant-me del dejuni amb la meva roba i la roba santa esquinçada, inclinant els genolls i estenent les meves mans cap al Senyor,
74 Vaig dir: Senyor, estic avergonyit i avergonyit davant teu;
75 Perquè els nostres pecats s'han multiplicat per sobre dels nostres caps, i les nostres ignoràncies han arribat fins al cel.
76 Perquè des dels temps dels nostres pares hem estat i estem en gran pecat, fins avui.
77 I pels nostres pecats i pels nostres pares, amb els nostres germans, els nostres reis i els nostres sacerdots, vam ser lliurats als reis de la terra, a l'espasa, a la captivitat i a la presa amb vergonya, fins avui.
78 I ara, en certa mesura, ens ha mostrat misericòrdia de part teu, Senyor, perquè ens quedi una arrel i un nom al lloc del teu santuari;
79 I per descobrir-nos una llum a la casa del Senyor, el nostre Déu, i per donar-nos menjar en el temps de la nostra servitud.
80 Sí, quan estàvem en servitud, no vam ser abandonats pel nostre Senyor; però ens va fer agrair davant els reis de Pèrsia, de manera que ens van donar menjar;
81 Sí, i vam honrar el temple del nostre Senyor, i van aixecar la desolada Sió, que ens han donat una residència segura als jueus i a Jerusalem.
82 I ara, Senyor, què direm, tenint aquestes coses? perquè hem transgredit els teus manaments, que vas donar per la mà dels teus servents els profetes, dient:
83 Que la terra, a la qual entreu per posseir com a herència, és una terra contaminada amb les contaminacions dels estrangers de la terra, i l'han omplert de la seva impuresa.
84 Per tant, ara no unireu les vostres filles als seus fills, ni preneu les seves filles als vostres fills.

85 A més, no procurareu mai tenir pau amb ells, perquè pugueu ser forts i menjar les coses bones de la terra, i deixar l'herència de la terra als vostres fills per sempre més.
86 I tot el que ha passat ens és fet per les nostres obres dolentes i grans pecats; perquè tu, Senyor, vas fer lleugers els nostres pecats,
87 I ens vas donar una arrel així, però hem tornat enrere per transgredir la teva llei i per barrejar-nos amb la impuresa de les nacions del país.
88 No t'enfadaràs amb nosaltres per destruir-nos, fins que no ens haguessis deixat ni arrel, ni llavor, ni nom?
89 Senyor d'Israel, tu ets fidel, perquè avui ens ha quedat una arrel.
90 Mira, ara estem davant teu en les nostres iniquitats, perquè ja no podem aguantar més a causa d'aquestes coses davant teu.
91 I mentre Esdras en la seva pregària feia la seva confessió, plorant i estirat a terra davant del temple, es va reunir a ell des de Jerusalem una multitud molt gran d'homes, dones i nens, perquè hi havia un gran plor entre la multitud.
92 Llavors Jeconies, fill de Jeel, un dels fills d'Israel, va cridar i va dir: Esdras, hem pecat contra el Senyor Déu, ens hem casat amb dones estranyes de les nacions del país, i ara tot Israel està a l'altura. .
93 Fem un jurament al Senyor que repudiarem totes les nostres dones, que hem pres dels pagans, amb els seus fills,
94 Tal com has decretat, i tots els qui obeeixen la llei del Senyor.
95 Aixeca't i posa't en pràctica, perquè això et correspon a tu, i estarem amb tu: fes valentament.
96 Així doncs, Esdras es va aixecar i va jurar als principals sacerdots i levites de tot Israel que ho farien després d'aquestes coses; i així ho van jurar.

CAPÍTOL 9

1 Llavors Esdras, aixecant-se del pati del temple, va anar a la cambra de Joanan, fill d'Eliasib,
2 I es va quedar allí, i no va menjar carn ni beure aigua, plorant per les grans iniquitats de la multitud.
3 I es va proclamar a tots els jueus i Jerusalem a tots els que eren de la captivitat, que s'apleguessin a Jerusalem:
4 I que qualsevol que no s'hi trobés dins dels dos o tres dies, tal com els ancians que governaven, s'apoderarien del seu bestiar per a l'ús del temple, i ell mateix havia de ser expulsat dels que eren de la captivitat.
5 I en tres dies es van reunir tots els de la tribu de Judà i Benjamí a Jerusalem el dia vint del mes novè.
6 I tota la gent seia tremolant a l'ampli pati del temple a causa del mal temps actual.
7 Llavors Esdras es va aixecar i els va dir: Heu transgredit la llei en casar-vos amb dones estranyes, per augmentar així els pecats d'Israel.
8 I ara, confessant, doneu glòria al Senyor, Déu dels nostres pares,
9 I feu la seva voluntat i separeu-vos dels pagans del país i de les dones estranyes.
10 Llavors tota la multitud va cridar i va dir amb veu alta: -- Així farem tal com has dit.
11 Però com que la gent és nombrosa i fa mal temps, de manera que no podem quedar-nos fora, i això no és una feina d'un dia o dos, veient que el nostre pecat en aquestes coses s'estén molt lluny:
12 Per tant, que els governants de la multitud es quedin, i que vinguin tots els nostres habitatges que tinguin dones estranyes a l'hora fixada,
13 I amb ells els governants i els jutges de tots els llocs, fins que allunyem de nosaltres la ira del Senyor per aquest assumpte.
14 Llavors Jonatan, fill d'Azael, i Ezequies, fill de Teocan, es van encarregar d'aquest assumpte; i Mosollàm, Levis i Sabbatheu els van ajudar.
15 I els que eren de la captivitat van fer tot això.
16 I el sacerdot Esdras va triar per ell els principals homes de les seves famílies, tots pel seu nom, i el primer dia del mes desè es van asseure junts per examinar l'assumpte.
17 Així, doncs, la seva causa que tenia dones estranyes va acabar el primer dia del primer mes.
18 I dels sacerdots que es van reunir i que tenien dones estranyes, es van trobar:
19 Dels fills de Jesús, fill de Josedec, i dels seus germans; Matelas i Eleazar, i Joribus i Joadanus.
20 I van donar les seves mans per apartar les seves dones i per oferir moltons per reconciliar els seus errors.
21 I dels fills d'Emmer; Ananies, i Zabdeu, i Eanes, i Sameu, i Hiereel i Azarias.
22 I dels fills de Phaisur; Elionas, Massias Israel, i Natanael, i Ocidelus i Talsas.
23 I dels levites; Jozabad, i Semis, i Coli, que es deia Calitas, i Pateu, Judes i Jonas.
24 Dels sants cantants; Eleazur, Bacchurus.
25 Dels traginers; Sallumus i Tolbanes.
26 Dels d'Israel, dels fills de Foros; Hiermas, Eddies, Melquias, Maelus, Eleazar, Asíbias i Baanies.
27 Dels fills d'Ela; Matànies, Zacaries i Hierèl, i Hieremot i Èdies.
28 I dels fills de Zamot; Eliades, Elisimus, Othonias, Jarimoth i Sabatus i Sardeus.
29 Dels fills de Babai; Johannes, i Anànies i Josabad, i Amatheis.
30 Dels fills de Mani; Olamus, Mamuchus, Jedeus, Jasubus, Jasael i Hieremot.
31 I dels fills d'Addí; Naathus, i Moòsies, Lacunus i Naidus, i Mathanias, i Sestel, Balnuus i Manasseas.
32 I dels fills d'Anàs; Elionas i Aseses, i Melquies, i Sabbeus i Simó Cosameus.
33 I dels fills d'Asom; Altaneu, Matías, Baanaia, Elifalet, Manassès i Semei.
34 I dels fills de Maani; Jeremies, Momdis, Omerus, Juel, Mabdai i Pelias, i Anos, Carabasion i Enasibus, i Mamnitanaimus, Eliasis, Bannus, Eliali, Samis, Selèmias, Natanies: i dels fills d'Ozora; Sesis, Esril, Azaelus, Samatus, Zambis, Josephus.
35 I dels fills d'Ethma; Mazitias, Zabadaias, Edes, Juel, Banaias.
36 Tots ells havien pres dones estranyes i les van deixar amb els seus fills.
37 I els sacerdots i els levites i els d'Israel habitaven a Jerusalem i al camp, el primer dia del mes setè; així els fills d'Israel estaven a les seves cases.
38 I tota la multitud es va reunir d'unanimitat a l'ample lloc del porxo sant, cap a l'est:
39 I van dir a Esdras, sacerdot i lector, que portaria la llei de Moisès, donada pel Senyor, Déu d'Israel.
40 Així, doncs, el gran sacerdot Esdras va portar la llei a tota la multitud, d'home a dona, i a tots els sacerdots, perquè escoltessin la llei el primer dia del mes setè.
41 I va llegir a l'ampli pati davant el sant porxo des del matí fins al migdia, tant davant d'homes com de dones; i la multitud va fer cas de la llei.
42 I Esdras, el sacerdot i lector de la llei, es va aixecar sobre un púlpit de fusta, fet per a aquest propòsit.

43 I es van aixecar al seu costat Matàties, Sammus, Anànies, Azaries, Uries, Ezecies i Balasam, a la dreta:
44 I a la seva mà esquerra es trobaven Faldai, Misael, Melquias, Lotasub i Nabàries.
45 Llavors va portar Esdras el llibre de la Llei davant la multitud, perquè s'asseia honorablement en primer lloc davant de tots.
46 I quan va obrir la llei, es van posar tots dretes. Així Esdras va beneir el Senyor Déu Altíssim, el Déu dels exèrcits, totpoderós.
47 I tot el poble va respondre: Amén; i, alçant les mans, van caure a terra i van adorar el Senyor.
48 També Jesús, Anus, Saràbias, Adins, Jacubus, Sabateas, Autees, Maianees i Calitas, Asrias i Joazabdus, i Anànies, Biatas, els levites, ensenyaven la llei del Senyor, fent-los entendre-la.
49 Aleshores Atàrates va parlar al gran sacerdot Esdras. i lector, i als levites que ensenyaven a la multitud, fins i tot a tots, dient:
50 Aquest dia és sant per al Senyor; (perquè tots van plorar quan van sentir la llei:)
51 Vés, doncs, i menja el greix i beu el dolç, i envia part als qui no tenen res;
52 Perquè aquest dia és sant per al Senyor: i no us entristeu; perquè el Senyor us farà honrar.
53 Així que els levites van publicar tot al poble, dient: Aquest dia és sagrat al Senyor; no estiguis trist.
54 Llavors se'n van anar, cadascú per menjar i beure, i per a alegrar-se, i per donar part als qui no tenien res, i per alegrar-se;
55 Perquè van entendre les paraules en què els havien instruït i per a les quals havien estat reunits.

2nd Esdras

Segon Esdras

CAPÍTOL 1

1 El segon llibre del profeta Esdras, fill de Saraies, fill d'Azaries, fill d'Hèlquies, fill de Sadàmias, fill de Sadoc, fill d'Aquitob,
2 Fill d'Aquias, fill de Finees, fill d'Hèli, fill d'Amarias, fill d'Aziei, fill de Marimot, fill d'Arna, fill d'Ozias, fill de Borit, fill d'Abisei , fill de Finees, fill d'Eleazar,
3 Fill d'Aaron, de la tribu de Leví; que fou captiu a la terra dels medes, en el regnat d'Artèxerxes, rei dels perses.
4 I la paraula del Senyor va venir a mi, dient:
5 Vés, mostra al meu poble els seus fets pecats i als seus fills la maldat que han fet contra mi; perquè diguin als fills dels seus fills:
6 Perquè els pecats dels seus pares han augmentat en ells, perquè m'han oblidat i han ofert ofrenes a déus estrangers.
7 ¿No sóc jo qui els va fer sortir de la terra d'Egipte, de la casa de l'esclavitud? però m'han provocat a la ira i han menyspreat els meus consells.
8 Llavors, traieu-vos els cabells del cap i llenceu-los tot el mal, perquè no han obeït la meva llei, però és un poble rebel.
9 Fins quan els aguantaré, als quals he fet tant de bé?
10 He destruït molts reis per amor d'ells; He derrotat el faraó amb els seus servents i tot el seu poder.
11 He destruït totes les nacions davant d'ells, i a l'orient he escampat la gent de dues províncies, fins i tot de Tir i Sidó, i he matat tots els seus enemics.
12 Parla-los, doncs, dient: Això diu el Senyor:
13 Et vaig conduir a través del mar i al principi et vaig donar un pas gran i segur; Et vaig donar Moisès com a líder i Aaron com a sacerdot.
14 Et vaig il·luminar en una columna de foc, i entre vosaltres he fet grans meravelles; però m'heu oblidat, diu el Senyor.
15 Així diu el Senyor Totpoderós: Les guatlles eren com a senyal per a vosaltres; Et vaig donar tendes per salvar-te; però allà vas murmurar,
16 I no heu triomfat en el meu nom per la destrucció dels vostres enemics, però encara murmureu fins avui.
17 On són els beneficis que us he fet? Quan teníeu gana i set al desert, no em vau cridar,
18 dient: Per què ens has portat a aquest desert per matar-nos? ens havia estat millor haver servit els egipcis que morir en aquest desert.
19 Llavors em vaig compadir dels vostres dols i us vaig donar mana per menjar; així que vau menjar pa dels àngels.
20 Quan teníeu set, no vaig clavar jo la roca i les aigües van sortir fins a omplir-vos? per la calor t'he cobert amb les fulles dels arbres.
21 Vaig repartir entre vosaltres una terra fructífera, vaig expulsar davant vostre els cananeus, els ferezeus i els filisteus: què faré encara més per vosaltres? diu el Senyor.
22 Així diu el Senyor Totpoderós: Quan estaveu al desert, al riu dels amorreus, tenint set i blasfem el meu nom,
23 No us vaig donar foc per les vostres blasfèmies, sinó que vaig llançar un arbre a l'aigua i vaig fer dolç el riu. quina glòria; i mira la gent que ve de l'est:
39 A qui donaré com a líders, Abraham, Isaac i Jacob, Osees, Amós i Miquees, Joel, Abdies i Jonàs,
40 Nahum, i Abacuc, Sofonies, Ageus, Zacari i Malaquies, que també s'anomena àngel del Senyor.

CAPÍTOL 2

1 Així diu el Senyor: Vaig treure aquest poble de l'esclavitud i els vaig donar els meus manaments per mitjà de servents els profetes; a qui no van escoltar, sinó que van menysprear els meus consells.
2 La mare que els va parir els diu: "Veniu, fills; perquè sóc vídua i abandonada.
3 Et vaig criar amb alegria; però t'he perdut amb pena i tristesa, perquè has pecat davant el Senyor, el teu Déu, i has fet allò que és dolent davant d'ell.
4 Però què us faré ara? Sóc vídua i abandonada: aneu, fills meus, i demaneu misericòrdia al Senyor.
5 Pel que fa a mi, pare, t'invoco com a testimoni sobre la mare d'aquests fills, que no va guardar el meu pacte,
6 Que els portis a confusió, i la seva mare al botí, perquè no hi hagi descendència d'ells.
7 Que siguin escampats entre les nacions, que els seus noms siguin fora de la terra, perquè han menyspreat el meu pacte.
8 Ai de tu, Assur, tu que amagues els injustos en tu! Oh poble malvat, recordeu el que vaig fer a Sodoma i Gomorra;
9 La terra del qual està entre terrossos de peix i munts de cendres; així també faré amb els que no m'escolten, diu el Senyor Totpoderós.
10 Així diu el Senyor a Esdras: Digues al meu poble que li donaré el regne de Jerusalem, que jo hauria donat a Israel.
11 També em prendré la seva glòria i els donaré els tabernacles eterns que els havia preparat.
12 Tindran l'arbre de la vida com a perfum d'olor dolç; no treballaran ni es cansaran.
13 Vés, i rebràs: pregueu-vos uns dies perquè siguin escurçats: el regne ja us està preparat: vetlleu.
14 Preneu com a testimoni el cel i la terra; perquè he destrossat el mal i he creat el bé, perquè visc, diu el Senyor.
15 Mare, abraça els teus fills i cria'ls amb alegria, posa els seus peus ferms com un pilar, perquè jo t'he escollit, diu el Senyor.
16 I aixecaré els morts dels seus llocs i els trauré dels sepulcres, perquè he conegut el meu nom a Israel.
17 No tinguis por, mare dels fills, perquè jo t'he escollit, diu el Senyor.
18 Per ajudar-te, enviaré els meus servents Esay i Jeremy, segons el consell dels quals he santificat i preparat per a tu dotze arbres carregats de diversos fruits.
19 I tantes fonts que rauen llet i mel, i set muntanyes poderoses, sobre les quals creixen roses i lliris, amb les quals ompliré d'alegria els teus fills.
20 Fes el dret a la vídua, jutja l'orfe, dóna als pobres, defensa l'orfe, vesteix el nu,
21 Cureu els trencats i els febles, no rigueu d'un coix per menysprear, defensa els mutilats, i que el cec entri a la vista de la meva claredat.
22 Guarda vells i joves dins les teves parets.

23 Allà on trobis els morts, pren-los i enterra-los, i jo et donaré el primer lloc en la meva resurrecció.
24 Queda't quiet, poble meu, i descansa, perquè encara arriba la teva quietud.
25 Nodriu els vostres fills, oh bona nodrissa; establir els seus peus.
26 Pel que fa als servents que t'he donat, no perirà cap d'ells; perquè els demanaré d'entre el teu nombre.
27 No us canseu: perquè quan vingui el dia de la dificultat i la pesadilla, els altres ploraran i estaran tristos, però tu estaràs alegre i tindràs abundància.
28 Els pagans t'envejaran, però no podran fer res contra tu, diu el Senyor.
29 Les meves mans et cobriran, perquè els teus fills no vegin l'infern.
30 Alegra't, mare, amb els teus fills; perquè jo et lliuraré, diu el Senyor.
31 Recorda't dels teus fills que dormen, perquè els trauré dels costats de la terra i els faré misericòrdia, perquè sóc misericordiós, diu el Senyor Totpoderós.
32 Abraça els teus fills fins que jo vingui i tinguis misericòrdia amb ells, perquè els meus pous s'aboquen i la meva gràcia no fallarà.
33 Jo Esdras vaig rebre l'encàrrec del Senyor a la muntanya d'Oreb, d'anar a Israel; però quan vaig arribar a ells, em van deixar en res i van menysprear el manament del Senyor.
34 I per això us dic: Oh pagans, que escolteu i enteneu, busqueu el vostre pastor, ell us donarà un repòs etern; perquè és a prop, el que vindrà a la fi del món.
35 Estigueu preparats per a la recompensa del regne, perquè la llum eterna il·luminarà sobre vosaltres per sempre més.
36 Fugiu de l'ombra d'aquest món, rebeu l'alegria de la vostra glòria: testimonio obertament del meu Salvador.
37 Rebeu el do que us ha estat donat i alegreu-vos, donant gràcies a aquell que us ha conduït al regne celestial.
38 Aixeca't i aixeca't, mira el nombre dels que seran segellats a la festa del Senyor;
39 Els qui s'han allunyat de l'ombra del món,
24 Què et faré, oh Jacob? tu, Judà, no em vas obeir: em tornaré a altres nacions, i a aquestes donaré el meu nom perquè guardin els meus estatuts.
25 Com que m'heu abandonat, jo també us abandonaré; quan desitgeu que us tingui gràcia, no tindré pietat de vosaltres.
26 Sempre que em crideu, no us escoltaré, perquè us heu contaminat les mans amb sang i els vostres peus són ràpids per cometre homicidi.
27 No m'heu abandonat com si m'heu abandonat, sinó vosaltres mateixos, diu el Senyor.
28 Així diu el Senyor Totpoderós: No us he pregat com un pare els seus fills, com una mare les seves filles i com una nodrissa els seus fills?
29 perquè sereu el meu poble, i jo fos el vostre Déu; que sou fills meus, i jo seria el vostre pare?
30 Us vaig reunir, com una gallina recull els seus pollastres sota les seves ales; però ara, què us faré? Et faré fora de la meva cara.
31 Quan m'ofereixis, desviaré la meva cara de vosaltres; perquè he abandonat les vostres festes solemnes, les vostres llunes noves i les vostres circumcisions.
32 Us he enviat els meus servents, els profetes, que heu pres i matat, i els heu destrossat el cos, la sang dels quals demanaré de les vostres mans, diu el Senyor.
33 Així diu el Senyor Totpoderós: La vostra casa és desolada, us expulsaré com el vent roolla.
34 I els vostres fills no seran fecunds; perquè han menyspreat el meu manament i han fet el que és dolent davant meu.
35 Donaré les vostres cases al poble que vindrà; que no havent sentit parlar de mi encara em creurà; a qui no he fet cap senyal, però faran allò que els he manat.
36 No han vist profetes, però recordaran els seus pecats i els reconeixeran.
37 Prengui com a testimoni la gràcia del poble que ha de venir, els petits del qual s'alegren d'alegria; i encara que no m'han vist amb els ulls corporals, però en esperit creuen el que dic.
38 I ara, germà, vet aquí i han rebut vestits gloriosos del Senyor.
40 Pren el teu nombre, oh Sió, i tanca els teus que van vestits de blanc i que han complert la llei del Senyor.
41 S'ha complert el nombre dels teus fills que anhelaves: demana el poder del Senyor perquè el teu poble, que ha estat cridat des del principi, sigui santificat.
42 Jo Esdras vaig veure a la muntanya de Sió un gran poble, que no vaig poder comptar, i tots van lloar el Senyor amb càntics.
43 I enmig d'ells hi havia un jove de gran estatura, més alt que tots els altres, i sobre cadascun dels seus caps posava corones, i era més exaltat; que em va meravellar molt.
44 Llavors vaig preguntar a l'àngel i vaig dir: Senyor, què són aquests?
45 Ell va respondre i em va dir: Aquests són els que s'han despullat de la roba mortal, han vestit l'immortal i han confessat el nom de Déu: ara estan coronats i reben palmes.
46 Aleshores vaig dir a l'àngel: Quin jove és el que els corona i els dóna les palmes a les mans?
47 Ell va respondre i em va dir: És el Fill de Déu, a qui han confessat al món. Llavors vaig començar a elogiar amb molta força els que s'afirmaven tan rígidment pel nom del Senyor.
48 Llavors l'àngel em va dir: Vés-te'n i explica al meu poble quines coses has vist i quines meravelles del Senyor, el teu Déu, has vist.

CAPÍTOL 3

1 L'any trenta després de la ruïna de la ciutat, vaig estar a Babilònia, em vaig estirar inquietat al meu llit, i els meus pensaments van pujar al meu cor:
2 Perquè vaig veure la desolació de Sió i la riquesa dels qui habitaven a Babilònia.
3 I el meu esperit estava molt emocionat, de manera que vaig començar a dir paraules plenes de por a l'Altíssim, i vaig dir:

4 Senyor, que regeixes, tu vas parlar al principi, quan vas plantar la terra, i tu mateix, i vas manar al poble,
5 I va donar un cos sense ànima a Adam, que era obra de les teves mans, i li va insuflar l'alè de vida, i es va fer viu davant teu.
6 I tu el condueixes al paradís, que la teva mà dreta havia plantat, abans que la terra s'avancés.
7 I a ell li vas donar manament d'estimar el teu camí, que ell va transgredir, i de seguida li vas posar la mort en ell i en les seves generacions, de les quals van sorgir nacions, tribus, pobles i tribus, innombrables.
8 I cada poble va caminar segons la seva pròpia voluntat i va fer coses meravelloses davant teu i va menysprear els teus manaments.
9 I de nou, amb el pas del temps, vas portar el diluvi sobre els qui habitaven al món i els vas destruir.
10 I succeí que en cadascun d'ells, com la mort va ser per a Adam, així va ser el diluvi per a aquests.
11 No obstant això, vas deixar un d'ells, és a dir, Noè amb la seva casa, d'on provenien tots els homes justos.
12 I succeí que quan els qui habitaven a la terra van començar a multiplicar-se, i els havien fet molts fills i eren un gran poble, van tornar a ser més impius que els primers.
13 Ara bé, quan vivien tan malament davant teu, et vas escollir un home d'entre ells, que es deia Abraham.
14 Aquell que vas estimar, i només a ell li vas mostrar la teva voluntat:
15 I va fer una aliança eterna amb ell, prometent-li que mai abandonaries la seva descendència.
16 I a ell li vas donar Isaac, i també a Isaac li vas donar Jacob i Esaú. Quant a Jacob, el vas escollir per tu i el vas posar per Esaú, i Jacob es va convertir en una gran multitud.
17 I succeí que quan vas fer sortir la seva descendència d'Egipte, els vas fer pujar a la muntanya del Sinaí.
18 I inclinant el cel, vas fixar fermament la terra, vas commoure el món sencer i vas fer tremolar les profunditats, i vas turbar els homes d'aquell temps.
19 I la teva glòria va passar per quatre portes, de foc, de terratrèmol, de vent i de fred; perquè donessis la llei a la descendència de Jacob i la diligència a la generació d'Israel.
20 No obstant això, no els vas treure el cor dolent perquè la teva llei els doni fruit.
21 Perquè el primer Adam que portava un cor dolent va transgredir i va ser vençut; i així siguin tots els que n'han nascut.
22 Així, la malaltia es va fer permanent; i la llei (també) en el cor de la gent amb la malignitat de l'arrel; de manera que els bons se'n van anar, i els dolents es van quedar quiet.
23 Així, els temps van passar, i els anys van acabar; llavors et vas aixecar un servent anomenat David.
24 A qui vas manar de construir una ciutat al teu nom i d'oferir-hi encens i ofrenes.
25 Quan això va passar molts anys, aleshores els qui habitaven a la ciutat et van abandonar,
26 I en tot va fer com Adam i totes les seves generacions havien fet, perquè també tenien un cor dolent:
27 I així vas lliurar la teva ciutat a les mans dels teus enemics.
28 ¿Són, doncs, millors les seves accions que habiten Babilònia, perquè tinguessin, doncs, el domini de Sió?
29 Perquè quan vaig arribar-hi, i havia vist impieses sense nombre, llavors la meva ànima va veure molts malfactors en aquest trenta orella, de manera que em va fallar el cor.
30 Perquè he vist com els permets pecar, i has estalviat els malvats, i has destruït el teu poble, i has preservat els teus enemics, i no ho has manifestat.
31 No recordo com es pot deixar aquest camí: són, doncs, millors els de Babilònia que els de Sió?
32 O hi ha algun altre poble que et conegui a part d'Israel? o quina generació ha cregut tant en els teus pactes com Jacob?
33 No obstant això, la seva recompensa no apareix, i el seu treball no dóna fruit, perquè he anat aquí i allà per les nacions, i veig que flueixen en riquesa i no pensen en els teus manaments.
34 Peseu, doncs, ara la nostra maldat a la balança, i també les d'ells que habiten el món; i així no es trobarà el teu nom sinó a Israel.
35 O quan va ser que els qui habiten a la terra no han pecat als teus ulls? o quin poble ha guardat així els teus manaments?
36 Trobareu que Israel de nom ha guardat els vostres preceptes; però no els pagans.

CAPÍTOL 4

1 I l'àngel que em van enviar, que es deia Uriel, em va respondre:
2 I va dir: El teu cor ha anat molt lluny en aquest món, i creus comprendre el camí de l'Altíssim?
3 Aleshores vaig dir: Sí, senyor meu. I ell em va respondre i va dir: Sóc enviat per ensenyar-te tres camins i presentar-te tres semblances davant teu:
4 Si en pots declarar-me un, també et mostraré el camí que vols veure, i t'ensenyaré d'on ve el cor dolent.
5 I vaig dir: Parla, senyor meu. Llavors em va dir: Ves-te'n, pesa'm el pes del foc, o mesura'm la bufada del vent, o crida'm de nou el dia que ha passat.
6 Llavors vaig respondre i vaig dir: Quin home pot fer això perquè em demanis aquestes coses?
7 I em va dir: Si et preguntés quantes grans cases hi ha al mig del mar, o quantes fonts hi ha al principi del fons, o quantes fonts hi ha sobre el firmament, o quines són les sortides de paradís:
8 Potser em diries que no he baixat mai al fons, ni encara a l'infern, ni he pujat mai al cel.
9 No obstant això, ara t'he preguntat només pel foc i el vent, i sobre el dia per on has passat, i sobre les coses de les quals no pots separar-te, i tanmateix no pots donar-me cap resposta.
10 A més, em va dir: No pots saber les teves coses i els que han crescut amb tu;
11 Com hauria de ser, doncs, el teu vaixell capaç d'entendre el camí del Altíssim i, ara que el món està corromput exteriorment, per entendre la corrupció que és evident als meus ulls?

12 Llavors li vaig dir: Millor que no fóssim en absolut, que viure encara en la maldat i patir i no saber per què.
13 Ell em va respondre i va dir: Vaig anar a un bosc cap a una plana, i els arbres van prendre consell,
14 I va dir: Vine, anem a fer la guerra contra el mar perquè s'allunyi davant nostre i ens faci més boscos.
15 De la mateixa manera, les riuades de la mar van prendre consell i van dir: Vine, pugem i sotmetem els boscos de la plana, perquè també allà ens fem un altre país.
16 El pensament de la llenya va ser en va, perquè va venir el foc i el va consumir.
17 El pensament de les riuades del mar també es va desaprofitar, perquè la sorra es va aixecar i els va aturar.
18 Si ara jutgessis entre aquests dos, a qui començaries a justificar? o a qui vols condemnar?
19 Vaig respondre i vaig dir: Veritablement, és una idea insensata que tots dos han ideat, perquè la terra està donada a la fusta, i el mar també té el seu lloc per suportar les seves riuades.
20 Llavors ell em va respondre i va dir: Has donat un judici just, però per què no et jutges a tu mateix?
21 Perquè com la terra és donada a la fusta i el mar als seus riuats, així els qui habiten a la terra no poden entendre res més que allò que hi ha a la terra; i qui habita sobre els cels només pot entendre les coses. que estan per sobre de l'alçada del cel.
22 Llavors vaig respondre i vaig dir: Et suplico, Senyor, deixa'm entendre.
23 Perquè no era la meva ment tenir curiositat per les coses altes, sinó per aquells que ens passen cada dia, és a dir, per això Israel és lliurat com a oprobio als pagans, i per què es lliura el poble que has estimat. per a les nacions impies, i per què la llei dels nostres avantpassats és anul·lada i els pactes escrits no tenen efecte,
24 I passem del món com a llagostas, i la nostra vida és estupor i por, i no som dignes d'obtenir misericòrdia.
25 Què farà, doncs, del seu nom amb el qual som anomenats? d'aquestes coses he preguntat.
26 Llavors em va respondre i va dir: Com més cerques, més et meravellaràs; perquè el món s'apressa a passar,
27 I no poden entendre les coses que es prometen als justos en el temps vinent, perquè aquest món està ple d'injustícia i de flaqueses.
28 Però pel que fa al thi les coses que em preguntes, t'ho diré; perquè el mal ha estat sembrat, però encara no ha arribat la seva destrucció.
29 Per tant, si el que es sembra no es capgira, i si el lloc on es sembra el mal no passa, no pot venir el que és sembrat de bé.
30 Perquè el gra de llavor dolenta ha estat sembrat al cor d'Adam des del principi, i quanta impietat ha generat fins ara? i quant produirà encara fins que arribi el temps de la batuda?
31 Reflexiona ara per tu mateix, quin gran fruit de la maldat ha donat el gra de llavor dolenta.
32 I quan s'hagin tallat les orelles, que són innombrables, quina terra ompliran?
33 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Com i quan passaran aquestes coses? per què els nostres anys són pocs i dolents?
34 I em va respondre dient: No t'afanyes per sobre de l'Altíssim, perquè la teva pressa és en va per sobre d'ell, perquè has superat molt.
35 Les ànimes dels justos no preguntaven aquestes coses a les seves cambres, dient: Fins quan hauré d'esperar així? quan vindrà el fruit del sòl de la nostra recompensa?
36 I a aquestes coses l'arcàngel Uriel els va respondre i va dir: Fins i tot quan el nombre de llavors s'ha omplert en vosaltres, perquè ha pesat el món a la balança.
37 Amb mesura ha mesurat els temps; i per nombre ha comptat els temps; i no els mou ni remou, fins que s'hagi complert la dita mesura.
38 Llavors vaig respondre i vaig dir: Senyor, que regeixes, tots estem plens d'ipietat.
39 I pel nostre bé potser és que els sòls dels justos no s'omplen, a causa dels pecats dels qui habiten la terra.
40 Ell em va respondre i em va dir: Ves a una dona encinta i pregunta-li quan hagi complert els nou mesos, si el seu ventre pot conservar més el part dins d'ella.
41 Llavors vaig dir: No, Senyor, això no pot. I em va dir: Al sepulcre les cambres de les ànimes són com el ventre d'una dona.
42 Perquè, com una dona que està de part s'apressa a escapar de la necessitat del part, així aquests llocs s'afanyen a lliurar allò que se'ls ha encarregat.
43 Des del principi, mira, allò que vols veure, t'ho mostrarà.
44 Llavors vaig respondre i vaig dir: Si he trobat favor als teus ulls, i si és possible, i si sóc adequat,
45 Mostra'm, doncs, si hi ha més per venir del que ha passat, o més passat del que ha de venir.
46 El que ha passat ho sé, però el que ha de venir no ho sé.
47 I em va dir: Aixeca't al costat dret i t'exposaré la semblança.
48 Aleshores em vaig posar dempeus i vaig veure, i vaig veure que un forn calent encesa passava davant meu; i va succeir que quan la flama havia passat, vaig mirar i vaig veure que el fum es va quedar quiet.
49 Després d'això, va passar davant meu un núvol d'aigua, i va fer caure molta pluja amb una tempesta; i quan va passar la pluja tempestuosa, les gotes es van quedar quiets.
50 Llavors em va dir: Considera amb tu mateix; com la pluja és més que les gotes, i com el foc és més gran que el fum; però les gotes i el fum queden enrere: així la quantitat que ha passat va superar més.
51 Aleshores vaig pregar i vaig dir: Creus que puc viure fins aquell moment? o què passarà en aquells dies?
52 Ell em va respondre i va dir: Pel que fa a les mostres que em preguntes, t'ho puc dir en part; però pel que fa a la teva vida, no sóc enviat per mostrar-te'l; perquè no ho sé.

CAPÍTOL 5

1 No obstant això, a mesura que vinguin els senyals, vet aquí, vindran dies en què els qui habiten a la terra seran pres en gran nombre, i el camí de la veritat serà amagat, i la terra serà estéril de fe.

2 Però la iniquitat augmentarà per sobre del que ara veus o del que has escoltat fa temps.
3 I la terra, que ara veus que té arrels, veuràs desaprofitada de sobte.
4 Però si l'Altíssim et concedeix la vida, després de la tercera trompeta veuràs que el sol tornarà a brillar de sobte a la nit i la lluna tres vegades al dia:
5 I la sang brotarà de la fusta, i la pedra donarà la seva veu, i el poble s'angoixarà:
6 I fins i tot ell governarà els qui no esperen els que habiten a la terra, i els aus volaran junts:
7 I el mar de Sodomita llançarà peixos i farà un soroll a la nit, que molts no coneixien, però tots escoltaran la seva veu.
8 També hi haurà confusió a molts llocs, i el foc s'enviarà de nou, i les bèsties salvatges canviaran de lloc, i les dones menstruals donaran a llum monstres:
9 I es trobaran aigües salades al dolç, i tots els amics es destruiran mútuament; aleshores l'enginy s'amagarà, i l'enteniment es retirarà a la seva cambra secreta,
10 I seran buscats per molts, però no seran trobats; llavors la injustícia i la incontinència es multiplicaran a la terra.
11 També una terra preguntarà a una altra i dirà: És la justícia que fa que un home sigui just? a través de tu? I dirà: No.
12 Al mateix temps, els homes esperaran, però res no aconseguiran: treballaran, però els seus camins no prosperaran.
13 Per mostrar-te aquestes mostres tinc permís; i si tornes a pregar i plorar com ara, i dejunis fins i tot els dies, escoltaràs coses encara més grans.
14 Llavors em vaig despertar, i una por extrema va recórrer tot el meu cos, i la meva ment es va turbar, de manera que es va desmaiar.
15 L'àngel que havia vingut a parlar amb mi em va agafar, em va consolar i em va aixecar dempeus.
16 I la segona nit va ocórrer que Salathiel, cap del poble, va venir a mi i em va dir: On has estat? i per què és tan pesat el teu rostre?
17 ¿No saps que Israel t'ha confiat a la terra de la seva captivitat?
18 Aleshores, mengeu pa i no ens abandoneu, com el pastor que deixa el seu ramat en mans de llops cruels.
19 Llavors li vaig dir: Ves de mi i no m'acostis. I va sentir el que vaig dir i se'n va anar de mi.
20 I així vaig dejunar set dies, plorant i plorant, com em va ordenar l'àngel Uriel.
21 I al cap de set dies va ser així que els pensaments del meu cor van tornar a ser molt tristos per a mi,
22 I la meva ànima va recuperar l'esperit d'enteniment, i vaig tornar a parlar amb l'Altíssim,
23 I va dir: Senyor, que regeixes, de tots els boscos de la terra i de tots els seus arbres, t'has escollit una única vinya:
24 I de totes les terres del món sencer t'has escollit una fossa, i de totes les seves flors un lliri.
25 I de totes les profunditats del mar t'has omplert un riu; i de totes les ciutats construïdes t'has santificat Sió per a tu.
26 I de tots els ocells que s'han creat, t'has posat el nom d'un colom; i de tot el bestiar que s'ha fet, t'has proporcionat una ovella:
27 I entre tota la multitud de pobles t'has donat un sol poble; i a aquest poble, que estimaves, li has donat una llei que és aprovada per tots.
28 I ara, Senyor, per què has lliurat aquest poble a molts? i sobre una arrel n'has preparat d'altres, i per què has escampat el teu únic poble entre molts?
29 I els qui van contrarestar les teves promeses i no van creure als teus pactes, els han trepitjat.
30 Si vas odiar tant el teu poble, l'hauries de castigar amb les teves pròpies mans.
31 Quan vaig dir aquestes paraules, em va enviar l'àngel que va venir a mi la nit anterior,
32 I em va dir: Escolta'm i t'ensenyaré; escolteu el que us dic i us diré més coses.
33 I vaig dir: Parla, Senyor meu. Llavors em va dir: "Estàs molt preocupat per amor d'Israel; estimes aquest poble millor que el que el va fer?
34 I vaig dir: No, Senyor, però he parlat amb molta pena, perquè les meves regnes em dolen cada hora, mentre treballo per comprendre el camí de l'Altíssim i per buscar part del seu judici.
35 I em va dir: No pots. I vaig dir: Per què, Senyor? on vaig néixer aleshores? o per què el ventre de la meva mare no era aleshores el meu sepulcre, perquè no hagués vist la part de Jacob i la fatiga fatigosa de les cebes d'Israel?
36 I em va dir: Compta'm les coses que encara no han arribat, aplega'm les escories que s'escampen, torna'm a verd les flors que s'han marcit.
37 Obre'm els llocs tancats, fes-me sortir els vents que hi ha tancats, mostra'm la imatge d'una veu; i aleshores t'anunciaré allò que t'esforces a saber.
38 I vaig dir: Senyor, que regeixes, qui pot saber aquestes coses, sinó aquell que no té la seva habitació amb els homes?
39 Pel que fa a mi, sóc imprudent: com puc, doncs, parlar d'aquestes coses que em preguntes?
40 Llavors em va dir: De la mateixa manera que no pots fer res d'aquestes coses de les quals he parlat, així no pots descobrir el meu judici, ni al final l'amor que he promès al meu poble.
41 I vaig dir: Heus aquí, Senyor, encara ets a prop dels que estaran reservats fins al final; i què faran els que han estat abans meu, o els que som ara, o els que vindran després de nosaltres?
42 I em va dir: Assimilaré el meu judici a un anell: com no hi ha fluix dels últims, així no hi ha rapidesa dels primers.
43 Aleshores vaig respondre i vaig dir: No pots fer els que s'han fet, i seran ara i els que vindran, de seguida; perquè mostris el teu judici com més aviat?
44 Llavors ell em va respondre i va dir: La criatura no s'afanyarà per sobre del creador; ni el món els pot tenir alhora que s'hi crearan.
45 I vaig dir: Tal com has dit al teu servent, que tu, que dóna vida a tots, has donat vida alhora a la criatura que has creat, i la criatura la va donar a llum; ara sigui present alhora.
46 I em va dir: Demana el ventre d'una dona i digues-li: Si fas fills, per què no ho fas junts, sinó un darrere l'altre? Pregueu-li, doncs, que pareixi deu fills n alhora.

47 I vaig dir: Ella no pot, però ho ha de fer amb la distància de temps.
48 Llavors em va dir: Així també he donat el ventre de la terra als qui s'hi sembraran en els seus temps.
49 Perquè com un nen petit no pot donar a llum les coses que pertanyen als vells, així també he disposat el món que vaig crear.
50 I vaig preguntar i vaig dir: Veient que ara m'has donat el camí, procediré a parlar davant teu, perquè la nostra mare, de qui m'has dit que és jove, s'acosta a l'edat.
51 Ell em va respondre i va dir: Pregunteu a una dona que tingui fills, i ella us ho dirà.
52 Digues-li: Per què són els que ara has fet néixer com els d'abans, però de menys alçada?
53 I ella et respondrà: Els que neixen en la força de la joventut són d'una mateixa manera, i els que neixen en el temps de la vellesa, quan el ventre s'apaga, són d'una altra manera.
54 Considereu, doncs, també vosaltres que sou menys d'alçada que els que eren abans.
55 I també ho són els que vénen després de vosaltres menys que vosaltres, com les criatures que ara comencen a ser velles i han passat per sobre de la força de la joventut.
56 Aleshores vaig dir: Senyor, et suplico, si he trobat gràcia als teus ulls, mostra al teu servent amb qui visites la teva criatura.

CAPÍTOL 6

1 I em va dir: Al principi, quan es va fer la terra, abans que les fronteres del món s'aixequessin, o sempre que bufessin els vents,
2 Abans que tronés i s'il·luminés, o abans que es posin els fonaments del paradís,
3 Abans que es veiessin les belles flors, o mai s'establissin els poders mòbils, abans que la multitud innombrable d'àngels fos reunida,
4 O mai s'alçaven les altures de l'aire, abans que les mesures del firmament fossin anomenades, o les xemeneies de Sió fossin calentes,
5 I abans que els anys actuals fossin buscats, i mai les invencions dels que ara pecats s'havien canviat, abans que fossin segellats que han reunit la fe per un tresor:
6 Aleshores vaig considerar aquestes coses, i totes es van fer només per mi, i per cap altre: també per mi seran acabades, i per cap altre.
7 Llavors vaig respondre i vaig dir: Quina serà la separació dels temps? o quan serà el final del primer i el començament del que segueix?
8 I em va dir: Des d'Abraham fins a Isaac, quan Jacob i Esaú van néixer d'ell, la mà de Jacob va agafar primer el taló d'Esaú.
9 Perquè Esaú és la fi del món, i Jacob és el començament del que segueix.
10 La mà de l'home està entre el taló i la mà: una altra pregunta, Esdras, no ho facis.
11 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Senyor, que regeixes, si he trobat gràcia als teus ulls,
12 Et suplico, mostra al teu servent el final de les teves mostres, de les quals em vas mostrar part l'última nit.
13 Ell va respondre i em va dir: Aixeca't sobre els teus peus i escolta una veu potent.
14 I serà com un gran moviment; però el lloc on estàs no es mourà.
15 Per tant, quan parli, no tingueu por, perquè la paraula és de la fi, i s'entén la fundació de la terra.
16 I per què? perquè el discurs d'aquestes coses tremola i es commove; perquè sap que el final d'aquestes coses ha de ser canviat.
17 I succeí que, quan ho vaig sentir, em vaig aixecar dempeus i vaig escoltar, i vaig veure que hi havia una veu que parlava, i el seu so era com el so de moltes aigües.
18 I va dir: Heus aquí, vénen dies en què començaré a apropar-me i a visitar els qui habiten la terra.
19 I començarà a inquisició d'ells, quins són els que han fet mal injustament amb la seva injustícia, i quan es complirà l'aflicció de Sió;
20 I quan s'acabi el món, que començarà a desaparèixer, mostraré aquestes senyals: els llibres s'obriran davant del firmament i ho veuran tots junts:
21 I els fills d'un any parlaran amb la seva veu, les dones encintants donaran a llum fills prematurs de tres o quatre mesos, i viuran i seran ressuscitats.
22 I de sobte els llocs sembrats semblaran sense sembrar, els magatzems plens es trobaran de sobte buits:
23 I la trompeta donarà un so, que quan tothom ho senti, de sobte tindran por.
24 En aquell temps, els amics lluitaran entre ells com enemics, i la terra s'espantarà amb els que hi habiten, les fonts de les fonts s'aturaran i en tres hores no correran.
25 Qui quedi de tot això que t'he dit, s'escaparà i veurà la meva salvació i la fi del teu món.
26 I els homes rebuts ho veuran, que no han tastat la mort des del seu naixement, i el cor dels habitants es canviarà i es convertirà en un altre sentit.
27 Perquè el mal s'extingirà i l'engany s'extingirà.
28 Pel que fa a la fe, florirà, la corrupció serà vençuda i la veritat, que ha estat tant de temps sense fruit, serà declarada.
29 I quan parlava amb mi, vet aquí, vaig mirar de mica en mica aquell davant de qui em vaig posar.
30 I aquestes paraules em va dir; He vingut a ensenyar-te l'hora de la nit que ve.
31 Si pregueu encara més i torneu a dejunar set dies, dia et diré coses més grans de les que he sentit.
32 Perquè la teva veu s'escolta davant l'Altíssim: perquè el Poderoso ha vist la teva conducta justa, també ha vist la teva castedat, que has tingut des de la teva joventut.
33 I per això m'ha enviat a ensenyar-te totes aquestes coses i a dir-te: Consol i no tinguis por
34 I no s'afanyeu amb els temps passats, a pensar coses vanes, perquè no us afanyis dels darrers temps.
35 I després d'això, vaig tornar a plorar i vaig dejunar set dies de la mateixa manera, per poder complir les tres setmanes que em va dir.
36 I a la vuitena nit, el meu cor es va tornar a molestar dins meu, i vaig començar a parlar davant l'Altíssim.

37 Perquè el meu esperit es va incendiar moltíssim, i la meva ànima estava afligida.
38 I vaig dir: Senyor, tu vas parlar des del principi de la creació, fins i tot el primer dia, i vas dir així; Que es facin el cel i la terra; i la teva paraula era una obra perfecta.
39 Llavors hi havia l'esperit, i la foscor i el silenci eren per totes bandes; el so de la veu de l'home encara no s'havia format.
40 Llavors vas ordenar que sortís una llum justa dels teus tresors perquè aparegués la teva obra.
41 El segon dia vas fer l'esperit del firmament, i vas ordenar que es parteixés i fes una divisió entre les aigües, perquè una part pugés i l'altra quedés a sota.
42 Al tercer dia vas ordenar que les aigües s'apleguessin a la setena part de la terra: sis parts les has assecat i les has guardat, amb la intenció que d'aquestes algunes, plantades de Déu i conreades, et serveixin.
43 Perquè tan bon punt va sortir la teva paraula, l'obra es va fer.
44 Perquè immediatament hi va haver fruits grans i innombrables, i molts i diversos plaers per al gust, i flors de color inalterable i olors d'olor meravellosa: i això es va fer el tercer dia.
45 El quart dia vas ordenar que el sol brillés i que la lluna li donés la llum i que les estrelles estiguessin en ordre:
46 I els va donar l'encàrrec de fer servei a l'home, que havia de ser.
47 Al cinquè dia vas dir a la setena part, on es van reunir les aigües, que fes sortir éssers vius, aus i peixos; i així va succeir.
48 Perquè l'aigua muda i sense vida va fer sortir éssers vius per manament de Déu, perquè tots els pobles lloessin les teves meravelles.
49 Llavors vas ordenar dos éssers vius, l'un vas anomenar Enoc i l'altre Leviatan;
50 I vas separar l'un de l'altre: perquè la setena part, és a dir, on s'ajuntava l'aigua, no podia contenir-los a tots dos.
51 A Enoc li vas donar una part, que es va assecar el tercer dia, perquè habités a la mateixa part, on hi ha mil turons:
52 Però al Leviatan li vas donar la setena part, és a dir, la humida; i has guardat perquè sigui devorat a qui tu vulguis i quan.
53 El sisè dia vas donar manament a la terra que, davant teu, parís bèsties, bestiar i reptils:
54 I després d'aquests, també Adam, a qui vas fer senyor de totes les teves criatures: d'ell venim tots, i també el poble que has escollit.
55 Tot això ho he dit davant teu, Senyor, perquè has fet el món per amor nostre
56 Pel que fa als altres pobles, que també provenen d'Adam, has dit que no són res, sinó que s'assemblen a la saliva, i n'has comparat l'abundància amb una gota que cau d'un recipient.
57 I ara, Senyor, vet aquí, aquests pagans, que sempre han estat considerats com a res, han començat a ser senyors sobre nosaltres i a devorar-nos.
58 Però nosaltres, el teu poble, a qui has anomenat el teu primogènit, el teu únic fill i el teu amant fervent, som entregats a les seves mans.
59 Si ara el món està fet per nosaltres, per què no tenim una herència amb el món? quant de temps durarà això?

CAPÍTOL 7

1 I quan vaig acabar de dir aquestes paraules, em va enviar l'àngel que m'havia enviat les nits anteriors:
2 I em va dir: Aixeca't, Esdras, i escolta les paraules que he vingut a dir-te.
3 I vaig dir: Parla, Déu meu. Llavors em va dir: El mar està situat en un lloc ample, perquè sigui profund i gran.
4 Però posat el cas l'entrada eren estretes i com un riu;
5 Qui, doncs, podria entrar al mar per mirar-lo i dominar-lo? si no passava per l'estret, com podria entrar a l'ample?
6 També hi ha una altra cosa; S'edifica una ciutat, s'assenta sobre un camp ample, i està plena de totes les coses bones:
7 L'entrada és estreta i està situada en un lloc perillós per caure, com si hi hagués un foc a la dreta i una aigua profunda a l'esquerra:
8 I un únic camí entre tots dos, fins i tot entre el foc i l'aigua, tan petit que no podia sinó o no hi vagi de seguida.
9 Si ara aquesta ciutat fos donada en herència a un home, si mai no passa el perill que se li planteja, com rebrà aquesta herència?
10 I vaig dir: Així és, Senyor. Llavors em va dir: Així és també la part d'Israel.
11 Perquè per amor d'ells vaig fer el món, i quan Adam va transgredir els meus estatuts, aleshores es va decretar que ara s'havia fet.
12 Aleshores les entrades d'aquest món es van fer estretes, plenes de pena i de dolor: són pocs i dolents, plens de perills, i molt dolorosos.
13 Perquè les entrades del món antic eren amples i segurs, i portaven fruit immortal.
14 Si, doncs, els que viuen s'esforcen per no entrar en aquestes coses tan estretes i vanes, mai no podran rebre els que els hi estan guardats.
15 Ara, doncs, per què et inquietes, ja que no ets més que un home corruptible? i per què estàs commogut, mentre que no ets més que mortal?
16 Per què no has pensat en el que ha de venir més que en el que està present?
17 Llavors vaig respondre i vaig dir: Senyor, que regeixes, has ordenat en la teva llei que els justos heretin aquestes coses, però que els impius morin.
18 No obstant això, els justos patiran coses estretes i esperen amples, perquè els qui han fet malament han patit coses estretes, però no veuran les amples.
19 I em va dir: No hi ha cap jutge per sobre de Déu, ni ningú que tingui intel·ligència per sobre del Altíssim.
20 Perquè hi ha molts que moren en aquesta vida, perquè menyspreen la llei de Déu que se'ls posa davant.
21 Perquè Déu ha donat un manament estricte als qui han vingut, què han de fer per viure, tal com han vingut, i què han d'observar per evitar el càstig.
22 No obstant això, no li van ser obedients; però parlava contra ell i imaginava coses vanes;

23 I es van enganyar a ells mateixos amb les seves accions dolentes; i va dir de l'Altíssim, que no és; i no coneixia els seus camins:
24 Però han menyspreat la seva llei i han negat els seus pactes; no han estat fidels en els seus estatuts i no han fet les seves obres.
25 I per tant, Esdras, perquè els buits són coses buits, i per als plens són les coses plenes.
26 Heus aquí, arribarà el temps en què aquestes mostres que t'he dit es compliran, i la núvia apareixerà, i es veurà que surt, que ara s'ha retirat de la terra.
27 I qui sigui alliberat dels mals esmentats, veurà les meves meravelles.
28 Perquè el meu fill Jesús es manifestarà amb els que estiguin amb ell, i els que queden s'alegraran d'aquí a quatre-cents anys.
29 Després d'aquests anys morirà el meu fill Crist, i tots els homes que tenen vida.
30 I el món es convertirà en l'antic silenci durant set dies, com en els judicis anteriors, perquè ningú no quedi.
31 I al cap de set dies el món, que encara no ha despertat, ressuscitarà, i el corrupte morirà.
32 I la terra restaurarà els qui dormen en ella, i també la pols els que habiten en silenci, i els llocs secrets alliberaran les ànimes que els van ser encomanades.
33 I l'Altíssim apareixerà al seient del judici, i la misèria passarà, i el llarg sofriment tindrà fi:
34 Però només el judici romandrà, la veritat es mantindrà i la fe s'enfortirà:
35 I l'obra seguirà, i la recompensa serà mostrada, i les bones accions seran de força, i les males accions no tindran cap regla.
36 Aleshores vaig dir: Abraham va pregar primer pels sodomites, i Moisès pels pares que van pecar al desert:
37 I Jesús després d'ell per Israel en temps d'Acan:
38 I Samuel i David per la destrucció, i Salomó per als qui vindrien al santuari.
39 I Helias per als que van rebre pluja; i pels morts, perquè visqués:
40 I Ezequies per al poble en temps de Sennaquerib, i molts per a molts.
41 Així com ara, veient que la corrupció ha crescut i la maldat augmenta, i els justos han pregat pels impius: per què no serà així també ara?
42 Ell em va respondre i va dir: Aquesta vida present no és la fi on hi ha molta glòria; per això han resat pels febles.
43 Però el dia de la condemna serà la fi d'aquest temps, i el començament de la immortalitat per venir, en què la corrupció ha passat,
44 La intemperança s'ha acabat, la infidelitat s'ha eliminat, la justícia ha crescut i la veritat ha sorgit.
45 Llavors ningú podrà salvar el destruït, ni oprimir el que hagi aconseguit la victòria.
46 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Aquesta és la meva primera i darrera paraula: que hagués estat millor no haver donat la terra a Adam, o si no, quan se li va donar, haver-lo impedit de pecar.
47 Perquè, quin avantatge té els homes ara, en aquest temps present, viure en la pesadesa, i després de la mort buscar el càstig?
48 Oh Adam, què has fet? perquè encara que vas ser tu qui vas pecar, no has caigut sol, sinó tots els que venim de tu.
49 De què ens serveix si ens es promès un temps immortal? Hem fet les obres que porten la mort?
50 I que se'ns ha promès una esperança eterna, mentre que nosaltres mateixos, essent els més malvats, ens van fer?
51 I que ens han reservat cases de salut i seguretat, mentre que hem viscut malament?
52 I que la glòria de l'Altíssim es guarda per defensar els qui han portat una vida cautelosa, mentre que nosaltres hem caminat pels camins més dolents de tots?
53 I que es mostri un paradís, el fruit del qual perdura per sempre, on hi ha seguretat i medicina, ja que no hi entrarem?
54 (Perquè hem caminat per llocs desagradables.)
55 I que els rostres dels que han fet servir l'abstinència brillaran per sobre de les estrelles, mentre que els nostres rostres seran més negres que la foscor?
56 Perquè mentre vam viure i vam cometre iniquitat, no vam pensar que havíem de començar a patir per això després de la mort.
57 Llavors ell em va respondre i va dir: Aquesta és la condició de la batalla que l'home nascut a la terra lluitarà;
58 Que, si és vençut, patirà com has dit; però si aconsegueix la victòria, rebrà el que jo dic.
59 Perquè aquesta és la vida de la qual Moisès va parlar al poble mentre vivia, dient: Escull-te la vida, perquè visquis.
60 No obstant això, no van creure en ell, ni els profetes després d'ell, ni tampoc ni jo, que els he parlat,
61 Que no hi hagi tanta pesadesa en la seva destrucció, com l'alegria sobre els qui són persuadits a la salvació.
62 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Sé, Senyor, que l'Altíssim s'anomena misericordiós, perquè té pietat dels qui encara no han vingut al món.
63 I també als que es tornen a la seva llei;
64 I que ell és pacient i suporta llargament els que han pecat, com les seves criatures;
65 I que és generós, perquè està disposat a donar on calgui;
66 I que és de gran misericòrdia, perquè multiplica cada cop més misericòrdia amb els presents i els passats, i també amb els que han de venir.
67 Perquè si no multiplica les seves misericòrdies, el món no continuaria amb els qui l'hereten.
68 I ell perdona; perquè si no ho fes per la seva bondat, perquè els qui han comès iniquitats se'n poguessin alleugerir, la deu mil·lèsima part dels homes no romandria viva.
69 I sent jutge, si no perdona els qui han estat guarits amb la seva paraula, i elimina la multitud de contencions,
70 Quedarien molt poques peraventura en una multitud innombrable.

CAPÍTOL 8

1 I em va respondre dient: L'Altíssim ha fet aquest món per a molts, però el món vinent per a pocs.

2 Et diré una semblança, Esdras; Com quan demanes a la terra, et dirà que dóna molt motlle del qual es fan els vasos de terra, però poca pols de la qual prové l'or: així és el curs d'aquest món actual.
3 Hi ha molts creats, però pocs seran salvats.
4 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Empassa doncs, ànima meva, intel·ligència, i devora la saviesa.
5 Perquè has acceptat escoltar i estàs disposat a profetitzar, perquè no tens més espai que només per viure.
6 Senyor, si no suportes el teu servent, perquè preguem davant teu, i ens donis llavor al nostre cor i cultura al nostre enteniment, perquè n'hi hagi fruit; Com viurà cada home corrupte que ocupa el lloc d'un home?
7 Perquè tu ets sol, i tots som una obra de les teves mans, tal com has dit.
8 Perquè quan el cos es modela ara en el ventre de la mare, i li doneu membres, la vostra criatura es conserva en el foc i l'aigua, i nou mesos la vostra obra perdura la vostra criatura que ha estat creada en ella.
9 Però allò que guarda i es guarda es conservarà, i quan arribi el temps, el ventre conservat lliura les coses que hi van créixer.
10 Perquè has manat de les parts del cos, és a dir, dels pits, que es doni llet, que és el fruit dels pits,
11 Perquè la cosa que està modelada es nodri durant un temps, fins que la disposis a la teva misericòrdia.
12 El vas educar amb la teva justícia, el vas cultivar en la teva llei i el vas reformar amb el teu judici.
13 I el mortificaràs com la teva criatura, i el donaràs vida com la teva obra.
14 Per tant, si destrueixes aquell que amb tant treball va ser modelat, és fàcil ser ordenat pel teu manament, perquè el que va ser fet es mantingui.
15 Ara, doncs, Senyor, parlaré; tocant l'home en general, ho saps millor; però tocant el teu poble, pel qual em sap greu;
16 I per la teva herència, per la causa de la qual ploro; i per Israel, per a qui sóc pesat; i per Jacob, pel qual estic turmentat;
17 Per tant, començaré a pregar davant teu per mi i per ells, perquè veig les caigudes dels que habitem la terra.
18 Però he sentit la rapidesa del jutge que ha de venir.
19 Per tant, escolta la meva veu i entén les meves paraules, i parlaré davant teu. Aquest és el començament de les paraules d'Esdras, abans de ser pres: i I s ajuda,
20 Senyor, tu que habitas en l'eternitat que contempla des de dalt les coses del cel i de l'aire;
21 El seu tron és inestimable; la glòria dels quals no es pot comprendre; davant dels quals les tropes dels àngels estan tremolants,
22 El servei dels quals s'acostuma al vent i al foc; la paraula del qual és vertadera, i les dites constants; el manament dels quals és fort i l'ordenança temible;
23 La mirada del qual asseca les profunditats, i la indignació fa que les muntanyes es fonguin; que la veritat és testimoni:
24 Escolta la pregària del teu servent i escolta la petició de la teva criatura.
25 Perquè mentre visqui parlaré, i mentre tingui intel·ligència respondré.
26 No miris els pecats del teu poble; sinó als qui et serveixen amb veritat.
27 No tingueu en compte els invents dolents dels pagans, sinó el desig dels qui guarden els vostres testimonis en les afliccions.
28 No penseu en els qui han caminat fins i tot davant vostre, sinó recordeu-los, que segons la vostra voluntat han conegut la vostra por.
29 Que no sigui la teva voluntat destruir els que han viscut com les bèsties; sinó mirar els qui han ensenyat clarament la teva llei.
30 No us indigneu amb aquells que es consideren pitjors que les bèsties; però estima els que sempre confien en la teva justícia i glòria.
31 Perquè nosaltres i els nostres pares llanguim d'aquestes malalties, però a causa de nosaltres, els pecadors, t'anomenaran misericordiós.
32 Perquè si vols tenir misericòrdia de nosaltres, t'anomenaran misericordiós, és a dir, als que no tenim obres de justícia.
33 Perquè els justos, que tenen moltes bones obres guardades amb tu, rebran recompensa amb les seves pròpies accions.
34 Perquè què és l'home, perquè t'hagis descontentat d'ell? o què és una generació corruptible, perquè siguis tan amargat per ella?
35 Perquè, en veritat, no hi ha ningú entre els nascuts, sinó que ha fet malament; i entre els fidels no hi ha ningú que no hagi fet malament.
36 Perquè en això, Senyor, la teva justícia i la teva bondat seran declarades, si ets misericordiós amb els qui no confien en les bones obres.
37 Llavors ell em va respondre i va dir: Algunes coses has dit bé, i això serà segons les teves paraules.
38 Perquè, en efecte, no pensaré en el caràcter dels qui han pecat abans de la mort, abans del judici, abans de la destrucció:
39 Però jo m'alegraré pel caràcter dels justos, i també recordaré el seu pelegrinatge, la salvació i la recompensa que tindran.
40 Tal com he dit ara, així passarà.
41 Perquè, com el pagès sembra molta llavor a terra i planta molts arbres, però el que es sembra bo en el seu temps no surt, ni tot el que està plantat arrela, així ho és dels sembrats. en el món; no tots seran salvats.
42 Aleshores vaig respondre i vaig dir: Si he trobat gràcia, deixeu-me parlar.
43 Com la llavor del pagès es perd, si no surt i no rep la teva pluja a temps; o si plou massa i la corrompen:
44 Així també pereix l'home, que és format amb les teves mans, i s'anomena imatge teva, perquè ets semblant a aquell, pel qual has fet totes les coses, i l'has comparat a la llavor del pagès.
45 No t'enfadis amb nosaltres, sinó perdona el teu poble i tingues pietat de la teva pròpia herència, perquè ets misericordiós amb la teva criatura.

46 Llavors ell em va respondre i va dir: Les coses presents són per al present, i les que vindran per les que vindran.
47 Perquè et trobes molt lluny perquè puguis estimar la meva criatura més que jo, però sovint m'he acostat a tu i a ella, però mai als injustos.
48 També en això ets meravellós davant l'Altíssim:
49 En el fet que t'has humiliat a tu mateix, com convé, i no t'has considerat digne de ser molt glorificat entre els justos.
50 Perquè se'n faran moltes grans misèries als que en el darrer temps habitaran al món, perquè han caminat amb gran orgull.
51 Però entén tu mateix i busca la glòria per als qui són com tu.
52 Perquè se us ha obert el paradís, s'ha plantat l'arbre de la vida, s'ha preparat el temps per venir, s'ha preparat l'abundància, s'ha construït una ciutat i es permès el repòs, sí, perfecta bondat i saviesa.
53 L'arrel del mal t'ha segellat, la feblesa i l'arna t'han amagat, i la corrupció ha fugit a l'infern per ser oblidat:
54 Els dolors han passat, i al final es mostra el tresor de la immortalitat.
55 I, per tant, no feu més preguntes sobre la multitud dels que moren.
56 Perquè quan havien pres la llibertat, van menysprear l'Altíssim, van considerar menyspreu la seva llei i van abandonar els seus camins.
57 A més han trepitjat els seus justos,
58 I van dir en el seu cor, que no hi ha Déu; sí, i això sabent que han de morir.
59 Perquè, com les coses esmentades us rebran, així els hi ha preparat set i dolor, perquè no era la seva voluntat que els homes quedessin en va.
60 Però els que han estat creats ho tenen van profanar el nom del qui els va fer, i van ser desagraïts a aquell que els va preparar la vida.
61 I, per tant, el meu judici ja és a prop.
62 Aquestes coses no les he mostrat a tots, sinó a tu i a uns pocs com tu. Llavors vaig respondre i vaig dir:
63 Heus aquí, Senyor, ara m'has mostrat la multitud de meravelles que començaràs a fer en els últims temps, però en quin moment no m'has mostrat.

CAPÍTOL 9

1 Ell em va respondre i em va dir: Mesura el temps amb diligència en si mateix; i quan veus passat part dels senyals que t'he dit abans,
2 Llavors entendràs que és el mateix temps en què el Altíssim començarà a visitar el món que va fer.
3 Per tant, quan es veuran terratrèmols i rebombori de la gent del món:
4 Llavors entendràs bé que l'Altíssim parlava d'aquestes coses des dels dies que t'havien precedit, fins i tot des del principi.
5 Perquè com tot el que es fa al món té un principi i un final, i el final és manifest:
6 Així mateix, els temps del Altíssim tenen un començament clar en meravelles i obres poderoses, i finals en efectes i signes.
7 I tots els que siguin salvats i podran escapar per les seves obres i per la fe en què heu cregut,
8 Serà preservat dels esmentats perills, i veurà la meva salvació a la meva terra i dins les meves fronteres, perquè els he santificat per mi des del principi.
9 Llavors estaran en un cas lamentable, els que ara han abusat dels meus camins, i els que els han rebutjat amb desgràcia habitaran en turments.
10 Perquè els qui en la seva vida han rebut beneficis i no m'han conegut;
11 I els que han detestat la meva llei, mentre encara tenien llibertat i, quan encara els hi havia obert un lloc de penediment, no ho van entendre, sinó que la van menysprear;
12 El mateix ha de saber-ho després de la mort de dolor.
13 I, per tant, no tingueu curiositat de com seran castigats els impius i quan, sinó que pregunteu com es salvaran els justos, de qui és el món i per a qui ha estat creat el món.
14 Llavors vaig respondre i vaig dir:
15 Ja he dit abans, i ara parlo, i també ho parlaré després, que n'hi ha molts més que moren, que no pas dels que seran salvats:
16 Com una ona és més gran que una gota.
17 I ell em va respondre dient: Com és el camp, també és la llavor; com són les flors, tals són també els colors; tal com és l'obrer, tal també és el treball; i com el pagès és ell mateix, també ho és el seu conreu, perquè era el temps del món.
18 I ara, quan vaig preparar el món, que encara no s'havia fet, fins i tot perquè habitessin en aquells que viuen ara, ningú no va parlar contra mi.
19 Perquè aleshores tothom va obeir, però ara les costums dels que han estat creats en aquest món que s'ha fet es corrompen per una llavor perpètua i per una llei inescrutable.
20 Així que vaig pensar en el món, i he aquí que hi havia un perill a causa dels artificis que hi entraven.
21 I vaig veure, i ho vaig estalviar molt, i m'he guardat un raïm del raïm i una planta d'un gran poble.
22 Que mori, doncs, la multitud que va néixer en va; i que es conservi el meu raïm i la meva planta; perquè amb molta feina ho he fet perfecte.
23 Tanmateix, si cesses set dies més, (però no dejunis en ells,
24 Però aneu a un camp de flors, on no hi ha casa construïda, i mengeu només les flors del camp; No tasteu carn, no beveu vi, però mengeu només flors;)
25 I pregueu al Altíssim contínuament, aleshores vindré i parlaré amb vosaltres.
26 Així que vaig anar al camp que es diu Ardath, tal com ell em va ordenar; i allí em vaig asseure entre les flors, i vaig menjar de les herbes del camp, i la carn d'aquestes em va saciar.
27 Al cap de set dies em vaig asseure sobre l'herba, i el meu cor estava angoixat dins meu, com abans:
28 I vaig obrir la boca i vaig començar a parlar davant l'Altíssim i vaig dir:

29 Senyor, tu que t'has mostrat a nosaltres, vas ser mostrat als nostres pares al desert, en un lloc on ningú trepitja, en un lloc estéril, quan van sortir d'Egipte.
30 I tu vas parlar dient: Escolta'm, Israel! i mira les meves paraules, descendència de Jacob.
31 Perquè, vet aquí, sembro la meva llei en vosaltres, i donarà fruit en vosaltres, i en sereu honrats per sempre.
32 Però els nostres pares, que van rebre la llei, no la van complir i no van observar els vostres decrets; i encara que el fruit de la vostra llei no va desaparèixer, tampoc no va poder, perquè era vostre;
33 Però els que el van rebre van morir, perquè no van guardar el que hi havia sembrat.
34 I, vet aquí, és costum, quan la terra ha rebut llavor, o el mar un vaixell, o qualsevol vas de carn o beguda, que es perdi aquell en què va ser sembrat o llençat,
35 També allò que s'hi va sembrar, o llençar-hi, o rebre, desapareix i no roman amb nosaltres, però amb nosaltres no ha passat així.
36 Perquè els que hem rebut la llei periem pel pecat, i també el nostre cor que l'ha rebut
37 No obstant això, la llei no es perd, sinó que es manté la seva força.
38 I quan vaig parlar aquestes coses en el meu cor, vaig mirar enrere amb els meus ulls, i al costat dret vaig veure una dona, i vet aquí que es va plorar i va plorar amb una veu forta, i estava molt entrisllada de cor, i la roba estava arrencada i tenia cendres al cap.
39 Llavors vaig deixar anar els meus pensaments en què estava, i em vaig dirigir cap a ella,
40 I li va dir: Per què plores? per què estàs tan trist en la teva ment?
41 I ella em va dir: Senyor, deixa'm en pau, perquè em ploro i augmenti el meu dolor, perquè estic molt molest en la meva ment i molt humiliat.
42 I li vaig dir: Què tens? digues-me.
43 Ella em va dir: Jo, el teu servent, sóc estèril i no he tingut fills, tot i que vaig tenir marit durant trenta anys.
44 I aquests trenta anys no vaig fer res més dia i nit, i cada hora, sinó fer la meva pregària al Altíssim.
45 Després de trenta anys Déu em va escoltar la teva serventa, va contemplar la meva misèria, va considerar la meva aflicció i em va donar un fill; i em vaig alegrar molt d'ell, així com el meu marit i tots els meus veïns; i vam donar un gran honor a el totpoderós.
46 I el vaig nodrir amb un gran dolor.
47 Així que quan va créixer i va arribar el moment de tenir esposa, vaig fer un banquet.

CAPÍTOL 10

1 I va succeir que, quan el meu fill va entrar a la seva cambra nupcial, va caure a terra i va morir.
2 Llavors tots vam enfonsar els llums i tots els meus veïns es van aixecar per consolar-me; així que vaig descansar fins al segon dia a la nit.
3 I succeí que, quan tots s'haguessin deixat de consolar-me, fins al final podria callar; aleshores em vaig llevar de nit i vaig fugir, i vaig arribar aquí a aquest camp, com veus.
4 I ara em proposo no tornar a la ciutat, sinó quedar-me aquí, i no menjar ni beure, sinó plorar contínuament i dejunar fins que em mori.
5 Llavors vaig deixar les meditacions en què estava, i li vaig parlar amb ira, dient:
6 Dona insensata per sobre de totes les altres, no veus el nostre dol, i què ens passa?
7 Com és que Sió, la nostra mare, està plena de tota pesadesa, i molt humiliada, de dol molt dolorós?
8 I ara, veient que tots estem plorats i tristos, perquè tots estem afligits, estàs trist per un sol fill?
9 Perquè demana a la terra, i ella et dirà que és ella qui ha de plorar per la caiguda de tants que creixen sobre ella.
10 Perquè d'ella van sortir tots els primers, i d'ella en sortiran tots els altres, i vet aquí, gairebé tots caminen cap a la destrucció, i una multitud d'ells és completament exterminat.
11 Qui, doncs, hauria de fer més dol que ella, que ha perdut una multitud tan gran? i tu no, que et sap greu sinó per un?
12 Però si em dius: El meu lament no és com el de la terra, perquè he perdut el fruit del meu ventre, que vaig donar a llum amb dolors i vaig donar a llum amb dolors;
13 Però la terra no és així, perquè la multitud que hi ha present segons el curs de la terra ha desaparegut, tal com va venir:
14 Aleshores et dic: Com has fet néixer amb treball; així mateix la terra també ha donat el seu fruit, és a dir, l'home, des del principi al qui la va fer.
15 Ara, doncs, guarda el teu dolor per a tu i suporta amb bon coratge el que t'ha passat.
16 Perquè si reconeixes la determinació de Déu de ser just, rebràs el teu fill a temps i seràs lloat entre les dones.
17 Ves doncs a la ciutat al teu marit.
18 I ella em va dir: No faré això; no entraré a la ciutat, però aquí moriré.
19 Aleshores vaig continuar parlant-li i li vaig dir:
20 No ho facis, sinó aconsella't. per mi: per quantes són les adversitats de Sió? consolar-se pel dolor de Jerusalem.
21 Perquè veus que el nostre santuari és destruït, el nostre altar enderrocat, el nostre temple destruït;
22 El nostre salteri és posat a terra, el nostre cant es calla, s'acaba la nostra alegria, s'apaga la llum del nostre canelobre, l'arca de la nostra aliança s'ha espatllat, les nostres coses santes s'han profanat i el nom que Ens crida és gairebé profanat: els nostres fills són avergonyits, els nostres sacerdots són cremats, els nostres levites són en captivitat, les nostres verges s'han profanat i les nostres dones violades; els nostres justos enduts, els nostres petits destruïts, els nostres joves són esclavitzats i els nostres homes forts s'han debilitat;
23 I, que és el més gran de tots, ara el segell de Sió ha perdut el seu honor; perquè és lliurada a les mans dels qui ens odien.
24 I, per tant, sacseja la teva gran pesadesa i allunya la multitud de dolors, perquè el Poder torni a ser misericordiós amb tu, i el Altíssim et doni repòs i relaxació del teu treball.

25 I succeí que mentre parlava amb ella, vet aquí, la seva cara de sobte brillava molt, i el seu rostre brillava, de manera que vaig tenir por d'ella i vaig pensar què podia ser.
26 I vet aquí que, de sobte, va fer un gran crit molt espantós, de manera que la terra va tremolar davant el soroll de la dona.
27 I vaig mirar i vaig veure que la dona ja no em va aparèixer, però hi havia una ciutat construïda i una des dels fonaments es va mostrar un gran lloc; llavors vaig tenir por i vaig clamar amb una gran veu i vaig dir:
28 On és l'àngel Uriel, que va venir a mi al principi? perquè m'ha fet caure en molts tràngols, i el meu final s'ha convertit en corrupció i la meva pregària en reprensió.
29 I mentre parlava aquestes paraules, vet aquí que va venir a mi i em va mirar.
30 I vet aquí que vaig estirar com un mort, i em van treure l'enteniment; i em va agafar per la mà dreta, em va consolar i em va posar dempeus i em va dir:
31 Què tens? i per què estàs tan inquiet? i per què es turba el teu enteniment i els pensaments del teu cor?
32 I vaig dir: Perquè m'has abandonat, i tanmateix vaig fer segons les teves paraules, i vaig anar al camp, i he vist, i encara veig, que no sóc capaç d'expressar.
33 I em va dir: Aixeca't home, i t'aconsellaré.
34 Llavors vaig dir: Parla, senyor meu, en mi; només no m'abandoneu, no sigui que mori frustrat de la meva esperança.
35 Perquè he vist que no sabia, i he sentit que no ho sé.
36 O s'enganya el meu sentit, o la meva ànima en somni?
37 Ara, doncs, et suplico que mostris aquesta visió al teu servent.
38 Aleshores em va respondre i va dir: Escolta'm, t'informaré i et diré per què tens por, perquè el Altíssim et revelarà moltes coses secretes.
39 Ell ha vist que el teu camí és recte, perquè estàs contínuament trist pel teu poble i fas grans lamentacions per Sió.
40 Per tant, aquest és el significat de la visió que darrerament has vist:
41 Vas veure una dona plorar, i vas començar a consolar-la:
42 Però ara ja no veus la semblança de la dona, sinó que t'ha aparegut una ciutat construïda.
43 I mentre que ella t'ha informat de la mort del seu fill, aquesta és la solució:
44 Aquesta dona que vas veure és Sió, i mentre ella et va dir, ella que veus com una ciutat construïda:
45 Mentre que, jo dic, ella et va dir que ha estat trenta anys estèril: aquests són els trenta anys en què no se li va fer cap ofrena.
46 Però al cap de trenta anys, Salomó va edificar la ciutat i va oferir ofrenes, i després va donar a llum un fill a l'estèril.
47 I mentre que ella t'ha dit que l'ha alimentat amb part: aquella era l'habitatge a Jerusalem.
48 Però ella et va dir: Que el meu fill, quan va entrar a la seva cambra nupcial, va tenir un fracàs i va morir: aquesta va ser la destrucció que va arribar a Jerusalem.
49 I, vet aquí, vas veure la seva semblança, i com que va plorar el seu fill, vas començar a consolar-la; i d'aquestes coses que han passat, t'han d'obrir.
50 Perquè ara l'Altíssim veu que estàs afligit sense fingir, i pateix de tot el teu cor per ella, així t'ha mostrat la lluentor de la seva glòria i la bellesa de la seva bellesa:
51 Per això et vaig demanar que et quedis al camp on no s'havia construït cap casa:
52 Perquè sabia que el Altíssim t'ho mostraria.
53 Per això et vaig ordenar que anés al camp, on no hi havia cap fonament de cap edifici.
54 Perquè a l'indret on el Altíssim comença a mostrar la seva ciutat, no hi pot haver edifici de ningú.
55 I, per tant, no tinguis por, que el teu cor no s'espanti, sinó que entra i mira la bellesa i la grandesa de l'edifici, tant com els teus ulls poden veure:
56 I llavors escoltaràs tant com les teves orelles puguin entendre.
57 Perquè ets beneït per sobre de molts altres, i has estat cridat pel Altíssim; i també ho són pocs.
58 Però demà a la nit et quedaràs aquí;
59 I així el Altíssim et mostrarà visions de les coses altes, que l'Altíssim farà als qui habiten la terra en els darrers dies. Així que vaig dormir aquella nit i una altra, com ell em va ordenar.

CAPÍTOL 11

1 Llavors vaig veure un somni, i he aquí que va sortir del mar una àguila que tenia dotze ales plomades i tres caps.
2 I vaig veure, i vet aquí, ella va estendre les seves ales per tota la terra, i tots els vents de l'aire van bufar sobre ella i es van reunir.
3 I vaig veure, i de les seves plomes van sorgir altres plomes contràries; i es van convertir en plomes petites i petites.
4 Però els seus caps estaven en repòs: el cap al mig era més gran que l'altre, però el va reposar amb el residu.
5 A més, vaig veure, i he aquí, l'àguila volava amb les seves plomes i va regnar sobre la terra i sobre els qui hi vivien.
6 I vaig veure que totes les coses que hi havia sota el cel estaven sotmeses a ella, i ningú no parlava contra ella, ni una sola criatura a la terra.
7 I vaig veure, i he aquí, l'àguila es va aixecar sobre les seves urpes i va parlar a les seves plomes, dient:
8 No mireu tots alhora: dormeu cadascú al seu lloc, i vigileu amb el seu camí:
9 Però que els caps es conservin per als últims.
10 I vaig veure, i he aquí, la veu no sortia dels seus caps, sinó de mig del seu cos.
11 I vaig comptar les seves plomes contràries, i vet aquí que n'hi havia vuit.
12 I vaig mirar, i vaig veure que al costat dret s'aixecava una ploma i regnava d sobre tota la terra;
13 I així va ser que quan va regnar, va arribar el seu final i el seu lloc ja no va aparèixer; així que el següent es va aixecar. i va regnar, i s'ho va passar molt bé;
14 I succeí que quan va regnar, també va arribar el final, com el primer, de manera que ja no va aparèixer més.
15 Aleshores hi va arribar una veu i va dir:

16 Escolta tu, que durant tant de temps has dominat la terra: això et dic abans que no comencis a aparèixer més:
17 Ningú després de tu no arribarà al teu temps, ni a la meitat.
18 Llavors es va aixecar el tercer, i va regnar com l'altre abans, i tampoc no va aparèixer més.
19 Així va anar amb tots els residus l'un darrere l'altre, com que tots regnen, i després ja no apareixien més.
20 Llavors vaig veure i, amb el pas del temps, les plomes que seguien s'aixecaven al costat dret, perquè també poguessin governar; i alguns van governar, però al cap d'un temps ja no van aparèixer més:
21 Perquè alguns d'ells es van establir, però no van governar.
22 Després d'això, vaig mirar, i vaig veure que les dotze plomes ja no van aparèixer, ni les dues plomes petites:
23 I no hi havia més sobre el cos de l'àguila, sinó tres caps descansats i sis ales petites.
24 Llavors també vaig veure que dues plomets es separaven de les sis i es quedaven sota el cap que hi havia al costat dret, perquè les quatre continuaven al seu lloc.
25 I vaig veure, i he aquí, les plomes que hi havia sota l'ala van pensar que s'havien d'establir i tenir la regla.
26 I vaig mirar, i he aquí que n'hi havia un aixecat, però aviat no va aparèixer més.
27 I el segon va marxar més aviat que el primer.
28 I vaig veure, i he aquí, els dos que quedaven pensaven també per si mateixos a regnar:
29 I quan pensaven així, vet aquí que es va despertar un dels caps que estaven en repòs, és a dir, el que estava al mig; perquè això era més gran que els altres dos caps.
30 I llavors vaig veure que els altres dos caps estaven units amb ella.
31 I, vet aquí, el cap es va girar amb els qui anaven amb ell, i es va menjar les dues plomes que hi havia sota l'ala que hauria regnat.
32 Però aquest cap va atemorir tota la terra i va dominar-hi tots els qui habitaven a la terra amb molta opressió; i tenia el govern del món més que totes les ales que havien estat.
33 I després d'això vaig veure, i he aquí que el cap que hi havia al mig ja no va aparèixer de sobte, com les ales.
34 Però quedaven els dos caps, que també governaven de la mateixa manera sobre la terra i sobre els qui hi vivien.
35 I vaig veure, i he aquí que el cap del costat dret devorava el que estava al costat esquerre.
36 Aleshores encapçalo una veu que em deia: Mira davant teu i mira el que veus.
37 I vaig veure, i vaig veure com un lleó rugent expulsat del bosc; i vaig veure que enviava una veu d'home a l'àguila i va dir:
38 Escolta, parlaré amb tu, i el Altíssim et dirà:
39 No ets tu el que queda de les quatre bèsties, que vaig fer regnar al meu món, perquè la fi dels seus temps arribés per ells?
40 I el quart va venir, i va vèncer totes les bèsties que eren passats, i va tenir poder sobre el món amb gran por, i sobre tot el voltant de la terra amb molta opressió perversa; i tant de temps va estar a la terra amb engany.
41 Perquè no has jutjat la terra amb veritat.
42 Perquè has afligit els mansos, has fet mal als pacífics, has estimat els mentiders, has destruït les cases dels que donaven fruit, i has enderrocat els murs dels qui no et van fer mal.
43 Per tant, la teva injustícia ha pujat al Altíssim, i el teu orgull al Poderoso.
44 El Altíssim també ha mirat els temps d'orgull, i vet aquí que s'han acabat, i les seves abominacions s'han complert.
45 I, per tant, no apareguis més, àguila, ni les teves ales horribles, ni les teves plomes malvades, ni els teus caps maliciosos, ni les teves urpes perjudicials, ni tot el teu cos vanitós:
46 perquè tota la terra es refresca i torni, alliberada de la teva violència, i que ella pugui esperar el judici i la misericòrdia del qui la va crear.

CAPÍTOL 12

1 I succeí, mentre el lleó deia aquestes paraules a l'àguila, vaig veure:
2 I, vet aquí, el cap que quedava i les quatre ales ja no van aparèixer, i tots dos van anar-hi i es van posar a regnar, i el seu regne era petit i ple d'enrenou.
3 I vaig veure, i vet aquí que no van aparèixer més, i tot el cos de l'àguila es va cremar, de manera que la terra va tenir una gran por; i digué al meu esperit:
4 Heus aquí, això m'has fet, en explorar els camins de l'Altíssim.
5 Heus aquí, tanmateix estic cansat en la meva ment i molt feble en el meu esperit; i hi ha poca força en mi, per la gran por amb què he estat afligit aquesta nit.
6 Per tant, ara pregaré al Altíssim que em consoli fins a la fi.
7 I vaig dir: Senyor, el que regeix, si he trobat gràcia abans de t a la teva vista, i si sóc justificat amb tu davant molts altres, i si la meva pregària realment s'aixeca davant teu;
8 Consola'm, doncs, i mostra'm al teu servent la interpretació i la clara diferència d'aquesta visió temible, perquè puguis consolar perfectament la meva ànima.
9 Perquè m'has jutjat digne de mostrar-me els últims temps.
10 I em va dir: Aquesta és la interpretació de la visió:
11 L'àguila, que vas veure pujar del mar, és el regne que es va veure en la visió del teu germà Daniel.
12 Però no se li va exposar, per això ara us ho declaro.
13 Heus aquí, vindran dies en què s'aixecarà un regne a la terra, i serà temut per sobre de tots els regnes que hi havia abans.
14 En el mateix regnaran dotze reis, un darrere l'altre:
15 Del qual el segon començarà a regnar, i tindrà més temps que qualsevol dels dotze.
16 I això signifiquen les dotze ales que has vist.
17 Pel que fa a la veu que vas escoltar parlar i que no has vist sortir dels caps, sinó del mig del seu cos, aquesta és la interpretació:
18 Que després del temps d'aquest regne sorgiran grans disputes, i estarà en perill de fracàs; tanmateix, llavors no caurà, sinó que tornarà al seu inici.
19 I mentre que has vist les vuit petites plomes sota les seves ales, aquesta és la interpretació:

20 Que en ell sorgiran vuit reis, els temps dels quals seran breus i els seus anys ràpids.
21 I dos d'ells peririen, s'acostarà el temps mitjà: quatre seran guardats fins que comenci a apropar-se el seu final, però dos seran guardats fins al final.
22 I mentre que has vist tres caps recolzats, aquesta és la interpretació:
23 En els seus últims dies l'Altíssim aixecarà tres regnes i hi renovarà moltes coses, i tindran el domini de la terra,
24 I dels que hi habiten, amb molta opressió, més que tots els que van ser abans d'ells: per això s'anomenen caps d'àguila.
25 Perquè aquests són els que compliran la seva maldat i acabaran el seu darrer fi.
26 I encara que vas veure que el gran cap ja no apareixia, això significa que un d'ells morirà al seu llit, però amb dolor.
27 Perquè els dos que quedin seran assassinats amb l'espasa.
28 Perquè l'espasa de l'un devorarà l'altre, però al final caurà per l'espasa.
29 I mentre que has vist dues plomes sota les ales que passaven per sobre del cap que hi ha al costat dret;
30 Significa que aquests són els que el Altíssim ha guardat fins a la seva fi: aquest és el regne petit i ple de problemes, com has vist.
31 I el lleó, que vas veure aixecar-se del bosc, rugir, parlar a l'àguila i reprendre-la per la seva injustícia amb totes les paraules que has escoltat;
32 Aquest és l'ungit, que l'Altíssim ha guardat per a ells i per la seva maldat fins al final: els reprenderà i els recriminarà amb la seva crueltat.
33 Perquè els posarà davant seu vius en el judici, els reprendrà i els corregirà.
34 Per la resta del meu poble alliberarà amb misericòrdia els que han estat pressionats a les meves fronteres, i els alegrarà fins a l'arribada del dia del judici, del qual t'he parlat des del principi.
35 Aquest és el somni que has vist, i aquestes són les interpretacions.
36 Només has estat adequat per conèixer aquest secret del Altíssim.
37 Per tant, escriu totes aquestes coses que has vist en un llibre i amagues-les:
38 I ensenya'ls als savis del poble, el cor dels quals saps que pot comprendre i guardar aquests secrets.
39 Però espera't aquí set dies més, perquè se't mostri tot el que vol dir-te al Altíssim. I amb això va seguir el seu camí.
40 I succeí que, quan tot el poble va veure que els set dies havien passat i que no vaig tornar a la ciutat, els van reunir a tots, des del més petit al més gran, i van venir a mi i em van dir:
41 Què t'hem ofès? i quin mal hem fet contra tu, que ens hagis abandonat i estiguis assegut aquí en aquest lloc?
42 Perquè de tots els profetes, tu només ens has quedat com un cúmul de verema, com una espelma en un lloc fosc, i com un refugi o un vaixell preservat de la tempesta.
43 No són suficients els mals que ens han arribat?
44 Si ens abandones, quant millor ens hauria estat, si també haguéssim estat cremats enmig de Sió?
45 Perquè no som millors que els que hi van morir. I van plorar amb una gran veu. Aleshores els vaig respondre i vaig dir:
46 Consol, Israel; i no siguis pesat, casa de Jacob:
47 Perquè l'Altíssim us recorda, i el poderós no us ha oblidat en la temptació.
48 Pel que fa a mi, no t'he abandonat, ni m'he allunyat de tu; sinó que he vingut en aquest lloc per pregar per la desolació de Sió i per buscar misericòrdia per la teva humilitat. el teu santuari.
49 I ara aneu tots cap a casa, i després d'aquests dies vindré a vosaltres.
50 Així que el poble va entrar a la ciutat, tal com jo els vaig ordenar:
51 Però vaig romandre set dies al camp, tal com m'havia manat l'àngel; i només menjava en aquells dies de les flors del camp, i tenia la meva carn de les herbes.

CAPÍTOL 13

1 I succeí que després de set dies vaig somiar un somni de nit:
2 I, he aquí, es va aixecar un vent del mar que va moure totes les seves ones.
3 I vaig veure, i he aquí, aquell home es va enfortir amb els milers del cel; i quan va girar el rostre per mirar, van tremolar totes les coses que es veien sota ell.
4 I cada vegada que la veu sortia de la seva boca, cremaven tots els que sentien la seva veu, com la terra es desfalleix quan sent el foc.
5 I després d'això vaig veure, i vet aquí que s'ajuntava una multitud d'homes, sense nombre, dels quatre vents del cel, per sotmetre l'home que sortia del mar.
6 Però vaig mirar, i he aquí que ell mateix s'havia gravat una gran muntanya i hi va volar.
7 Però hauria vist la regió o el lloc on es va tallar el turó, i no vaig poder.
8 I després d'això vaig veure, i he aquí, tots els que estaven reunits per sotmetre-lo van tenir molta por i, tanmateix, van gosar de lluitar.
9 I mireu, quan va veure la violència de la multitud que venia, no va aixecar la mà, ni va agafar espasa ni cap instrument de guerra:
10 Però jo només vaig veure que va fer sortir de la seva boca com si fos un cop de foc, i dels seus llavis un alè flamíger, i de la seva llengua va llançar espurnes i tempestes.
11 I tots es van barrejar; l'esclat de foc, l'alè ardent i la gran tempesta; i va caure amb violència sobre la multitud que estava disposada a lluitar, i els va cremar tots, de manera que, de sobte, una multitud innombrable no es va veure res, sinó només pols i olor de fum: quan vaig veure això vaig tenir por. .
12 Després vaig veure el mateix home baixar de la muntanya i cridar-lo a una altra multitud pacífica.
13 I es va acostar a ell molta gent, de la qual alguns estaven contents, d'altres lamentaven, i d'altres van ser lligats, i

altres van portar dels que eren oferts; aleshores vaig estar malalt per una gran por, i em vaig despertar i vaig dir:
14 Has mostrat al teu servent aquestes meravelles des del principi, i m'has considerat digne que rebis la meva pregària:
15 Mostra'm ara encara la interpretació d'aquest somni.
16 Perquè, tal com concebo en el meu enteniment, ai dels que quedaran en aquells dies i molt més ai dels que no queden enrere!
17 Perquè els que no van quedar, estaven afligits.
18 Ara entenc les coses que s'emmagatzemen en els darrers dies, que els passaran a ells i als que queden enrere.
19 Per tant, han patit grans perills i moltes necessitats, com diuen aquests somnis.
20 No obstant això, és més fàcil per al qui està en perill entrar en aquestes coses, que passar com un núvol del món, i no veure les coses que succeeixen en els darrers dies. I ell em va respondre i va dir:
21 Et mostraré la interpretació de la visió, i t'obriré allò que has demanat.
22 Mentre que has parlat dels que han quedat enrere, aquesta és la interpretació:
23 Qui suportarà el perill en aquell temps s'ha guardat: els que han caigut en perill són els que tenen obres i fe en el Totpoderós.
24 Sapigueu, doncs, que els que queden enrere són més feliços que els morts.
25 Aquest és el significat de la visió: mentre veieu pujar un home del mig del mar:
26 Aquest és aquell a qui Déu l'Altíssim ha guardat un gran temps, que per ell mateix alliberarà la seva criatura, i ordenarà als que queden enrere.
27 I mentre vas veure que de la seva boca va sortir com un cop de vent, foc i tempesta;
28 I que no tenia ni espasa ni cap instrument de guerra, sinó que la seva precipitació va destruir tota la multitud que el venia a sotmetre; aquesta és la interpretació:
29 Heus aquí, vénen dies en què l'Altíssim començarà a alliberar els qui són a la terra.
30 I vindrà davant la sorpresa dels qui habiten a la terra.
31 I un es comprometrà a lluitar contra un altre, una ciutat contra una altra, un lloc contra un altre, un poble contra un altre i un regne contra un altre.
32 I serà el temps en què aquestes coses succeiran, i succeiran els senyals que abans t'he mostrat, i aleshores es declararà el meu Fill, a qui vas veure pujant com un home.
33 I quan tot el poble escolti la seva veu, cadascú abandonarà a la seva terra la batalla que tenen els uns contra els altres.
34 I una multitud innombrable s'aplegarà, tal com els has vist, disposada a venir i vèncer-lo lluitant.
35 Però ell s'aixecarà al cim de la muntanya de Sió.
36 I Sió vindrà, i serà mostrada a tots els homes, preparada i edificada, com vas veure el turó gravat sense mans.
37 I aquest, el meu Fill, reprenderà els mals invents d'aquelles nacions, que per la seva vida dolenta han caigut en la tempesta;
38 I els posarà davant els seus mals pensaments i els turments amb què començaran a ser turmentats, que són com una flama: i els destruirà sense feina per la llei que és com jo.
39 I mentre vas veure que va reunir-hi una altra gent pacífica;
40 Aquestes són les deu tribus que van ser portades presoners fora de la seva pròpia terra en temps del rei Osees, a qui Salmanasar, rei d'Assíria, va portar captius, i els va portar sobre les aigües, i així van arribar a un altre país. .
41 Però van prendre entre ells aquest consell, que deixarien la multitud dels pagans i marxarien a un altre país, on mai la humanitat hagués habitat,
42 Per tal que allà observessin els seus estatuts, que mai van observar a la seva terra.
43 I van entrar a l'Eufrates pels llocs estrets del riu.
44 Llavors l'Altíssim els va fer senyals i va mantenir quiet el diluvi fins que van passar.
45 Perquè per aquell país hi havia un gran camí per recórrer, és a dir, d'un any i mig; i la mateixa regió s'anomena Arsareth.
46 Llavors s'hi van habitar fins al darrer temps; i ara quan començaran a venir,
47 El Altíssim tornarà a parar les fonts del rierol perquè passin; per això has vist la multitud amb pau.
48 Però els que queden enrere del teu poble són els que es troben dins les meves fronteres.
49 Ara, quan destrueixi la multitud de les nacions reunides, defensarà el seu poble que quedi.
50 I llavors els mostrarà grans meravelles.
51 Aleshores vaig dir: Senyor, que regeixes, fes-me veure això: Per què he vist l'home pujar del mig del mar?
52 I em va dir: De la mateixa manera que no pots cercar ni conèixer les coses que hi ha a les profunditats del mar, així ningú a la terra no pot veure el meu Fill ni els que estan amb ell, sinó durant el dia. .
53 Aquesta és la interpretació del somni que vas veure, i pel qual només ets il·luminat aquí.
54 Perquè has abandonat el teu propi camí, has aplicat la teva diligència a la meva llei i l'has buscat.
55 Has ordenat la teva vida amb saviesa, i has cridat l'enteniment la teva mare.
56 I per això t'he mostrat els tresors de l'Altíssim: després d'altres tres dies et parlaré altres coses i t'anunciaré coses poderoses i meravelloses.
57 Llavors vaig sortir al camp, lloant i gràcies enormement a l'Altíssim per les seves meravelles que va fer a temps;
58 I perquè el governa el mateix, i les coses que cauen a les seves estacions; i allí em vaig asseure tres dies.

CAPÍTOL 14

1 I succeí que al tercer dia em vaig asseure sota una alzina, i vet aquí que va sorgir una veu d'un matoll davant meu i em va dir: Esdras, Esdras.
2 I vaig dir: Aquí sóc, Senyor, i em vaig aixecar dempeus.
3 Llavors em va dir: A la mata em vaig revelar manifestament a Moisès i vaig parlar amb ell quan el meu poble servia a Egipte:

4 I el vaig enviar i vaig fer sortir el meu poble d'Egipte, i el vaig fer pujar a la muntanya on el vaig tenir al meu costat durant molt de temps.
5 I li va explicar moltes coses meravelloses, i li va mostrar els secrets dels temps i la fi; i li va manar dient:
6 Declararàs aquestes paraules i amagaràs aquestes paraules.
7 I ara et dic:
8 Que guardis al teu cor els senyals que he mostrat, i els somnis que has vist i les interpretacions que has escoltat:
9 Perquè seràs allunyat de tots, i des d'ara romandràs amb el meu Fill i amb els qui siguin com tu, fins que s'acabin els temps.
10 Perquè el món ha perdut la seva joventut, i els temps comencen a envellir.
11 Perquè el món està dividit en dotze parts, i les deu parts ja han desaparegut, i la meitat d'una desena part:
12 I queda el que és després de la meitat de la desena part.
13 Ara, doncs, posa en ordre la teva casa i reprova el teu poble, consola els que pateixen problemes, i ara renuncia a la corrupció.
14 Deixa anar els teus pensaments mortals, llença les càrregues de l'home, deixa ara la naturalesa feble,
15 I deixeu de banda els pensaments que us són més greus, i apreneu-vos a fugir d'aquests temps.
16 Perquè encara es faran mals més grans que els que has vist passar.
17 Perquè mireu com el món serà més feble amb els anys, tant més augmentaran els mals sobre els qui hi habiten.
18 Perquè el temps ha fugit lluny, i l'arrendament és a prop, perquè ara s'apressa la visió que has vist.
19 Aleshores vaig respondre davant teu i vaig dir:
20 Heus aquí, Senyor, aniré, tal com m'has manat, i reprendré el poble present; però els que naixeran després, qui els amonestarà? així el món queda enfosquit, i els qui hi habiten estan sense llum.
21 Perquè la teva llei és cremada, doncs ningú no sap les coses que es fan de tu, ni l'obra que començarà.
22 Però si he trobat gràcia davant teu, envia dins meu l'Esperit Sant i escriuré tot el que s'ha fet al món des del principi, que està escrit a la teva llei, perquè els homes trobin el teu camí i que viurà en els darrers dies pot viure.
23 I em va respondre dient: Vés-te'n, aplega el poble i digues-li que no et cerquin durant quaranta dies.
24 Però mira que et prepares molts boixos, i porta amb tu Sarea, Dàbria, Selèmia, Ecanus i Asiel, aquests cinc que estan disposats a escriure ràpidament;
25 I vine aquí, i encendré una espelma d'enteniment al teu cor, que no s'apagarà, fins que s'acabin les coses que començaràs a escriure.
26 I quan hagis acabat, publicaràs algunes coses, i algunes coses les mostraràs secretament als savis: demà aquesta hora començaràs a escriure.
27 Llavors vaig sortir, com ell em va ordenar, i vaig reunir tot el poble i vaig dir:
28 Escolta aquestes paraules, Israel.
29 Els nostres pares al principi eren estrangers a Egipte, d'on van ser alliberats:
30 I van rebre la llei de la vida, que ells no van guardar, que vosaltres també heu transgredit després d'ells.
31 Llavors la terra, la terra de Sió, es va dividir entre vosaltres per sorteig; però els vostres pares i vosaltres mateixos heu fet injustícia i no heu guardat els camins que el Altíssim us ha manat.
32 I com que és un jutge just, us ha pres a temps el que us havia donat.
33 I ara sou aquí, i els vostres germans entre vosaltres.
34 Per tant, si és així que sotmeteu el vostre propi enteniment i reformeu el vostre cor, us mantindreu vius i després de la mort obtindreu misericòrdia.
35 Perquè després de la mort vindrà el judici, quan tornarem a viure; i aleshores es manifestaran els noms dels justos i les obres dels impius seran declarades.
36 Per tant, ningú no vingui a mi ara, ni em busqui aquests quaranta dies.
37 Així que vaig agafar els cinc homes, tal com ell em va ordenar, i vam anar al camp i vam quedar-hi.
38 I l'endemà, vet aquí, una veu em va cridar, dient: Esdras, obre la boca i beu que et dono a beure.
39 Llavors vaig obrir la boca, i vaig veure que em va arribar una copa plena, que estava plena com d'aigua, però el seu color era com el foc.
40 I el vaig prendre i vaig beure; i quan vaig haver-ne begut, el meu cor va pronunciar entesa, i la saviesa va créixer al meu pit, perquè el meu esperit enfortia la meva memòria.
41 I la meva boca es va obrir i ja no va tancar més.
42 El Altíssim va donar enteniment als cinc homes, i van escriure les meravelloses visions de la nit que es van explicar, que no sabien; i van estar asseguts quaranta dies, i van escriure durant el dia i a la nit van menjar pa.
43 Pel que fa a mi. Parlava de dia, i de nit no aguantava la llengua.
44 En quaranta dies van escriure dos-cents quatre llibres.
45 I succeí que, quan es van complir els quaranta dies, el Altíssim va parlar, dient: El primer que has escrit, fes-ho públic, perquè el llegeixi els dignes i els indignes:
46 Però guarda els setanta últims, perquè només els lliuraràs als savis del poble:
47 Perquè en ells hi ha la font de l'enteniment, la font de la saviesa i el torrent del coneixement.
48 I així ho vaig fer.

CAPÍTOL 15

1 Heus aquí, digues a les orelles del meu poble les paraules de profecia que et posaré a la boca, diu el Senyor:
2 I fes-los escriure en paper, perquè són fidels i veritables.
3 No tinguis por de les imaginacions contra tu, que la incredulitat dels que parlen contra tu no et molestin.
4 Perquè tots els infidels moriran en la seva infidelitat.
5 Heus aquí, diu el Senyor, portaré plagues sobre el món; l'espasa, la fam, la mort i la destrucció.
6 Perquè la maldat ha contaminat en gran manera tota la terra, i les seves obres perjudicials s'han complert.
7 Per això diu el Senyor:

8 No callaré més pel que fa a la seva maldat, que cometen profanament, ni els toleraré en aquelles coses en què s'exerceixen malament: he aquí, la sang innocent i justa crida cap a mi i les ànimes dels només queixar-se contínuament.
9 I per tant, diu el Senyor, els venjaré i rebré tota la sang innocent d'entre ells.
10 Heus aquí, el meu poble és conduït com un ramat a la matança: ara no els permetré habitar a la terra d'Egipte.
11 Però els portaré amb mà forta i braç estès, i colpejaré Egipte amb plagues, com abans, i destruiré tota la seva terra.
12 Egipte plorarà, i el seu fonament serà colpejat per la plaga i el càstig que Déu li farà caure.
13 Els que treballen la terra ploraran, perquè les seves llavors desapareixeran per l'explosió i la calamarsa, i amb una constel·lació espantosa.
14 Ai del món i dels qui hi habiten!
15 Perquè l'espasa i la seva destrucció s'acosten, i un sol poble s'aixecarà i lluitarà contrat un altre, i espases a les mans.
16 Perquè hi haurà sedició entre els homes i s'envaeixin els uns als altres; no tindran en compte els seus reis ni prínceps, i el curs de les seves accions estarà al seu poder.
17 Un home voldrà entrar a una ciutat i no podrà.
18 Perquè a causa del seu orgull, les ciutats seran convulses, les cases seran destruïdes i els homes tindran por.
19 Un home no tindrà pietat del seu proïsme, sinó que destruirà les seves cases amb l'espasa i saquejarà els seus béns, per falta de pa i per una gran tribulació.
20 Heus aquí, diu Déu, convocaré tots els reis de la terra perquè em veneren, que són des de la sortida del sol, del sud, de l'est i del Líban; per tornar-se els uns contra els altres i pagar les coses que els han fet.
21 Com fan encara avui als meus escollits, també faré jo, i pagaré al seu si. Així diu el Senyor Déu;
22 La meva mà dreta no perdonarà els pecadors, i la meva espasa no cessarà sobre els que vessen sang innocent sobre la terra.
23 El foc ha sortit de la seva ira, i ha consumit els fonaments de la terra i els pecadors, com la palla que s'encén.
24 Ai dels que pequen, i no guardeu els meus manaments! diu el Senyor.
25 No els perdonaré: aneu, fills, del poder, no profaneu el meu santuari.
26 Perquè el Senyor coneix tots els que pequen contra ell, i per això els lliura a la mort i a la destrucció.
27 Perquè ara les plagues han vingut a tota la terra i romandreu en elles, perquè Déu no us alliberarà, perquè heu pecat contra ell.
28 Mireu una visió horrible i la seva aparença des de l'est:
29 On sortiran les nacions dels dracs d'Aràbia amb molts carros, i la multitud d'ells serà portada com el vent sobre la terra, perquè tots els qui els escoltin tinguin por i tremolin.
30 També els carmans, furiosos d'ira, sortiran com els senglars del bosc, i amb gran poder vindran i s'uniran a la batalla i aniran destruint una part de la terra dels assiris.
31 I aleshores els dracs tindran avantatge, recordant la seva naturalesa; i si es tornen, conspirant junts amb gran poder per perseguir-los,
32 Llavors aquests seran sagnats turbats, callaran amb el seu poder i fugiran.
33 I des de la terra dels assiris l'enemic els assetjarà i n'exterminarà alguns, i en el seu exèrcit hi haurà por i por, i baralles entre els seus reis.
34 Mireu núvols des de l'est i del nord fins al sud, i són molt horribles de veure, plens d'ira i tempesta.
35 Es colpejaran els uns sobre els altres, i feran caure una gran multitud d'estrelles sobre la terra, fins i tot la seva pròpia estrella; i la sang anirà des de l'espasa fins al ventre,
36 I fems d'homes a la pell del camell.
37 I hi haurà una gran por i tremolor a la terra; i els qui veuran la ira tindran por, i el tremolor els vindrà sobre.
38 I llavors vindran grans tempestes del sud, i del nord, i una altra part de l'oest.
39 I s'aixecaran forts vents de l'est i l'obriran; i el núvol que va aixecar amb ira, i l'estrella moguda per causar por al vent de llevant i de l'oest, serà destruït.
40 Els núvols grans i poderosos s'enflamaran plens d'ira, i l'estrella, per espantar tota la terra i els seus habitants; i abocaran sobre cada lloc alt i eminent una estrella horrible,
41 Foc, calamarsa, espases volants i moltes aigües, perquè tots els camps s'omplin, i tots els rius, amb l'abundància de grans aigües.
42 I enderrocaran les ciutats i les muralles, les muntanyes i els turons, els arbres del bosc, l'herba dels prats i el seu blat.
43 I aniran ferms a Babilònia i la faran por.
44 Vindran a ella i l'assetjaran; l'estrella i tota la ira vessaran sobre ella; aleshores la pols i el fum pujaran al cel, i tots els que l'envolten la ploraran.
45 I els qui romanen sota ella faran servei als qui l'han espantada.
46 I tu, Àsia, que ets partícip de l'esperança de Babilònia i ets la glòria de la seva persona:
47 Ai de tu, miserable, perquè t'has fet semblant a ella; i has engalanat les teves filles de prostitució, perquè agradaven i es gloriessin dels teus amants, que sempre han desitjat prostituir-te amb tu.
48 Has seguit la que és odiada en totes les seves obres i invents; per això diu Déu:
49 T'enviaré plagues; la viduïtat, la pobresa, la fam, l'espasa i la pestilència, per embrutar les vostres cases amb destrucció i mort.
50 I la glòria del teu poder s'assecarà com una flor, s'aixecarà la calor que t'enviarà.
51 Seràs debilitat com una dona pobre amb cops i com una castigada amb ferides, de manera que els poderosos i els amants no podran rebre et veig.
52 Si, amb gelosia, hauria procedit així contra tu, diu el Senyor:
53 Si no haguessis matat sempre els meus escollits, exaltant el cop de les teves mans i dient sobre els seus morts, quan estaves borratxo:
54 Mostra la bellesa del teu rostre?
55 La recompensa de la teva prostitució estarà al teu si, per això rebràs la recompensa.

56 Tal com has fet amb els meus escollits, diu el Senyor, així Déu et farà, i et lliurarà a la maldat.
57 Els teus fills moriran de fam, i tu cauràs per l'espasa: les teves ciutats seran destruïdes, i tots els teus peririen amb l'espasa al camp.
58 Els qui són a les muntanyes moriran de fam, i menjaran la seva pròpia carn i beuen la seva pròpia sang, per fam de pa i set d'aigua.
59 Com a infeliç, passaràs pel mar i tornaràs a rebre plagues.
60 I en el passatge s'enfrontaran a la ciutat ociosa i destruiran una part de la teva terra, i consumiran part de la teva glòria, i tornaran a Babilònia que va ser destruïda.
61 I seràs abatut per ells com a rostoll, i et seran com el foc;
62 I devorarà a tu i a les teves ciutats, a la teva terra i a les teves muntanyes; tots els teus boscos i els teus arbres fruiters cremaran al foc.
63 Els teus fills s'enduran captius, i mira, el que tens, ho espatllaran i embrutaran la bellesa del teu rostre.

CAPÍTOL 16

1 Ai de vosaltres, Babilònia i Àsia! Ai de vosaltres, Egipte i Síria!
2 Cenyeu-vos amb draps de sac i cabells, ploreu els vostres fills i lamenteu-vos; perquè la teva destrucció és a prop.
3 Una espasa t'ha enviat damunt, i qui la pot tornar?
4 S'ha enviat un foc entre vosaltres, i qui el pot apagar?
5 Les plagues us són enviades, i qui és qui les pot expulsar?
6 Pot algun home expulsar un lleó famolenc al bosc? o algú pot apagar el foc amb rostolls, quan ha començat a cremar?
7 Es pot tornar a girar la fletxa que és disparada d'un arquer fort?
8 El Senyor poderós envia les plagues i qui és el que les pot allunyar?
9 Un foc sortirà de la seva ira, i qui és qui el pot apagar?
10 Llançarà llamps, i qui no té por? tronarà, i qui no tindrà por?
11 El Senyor amenaçarà, i qui no serà derrotat fins a la seva presència?
12 La terra tremola i els seus fonaments; el mar s'aixeca amb onades des de les profunditats, i les seves ones s'agiten, i també els seus peixos, davant el Senyor i davant la glòria del seu poder.
13 Perquè forta és la seva mà dreta que dobla l'arc, les seves fletxes que llança són afilades i no s'han de perdre quan comencen a ser disparades als confins del món.
14 Heus aquí, les plagues s'envien i no tornaran més fins que vinguin a la terra.
15 El foc s'encén i no s'apagarà fins que no consumeixi els fonaments de la terra.
16 Com una fletxa disparada d'un arquer poderós que no torna enrere: així les plagues que seran enviades a la terra no tornaran més.
17 Ai de mi! ai de mi! qui em lliurarà en aquells dies?
18 L'inici de les penes i dels grans dols; l'inici de la fam i la gran mort; l'inici de les guerres, i les potències s'espantaran; el començament dels mals! què faré quan vinguin aquests mals?
19 Heus aquí, la fam i la pesta, la tribulació i l'angoixa s'envien com a flagells per esmenar.
20 Però per totes aquestes coses no s'apartaran de la seva maldat, ni es recordaran sempre dels flagells.
21 Heus aquí, els aliments seran tan bons i barats a la terra, que es creuran que estan en bon cas, i fins i tot llavors creixeran els mals a la terra, l'espasa, la fam i la gran confusió.
22 Perquè molts dels qui habiten a la terra moriran de fam; i l'altre, que s'escapa de la fam, l'espasa destruirà.
23 I els morts seran expulsats com a fems, i no hi haurà ningú que els consoli, perquè la terra serà desolada i les ciutats seran enderrocades.
24 No quedarà ningú per conrear la terra i sembrar-la
25 Els arbres donaran fruit, i qui els recollirà?
26 El raïm madurarà, i qui els trepitjarà? perquè tots els llocs seran desolats per als homes:
27 De manera que un home voldrà veure un altre i escoltar la seva veu.
28 Perquè d'una ciutat en quedaran deu, i dos del camp, que s'amagaran als boscos espesos i a les escletxes de les roques.
29 Com en un hort d'oliveres sobre cada arbre, queden tres o quatre olives;
30 O com quan es recull una vinya, en queden alguns raïms que busquen diligentment per la vinya:
31 Així mateix, en aquells dies, en quedaran tres o quatre dels que escorcollaran les seves cases amb l'espasa.
32 I la terra serà devastada, i els seus camps s'envelliran, i els seus camins i tots els seus camins s'ompliran d'espines, perquè ningú no hi passarà.
33 Les verges faran dol, sense nuvis; les dones ploraran, sense marits; els seus les filles ploraran sense tenir ajudants.
34 En les guerres els seus nuvis seran destruïts, i els seus marits moriran de fam.
35 Escolteu ara aquestes coses i compreneu-les, servidors del Senyor.
36 Heus aquí, la paraula del Senyor, rebeu-la: no cregueu als déus dels quals el Senyor va parlar.
37 Heus aquí, les plagues s'acosten i no s'allarguen.
38 Com quan una dona encinta al novè mes pareix el seu fill, amb dues o tres hores del seu naixement, grans dolors l'envolten l'úter, els quals dolors, quan el nen surt, no afluixen ni un moment:
39 Així mateix, les plagues no tardaran a venir sobre la terra, i el món plorarà, i els dolors vindran sobre ell per totes bandes.
40 Poble meu, escolteu la meva paraula: prepareu-vos per a la vostra batalla, i en aquests mals sigueu com els pelegrins a la terra.
41 El qui ven, que sigui com el qui fuig; i el qui compra, com el que vol perdre:
42 El qui ocupa la mercaderia, com el qui no en té cap profit, i el qui construeix, com el qui no hi habita:
43 El qui sembra, com si no sega; així també el qui planta la vinya, com el que no collirà el raïm:
44 Els que es casen, com els que no tindran fills; i els que no es casen, com els vidus.
45 I, per tant, els que treballen treballen en va:

46 Perquè els estrangers recolliran els seus fruits i saquejaran els seus béns, enderrocaran les seves cases i prendran captius els seus fills, perquè en la captivitat i la fam tindran fills.
47 I els que ocupen les seves mercaderies amb robatoris, com més adornen les seves ciutats, les seves cases, les seves possessions i les seves pròpies persones:
48 Com més m'enfadaré contra ells pel seu pecat, diu el Senyor.
49 Com una puta enveja una dona justa, honesta i virtuosa:
50 Així, la justícia odiarà la iniquitat, quan ella mateixa s'avorreixi, i l'acusarà davant d'ella, quan vingui ell que defensarà aquell que investiga amb diligència tots els pecats de la terra.
51 I, per tant, no sigueu semblants a ella ni a les seves obres.
52 Perquè encara poc, i la iniquitat serà llevada de la terra, i la justícia regnarà entre vosaltres.
53 Que el pecador no digui que no ha pecat, perquè Déu cremarà brases de foc sobre el seu cap, que diu davant el Senyor Déu i la seva glòria: Jo no he pecat.
54 Heus aquí, el Senyor coneix totes les obres dels homes, les seves imaginacions, els seus pensaments i els seus cors:
55 Que només va dir la paraula: Que es faci la terra; i es va fer: Que es faci el cel; i es va crear.
56 En la seva paraula van ser fetes les estrelles, i ell coneix el nombre d'elles.
57 Busca les profunditats i els seus tresors; ha mesurat el mar i el que conté.
58 Ha tancat el mar enmig de les aigües, i amb la seva paraula ha penjat la terra sobre les aigües.
59 Ell estesa el cel com una volta; sobre les aigües l'ha fundat.
60 Al desert ha fet fonts d'aigua i bassals sobre els cims de les muntanyes, perquè les riuades poguessin baixar de les altes roques per regar la terra.
61 Va fer l'home, va posar el seu cor enmig del cos, i li va donar alè, vida i intel·ligència.
62 Sí, i l'Esperit de Déu Totpoderós, que va fer totes les coses, i explora totes les coses amagades en els secrets de la terra,
63 Certament, coneix els vostres invents i el que penseu al vostre cor, fins i tot els que pequen i volen amagar el seu pecat.
64 Per això el Senyor ha investigat exactament totes les vostres obres, i us farà avergonyir a tots.
65 I quan es manifestin els vostres pecats, us avergonyireu davant dels homes, i els vostres propis pecats seran els vostres acusadors aquell dia.
66 Què fareu? o com amagareu els vostres pecats davant Déu i els seus àngels?
67 Heus aquí, Déu mateix és el jutge, temeu-lo: deixeu-vos fora dels vostres pecats, oblideu-vos de les vostres iniquitats, per no intervenir-hi més per sempre; així Déu us traurà fora i us alliberarà de tota dificultat.
68 Perquè, vet aquí, la ira ardent d'una gran multitud s'encén sobre vosaltres, i se n'emportaran alguns i us alimentaran, sent ociosos, amb coses oferts als ídols.
69 I els qui hi consentiran seran burlats i renyits, i trepitjats.
70 Perquè hi haurà a tot lloc i a les ciutats properes una gran insurrecció contra els qui temen el Senyor.
71 Seran com bojos, sense escatimar a ningú, però malgrat tot i destruint els qui temen el Senyor.
72 Perquè malgastaran i s'emportaran els seus béns i els expulsaran de les seves cases.
73 Aleshores seran coneguts qui són els meus escollits; i seran provats com l'or al foc.
74 Escolteu, estimats meus, diu el Senyor: vet aquí, els dies de la dificultat són a prop, però jo us alliberaré d'ells.
75 No tingueu por ni dubteu; perquè Déu és el teu guia,
76 I el guia dels qui guarden els meus manaments i preceptes, diu el Senyor Déu: que els vostres pecats no us pesin, i que les vostres iniquitats no s'enalteixin.
77 Ai dels qui estan lligats amb els seus pecats i coberts amb els seus ini coses com un camp cobert d'arbusts, i el seu camí cobert d'espines, que ningú no pot passar!
78 Es deixa despullat i es llança al foc per ser consumit amb ell.

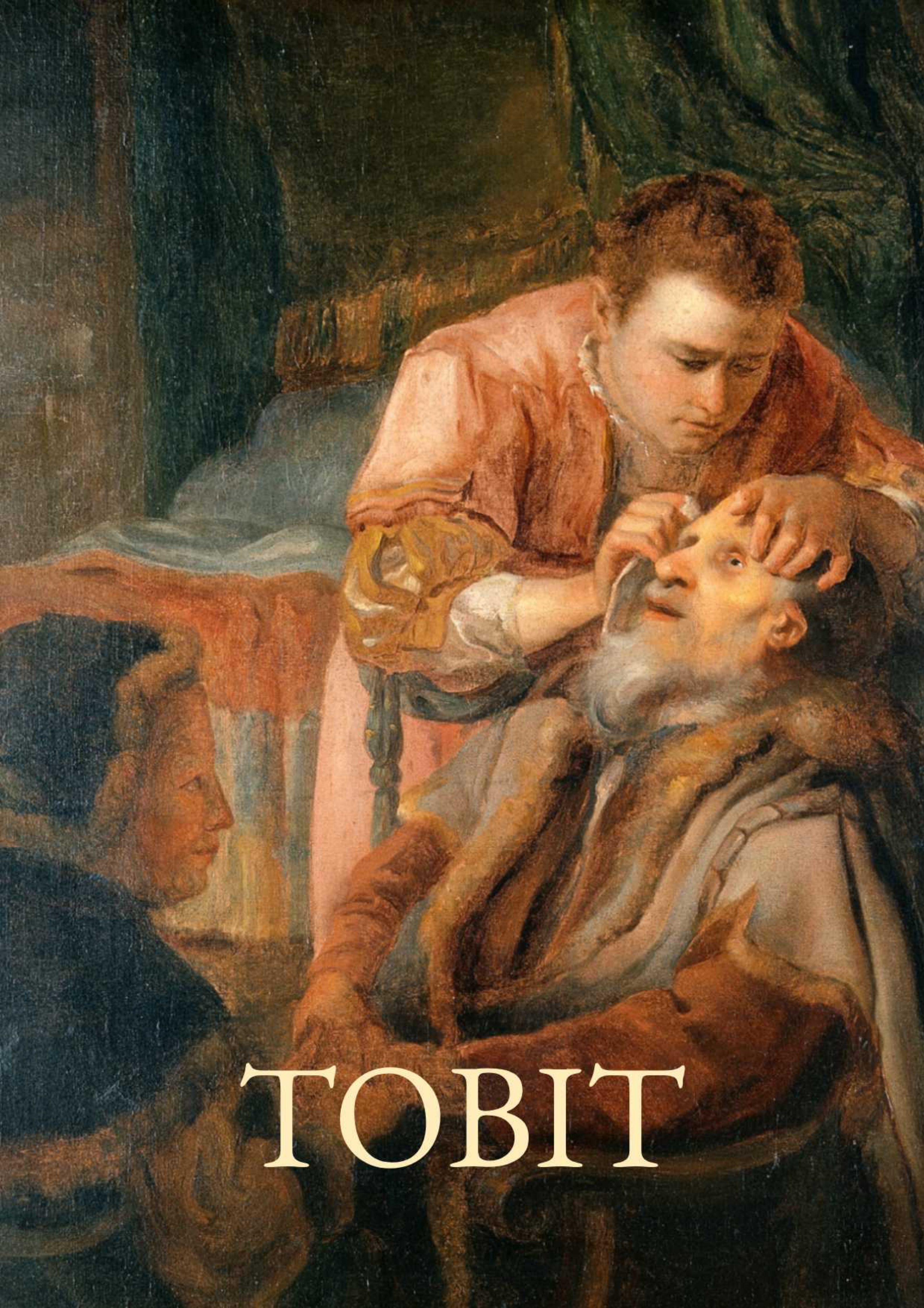

TOBIT

CAPÍTOL 1

1 Llibre de paraules de Tobit, fill de Tobiel, fill d'Ananiel, fill d'Aduel, fill de Gabael, de la descendència d'Asael, de la tribu de Neftali;
2 Qui, en temps d'Enemessar, rei dels assiris, va ser portat captiu fora de Tisbe, que és a la dreta d'aquesta ciutat, que s'anomena pròpiament Neftali a Galilea sobre Aser.
3 Jo Tobit he caminat tots els dies de la meva vida pels camins de la veritat i la justícia, i he fet moltes almoines als meus germans i a la meva nació, que van venir amb mi a Nínive, a la terra dels assiris.
4 I quan jo era al meu país, a la terra d'Israel, encara que era jove, tota la tribu de Neftali, el meu pare, va caure de la casa de Jerusalem, que va ser escollida d'entre totes les tribus d'Israel, perquè totes les tribus sacrifiquessin allà, on es va consagrar i construir el temple de l'habitatge de l'Altíssim per a totes les edats.
5 Totes les tribus que es van revoltar juntes i la casa del meu pare Neftali van oferir sacrificis a la vedella Baal.
6 Però jo sol anava sovint a Jerusalem a les festes, tal com va ser ordenat per a tot el poble d'Israel per un decret etern, tenint les primícies i les dècimes del producte, amb el primer esquilat; i els vaig donar a l'altar als sacerdots fills d'Aaron.
7 La primera desena part de tot l'augment la vaig donar als fills d'Aaron, que servien a Jerusalem; una altra desena part la vaig vendre i vaig anar i la vaig gastar cada any a Jerusalem:
8 I la tercera la vaig donar a aquells a qui li tocava, tal com m'havia manat Dèbora la mare del meu pare, perquè el meu pare em va deixar orfe.
9 A més, quan vaig arribar a l'edat d'home, em vaig casar amb Anna de la meva parentela, i d'ella vaig engendrar Tobies.
10 I quan ens van portar captius a Nínive, tots els meus germans i els meus parents van menjar del pa dels gentils.
11 Però em vaig abstenir de menjar;
12 Perquè em vaig recordar de Déu amb tot el cor.
13 I l'Altíssim em va donar gràcia i favor davant Enemessar, de manera que jo era el seu proveïdor.
14 I vaig anar a Mèdia i vaig deixar deu talents d'argent a Ràges, una ciutat de Mèdia, i vaig deixar en confiança a Gabael, germà de Gàbries.
15 Quan Enemessar va morir, el seu fill Sennaquerib va regnar en el seu lloc; l'estat del qual estava turbat, que no podia entrar a Mèdia.
16 I en temps d'Enemessar vaig donar moltes almoines als meus germans, i vaig donar el meu pa als famolencs,
17 I els meus vestits als nus: i si veia algun de la meva nació mort o tirat per les muralles de Nínive, l'enterrava.
18 I si el rei Sennaquerib havia matat algú quan va arribar i fugia de Judea, els vaig enterrar en secret; perquè en la seva ira en va matar molts; però els cossos no es van trobar, quan es van buscar al rei.
19 I quan un dels ninivetes va anar i es va queixar de mi davant el rei, que els vaig enterrar i em vaig amagar; entenent que em buscaven per a matar, em vaig retirar per por.
20 Llavors tots els meus béns em van emportar per la força, i no em va quedar res, a part de la meva dona Anna i el meu fill Tobies.
21 I no van passar cinquanta-cinc dies abans que dos dels seus fills el matessin, i van fugir a les muntanyes d'Ararat; i el seu fill Sarquedonus va regnar en el seu lloc; el qual encarregava dels comptes del seu pare i de tots els seus afers, Aquiacar, fill del meu germà Anael.
22 I Aquiacar pregant per mi, vaig tornar a Nínive. Aquiacar era coper, guardador del segell, majordom i supervisor de comptes, i Sarquedonus el va nomenar al seu costat, i era fill del meu germà.

CAPÍTOL 2

1 Quan vaig tornar a casa, i la meva dona Anna em va ser restituïda, amb el meu fill Tobies, a la festa de Pentecosta, que és la festa santa de les set setmanes, em va preparar un bon sopar en el qual Em vaig asseure a menjar.
2 I quan vaig veure molta carn, vaig dir al meu fill: Vés i porta el pobre que trobis dels nostres germans, que es recorda del Senyor; i, vet aquí, m'hi dedico a tu.
3 Però ell va tornar i va dir: Pare, un de la nostra nació és ofegat i expulsat a la plaça.
4 Llavors, abans d'haver tastat alguna carn, em vaig aixecar i el vaig portar a una habitació fins a la posta del sol.
5 Llavors vaig tornar, em vaig rentar i em vaig menjar la carn amb pesadesa,
6 Recordant aquella profecia d'Amos, com va dir: Les teves festes es convertiran en dol, i tota la teva alegria en lamentació.
7 Per això vaig plorar, i després de la posta del sol vaig anar a fer una tomba i el vaig enterrar.
8 Però els meus veïns es van burlar de mi i van dir: Aquest home encara no té por de ser mort per aquest cas: que va fugir; i tanmateix, vet aquí que torna a enterrar els morts.
9 La mateixa nit també vaig tornar de l'enterrament i vaig dormir al costat de la paret del meu pati, embrutat i el meu rostre descobert:
10 I no sabia que hi havia pardals a la paret, i que els meus ulls estaven oberts, els pardals em van emmudir fem càlida als ulls, i els meus ulls van aparèixer una blancura; i vaig anar als metges, però no em van ajudar; Aquiàcar em va nodrir fins que vaig entrar a Elimais.
11 I la meva dona Anna s'encarregava de fer obres de dones.
12 I quan els va enviar a casa als amos, li van pagar el sou i també li van donar un cabrit.
13 I quan va ser a casa meva i va començar a plorar, li vaig dir: D'on és aquest nen? no està robat? lliurar-lo als propietaris; perquè no és lícit menjar res del robat.
14 Però ella em va respondre: "Es va donar com a regal més que el sou". No obstant això, no la vaig creure, sinó que li vaig demanar que la rendis als amos, i em vaig avergonyir d'ella. Però ella em va respondre: On són les teves almoines i les teves accions justes? vet aquí, tu i totes les teves obres són conegudes.

CAPÍTOL 3

1 Llavors, entristat, vaig plorar, i amb el meu dolor vaig pregar, dient:
2 Senyor, tu ets just, i totes les teves obres i tots els teus camins són misericòrdia i veritat, i tu jutges amb veritat i justícia per sempre.

3 Recorda't de mi i mira'm, no em castiguis pels meus pecats i ignoràncies, i pels pecats dels meus pares, que han pecat davant teu:
4 Perquè no van obeir els teus manaments; per això ens has lliurat com a botí, captivitat i mort, i com a proverbi d'oprobi per a totes les nacions entre les quals estem dispersos.
5 I ara els teus judicis són molts i veritables: fes-me segons els meus pecats i els meus pares, perquè no hem guardat els teus manaments, ni hem caminat amb veritat davant teu.
6 Ara, doncs, tracta amb mi el que et sembla millor, i ordena que em tregui el meu esperit, perquè pugui ser dissolt i esdevingui terra, perquè em val més morir que viure, perquè he sentit fals. Mana, doncs, que ara sigui alliberat d'aquesta angoixa i que vagi al lloc etern; no allunyis de mi el teu rostre.
7 Aquell mateix dia succeí que a Ecbatan, una ciutat de Mitjana, Sara, filla de Raguel, també va ser insultada per les serventes del seu pare;
8 Perquè s'havia casat amb set marits, que l'esperit maligne Asmodeu havia matat, abans que s'havien ficat amb ella. No saps, digueren, que has estrangulat els teus marits? ja has tingut set marits i no t'han posat el nom de cap d'ells.
9 Per què ens vas colpejar per ells? si són morts, segueix els teus camins darrere d'ells, que no et vegem mai ni fill ni filla.
10 Quan va sentir aquestes coses, va estar molt trista, de manera que va pensar que s'havia estrangulat; i ella va dir: Sóc l'única filla del meu pare, i si faig això, serà un reproch per a ell, i portaré la seva vellesa amb dolor a la tomba.
11 Llavors va pregar cap a la finestra i va dir: Beneït ets, Senyor, Déu meu, i el teu sant i gloriós nom és beneït i honorable per sempre; que totes les teves obres et lloin per sempre.
12 I ara, Senyor, poso els meus ulls i el meu rostre cap a tu,
13 I digues: Treu-me de la terra, perquè no escolti més l'oprobio.
14 Tu saps, Senyor, que sóc pur de tot pecat amb els homes,
15 I que no he contaminat mai el meu nom, ni el nom del meu pare, a la terra de la meva captivitat: sóc l'única filla del meu pare, ni té cap fill que sigui el seu hereu, ni cap parent proper, ni cap fill. del seu viu, a qui em mantindré per dona: els meus set marits ja han mort; i per què hauria de viure? però si no us plau que mori, ordena que es tingui alguna consideració de mi i que tingui pietat de mi, perquè no escolti més retrets.
16 Així, les pregàries d'ambdós van ser escoltades davant la majestat del gran Déu.
17 I Rafael va ser enviat per curar-los tots dos, és a dir, per eliminar la blancura dels ulls de Tobit, i per donar a Sara, filla de Raguel, per esposa a Tobies, fill de Tobit; i lligar Asmodeu l'esperit maligne; perquè pertanyia a Tobies per dret d'herència. El mateix temps va arribar Tobit a casa i va entrar a casa seva, i Sara, filla de Raguel, va baixar de la seva cambra alta.

CAPÍTOL 4

1 Aquell dia Tobit es va recordar dels diners que havia lliurat a Gabael a Rages of Media,
2 I va dir amb ell mateix: He desitjat la mort; Per què no truco al meu fill Tobies perquè li comuniqui els diners abans de morir?
3 I quan el va cridar, va dir: Fill meu, quan mori, enterreu-me; i no menyspreïs la teva mare, sinó honra-la tots els dies de la teva vida, i fes allò que li plagui, i no l'entristeixis.
4 Recorda, fill meu, que va veure molts perills per a tu quan eres dins el seu ventre; i quan mori, enterra-la amb mi en una tomba.
5 Fill meu, recorda't el Senyor, el nostre Déu, tots els teus dies, i no deixis que la teva voluntat sigui imposada al pecat ni a transgredir els seus manaments: fes recte durant tota la teva vida i no segueixis els camins de la injustícia.
6 Perquè si actues de veritat, les teves accions seran prosperes per a tu i per a tots els qui viuen amb justícia.
7 Fes almoina de la teva substància; i quan facis almoina, no que el teu ull sigui envejós, ni desviïs la teva cara de cap pobre, i el rostre de Déu no es desviarà de tu.
8 Si tens abundància, fes almoina en conseqüència; si només en tens una mica, no tinguis por de donar segons aquest poc.
9 Perquè t'acumules un bon tresor per al dia de la necessitat.
10 Perquè l'almoina allibera de la mort i no permet entrar a les tenebres.
11 Perquè l'almoina és un bon regal per a tots els qui la donen davant de l'Altíssim.
12 Compte amb tota prostitució, fill meu, i prens sobretot una dona de la descendència dels teus pares, i no prenguis per dona una dona estranya, que no sigui de la tribu del teu pare, perquè som fills dels profetes, Noè, Abraham. , Isaac i Jacob: recordeu, fill meu, que els nostres pares des del principi, fins i tot que tots es van casar amb dones de la seva pròpia família, i van ser beneïts en els seus fills, i la seva descendència heretarà la terra.
13 Ara, doncs, fill meu, estima els teus germans i no menyspreis en el teu cor els teus germans, els fills i filles del teu poble, en no prendre-ne cap dona, perquè en l'orgull és la destrucció i molta aflicció, i en la lascivia és la decadència. i gran mancança: perquè la lascivia és la mare de la fam.
14 No deixis que el sou de ningú que hagi treballat per tu, s'hi quedi amb tu, sinó que li doneu-li de la mà: perquè si serveixes Déu, ell també et pagarà; i sigues savi en tota la teva conversa.
15 No facis això amb ningú que odies: no beguis vi per embriagar-te, ni deixis que l'embriaguesa t'acompanyi en el teu viatge.
16 Dóna del teu pa als famolencs, i dels teus vestits als nus; i segons la teva abundància fes almoina; i el teu ull no tingui enveja quan facis almoina.
17 Aboca el teu pa sobre la sepultura dels justos, però no doneu res als malvats.
18 Demaneu consell a tots els savis, i no menyspreeu cap consell útil.
19 Beneïu sempre el Senyor, el vostre Déu, i desitgeu-lo que els vostres camins siguin orientats i que tots els vostres camins i consells prosperin, perquè no totes les nacions tenen consell; però el Senyor mateix dóna totes les coses bones, i humilia qui vol, com vol; Ara, doncs, fill meu, recorda't dels meus manaments, i no et deixis de cap.
20 I ara els dic això que vaig entregar deu talents a Gabael, fill de Gàbries, a Rages a Mitjana.
21 I no tinguis por, fill meu, que ens facin pobres, perquè tens molta riquesa, si temes Déu, t'allunyes de tot pecat i fas allò que li agrada.

CAPÍTOL 5

1 Llavors Tobies va respondre i va dir: Pare, faré tot el que m'has manat.
2 Però com puc rebre els diners, ja que no el conec?
3 Llavors li va donar la lletra i li va dir: Busca un home que t'acompanyi, mentre jo encara visqui, i li donaré un sou; i vés a rebre els diners.
4 Per tant, quan va anar a buscar un home, va trobar Rafael que era un àngel.
5 Però ell no ho sabia; i ell li digué: Pots anar amb mi a Rages? i coneixes bé aquests llocs?
6 A qui l'àngel li va dir: "Aniré amb tu, i conec bé el camí, perquè he allotjat al nostre germà Gabael".
7 Llavors Tobies li va dir: Devora't fins que ho digui al meu pare.
8 Llavors ell li va dir: Vés i no t'hi quedis. Així que va entrar i va dir al seu pare: He trobat un que m'acompanyarà. Llavors va dir: Crida'l a mi, perquè sabré de quina tribu és i si és un home de confiança per anar amb tu.
9 Llavors el va cridar i va entrar, i es van saludar mútuament.
10 Llavors Tobit li va dir: Germà, mostra'm de quina tribu i família ets.
11 A qui va dir: Busques una tribu o una família, o un llogater per anar amb el teu fill? Llavors Tobit li va dir: Jo voldria saber, germà, la teva parentela i el teu nom.
12 Llavors va dir: Sóc Azaries, fill d'Anànies el gran i dels teus germans.
13 Llavors Tobit va dir: Benvingut, germà; No t'enfadis ara amb mi, perquè he demanat conèixer la teva tribu i la teva família; perquè tu ets el meu germà, d'honest i bona raça: perquè conec Anànies i Jonatas, fills d'aquell gran Samaies, quan vam anar junts a Jerusalem per adorar, i vam oferir el primogènit i les dècimes dels fruits; i no es van deixar seduir per l'error dels nostres germans: germà meu, ets de bona raça.
14 Però digues-me, quin sou et donaré? Vols una dracma al dia, i les coses necessàries, com al meu propi fill?
15 Sí, a més, si torneu segurs, afegiré alguna cosa al vostre sou.
16 Així que estaven molt contents. Llavors va dir a Tobies: Prepara't per al viatge i Déu t'envia un bon viatge. I quan el seu fill ho va haver preparat tot per al viatge, el seu pare va dir: Vés amb aquest home, i Déu, que habita al cel, faci prosperar el teu viatge, i l'àngel de Déu et faci companyia. Així que van sortir tots dos, i el gos del jove amb ells.
17 Però la seva mare Anna va plorar i va dir a Tobit: Per què has enviat el nostre fill? No és ell el bastó de la nostra mà, en entrar i sortir davant nostre?
18 No sigueu cobdiciosos d'afegir diners als diners, sinó que sigui com a deixalles pel que fa al nostre fill.
19 Perquè el que el Senyor ens ha donat per viure ens és suficient.
20 Llavors Tobit li va dir: No et preocupis, germana meva; tornarà segur, i els teus ulls el veuran.
21 Perquè el bon àngel li farà companyia, el seu viatge serà pròsper i tornarà segur.
22 Llavors va acabar de plorar.

CAPÍTOL 6

1 I mentre anaven de viatge, arribaren al vespre al riu Tigris, i s'hi van allotjar.
2 I quan el jove va baixar a rentar-se, un peix va saltar del riu i el volia devorar.
3 Llavors l'àngel li va dir: Agafa el peix. I el jove va agafar el peix i el va treure a terra.
4 A qui l'àngel va dir: Obre el peix, pren el cor, el fetge i la fel, i posa-los amb seguretat.
5 El jove va fer com l'àngel li havia manat; i després d'haver rostit el peix, se'l menjaven; llavors tots dos van seguir el seu camí, fins que es van acostar a Ecbatane.
6 Llavors el jove va dir a l'àngel: Germà Azarias, de què serveixen el cor, el fetge i el galó del peix?
7 I ell li va dir: Tocant el cor i el fetge, si algun diable o un esperit dolent molesta algú, n'hem de fumar davant l'home o la dona, i el grup ja no s'enfadarà.
8 Pel que fa a la fel, és bo ungir un home que tingui els ulls blancs, i serà guarit.
9 I quan es van acostar a Rages,
10 L'àngel digué al jove: Germà, avui ens allotjarem amb Raguel, que és el teu cosí; també té una única filla, anomenada Sara; Parlaré per ella, perquè et donin per dona.
11 Perquè a tu et correspon el dret d'ella, ja que tu només ets de la seva parentela.
12 I la donzella és bella i sàvia; ara, doncs, escolta'm i parlaré amb el seu pare; i quan tornem de Rages celebrarem el casament: perquè sé que Raguel no la pot casar amb una altra segons la llei de Moisès, però serà culpable de mort, perquè el dret d'herència et correspon més a tu que a qualsevol. altres.
13 Llavors el jove va respondre a l'àngel: --He sentit, germà Azaries, que aquesta criada ha estat donada a set homes, que tots van morir a la cambra nupcial.
14 I ara sóc l'únic fill del meu pare, i tinc por que, si entro a ella, mori com l'altre abans, perquè l'estima un esperit malvat, que no fa mal al cos, sinó als ella; per això també tinc por de morir i portar la vida del meu pare i de la meva mare amb pena per culpa meva, perquè no tenen cap altre fill que els sepulti.
15 Llavors l'àngel li va dir: No et recordes dels preceptes que et va donar el teu pare per casar-te amb una dona de la teva família? per això escolta'm, germà meu; perquè et donarà per dona; i no facis compte del mal esperit; perquè aquesta mateixa nit et donarà en matrimoni.
16 I quan entris a la cambra nupcial, agafaràs les cendres del perfum i posaràs sobre elles part del cor i del fetge del peix, i en fumaràs:
17 I el diable l'olorarà i fugirà i no tornarà mai més; però quan vingueu a ella, aixequeu-vos tots dos i pregueu al Déu misericordiós, que tindrà pietat de vosaltres i salvarà. tu: no tinguis por, perquè ella t'ha estat designada des del principi; i tu la preservaràs, i ella anirà amb tu. A més suposo que et donarà fills. Quan Tobies va sentir aquestes coses, la va estimar i el seu cor es va unir a ella.

CAPÍTOL 7

1 Quan van arribar a Ecbatane, van arribar a casa de Raguel, i Sara els va trobar; i després d'haver-se saludat, els va portar a casa.

2 Llavors Raguel va dir a la seva dona Edna: Com s'assembla aquest jove a Tobit, el meu cosí!
3 I Raguel els va preguntar: D'on sou, germans? A qui van dir: Som dels fills de Neftalim, que són captius a Nínive.
4 Llavors els va dir: Coneixeu el nostre parent Tobit? I ells van dir: El coneixem. Aleshores va dir: Té bona salut?
5 I digueren: --És viu i en bona salut; i Tobies digué: --És el meu pare.
6 Llavors Raguel es va aixecar d'un salt, el va besar i va plorar:
7 I el va beneir i li va dir: "Tu ets fill d'un home honest i bo". Però quan va saber que Tobit era cec, es va afligir i va plorar.
8 Igualment, la seva dona Edna i la seva filla Sara van plorar. A més els entretenien alegrement; i després d'haver matat un moltó del ramat, van posar carn a taula. Llavors Tobies va dir a Rafael: Germà Azarias, parla d'aquelles coses de les quals vas parlar durant el camí, i deixa que aquest negoci s'enviï.
9 Llavors va comunicar l'assumpte a Raguel, i Raguel va dir a Tobies: Menja i beu i fes festa:
10 Perquè és convenient que et casis amb la meva filla; tanmateix, et diré la veritat.
11 He donat la meva filla en matrimoni a set homes, que van morir aquella nit que van venir a ella; no obstant això, de moment estigueu feliços. Però Tobies va dir: No menjaré res aquí, fins que ens posem d'acord i ens jurem els uns als altres.
12 Raguel va dir: Llavors pren-la d'ara endavant segons la manera, perquè tu ets la seva cosina, i ella és teva, i el Déu misericordiós et donarà bon èxit en totes les coses.
13 Llavors va cridar la seva filla Sara, i ella va venir al seu pare, i ell la va agafar de la mà i la va donar per esposa a Tobies, dient: "Mira, pren-la segons la llei de Moisès i condueix-la a la teva pare. I els va beneir;
14 I va cridar la seva dona Edna, va agafar paper i va escriure un instrument de pactes i el va segellar.
15 Llavors van començar a menjar.
16 Després que Raguel va cridar la seva dona Edna, i li va dir: Germana, prepara una altra habitació i porta-la allà.
17 La qual cosa, quan va fer com ell li havia manat, la va portar allà; i va plorar, va rebre les llàgrimes de la seva filla i li va dir:
18 Consol, filla meva; el Senyor del cel i de la terra et doni alegria per aquest teu dolor: consol, filla meva.

CAPÍTOL 8

1 I quan van haver de sopar, van portar Tobies a ella.
2 I mentre anava, es va recordar de les paraules de Rafael, va agafar les cendres dels perfums i hi va posar el cor i el fetge dels peixos, i hi va fumar.
3 El que feia olor quan l'esperit maligne l'havia olorat, va fugir als confins d'Egipte, i l'àngel el va lligar.
4 I després que tots dos van ser tancats junts, Tobies es va aixecar del llit i va dir: Germana, aixeca't i preguem perquè Déu tingui pietat de nosaltres.
5 Llavors Tobies va començar a dir: Beneït ets tu, Déu dels nostres pares, i beneït sigui el teu nom sant i gloriós per sempre; que el cel et beneeixi i totes les teves criatures.
6 Tu vas fer Adam, i li vas donar Eva, la seva dona com a ajuda i descans: d'ells va sorgir la humanitat; has dit: No és bo que l'home estigui sol; fem-li una ajuda semblant a ell.
7 I ara, Senyor, no la prenc aquesta germana meva per luxúria, sinó amb recte;
8 I ella va dir amb ell: Amén.
9 Així que van dormir tots dos aquella nit. I Raguel es va aixecar, va anar i va fer una tomba,
10 dient: Em temo que ell també sigui mort.
11 Però quan Raguel va entrar a casa seva,
12 Va dir a la seva dona Edna. Envia una de les donzelles i que vegi si viu; si no, l'enterrarem, i ningú ho sap.
13 Llavors la minyona va obrir la porta i va entrar i els va trobar tots dos dormits,
14 I va sortir i els va dir que era viu.
15 Aleshores Raguel va lloar Déu i va dir: Oh Déu, ets digne de ser lloat amb tota lloança pura i santa; doncs que els teus sants et lloin amb totes les teves criatures; i que tots els teus àngels i els teus elegits et lloin per sempre.
16 Tu has de ser lloat, perquè m'has fet feliç; i això no m'ha arribat que jo sospitava; però tu has tractat amb nosaltres segons la teva gran misericòrdia.
17 Seràs lloat perquè has tingut misericòrdia de dos fills únics dels seus pares: fes-los misericòrdia, Senyor, i acaba la seva vida amb salut amb alegria i misericòrdia.
18 Aleshores Raguel va dir als seus servents que omplissin la tomba.
19 I va celebrar el banquet de noces catorze dies.
20 Perquè abans que s'acabessin els dies del casament, Raguel li havia dit per jurament que no marxaria fins que acabessin els catorze dies del matrimoni;
21 Llavors agafaria la meitat dels seus béns i se n'anava segur al seu pare; i hauria de tenir la resta quan la meva dona i jo estiguem morts.

CAPÍTOL 9

1 Llavors Tobies va cridar Rafael i li va dir:
2 Germà Azarias, porta amb tu un servent i dos camells, i vés a Rages de Media, a Gabael, i porta'm els diners i porta'l al casament.
3 Perquè Raguel ha jurat que no marxaré.
4 Però el meu pare compta els dies; i si m'hi demoro, ho sentirà molt.
5 Llavors Rafael va sortir i es va allotjar amb Gabael, i li va donar la lletra, el qual va treure bosses segellades i li va donar.
6 I de bon matí van sortir tots dos junts i van venir al casament; i Tobies va beneir la seva dona.

CAPÍTOL 10

1 El seu pare Tobit comptava cada dia; i quan van acabar els dies del viatge i no van arribar,
2 Llavors Tobit va dir: Els detenen? o és mort Gabael i no hi ha ningú que li doni els diners?
3 Per tant, es va penedir molt.
4 Llavors la seva dona li va dir: El meu fill ha mort, ja que es queda molt de temps; i ella va començar a plorar-lo i va dir:
5 Ara no m'importa res, fill meu, des que t'he deixat anar, la llum dels meus ulls.
6 A qui Tobit va dir: --Calla, no et preocupis, perquè està segur.
7 Però ella va dir: --Calleu-vos i no m'enganyeu; el meu fill és mort. I ella sortia cada dia pel camí que anaven, i no

menjava carn durant el dia, i no va parar nits senceres a plorar el seu fill Tobies, fins que van acabar els catorze dies de les noces, que Raguel havia jurat que havia de fer-ho. passar-hi. Llavors Tobies va dir a Raguel: Deixa'm anar, perquè el meu pare i la meva mare ja no volen veure'm.
8 Però el seu sogre li va dir: Queda't amb mi i enviaré al teu pare i li explicaran com et van les coses.
9 Però Tobies va dir: No; però deixa'm anar al meu pare.
10 Llavors Raguel es va aixecar i li va donar Sara, la seva dona, i la meitat dels seus béns, criats, bestiar i diners.
11 I els va beneir i els va fer marxar dient: "Que el Déu del cel us doni un viatge pròsper, fills meus".
12 I va dir a la seva filla: Honra el teu pare i la teva sogra, que ara són els teus pares, perquè escolti una bona notícia de tu. I la va besar. Edna també va dir a Tobies: El Senyor del cel et restitueixi, el meu estimat germà, i fa que pugui veure els teus fills de la meva filla Sara abans de morir, per alegrar-me davant el Senyor; confiança especial; on es no pregui el seu mal.

CAPÍTOL 11

1 Després d'això, Tobies va marxar, lloant Déu perquè li havia donat un viatge pròsper, va beneir Raguel i la seva dona Edna, i va continuar el seu camí fins que es van acostar a Nínive.
2 Llavors Rafael va dir a Tobies: Tu saps, germà, com vas deixar el teu pare.
3 Apressem-nos davant la teva dona i preparem la casa.
4 I agafa a la teva mà el fel del peix. Així que van seguir el seu camí, i el gos va anar darrere d'ells.
5 L'Anna estava asseguda mirant al voltant cap al camí del seu fill.
6 I quan ella el va veure que venia, va dir al seu pare: "Mira, ve el teu fill i l'home que anava amb ell".
7 Aleshores Rafael va dir: Sé, Tobies, que el teu pare obrirà els ulls.
8 Per tant, ungeu-li els ulls amb la fel i, sent punxat amb ella, fregarà, i la blancor desapareixerà, i et veurà.
9 Llavors Anna va córrer i es va caure al coll del seu fill i li va dir: "Així que t'he vist, fill meu, des d'ara estic content de morir". I tots dos van plorar.
10 També Tobit va sortir cap a la porta i va ensopegar, però el seu fill va córrer cap a ell,
11 I va agafar el seu pare, i va fer un cop de fel als ulls dels seus pares, dient: Sigui bona esperança, pare meu.
12 I quan els seus ulls es van començar a fer mal, els va fregar;
13 I la blancor es va desfer de les cantonades dels seus ulls, i quan va veure el seu fill, va caure al coll.
14 I va plorar i va dir: Beneït ets tu, oh Déu, i beneït sigui el teu nom per sempre; i beneïts tots els teus sants àngels:
15 Perquè has flagellat i t'has compadat de mi, perquè veig el meu fill Tobies. I el seu fill va entrar content i va explicar al seu pare les grans coses que li havien passat a Mèdia.
16 Llavors Tobit va sortir a trobar la seva nora a la porta de Nínive, alegre i lloant Déu; i els qui el van veure marxar es van meravellar perquè havia recuperat la vista.
17 Però Tobies va donar gràcies davant d'ells, perquè Déu va tenir pietat d'ell. I quan es va acostar a Sara, la seva nora, la va beneir dient: Benvinguda, filla; beneït sigui Déu, que t'ha portat a nosaltres, i beneït siguin el teu pare i la teva mare. I hi havia alegria entre tots els seus germans que estaven a Nínive.
18 I van venir Aquiacar i Nasbas, fill del seu germà:
19 I les noces de Tobies es van celebrar set dies amb gran alegria.

CAPÍTOL 12

1 Llavors Tobit va cridar el seu fill Tobies i li va dir: Fill meu, mira que l'home tingui el sou que t'acompanyava, i li has de donar més.
2 I Tobies li va dir: Pare, no em fa mal donar-li la meitat de les coses que he portat:
3 Perquè m'ha tornat a casa teva amb seguretat i m'ha curat la meva dona, m'ha portat els diners i també t'ha curat.
4 Llavors el vell va dir: Se li deu.
5 Llavors va cridar l'àngel i ell li va dir: Pren la meitat de tot el que has portat i vés segur.
6 Llavors els va separar a tots dos i els va dir: Beneïu Déu, lloeu-lo, glorifiqueu-lo i lloeu-lo per les coses que us ha fet a la vista de tots els vius. És bo lloar Déu i exaltar el seu nom, i mostrar amb honor les obres de Déu; per tant, no deixeu de lloar-lo.
7 És bo mantenir a prop el secret d'un rei, però és honorable revelar les obres de Déu. Fes el que és bo i no et tocarà cap mal.
8 L'oració és bona amb el dejuni, l'almoina i la justícia. Una mica de rectitud és millor que molt amb la injustícia. És millor donar almoina que emmagatzemar or:
9 Perquè l'almoina allibera de la mort i purificarà tot pecat. Els que fan l'almoina i la justícia seran plens de vida:
10 Però els que pequen són enemics de la seva pròpia vida.
11 Segur que no us guardaré res. Perquè vaig dir: Era bo mantenir tancat el secret d'un rei, però que era honorable revelar les obres de Déu.
12 Ara, doncs, quan vas pregar, i Sara, la teva nora, vaig portar el record de les teves oracions davant el Sant; i quan vas enterrar el mort, jo també estava amb tu.
13 I quan no vas tardar a aixecar-te i deixar el teu sopar per anar a cobrir els morts, la teva bona acció no em va quedar amagada, però jo estava amb tu.
14 I ara Déu m'ha enviat a curar-te a tu i a Sara, la teva nora.
15 Sóc Rafael, un dels set àngels sants, que presenten les oracions dels sants i que entren i surten davant la glòria del Sant.
16 Llavors tots dos es van amoïnar i van caure amb la cara abocada, perquè tenien por.
17 Però ell els digué: No tingueu por, perquè us anirà bé; lloeu Déu, doncs.
18 Perquè no he vingut per cap favor meu, sinó per voluntat del nostre Déu; per això lloeu-lo per sempre.
19 Tots aquests dies us he aparegut; però jo no vaig menjar ni beure, però vosaltres vau tenir una visió.
20 Ara, doncs, doneu gràcies a Déu, perquè pujo al qui m'ha enviat; però escriu totes les coses que es fan en un llibre.
21 I quan es van aixecar, no el van veure més.
22 Llavors van confessar les grans i meravelloses obres de Déu, i com se'ls havia aparegut l'àngel del Senyor.

CAPÍTOL 13

1 Llavors Tobit va escriure una pregària d'alegria i va dir: Beneït sigui Déu que viu per sempre, i beneït sigui el seu regne.
2 Perquè flagel·la i té misericòrdia; baixa a l'infern i torna a pujar, i no hi ha ningú que pugui evitar la seva mà.
3 Confessa'l davant els gentils, fills d'Israel, perquè ens ha escampat entre ells.
4 Allà declara la seva grandesa i exalteix-lo davant de tots els vius, perquè ell és el nostre Senyor, i és el Déu nostre Pare per sempre.
5 I ens flagel·larà per les nostres iniquitats, tornarà a tenir misericòrdia, i ens reunirà d'entre totes les nacions, entre les quals ens ha dispersat.
6 Si us torneu a ell amb tot el vostre cor i amb tota la vostra ment, i porteu-vos bé davant d'ell, ell es tornarà cap a vosaltres i no us amagarà la cara. Mira, doncs, què farà de tu, i confessa'l amb tota la teva boca, lloa el Senyor de la força i exalta el Rei etern. A la terra de la meva captivitat el lloo i declaro la seva força i majestat a una nació pecadora. Pecadors, torneu-vos i feu justícia davant d'ell: qui pot saber si us acceptarà i s'apiadarà de vosaltres?
7 Exaltaré el meu Déu, i la meva ànima lloarà el Rei del cel i s'alegrarà de la seva grandesa.
8 Que parlin tots i que tots el lloin per la seva justícia.
9 Jerusalem, ciutat santa, ell et flagel·larà per les obres dels teus fills, i tornarà a tenir pietat dels fills dels justos.
10 Lloeu el Senyor, perquè és bo, i lloeu el Rei etern, perquè el seu tabernacle torni a ser edificat amb alegria en vosaltres, i que alegri en vosaltres els captius, i estimi en vosaltres per sempre els que són miserables.
11 Moltes nacions vindran de lluny al nom del Senyor Déu amb regals a les seves mans, fins i tot regals al Rei del cel; totes les generacions et lloaran amb gran alegria.
12 Maleïts tots els qui t'odien, i beneïts tots els qui t'estimen per sempre.
13 Alegreu-vos i alegreu-vos pels fills dels justos, perquè s'aplegaran i beneiran el Senyor dels justos.
14 Feliços els qui t'estimen, perquè s'alegraran de la teva pau: feliços els qui s'han afligit per tots els teus flagells; perquè s'alegraran per tu quan hagin vist tota la teva glòria, i s'alegraran per sempre.
15 Que la meva ànima beneeixi Déu, el gran Rei.
16 Perquè Jerusalem s'edificarà amb safirs, maragdes i pedres precioses: els teus murs, torres i merlets amb or pur.
17 I els carrers de Jerusalem seran empedrats amb berill i carbuncle i pedres d'Ofir.
18 I tots els seus carrers diran: Al·leluia; i el lloaran dient: Beneït sigui Déu, que l'ha exaltat per sempre.

CAPÍTOL 14

1 Així que Tobit va acabar de lloar Déu.
2 I tenia cinquanta-vuit anys quan va perdre la vista, que li va ser restituïda al cap de vuit anys; i va fer almoina, i va augmentar la por del Senyor Déu i el va lloar.
3 I quan va ser molt vell va cridar el seu fill i els fills del seu fill, i li va dir: Fill meu, pren els teus fills; perquè, vet aquí, sóc vell i estic disposat a sortir d'aquesta vida.
4 Aneu a Mèdia, fill meu, perquè segur que crec les coses que el profeta Jonàs va dir de Nínive, que serà enderrocada; i que durant un temps la pau serà més aviat a Mèdia; i que els nostres germans romandran escampats per la terra des d'aquesta bona terra; i Jerusalem serà desolada, i la casa de Déu que hi ha en ella serà cremada i serà desolada durant un temps;
5 I això que Déu tornarà a tenir misericòrdia d'ells i els farà tornar a la terra, on edificaran un temple, però no com el primer, fins que s'acabi el temps d'aquella edat; i després tornaran de tots els llocs de la seva captivitat, i edificaran Jerusalem gloriosa, i la casa de Déu s'hi edificarà per sempre amb un edifici gloriós, tal com els profetes n'han parlat.
6 I totes les nacions es tornaran i tindran veritablement el Senyor Déu, i enterraran els seus ídols.
7 Així totes les nacions lloaran el Senyor, i el seu poble confessarà Déu, i el Senyor exaltarà el seu poble; i tots els qui estimen el Senyor Déu en veritat i justícia s'alegraran, mostrant misericòrdia als nostres germans.
8 I ara, fill meu, sortiu de Nínive, perquè les coses que va dir el profeta Jonàs segur que es produiran.
9 Però guardeu la llei i els manaments, i mostreu-vos misericordiosos i justos, perquè us vagi bé.
10 I enterreu-me decentment, i la vostra mare amb mi; però no et quedis més a Nínive. Recorda, fill meu, com Aman va tractar Aquiacar que el va criar, com de la llum el va portar a les tenebres i com el va tornar a recompensar; però Aquiacar es va salvar, però l'altre va tenir la seva recompensa, perquè va baixar a les tenebres. Manassès va fer almoina i va escapar dels llaços de la mort que li havien posat; però Aman va caure al parany i va morir.
11 Per això ara, fill meu, mira quina almoina fa i com ens allibera la justícia. Quan va haver dit aquestes coses, va abandonar el fantasma al llit, tenint cent cinquanta-vuit anys; i el va enterrar amb honor.
12 I quan la seva mare Anna va morir, la va enterrar amb el seu pare. Però Tobies se'n va anar amb la seva dona i els seus fills a Ecbatane, al seu sogre Raguel,
13 On es va fer vell amb honor, i va enterrar el seu sogre i la seva sogra amb honor, i va heretar els seus béns i els del seu pare Tobit.
14 I va morir a Ecbatan, a Mèdia, amb cent vint-i-set anys.
15 Però abans de morir va saber parlar de la destrucció de Nínive, presa per Nabucodonosor i Assuer; i abans de morir, es va alegrar de Nínive.

JUDITH

CAPÍTOL 1

1 L'any dotzè del regnat de Nabucodonosor, que va regnar a Nínive, la gran ciutat; en els dies d'Arfaxad, que regnava sobre els medes a Ecbatan,
2 I construïa a Ecbatan murs al voltant de pedres tallades de tres colzades d'amplada i sis de llargada, i feia l'alçada del mur de setanta colzades i l'amplada de cinquanta colzades.
3 I col·loca les seves torres a les seves portes de cent colzades d'alçada i seixanta colzades d'amplada als fonaments.
4 I va fer-ne les portes, portes elevades fins a setanta colzades d'alçada, i l'amplada d'elles era de quaranta colzades, per a la sortida dels seus poderosos exèrcits i per a la disposició dels seus peus.
5 Fins i tot en aquells dies el rei Nabucodonosor va fer la guerra al rei Arfaxad a la gran plana, que és la plana als límits de Ragau.
6 I es van acostar a ell tots els que habitaven a les muntanyes, i tots els que habitaven al costat de l'Eufrates, el Tigris i Hidaspes, i la plana d'Arioc, rei dels Elimeus, i moltes nacions dels fills de Quelod, es van reunir. a la batalla.
7 Llavors Nabucodonosor, rei d'Assíria, va enviar a tots els habitants de Pèrsia i a tots els que habitaven a l'oest, i als que habitaven a Cilícia, Damasc, Líban i Antiliban, i a tots els que habitaven a la costa del mar:
8 I a les nacions que eren del Carmel, de Galaad, de l'alta Galilea i de la gran plana d'Esdrelom,
9 I a tots els que hi havia a Samaria i les seves ciutats, i més enllà del Jordà fins a Jerusalem, i Betane, i Quelus, i Kades, i el riu d'Egipte, i Taphnes i Ramsès, i tota la terra de Gesem,
10 Fins que vingueu més enllà de Tanis i Memfis, i a tots els habitants d'Egipte, fins que arribeu a les fronteres d'Etiòpia.
11 Però tots els habitants del país van ignorar el manament de Nabucodonosor, rei dels assiris, i no van anar amb ell a la batalla; perquè no li tenien por: sí, ell estava davant d'ells com un sol home, i van enviar d'ells els seus ambaixadors sense efecte i amb desgràcia.
12 Per tant, Nabucodonosor es va indignar molt amb tot aquest país i va jurar pel seu tron i regne que seria venjat de totes aquelles costes de Cilícia, Damasc i Síria, i que mataria amb l'espasa tots els habitants de la terra de Moab i els fills d'Amon, i tota Judea i tots els que hi havia a Egipte, fins que arribeu a la frontera dels dos mars.
13 Llavors va marxar en equip de batalla amb el seu poder contra el rei Arfaxad l'any disset, i es va imposar en la seva batalla, perquè va enderrocar tot el poder d'Arfaxad, tots els seus genets i tots els seus carros.
14 I es va convertir en senyor de les seves ciutats, i va arribar a Ecbatà, i va agafar les torres i en va destrossar els carrers i va convertir la seva bellesa en vergonya.
15 També va prendre Arfaxad a les muntanyes de Ragau, el va travessar amb els seus dards i el va destruir per complet aquell dia.
16 Després va tornar a Nínive, tant ell com tota la seva companyia de nacions diverses eren una multitud molt gran d'homes de guerra, i allí es va tranquil·litzar i va fer un banquet, ell i el seu exèrcit, durant cent vint dies.

CAPÍTOL 2

1 I l'any divuit, el dia vint-i-dos del primer mes, es va parlar a la casa de Nabucodonosor, rei dels assiris, que, com ell va dir, es venjés sobre tota la terra.
2 Així doncs, va cridar a ell tots els seus oficials i tots els seus nobles, i els va comunicar el seu consell secret i va concloure l'aflicció de tota la terra de la seva pròpia boca.
3 Llavors van decretar destruir tota carn que no obeïa el manament de la seva boca.
4 Quan va acabar el seu consell, Nabucodonosor, rei dels assiris, va cridar Holofernes, el capità del seu exèrcit, que era al seu costat, i li va dir.
5 Així diu el gran rei, el senyor de tota la terra: Heus aquí, sortireu de la meva presència i emportareu amb vosaltres homes que confien en la seva pròpia força, d'entre cent vint mil homes de peus; i el nombre de cavalls amb els seus genets dotze mil.
6 I aniràs contra tot el país occidental, perquè van desobeir el meu manament.
7 I declararàs que em preparen terra i aigua, perquè sortiré amb la meva ira contra ells i cobriré tota la faç de la terra amb els peus del meu exèrcit, i els donaré com a botí. ells:
8 De manera que els seus morts ompliran les seves valls i rierols, i el riu s'omplirà dels seus morts, fins que s'omplirà:
9 I els portaré captius fins als confins de tota la terra.
10 Per tant, sortiràs. i preneu-me per endavant tots els seus territoris; i si s'entreguen davant vostre, els reservareu per a mi fins al dia del seu càstig.
11 Però pel que fa als rebels, que el teu ull no els estalviï; però mata'ls i saqueja'ls allà on vagis.
12 Perquè, com jo visc, i pel poder del meu regne, tot el que he dit, ho faré amb la meva mà.
13 I tingueu cura de no transgredir cap dels manaments del vostre senyor, sinó de complir-los plenament, tal com us he manat, i no demoreu a complir-los.
14 Aleshores Holofernes va sortir de la presència del seu senyor i va cridar tots els governadors i capitans i els oficials de l'exèrcit d'Assur;
15 I va reunir els homes escollits per a la batalla, tal com el seu senyor li havia manat, fins a cent vint mil i dotze mil arquers a cavall;
16 I els va disposar, com s'ordena un gran exèrcit per a la guerra.
17 I va agafar camells i ases per als seus carruatges, un nombre molt gran; i ovelles, bous i cabres sense nombre per a les seves provisions:
18 I una gran quantitat de menjar per a tots els homes de l'exèrcit, i molt d'or i plata de la casa del rei.
19 Llavors va sortir amb tota la seva potència per anar davant del rei Nabucodonosor durant el viatge i per cobrir tota la façana de la terra cap a l'oest amb els seus carros, genets i cavallers escollits.
20 També van venir amb ells un gran nombre de països diversos com llagostes i com la sorra de la terra, perquè la multitud era innombrable.
21 I van sortir de Nínive de tres dies de camí cap a la plana de Bectileth, i van plantar des de Bectileth prop de la muntanya que es troba a l'esquerra de la Cilícia superior.
22 Llavors va agafar tot el seu exèrcit, els seus lacais, els genets i els carros, i d'allí va marxar cap a la muntanya;

23 I va destruir Phud i Lud, i va saquejar tots els fills de Rassès i els fills d'Israel, que estaven cap al desert, al sud de la terra dels Quelians.
24 Després va passar per l'Eufrates, va passar per Mesopotàmia i va destruir totes les ciutats altes que hi havia al riu Arbonai, fins que arribeu al mar.
25 I va agafar les fronteres de Cilícia, va matar tots els que li resistien, i va arribar a les fronteres de Jafet, que eren cap al sud, enfront d'Aràbia.
26 També va envoltar tots els fills de Madian, va cremar els seus tabernacles i va saquejar les seves casetes.
27 Llavors va baixar a la plana de Damasc en el temps de la collita del blat, va cremar tots els seus camps i va destruir els seus ramats i ramats, també va saquejar les seves ciutats i va devastar completament els seus països i va matar tots els seus joves amb el fil de l'espasa.
28 Per tant, la por i la por d'ell van caure sobre tots els habitants de la costa del mar, que eren a Sidó i Tir, i els que habitaven a Sur i Ocina, i tots els que vivien a Jemnaan; i els qui habitaven a Azotus i Ascalon el temien molt.

CAPÍTOL 3

1 Llavors li van enviar ambaixadors per tractar la pau, dient:
2 Heus aquí, nosaltres, els servents del gran rei Nabucodonosor, estem ajaguts davant teu; utilitza'ns com sigui bo als teus ulls.
3 Heus aquí, les nostres cases, tots els nostres llocs, i tots els nostres camps de blat, ovís i ramats, i totes les casetes de les nostres tendes es troben davant teu; fes-los servir com et vingui de gust.
4 Heus aquí, fins i tot les nostres ciutats i els seus habitants són els teus servents; vine a tractar-los com et sembla bé.
5 Així que els homes van arribar a Holofernes i li van declarar d'aquesta manera.
6 Llavors va baixar cap a la costa del mar, tant ell com el seu exèrcit, i va establir guarnicions a les ciutats altes i va agafar d'elles homes escollits per ajudar-los.
7 Així, ells i tot el país del voltant els van rebre amb garlandes, amb danses i amb tambors.
8 No obstant això, va enderrocar les seves fronteres i va talar els seus boscos, perquè havia decretat destruir tots els déus del país, que totes les nacions només adorarien Nabucodonosor, i que totes les llengües i tribus l'invocarien com a déu.
9 També es va enfrontar a Esdraelon, prop de Judea, davant del gran estret de Judea.
10 I va campar entre Gueba i Escitòpolis, i allí es va quedar un mes sencer per reunir tots els carros del seu exèrcit.

CAPÍTOL 4

1 Els fills d'Israel, que habitaven a Judea, van sentir tot el que Holofernes, capità en cap de Nabucodonosor, rei dels assiris, havia fet a les nacions, i com havia saquejat tots els seus temples i els havia destruït.
2 Per tant, van tenir molta por d'ell, i es van preocupar per Jerusalem i pel temple del Senyor, el seu Déu:
3 Perquè acabaven de tornar de la captivitat, i tota la gent de Judea s'havia reunit fa poc; i els utensilis, l'altar i la casa van ser santificats després de la profanació.
4 Per això van enviar a totes les costes de Samaria i als pobles i a Bethoron, i Belmen, i Jericó, i a Coba, i Esora i a la vall de Salem:
5 I es van apoderar per endavant de tots els cims de les muntanyes altes, i van fortificar els pobles que hi havia, i van guardar queviures per al proveïment de la guerra, perquè els seus camps s'havien collit últimament.
6 També el gran sacerdot Joacim, que era en aquells dies a Jerusalem, va escriure als qui vivien a Betulia i a Betomestham, que està enfront d'Esdraelon, cap al camp, prop de Dotaïm,
7 Demanant-los que mantinguessin els passos de la muntanya, perquè per ells hi havia una entrada a Judea, i era fàcil aturar els que pujarien, perquè el pas era dret, com a màxim per a dos homes.
8 I els fills d'Israel van fer com els havia manat el gran sacerdot Joacim, amb els ancians de tot el poble d'Israel, que habitaven a Jerusalem.
9 Llavors tots els israelites van cridar a Déu amb gran fervor, i amb gran vehemència van humiliar la seva ànima:
10 Tant ells, com les seves dones i els seus fills, i el seu bestiar, i tots els estrangers i mercenaris, i els seus servents comprats amb diners, es posen sacs al llom.
11 Així, tots els homes i dones, els nens petits i els habitants de Jerusalem van caure davant del temple, van tirar cendra sobre el seu cap i van estendre els seus sacs davant la cara del Senyor; també van posar sacs al voltant de l'altar.
12 I va clamar al Déu d'Israel, amb un mateix consentiment, que no donaria els seus fills com a presa, i les seves dones com a botí, i les ciutats de la seva heretat a la destrucció, i el santuari a la profanació i l'oprobio, i perquè les nacions s'alegren.
13 Déu va escoltar les seves pregàries i va contemplar les seves afliccions, perquè el poble va dejunar molts dies a tota Judea i Jerusalem davant del santuari del Senyor Totpoderós.
14 I el gran sacerdot Joacim, i tots els sacerdots que estaven davant del Senyor i els qui servien al Senyor, es van cenyir els lloms de sac i van oferir els holocaustos diaris, amb els vots i els obsequis del poble.
15 I tenien cendres a les seves mitres, i van cridar al Senyor amb tot el seu poder, perquè mirés a tota la casa d'Israel amb bondat.

CAPÍTOL 5

1 Llavors es va declarar a Holofernes, capità en cap de l'exèrcit d'Assur, que els fills d'Israel s'havien preparat per a la guerra i havien tancat els passos de la muntanya, i havien fortificat tots els cims dels turons alts i havien impediments establerts als països de xampany:
2 Amb això es va indignar molt i va cridar tots els prínceps de Moab i els caps d'Ammon i tots els governadors de la costa del mar,
3 I els va dir: Digueu-me ara, fills de Canaan, qui és aquest poble que habita a les muntanyes, quines són les ciutats que habiten, quina és la multitud del seu exèrcit i en què és el seu exèrcit. poder i força, i quin rei se'ls imposa, o capità del seu exèrcit;
4 I per què han decidit no venir a trobar-me, més que tots els habitants de l'oest?

5 Llavors va dir Aquior, capità de tots els fills d'Amon: "Que el meu senyor escolti ara una paraula de la boca del teu servent, i et declararé la veritat sobre aquest poble que habita a prop teu i habita les muntanyes. i no sortirà cap mentida de la boca del teu servent.
6 Aquest poble és descendent dels caldeus:
7 I fins ara van residir a Mesopotàmia, perquè no van seguir els déus dels seus pares, que eren a la terra de Caldea.
8 Perquè van deixar el camí dels seus avantpassats i van adorar el Déu del cel, el Déu que coneixien; així que els van expulsar de la cara dels seus déus, i van fugir a Mesopotàmia i hi van romandre molts dies.
9 Llavors, el seu Déu els va manar que marxéssin del lloc on vivien com a forasters i que anessin a la terra de Canaan, on habitaven, i es van augmentar amb or i plata i amb molt bestiar.
10 Però quan una fam va cobrir tota la terra de Canaan, van baixar a Egipte i s'hi van viure com a forasters, mentre es nodrien, i es van formar allí una gran multitud, de manera que ningú no va poder comptar la seva nació.
11 Per això el rei d'Egipte es va aixecar contra ells i els va comportar amb astucia, els va humiliar amb el treball del maó i els va convertir en esclaus.
12 Llavors van clamar al seu Déu, i ell va colpejar tota la terra d'Egipte amb plagues incurables, i els egipcis els van expulsar de la vista.
13 I Déu va assecar el mar Roig davant d'ells,
14 I els va portar a la muntanya Sina i a Cades-Barne, i va expulsar tots els que habitaven al desert.
15 Per tant, van habitar al país dels amorreus, i van destruir amb la seva força a tots els d'Esebon, i van passar el Jordà i van posseir tota la muntanya.
16 I van llançar davant d'ells el cananeu, el ferezeu, el jebuseu i el siquemita i tots els gergesites, i van habitar en aquell país durant molts dies.
17 I encara que no van pecar davant del seu Déu, van prosperar, perquè el Déu que odia la iniquitat estava amb ells.
18 Però quan es van apartar del camí que ell els va assenyalar, van ser destruïts en moltes batalles molt doloroses, i van ser portats captius a una terra que no era seva, i el temple del seu Déu va ser llançat a terra i les seves ciutats van ser presa pels enemics.
19 Però ara han tornat al seu Déu, han pujat dels llocs on van ser dispersos i han posseït Jerusalem, on hi ha el seu santuari, i s'han assegut a les muntanyes; perquè era desolat.
20 Ara, doncs, senyor i governador meu, si hi ha algun error contra aquest poble i pequen contra el seu Déu, considerem que aquesta serà la seva ruïna, i pugem i els vèncerem.
21 Però si no hi ha iniquitat a la seva nació, que el meu senyor passi ara, no sigui que el seu Senyor els defensi, i el seu Déu sigui per ells, i ens convertim en un oprobio davant de tot el món.
22 I quan Aquior va acabar aquestes paraules, tota la gent que estava al voltant de la tenda va murmurar, i els principals homes d'Holofernes i tots els que vivien a la vora del mar i a Moab van dir que el matés.
23 Perquè, diuen, no tindrem por de la cara dels fills d'Israel; perquè, he aquí, és un poble que no té força ni poder per a una batalla forta.
24 Ara doncs, senyor Holofernes, pujarem, i seran una presa per ser devorats de tot el teu exèrcit.

CAPÍTOL 6

1 I quan el tumult dels homes que anaven al concili va cessar, Holofernes, capità en cap de l'exèrcit d'Assur, va dir a Aquior i a tots els moabites davant de tota la companyia d'altres nacions:
2 I tu, Aquior, i els mercenaris d'Efraïm, que has profetitzat contra nosaltres com avui i has dit que no hem de fer la guerra contra el poble d'Israel, perquè el seu Déu el defensarà? i qui és Déu sinó Nabucodonosor?
3 Ell enviarà el seu poder i els destruirà de la faç de la terra, i el seu Déu no els alliberarà; però nosaltres, els seus servents, els destruirem com un sol home; perquè no són capaços de sostenir el poder dels nostres cavalls.
4 Perquè amb ells els trepitjarem, i les seves muntanyes s'embriagaran de la seva sang, i els seus camps s'ompliran dels seus cadàvers, i els seus passos no podran resistir davant nostre, perquè peririen completament. diu el rei Nabucodonosor, senyor de tota la terra, perquè va dir: Cap de les meves paraules serà en va.
5 I tu, Aquior, mercenari d'Ammon, que has pronunciat aquestes paraules el dia de la teva iniquitat, no em veuràs més el rostre des d'avui, fins que em vengeixi d'aquesta nació que va sortir d'Egipte.
6 I llavors l'espasa del meu exèrcit i la multitud dels que em serveixen, passaran pels teus costats, i cauràs entre els seus morts, quan jo torni.
7 Ara, doncs, els meus servents et tornaran a la muntanya i et posaran en una de les ciutats dels passadissos:
8 I no periràs, fins que siguis destruït amb ells.
9 I si et persuaixes que seran pres, no deixis caure el teu rostre: ho he dit, i cap de les meves paraules serà en va.
10 Aleshores Holofernes va ordenar als seus servents, que esperaven a la seva tenda, que prenguessin Aquior i el portés a Betulia i el lliurassin a les mans dels fills d'Israel.
11 Llavors, els seus servents el van agafar i el van portar fora del campament a la plana, i van marxar del mig de la plana cap a la muntanya, i van arribar a les fonts que hi havia sota Betulia.
12 Quan els homes de la ciutat els van veure, van agafar les seves armes i van sortir de la ciutat cap al cim del turó; i tots els homes que feien servir una fona els impedien pujar llançant pedres contra ells.
13 No obstant això, després d'haver ficat en secret sota el turó, van lligar Aquior i el van fer caure, el van deixar al peu del turó i van tornar al seu senyor.
14 Però els israelites van baixar de la seva ciutat i es van acostar a ell, el van deslligar i el van portar a Betulia i el van presentar als governadors de la ciutat.
15 Que eren en aquells dies Ozies, fill de Mica, de la tribu de Simeó, i Cabris, fill de Gotoniel, i Carmis, fill de Melquiel.
16 I van reunir tots els antics de la ciutat, i tota la seva joventut, i les seves dones, van córrer a l'assemblea, i van posar Aquior enmig de tot el seu poble. Aleshores Ozias li va preguntar el que havia fet.
17 I ell va respondre i els va declarar les paraules del consell d'Holofernes, i totes les paraules que havia pronunciat enmig dels prínceps d'Assur, i tot allò que Holofernes havia dit amb orgull contra la casa d'Israel.

18 Llavors el poble es va arrossegar i va adorar Déu i va cridar a Déu. dient,
19 Senyor Déu del cel, mireu el seu orgull, apiadeu-vos de l'estat baix de la nostra nació, i mireu la cara dels que avui us són santificats.
20 Llavors van consolar Aquior i el van lloar molt.
21 I Ozies el va treure de l'assemblea a casa seva i va fer un banquet als ancians; i van invocar el Déu d'Israel tota aquella nit per demanar ajuda.

CAPÍTOL 7

1 L'endemà, Holofernes va manar a tot el seu exèrcit i a tot el seu poble que havia vingut a participar-hi, que retiréssin el seu campament contra Betulia, que prenguessin d'entrada les pujades de la muntanya i que fessin la guerra contra els fills d'Israel. .
2 Llavors els seus homes forts van retirar els seus campaments aquell dia, i l'exèrcit dels homes de guerra era de cent setanta mil homes de peu i dotze mil genets, a més de l'equipatge, i altres homes que caminaven entre ells, una multitud molt gran. .
3 I van acampar a la vall propera a Betulia, al costat de la font, i es van estendre en amplada sobre Dotaïm fins a Belmaim, i en llarg des de Betulia fins a Cinamó, que és enfront d'Esdraelon.
4 Llavors els fills d'Israel, quan van veure la multitud d'ells, es van atorar molt i van dir cadascú al seu proïsme: Ara aquests homes lleparan la faç de la terra; perquè ni les altes muntanyes, ni les valls, ni els turons, són capaços de suportar el seu pes.
5 Llavors cadascú va agafar les seves armes de guerra i, quan van encendre foc a les seves torres, es van quedar i vetllar tota aquella nit.
6 Però el segon dia, Holofernes va fer sortir tots els seus genets a la vista dels fills d'Israel que eren a Betulia,
7 I va contemplar els passadissos que pujaven a la ciutat, i va arribar a les fonts de les seves aigües, les va agafar i hi va posar guarnicions d'homes de guerra, i ell mateix es va traslladar cap al seu poble.
8 Llavors es van acostar a ell tots els caps dels fills d'Esaú, tots els governadors del poble de Moab i els caps de la costa del mar, i li van dir:
9 Que el nostre senyor escolti ara una paraula perquè no hi hagi cap derrocament del teu exèrcit.
10 Perquè aquest poble dels fills d'Israel no confia en les seves llances, sinó en l'alçada de les muntanyes on habiten, perquè no és fàcil pujar al cim de les seves muntanyes.
11 Ara, doncs, senyor meu, no lluiteu contra ells en equip de batalla, i no perirà ni un sol home del vostre poble.
12 Queda't al teu campament i guarda tots els homes del teu exèrcit, i deixa que els teus servents arribin a les seves mans la font d'aigua, que brolla del peu de la muntanya.
13 Perquè tots els habitants de Betulia tenen les seves aigües d'allà; així els mataran set, i deixaran la seva ciutat, i nosaltres i el nostre poble pujarem als cims de les muntanyes properes i acamparem sobre ells, per vetllar perquè ningú surti de la ciutat.
14 Així, ells, les seves dones i els seus fills seran consumits pel foc, i abans que l'espasa vingui contra ells, seran enderrocats als carrers on habiten.
15 Així els donaràs una mala recompensa; perquè es van rebel·lar i no van trobar la teva persona pacíficament.
16 I aquestes paraules van agradar a Holofernes i a tots els seus servents, i va ordenar que fessin com havien dit.
17 Llavors, el campament dels fills d'Amon va marxar, i amb ells cinc mil assiris, i es van acampar a la vall i van agafar les aigües i les fonts de les aigües dels fills d'Israel.
18 Llavors els fills d'Esaú van pujar amb els fills d'Amon i van acampar a les muntanyes davant de Dotaïm; i van enviar alguns d'ells cap al sud i cap a l'est, enfront d'Ekrebel, que és a prop de Cusi, és a dir. sobre el rierol Mochmur; i la resta de l'exèrcit dels assiris va acampar a la plana i va cobrir tota la terra; i les seves tendes i carruatges foren plantats a una multitud molt gran.
19 Llavors els fills d'Israel van clamar al Senyor, el seu Déu, perquè els seus cors es va trencar, perquè tots els seus enemics els havien entornat i no hi havia manera d'escapar d'enmig d'ells.
20 Així, tota la companyia d'Assur va romandre al seu voltant, tant els seus lacais, els seus carros i els seus genets, trenta-quatre dies, de manera que tots els seus vasos d'aigua van fallar tots els inhibidors de Betulia.
21 I les cisternes es van buidar i no van tenir aigua per beure-se durant un dia; perquè els donaven de beure a mesura.
22 Per tant, els seus fills petits estaven desanimats, i les seves dones i joves es van desmaiar de set i van caure als carrers de la ciutat i pels passadissos de les portes, i ja no hi havia cap força en ells.
23 Llavors tot el poble es va reunir a Ozies i al cap de la ciutat, tant joves com dones i nens, i van cridar amb una gran veu i van dir davant de tots els ancians:
24 Déu sigui jutge entre nosaltres i vosaltres, perquè ens heu fet un gran mal, perquè no heu exigit la pau dels fills d'Assur.
25 Perquè ara no tenim cap ajudant, però Déu ens ha venut a les seves mans, perquè fossim abatuts davant d'ells amb set i gran destrucció.
26 Ara, doncs, crida'ls a tu i lliura tota la ciutat com a botí al poble d'Holofernes i a tot el seu exèrcit.
27 Perquè és millor que ens facin un botí per a ells que morir de set; perquè serem els seus servents, perquè la nostra ànima visqui i no vegi la mort dels nostres infants davant els nostres ulls, ni les nostres dones ni morir els nostres fills.
28 Prenem com a testimoni contra vosaltres el cel i la terra, i el nostre Déu i Senyor dels nostres pares, que ens castiga segons els nostres pecats i els pecats dels nostres pares, que no fa com hem dit avui.
29 Llavors hi va haver un gran plor enmig de l'assemblea; i cridaven al Senyor Déu amb veu forta.
30 Llavors Ozies els digué: Germans, tingueu molta valentia; aguantem encara cinc dies, en els quals el Senyor, el nostre Déu, tornarà la seva misericòrdia cap a nosaltres; perquè no ens abandonarà del tot.
31 I si aquests dies passen i no ens arriba cap ajuda, faré segons la vostra paraula.
32 I va dispersar el poble, cadascun al seu càrrec; i van anar a les muralles i les torres de la seva ciutat, i van enviar les dones i els nens a les seves cases; i van ser molt humils a la ciutat.

CAPÍTOL 8

1 En aquell temps, Judith ho va saber, que era filla de Merari, fill d'Ox, fill de Josep, fill d'Ozel, fill d'Elcia, fill d'Anànies, fill de Gedeó, fill de Rapaïm , fill d'Acitó, fill d'Eliu, fill d'Eliab, fill de Natanael, fill de Samael, fill de Salasadal, fill d'Israel.
2 I Manassès era el seu marit, de la seva tribu i parentela, que va morir a la collita de l'ordi.
3 Perquè mentre ell estava vigilant els que lligaven garbes al camp, la calor li va caure al cap, es va caure al llit i va morir a la ciutat de Betulia; i el van enterrar amb els seus pares al camp entre Dothaim i Balamo. .
4 Judit va quedar vídua a casa seva tres anys i quatre mesos.
5 I li va fer una tenda a la part superior de la seva casa, es va vestir de sac al llom i va cuidar la roba de la seva vídua.
6 I va dejunar tots els dies de la seva viduïtat, excepte les vigílies dels dissabtes, i els dissabtes, i les vigílies de les llunes noves, i les llunes noves i les festes i els dies solemnes de la casa d'Israel.
7 També era d'aspecte bonic, i molt bella a la vista; i el seu marit Manasès li havia deixat or i plata, criats i serventes, bestiar i terres; i ella va romandre sobre ells.
8 I no hi havia ningú que li digués una mala paraula; com ella tenia molta por de Déu.
9 Quan va sentir les males paraules del poble contra el governador, que es van desmaiar per falta d'aigua; perquè Judit havia sentit totes les paraules que Ozies els havia dit i que havia jurat lliurar la ciutat als assiris al cap de cinc dies;
10 Aleshores va enviar a la seva camarera, que tenia el govern de totes les coses que tenia, a anomenar Ozias, Jabris i Carmis, els antics de la ciutat.
11 I es van acostar a ella i ella els va dir: Escolteu-me ara, oh governadors dels habitants de Betulia, perquè les vostres paraules que avui heu pronunciat davant el poble no són correctes pel que fa a aquest jurament que heu fet i pronunciat. entre Déu i tu, i hem promès lliurar la ciutat als nostres enemics, si no és que en aquests dies el Senyor es torni a ajudar-te.
12 I ara, qui sou vosaltres que heu provat Déu avui, i us trobeu en lloc de Déu entre els fills dels homes?
13 I ara prova el Senyor Totpoderós, però mai no sabràs res.
14 Perquè no podeu trobar la profunditat del cor de l'home, ni podeu percebre les coses que pensa; llavors, com podeu buscar Déu, que ha fet totes aquestes coses, i conèixer la seva ment o comprendre el seu propòsit? No, germans meus, no irriteu el Senyor, el nostre Déu.
15 Perquè si no ens ajuda en aquests cinc dies, té el poder de defensar-nos quan vulgui, fins i tot cada dia, o de destruir-nos davant dels nostres enemics.
16 No lligueu els consells del Senyor, el nostre Déu, perquè Déu no és com l'home, perquè pugui ser amenaçat; ni és com el fill de l'home, perquè dubti.
17 Per tant, esperem la salvació d'ell i invoquem-lo perquè ens ajudi, i escoltarà la nostra veu, si li agrada.
18 Perquè no va sorgir cap a la nostra època, ni ara en aquests dies ni tribu, ni família, ni poble, ni ciutat entre nosaltres, que adoren déus fets amb mà, com abans.
19 Per això els nostres pares van ser lliurats a l'espasa i al botí, i van patir una gran caiguda davant els nostres enemics.
20 Però no coneixem cap altre déu, per això confiem que no ens menyspre arà a nosaltres ni a cap de la nostra nació.
21 Perquè si ens prenen així, tota Judea quedarà deserta i el nostre santuari serà saquejat; i ens demanarà la profanació a la nostra boca.
22 I la matança dels nostres germans, la captivitat del país i la desolació de la nostra herència, tornarà sobre els nostres caps entre els gentils, allà on estiguem en servitud; i serem una ofense i un oprobio per a tots els qui ens posseeixen.
23 Perquè la nostra servitud no serà cap a favor, sinó que el Senyor, el nostre Déu, la convertirà en deshonor.
24 Ara, doncs, germans, donem un exemple als nostres germans, perquè el seu cor depèn de nosaltres, i el santuari, la casa i l'altar descansen sobre nosaltres.
25 A més, donem gràcies al Senyor, el nostre Déu, que ens prova, com ho va fer els nostres pares.
26 Recordeu les coses que va fer a Abraham, com va provar Isaac, i què va passar a Jacob a Mesopotàmia de Síria, quan va criar les ovelles de Laban, germà de la seva mare.
27 Perquè no ens ha provat al foc, com els va fer a ells, per examinar els seus cors, ni s'ha venjat de nosaltres, sinó que el Senyor bateja els qui s'acosten a ell per amonestar-los.
28 Llavors Ozies li va dir: Tot el que has dit ho has dit amb bon cor, i no hi ha ningú que pugui rebutjar les teves paraules.
29 Perquè aquest no és el primer dia en què es manifesta la teva saviesa; però des del principi dels teus dies tot el poble ha conegut el teu enteniment, perquè el teu cor és bo.
30 Però el poble tenia molta set i ens va obligar a fer-los com hem parlat i a fer un jurament sobre nosaltres que no trencarem.
31 Per tant, prega ara per nosaltres, perquè ets una dona piadosa, i el Senyor ens enviarà pluja per omplir les nostres cisternes, i no ens desmaiarem més.
32 Llavors Judit els digué: Escolteu-me i faré una cosa que passarà de generació en generació als fills de la nostra nació.
33 Estareu aquesta nit a la porta, i jo sortiré amb la meva dona; i durant els dies que heu promès lliurar la ciutat als nostres enemics, el Senyor visitarà Israel per la meva mà.
34 Però no pregunteu pel meu acte, perquè no us ho anunciaré fins que s'acabin les coses que faig.
35 Llavors Ozies i els prínceps li van dir: Ves en pau i el Senyor Déu estigui davant teu per venjar-te dels nostres enemics.
36 Llavors van tornar de la tenda i se'n van anar a les seves guardes.

CAPÍTOL 9

1 Judit va caure de cara, es va posar cendra al cap i va descobrir el sac amb què anava vestida; i cap al temps en què es va oferir l'encens d'aquell vespre a Jerusalem, a la casa del Senyor Judit, va cridar amb una gran veu i va dir:
2 Senyor Déu del meu pare Simeó, a qui vas donar una espasa per venjar-se dels estrangers, que va deslligar el cinturó d'una donzella per contaminar-la, i va descobrir la cuixa per a la seva vergonya, i va contaminar la seva virginitat per a la seva oprobio; perquè has dit: No serà així; i tanmateix ho van fer:
3 Per això vau donar a matar els seus governants, de manera que es van tenyir el llit de sang, sent enganyats, i

van colpejar els servents amb els seus senyors i els senyors sobre els seus trons;
4 I has donat les seves dones com a presa, i les seves filles per ser captives, i tot el seu botí per repartir entre els teus estimats fills; que estaven commoguts pel teu zel, i abominaven la contaminació de la seva sang, i et cridaven ajuda: Déu meu, Déu meu, escolta'm també com a vídua.
5 Perquè no només has fet aquelles coses, sinó també les que van caure abans i les que van seguir després; has pensat en les coses que són ara i les que han de venir.
6 Sí, les coses que vas decidir estaven a prop, i vas dir: Mira, som aquí, perquè tots els teus camins estan preparats, i els teus judicis són en el teu preconeixement.
7 Perquè, vet aquí, els assiris es multipliquen en el seu poder; són exaltats amb cavall i home; es glorien de la força dels seus lacais; confien en l'escut, la llança, l'arc i la fona; i no saps que tu ets el Senyor que trenca les lluites: el Senyor és el teu nom.
8 Deixa caure la seva força amb el teu poder, i fes caure la seva força amb la teva ira, perquè s'han proposat contaminar el teu santuari, contaminar el tabernacle on descansa el teu nom gloriós i enderrocar amb espasa la banya del teu altar.
9 Mira el seu orgull i envia la teva ira sobre els seus caps: dóna a la meva mà, que sóc vídua, el poder que he concebut.
10 Colpeu amb l'engany dels meus llavis el servent amb el príncep, i el príncep amb el servent: trenca la seva majestuositat amb la mà d'una dona.
11 Perquè el teu poder no està en la multitud ni el teu poder en els homes forts: perquè ets un Déu dels afligits, un ajudant dels oprimits, un defensor dels febles, un protector dels desamparats, un salvador dels que no tenen esperança. .
12 Et prego, et prego, Déu del meu pare i Déu de l'herència d'Israel, Senyor del cel i de la terra, creador de les aigües, rei de tota criatura, escolta la meva pregària:
13 I fes que el meu discurs i l'engany siguin la seva ferida i bateig, que han proposat coses cruels contra el teu pacte, i la teva casa santa, i contra el cim de Sió i contra la casa de la possessió dels teus fills.
14 I fes que totes les nacions i tribus reconeguin que tu ets el Déu de tot poder i poder, i que no hi ha cap altre que protegeixi el poble d'Israel més que tu.

CAPÍTOL 10

1 Després d'això, havia deixat de clamar al Déu d'Israel i havia acabat amb totes aquestes paraules.
2 Es va aixecar on s'havia caigut, va cridar la seva criada i va baixar a la casa on habitava els dies de dissabte i els dies de la seva festa.
3 I es va treure el sac que portava, es va treure els vestits de la seva viduïtat, es va rentar tot el cos amb aigua, es va ungir amb un ungüent preciós, es va trenar els cabells del cap i es va posar un pneumàtic. i es va posar els vestits d'alegria amb què va vestir durant la vida del seu marit Manassès.
4 I va agafar sandàlies als seus peus, i es va posar al voltant les seves polseres, i les seves cadenes, i els seus anells, i les seves arracades i tots els seus adorns, i es va engalanar amb valentia per atreure els ulls de tots els homes que la veiessin.
5 Llavors va donar a la seva criada una ampolla de vi i un recipient amb oli, i va omplir una bossa amb blat de moro secat, trossos de figues i pa fi; així que va plegar totes aquestes coses i les va posar sobre ella.
6 Així van sortir a la porta de la ciutat de Betulia, i hi van trobar Ozias i els antics de la ciutat, Cabris i Carmis.
7 I quan la van veure que el seu rostre era canviat i la seva vestimenta es va canviar, es van meravellar molt de la seva bellesa i li van dir.
8 El Déu, el Déu dels nostres pares, et donarà gràcia i realitza les teves empreses per a la glòria dels fills d'Israel i per a l'exaltació de Jerusalem. Després van adorar Déu.
9 I ella els va dir: Mana que se m'obrin les portes de la ciutat, perquè pugui sortir a complir les coses de les quals m'has parlat. Així que van ordenar als joves que l'obríssin, tal com ella havia dit.
10 I quan ho van haver fet, Judit va sortir, ella i la seva criada amb ella; i els homes de la ciutat la van vigilar, fins que va baixar de la muntanya, i fins que va passar la vall i no la va poder veure més.
11 Així van sortir directament a la vall; i la primera vigilància dels assiris la va trobar,
12 I la va agafar i li va preguntar: De quin poble ets? i tu d'on vens? i on vas? I ella va dir: Sóc una dona dels hebreus i he fugit d'ells, perquè us donaran per consumir.
13 I vinc davant Holofernes, el capità en cap del vostre exèrcit, per declarar paraules de veritat; i li mostraré el camí pel qual anirà i guanyarà tota la muntanya, sense perdre el cos ni la vida de cap dels seus homes.
14 Quan els homes van sentir les seves paraules i van veure el seu rostre, es van meravellar molt de la seva bellesa i li van dir:
15 T'has salvat la vida, ja que t'has afanyat a baixar a la presència del nostre senyor; ara, doncs, vine a la seva tenda, i alguns de nosaltres et conduiran fins que t'hagin lliurat a les seves mans.
16 I quan estiguis davant d'ell, no tinguis por en el teu cor, sinó fes-li saber segons la teva paraula; i et suplicarà bé.
17 Llavors van triar d'entre ells cent homes per acompanyar-la a ella i a la seva criada; i la van portar a la tenda d'Holofernes.
18 Llavors hi va haver una concurrència per tot el campament, perquè la seva vinguda es va fer soroll entre les tendes, i van acostar-la, mentre es va quedar fora de la tenda d'Holofernes, fins que li van parlar d'ella.
19 I es van admirar de la seva bellesa, i van admirar els fills d'Israel per causa d'ella, i cadascú va dir al seu proïsme: Qui menyspREARà aquest poble, que té entre ells aquestes dones? Segurament no és bo que en quedi un home que, deixat anar, pugui enganyar tota la terra.
20 I els qui eren prop d'Holofernes van sortir, i tots els seus servents i la van portar a la tenda.
21 Ara Holofernes descansava al seu llit sota un dosser, que estava teixit amb porpra, or, maragdes i pedres precioses.
22 Així que li van mostrar d'ella; i va sortir davant la seva tenda amb llums de plata davant seu.
23 I quan Judit es va presentar davant ell i els seus servents, tots es van meravellar de la bellesa del seu rostre; i ella va caure amb el rostre boca abajo i li va fer reverència; i els seus servents la van aixecar.

CAPÍTOL 11

1 Aleshores Holofernes li va dir: Dona, consol, no tinguis por en el teu cor, perquè mai no vaig fer mal a ningú que volgués servir Nabucodonosor, el rei de tota la terra.
2 Ara, doncs, si el teu poble que habita a les muntanyes no m'hagués il·luminat, jo no hauria alçat la meva llança contra ells, però s'han fet aquestes coses per a ells mateixos.
3 Però ara digues-me per què has fugit d'ells i has vingut a nosaltres, perquè has vingut per salvar-te; Consol, viuràs aquesta nit i l'altra:
4 Perquè ningú et farà mal, sinó que et pregui bé, com fan els servents del rei Nabucodonosor, el meu senyor.
5 Llavors Judit li va dir: Rebre les paraules del teu servent i deixa que la teva serventa parli davant teu, i aquesta nit no mentiré al meu senyor.
6 I si segueixes les paraules de la teva serventa, Déu farà que la cosa passi perfectament davant teu; i el meu senyor no fallarà dels seus propòsits.
7 Com viu Nabucodonosor, rei de tota la terra, i com viu el seu poder, que t'ha enviat per sostenir tots els éssers vius: perquè no només els homes el serviran per tu, sinó també les bèsties del camp i el bestiar, i els ocells del cel viuran pel teu poder sota Nabucodonosor i tota la seva casa.
8 Perquè hem sentit parlar de la teva saviesa i de les teves polítiques, i s'informa a tota la terra que tu només ets excel·lent en tot el regne, i poderós en coneixements i meravellós en gestes de guerra.
9 Ara, pel que fa a l'assumpte que Aquior va parlar al teu consell, hem sentit les seves paraules; perquè els homes de Betulia el van salvar, i els va explicar tot el que t'havia dit.
10 Per tant, senyor i governador, no respecteu la seva paraula; però guarda-ho en el teu cor, perquè és veritat: perquè la nostra nació no serà castigada, ni l'espasa pot vèncer contra ells, si no pequen contra el seu Déu.
11 I ara, perquè el meu senyor no sigui derrotat i frustrat el seu propòsit, fins i tot la mort els ha caigut sobre ells, i el seu pecat els ha assolit, amb el qual provocaran la ira del seu Déu sempre que facin allò que no és adequat. fet:
12 Perquè els seus aliments els falten, i tota l'aigua és escassa, i han decidit imposar les mans al seu bestiar i han proposat consumir totes aquelles coses que Déu els ha prohibit menjar per les seves lleis:
13 I estan decidits a gastar les primícies de les dècimes de vi i oli, que havien santificat i reservat per als sacerdots que serveixen a Jerusalem davant del nostre Déu; les coses que no és lícit a cap de les persones tant com tocar amb les mans.
14 Perquè n'han enviat alguns a Jerusalem, perquè també els qui hi habiten han fet el mateix, per portar-los una llicència del senat.
15 Ara, quan els avisin, ho faran de seguida, i et seran donats per ser destruïts el mateix dia.
16 Per això jo, la teva serventa, sabent tot això, he fugit de la seva presència; i Déu m'ha enviat a fer coses amb tu, que tota la terra quedarà meravellada, i qui ho escolti.
17 Perquè el teu servent és religiós i serveix el Déu del cel dia i nit; ara, doncs, senyor meu, em quedaré amb tu, i el teu servent sortirà de nit a la vall, i pregaré a Déu, i ell em dirà quan hagin comès els seus pecats:
18 I vindré i t'ho mostraré; llavors sortiràs amb tot el teu exèrcit, i no hi haurà cap d'ells que et resistirà.
19 I et conduiré pel mig de Judea, fins que vinguis davant Jerusalem; i posaré el teu tron enmig d'ell; i els conduixes com ovelles que no tenen pastor, i un gos ni tan sols obrirà la boca davant teu, perquè aquestes coses em van dir segons el meu coneixement previ, i em van ser anunciades, i he estat enviat a dir-ho. tu.
20 Aleshores les seves paraules van agradar a Holofernes i a tots els seus servents; i es van meravellar de la seva saviesa i van dir:
21 No hi ha una dona com aquesta d'un extrem a l'altre de la terra, tant per la bellesa del rostre com per la saviesa de les paraules.
22 Així mateix Holofernes li va dir. Déu ha fet bé d'enviar-vos davant el poble, perquè la força estigués a les nostres mans i la destrucció sobre els qui consideren lleugerament el meu senyor.
23 I ara ets alhora bonic en el teu rostre i enginyós amb les teves paraules: segur que si fas el que has dit, el teu Déu serà el meu Déu, i habitaràs a la casa del rei Nabucodonosor, i seràs conegut per tot el món. terra.

CAPÍTOL 12

1 Llavors va manar que la portés on hi havia posat el seu plat; i va demanar que li preparessin les seves pròpies carns i que begués del seu propi vi.
2 I Judit va dir: No en menjaré, perquè no hi hagi cap ofensa, però se'm faran provisions de les coses que he portat.
3 Aleshores Holofernes li va dir: Si et faltessin les provisions, com t'ho donarem? perquè no hi ha entre nosaltres ningú de la teva nació.
4 Llavors Judit li va dir Com viu la teva ànima, senyor meu, la teva serventa no gastarà les coses que tinc, abans que el Senyor faci de la meva mà les coses que ell ha determinat.
5 Llavors els servents d'Holofernes la van portar a la tenda, i va dormir fins a mitjanit, i es va aixecar quan era la vigilia del matí.
6 I va enviar a Holofernes, dient-li: Que el meu senyor ordeni ara que la teva serventa surti a pregar.
7 Aleshores Holofernes va ordenar a la seva guàrdia que no la detinguessin; així va romandre al campament tres dies, i va sortir de nit a la vall de Betulia i es va rentar en una font d'aigua al costat del campament.
8 I quan va sortir, va suplicar al Senyor, Déu d'Israel, que li guiés el camí cap a l'aixecament dels fills del seu poble.
9 Així que va entrar neta i es va quedar a la tenda fins que al vespre va menjar la seva carn.
10 I al quart dia, Holofernes va fer un banquet només per als seus servents, i no va cridar cap dels oficials al banquet.
11 Llavors va dir a Bagoas, l'eunuc, que encarregava de tot el que tenia: Vés ara i persuadiu aquesta dona hebrea que és amb tu perquè vingui a nosaltres i mengi i begui amb nosaltres.
12 Perquè, vet aquí, serà una vergonya per a la nostra persona, si deixem marxar una dona com aquesta, sense haver comptat amb la seva companyia; perquè si no l'atrevem cap a nosaltres, ens rirà de menyspreu.

13 Aleshores Bagoas se n'anà de davant d'Holofernes i se'n va acostar, i ell li digué: "Que aquesta bella donzella no tingui por d'anar al meu senyor i ser honrada davant seu, beure vi, alegrar-se amb nosaltres i estar fet avui com una de les filles dels assiris, que serveixen a la casa de Nabucodonosor.
14 Llavors Judit li va dir: Qui sóc jo ara per contrarestar el meu senyor? segur que tot el que li plagui, ho faré ràpidament, i serà la meva alegria fins al dia de la meva mort.
15 Llavors es va aixecar i es va engalanar amb els seus vestits i tots els seus vestits de dona, i la seva criada se'n va anar i li va posar pells suaus a terra davant d'Holofernes, que havia rebut de Bagoas per al seu ús diari, perquè pogués seure i menjar-se'ls.
16 Quan Judit va entrar i s'assegué, Holofernes el seu cor es va enamorar d'ella, la seva ment es va emocionar, i va desitjar molt la seva companyia; perquè va esperar un temps per enganyar-la, des del dia que l'havia vist.
17 Aleshores Holofernes li va dir: Beu ara i alegra't amb nosaltres.
18 Llavors Judit va dir: Ara beuré, senyor meu, perquè la meva vida s'ha glorificat en mi avui més que tots els dies des que vaig néixer.
19 Llavors va prendre, va menjar i va beure davant d'ell el que la seva criada havia preparat.
20 I Holofernes es va delectar molt amb ella i va beure més vi del que havia begut mai en un dia des que va néixer.

CAPÍTOL 13

1 Quan va arribar el vespre, els seus servents es van afanyar a marxar, i Bagoas va tancar la seva tenda a fora i va acomiadar els cambrers de la presència del seu senyor; i se'n van anar al llit, perquè tots estaven cansats, perquè la festa havia estat llarga.
2 I Judit es va quedar sola a la tenda, i Holofernes estirat sol al seu llit, perquè estava ple de vi.
3 Ara Judit havia manat a la seva criada que es quedés fora del seu dormitori i que l'esperés. sortint, com feia cada dia: perquè ella va dir que aniria a les seves oracions, i va parlar a Bagoas segons el mateix propòsit.
4 Així que tots van sortir i no en va quedar cap al dormitori, ni petit ni gran. Llavors Judit, dempeus al seu llit, va dir en el seu cor: Senyor Déu de tot poder, mira aquest present sobre les obres de les meves mans per a l'exaltació de Jerusalem.
5 Perquè ara és el moment d'ajudar la teva herència i d'executar les teves empreses per a la destrucció dels enemics que s'han aixecat contra nosaltres.
6 Llavors es va acostar al pilar del llit, que estava al capdavant d'Holofernes, i d'allà va treure el seu fauchó,
7 I es va acostar al seu llit, li va agafar els cabells del cap i va dir: Enforteix-me, Senyor, Déu d'Israel, avui.
8 I ella li va colpejar el coll dues vegades amb totes les seves forces, i li va treure el cap.
9 I va fer caure el seu cos del llit, i va fer caure el baldaquí dels pilars; i de seguida va sortir i va donar el cap a Holofernes a la seva criada;
10 I la va posar a la seva bossa de carn; així que tots dos van anar junts segons el seu costum a la pregària; i quan van passar el campament, van voltar la vall, van pujar a la muntanya de Betulia i van arribar a les seves portes.
11 Llavors Judit va dir de lluny, als vigilants de la porta: Obriu, obriu ara la porta: Déu, el nostre Déu, és amb nosaltres per mostrar el seu poder encara a Jerusalem i les seves forces contra l'enemic, com ell ha fet fins i tot. fet aquest dia.
12 Quan els homes de la seva ciutat van sentir la seva veu, es van afanyar a baixar a la porta de la seva ciutat i van cridar els ancians de la ciutat.
13 Llavors van córrer tots junts, tant petits com grans, perquè els era estrany que ella hagués vingut; així que van obrir la porta i els van rebre, van fer foc com a llum i es van posar al seu voltant.
14 Aleshores ella els digué amb veu alta: Lloat, lloat Déu, lloat Déu, dic, perquè no ha tret la seva misericòrdia de la casa d'Israel, sinó que ha destruït els nostres enemics amb les meves mans aquesta nit.
15 Llavors ella va treure el cap de la bossa i el va mostrar, i els va dir: Heus aquí el cap d'Holofernes, el capità en cap de l'exèrcit d'Assur, i mireu el baldaquí on jaia en la seva embriaguesa; i el Senyor l'ha colpejat amb la mà d'una dona.
16 Viu el Senyor, que m'ha guardat en el meu camí pel qual he anat, el meu rostre l'ha enganyat fins a la seva destrucció, però no ha comès pecat amb mi per contaminar-me i avergonyir-me.
17 Llavors tot el poble va quedar meravellat, es va prosternar i es va adorar Déu, i va dir d'una manera: Beneït siguis, Déu nostre, que avui has destruït els enemics del teu poble.
18 Llavors Ozies li va dir: Filla, beneïda ets tu del Déu Altíssim més que totes les dones de la terra; i beneït sigui el Senyor Déu, que ha creat els cels i la terra, que t'ha dirigit a tallar el cap del cap dels nostres enemics.
19 Per això la teva confiança no s'allunyarà del cor dels homes, que recorden el poder de Déu per sempre.
20 I Déu et torni aquestes coses com a lloança perpètua, perquè et visiti en coses bones, perquè no t'has perdonat la vida per l'aflicció de la nostra nació, sinó que has venjat la nostra ruïna, caminant pel nostre Déu. I tot el poble va dir: Que així sigui, que així sigui.

CAPÍTOL 14

1 Llavors Judit els va dir: Escolteu-me ara, germans meus, i agafeu aquest cap i pengeu-lo al lloc més alt de les vostres parets.
2 I tan bon punt aparegui el matí i el sol sortirà sobre la terra, agafeu cadascú les seves armes i sortiu de la ciutat a tots els homes valents i poseu-los un capità, com si volguéssiu. baixeu al camp cap a la vigilància dels assiris; però no baixis.
3 Llavors agafaran les seves armadures i entraran al seu campament i aixecaran els caps de l'exèrcit d'Assur, i correran cap a la tenda d'Holofernes, però no el trobaran; aleshores els caurà la por, i ells fugirà davant teu.
4 Així doncs, vosaltres i tots els qui habiten a la costa d'Israel, els perseguiu i els enderroqueu mentre marxin.
5 Però abans de fer aquestes coses, digueu-me Aquior l'ammonita, perquè vegi i conegui aquell que menyspreava la casa d'Israel i que el va enviar a nosaltres com a mort.

6 Llavors van cridar a Aquior de la casa d'Ozias; i quan va arribar, va veure el cap d'Holofernes en la mà d'un home en l'assemblea del poble, va caure a terra, i el seu esperit va fallar.
7 Però quan el van recuperar, va caure als peus de Judit, la va reverenciar i va dir: Beneïda ets tu en tots els tabernacles de Judà i en totes les nacions, que en escoltar el teu nom quedaran meravellats.
8 Ara, doncs, explica'm totes les coses que has fet en aquests dies. Llavors Judit li va explicar enmig del poble tot el que havia fet, des del dia que va sortir fins a aquella hora que els va parlar.
9 I quan ella va deixar de parlar, el poble va cridar amb una gran veu i va fer un soroll de joia a la seva ciutat.
10 I quan Aquior va veure tot el que havia fet el Déu d'Israel, va creure molt en Déu, va circumcidir la carn del seu prepuci i es va unir a la casa d'Israel fins avui.
11 I tan bon punt es va aixecar el matí, van penjar el cap d'Holofernes a la paret, i cadascú va agafar les seves armes i van sortir amb bandes cap a l'estret de la muntanya.
12 Però els assiris, quan els van veure, van enviar als seus caps, que anaven als seus caps i tribuns i a cadascun dels seus governants.
13 Van arribar, doncs, a la tenda d'Holofernes, i van dir a l'encarregat de totes les seves coses: Desperta ara, el nostre senyor, perquè els esclaus han tingut la valentia de baixar contra nosaltres a la batalla, perquè fossin totalment destruïts.
14 Llavors va entrar a Bagoas i va trucar a la porta de la tenda; perquè pensava que s'havia anat a dormir amb Judit.
15 Però com que ningú no va respondre, el va obrir i va entrar a la cambra de llit i el va trobar mort a terra, i li van treure el cap.
16 Per això va cridar amb una veu forta, amb plors i gemecs i amb un crit fort, i es va esquinçar els vestits.
17 Després d'entrar a la tenda on s'allotjava Judit, i quan no la va trobar, va saltar cap a la gent i va cridar:
18 Aquests esclaus han fet traïció; una dona dels hebreus ha provocat vergonya la casa del rei Nabucodonosor, perquè, vet aquí, Holofernes està estirat a terra sense cap.
19 Quan els capitans de l'exèrcit d'Assiria van sentir aquestes paraules, es van esquinçar els abrics i la seva ment es va veure meravellada, i es va sentir un crit i un gran soroll per tot el campament.

CAPÍTOL 15

1 I quan els qui eren a les tendes ho van sentir, es van quedar meravellats del que havia fet.
2 I la por i el tremolor van caure sobre ells, de manera que no hi havia ningú que s'atreviés a quedar-se a la vista del seu veí, sinó que s'afanyaven tots junts i van fugir per tots els camins de la plana i de la muntanya.
3 També els qui havien acampat a les muntanyes dels voltants de Betulia van fugir. Llavors els fills d'Israel, tots els que eren guerrers entre ells, es van precipitar sobre ells.
4 Llavors va enviar Ozies a Betomasthem, i a Bebai, i a Cobai, i a Cola i a totes les costes d'Israel, els qui havien d'explicar les coses que havien estat fetes i que tots s'acumulessin sobre els seus enemics per destruir-los.
5 Quan els fills d'Israel ho van sentir, tots van caure sobre ells d'un mateix consentiment i els van matar fins a Cobai; també els que venien de Jerusalem i de tota la muntanya (perquè els homes els havien explicat el que s'havia fet). al campament dels seus enemics) i els que estaven a Galaad i a Galilea, els van perseguir amb una gran matança, fins que van passar Damasc i els seus límits.
6 I els restants que habitaven a Betulia van caure sobre el campament d'Assur, els van saquejar i es van enriquir molt.
7 I els fills d'Israel que van tornar de la matança tenien el que quedava; i els pobles i les ciutats, que hi havia a les muntanyes i a la plana, van fer molts botí, perquè la multitud era molt gran.
8 Llavors, el gran sacerdot Joacim, i els ancians dels fills d'Israel que habitaven a Jerusalem, van venir a veure les coses bones que Déu havia fet a Israel, a veure Judit i a saludar-la.
9 I quan es van acostar a ella, la van beneir d'unanimitat i li van dir: Tu ets l'exaltació de Jerusalem, tu ets la gran glòria d'Israel, tu ets la gran alegria de la nostra nació.
10 Tot això ho has fet amb la teva mà: has fet molt bé a Israel, i Déu n'hi ha complagut: beneït siguis per sempre del Senyor Totpoderós. I tot el poble va dir: Que sigui.
11 I el poble va saquejar el campament durant trenta dies; i van donar a Judit Holofernes la seva tenda, tots els seus plats, llits, vasos i tot el seu material; i ella el va agafar i el va posar sobre la seva mula; i va preparar els seus carros i els hi va posar.
12 Llavors totes les dones d'Israel van córrer juntes per veure-la, la van beneir i van fer una dansa entre elles per ella; i ella va agafar branques a la mà i també les va donar a les dones que anaven amb ella.
13 I li van posar una garlanda d'olives a ella i a la seva criada que anava amb ella, i ella anava davant de tot el poble en el ball, conduint totes les dones; i tots els homes d'Israel la seguien amb les seves armadures amb garlandes i cançons. a la seva boca.

CAPÍTOL 16

1 Llavors Judit va començar a cantar aquesta acció de gràcies a tot Israel, i tot el poble va cantar després d'ella aquest cant de lloança.
2 I Judit va dir: Comenceu amb el meu Déu amb tambors, canteu al meu Senyor amb cimbals; sintoneu-li un salm nou: exalta-lo i invoca el seu nom.
3 Perquè Déu trenca les lluites, perquè entre els campaments enmig del poble m'ha alliberat de les mans dels qui em perseguien.
4 Assur va sortir de les muntanyes del nord, va venir amb deu milers del seu exèrcit, la multitud de la qual va aturar els torrents i els seus cavallers han cobert els turons.
5 Va presumir d'haver cremat les meves fronteres, matar els meus joves amb l'espasa, llançar contra terra els nens que crien, i convertir els meus infants com a presa i les meves verges com a botí.
6 Però el Senyor Totpoderós els ha decebut per la mà d'una dona.
7 Perquè el poderós no va caure pels joves, ni els fills dels titans el van colpejar, ni els grans gegants es van posar sobre ell: però Judit, filla de Merari, el va debilitar amb la bellesa del seu rostre.

8 Perquè es va treure la vestimenta de la seva viduïtat per exaltar els oprimits a Israel, es va ungir la cara amb ungüent, es va lligar els cabells amb un pneumàtic i va agafar un vestit de lli per enganyar-lo.
9 Les seves sandàlies van envair els seus ulls, la seva bellesa va prendre la seva ment presonera, i el fauchion li va passar pel coll.
10 Els perses van tremolar davant la seva audàcia, i els medes es van espantar davant la seva duresa.
11 Llavors els meus afligits cridaven d'alegria, i els meus febles cridaven en veu alta; però van quedar meravellats: aquests van alçar la veu, però van ser enderrocats.
12 Els fills de les donzelles els han travessat i els han ferit com a fills de fugats: van morir per la batalla del Senyor.
13 Cantaré al Senyor un cant nou: Senyor, ets gran i gloriós, meravellós en força i invencible.
14 Que totes les criatures et serveixin, perquè tu vas parlar i van ser fetes, vas enviar el teu esperit i els va crear, i no hi ha ningú que pugui resistir la teva veu.
15 Perquè les muntanyes es mouran des dels seus fonaments amb les aigües, les roques es fondran com la cera davant teu, però tu ets misericordiós amb els qui et temen.
16 Perquè tot sacrifici és massa poc per a un olor dolç per a tu, i tot el greix no és suficient per al teu holocausto; però el qui tem el Senyor és gran en tot moment.
17 Ai de les nacions que s'aixequen contra la meva família! El Senyor Totpoderós es venjarà d'ells el dia del judici, posant foc i cucs a la seva carn; i els sentiran i ploraran per sempre.
18 Tan bon punt van entrar a Jerusalem, van adorar el Senyor; i tan bon punt el poble es va purificar, va oferir els seus holocaustos, les seves ofrenes gratuïtes i els seus dons.
19 Judit també va dedicar totes les coses d'Holofernes, que el poble li havia donat, i va donar el baldaquí que havia tret del seu dormitori, com a obsequi al Senyor.
20 El poble va continuar festejant a Jerusalem davant del santuari durant tres mesos i Judit es va quedar amb ells.
21 Després d'aquest temps, cadascú va tornar a la seva herència, i Judit se'n va anar a Betulia i es va quedar en la seva propietat, i va ser en el seu temps honorable a tot el país.
22 I molts la van desitjar, però ningú la va conèixer en tots els dies de la seva vida, després que Manassès, el seu marit, va morir i es va reunir al seu poble.
23 Però va anar creixent cada cop més en honor, i va envellir a casa del seu marit, amb cent cinc anys, i va deixar lliure la seva criada; així que va morir a Betulia, i la van enterrar a la cova del seu marit Manassès.
24 I la casa d'Israel es va lamentar d'ella set dies, i abans de morir, va repartir els seus béns entre tots els parents més propers al seu marit Manassès i entre els seus parents més propers.
25 I no hi havia ningú que fes més por als fills d'Israel en els dies de Judit, ni molt de temps després de la seva mort.

Addicions a Esther

CAPÍTOL 10

4 Aleshores Mardoqueu va dir: Déu ha fet aquestes coses.
5 Perquè recordo un somni que vaig veure sobre aquests assumptes, i res no ha fallat.
6 Una font petita es va convertir en un riu, i hi havia llum, sol i molta aigua: aquest riu és Ester, amb qui el rei es va casar i va fer reina:
7 I els dos dracs som jo i Aman.
8 I les nacions van ser les que es van reunir per destruir el nom dels jueus:
9 I la meva nació és aquest Israel, que va cridar a Déu i es va salvar, perquè el Senyor ha salvat el seu poble i el Senyor ens ha alliberat de tots aquells mals, i Déu ha fet signes i grans meravelles que no s'han fet. entre els gentils.
10 Per això ha fet dues sortides, una per al poble de Déu i una altra per a tots els gentils.
11 I aquests dos sorteigs van arribar a l'hora, el temps i el dia del judici, davant Déu entre totes les nacions.
12 Així Déu es va recordar del seu poble i va justificar la seva herència.
13 Per tant, aquells dies seran per a ells el mes d'Adar, els dies catorze i quinze del mateix mes, amb una assemblea, alegria i alegria davant Déu, segons les generacions per sempre entre el seu poble.

CAPÍTOL 11

1 L'any quart del regnat de Ptolemeu i Cleòpatra, Dositeu, que es deia sacerdot i levita, i Ptolemeu el seu fill, van portar aquesta epístola de Phurim, que deien que era la mateixa, i que Lisímac, fill de Ptolemeu, que era a Jerusalem, ho havia interpretat.
2 L'any segon del regnat d'Artèxerxes el gran, el primer dia del mes de Nisan, Mardoqueu, fill de Jair, fill de Semei, fill de Cisai, de la tribu de Benjamí, va tenir un somni;
3 Que era jueu i vivia a la ciutat de Susa, un home gran, servint a la cort del rei.
4 També va ser un dels captius que Nabucodonosor, rei de Babilònia, va portar des de Jerusalem amb Jeconies, rei de Judea; i aquest era el seu somni:
5 Mireu un soroll de tumult, amb trons, terratrèmols i rebombori a la terra:
6 I, vet aquí, dos grans dracs van sortir disposats a lluitar, i el seu crit era gran.
7 I davant el seu crit, totes les nacions estaven preparades per a la batalla, per lluitar contra el poble just.
8 I vet aquí un dia de foscor i obscuritat, tribulació i angoixa, aflicció i gran tumult a la terra.
9 I tota la nació justa es va turbar, tement els seus propis mals, i estava disposada a perir.
10 Llavors van cridar a Déu, i sobre el seu crit, com d'una petita font, es va fer una gran riuada, fins i tot molta aigua.
11 La llum i el sol van sortir, i els humils van ser exaltats i van devorar els gloriosos.
12 Quan Mardoqueu, que havia vist aquest somni i allò que Déu havia decidit fer, es va despertar, va recordar aquest somni, i fins a la nit va voler saber-ho.

CAPÍTOL 12

1 I Mardoqueu es va descansar a la cort amb Gàbata i Tarra, els dos eunucs del rei i guardians del palau.
2 I va escoltar els seus enginys, va investigar els seus propòsits i va saber que estaven a punt d'imposar la mà al rei Artexerxes; i així va certificar el rei d'ells.
3 Llavors el rei va examinar els dos eunucs, i després d'haver-ho confessat, foren estrangulats.
4 I el rei va fer constància d'aquestes coses, i Mardoqueu també ho va escriure.
5 Així doncs, el rei va ordenar a Mardoqueu que servís a la cort, i per això el va recompensar.
6 Però Aman, fill d'Amadat, l'agaguita, que tenia un gran honor amb el rei, va intentar molestar Mardoqueu i el seu poble a causa dels dos eunucs del rei.

CAPÍTOL 13

1 La còpia de les cartes era aquesta: El gran rei Artexerxes escriu aquestes coses als prínceps i governadors que tenen sota seu des de l'Índia fins a Etiòpia en cent vint-i-set províncies.
2 Després d'això, vaig arribar a ser senyor de moltes nacions i vaig dominar el món sencer, no enaltit per la presumpció de la meva autoritat, sinó portant-me sempre amb equitat i suavitat, vaig proposar assentar els meus

súbdits contínuament en una vida tranquil·la, i fent-me regne pacífic, i obert al pas a les costes més extremes, per renovar la pau, que es desitja de tots els homes.
3 Ara bé, quan vaig preguntar als meus consellers com es podia fer això, Aman, que era excel·lent en saviesa entre nosaltres, i era aprovat per la seva constant bona voluntat i fidelitat constant, i tenia l'honor del segon lloc del regne,
4 Ens va declarar que a totes les nacions del món hi havia dispers un cert poble maliciós, que tenia lleis contràries a totes les nacions i que menyspreava contínuament els manaments dels reis, de manera que la unió dels nostres regnes, amb la nostra honorable voluntat no pot anar. endavant.
5 Com que entenem, doncs, que només aquest poble s'oposa contínuament a tots els homes, difereixen en l'estranya manera de les seves lleis i el mal afectat al nostre estat, fent tots els mals que poden perquè el nostre regne no s'estableixi fermament:
6 Per això hem manat que tots aquells que us hagin indicat per escrit per Aman, que és ordenat sobre els afers i és el proper nostre, tots, amb les seves dones i fills, siguin totalment destruïts per l'espasa dels seus enemics. , sense cap misericòrdia i pietat, el dia catorze del mes dotzè Adar d'aquest any:
7 Que ells, que abans i ara també són malignes, en un dia amb violència entrin a la tomba, i així, d'ara endavant, facin que els nostres afers estiguin ben resolts i sense problemes.
8 Aleshores Mardoqueu va pensar en totes les obres del Senyor i li va fer la seva pregària:
9 Dient: Senyor, Senyor, rei totpoderós, perquè el món sencer està en el teu poder, i si has designat per salvar Israel, no hi ha ningú que et pugui contradir:
10 Perquè tu has fet el cel i la terra, i totes les coses meravelloses que hi ha sota el cel.
11 Tu ets el Senyor de totes les coses, i no hi ha ningú que et pugui resistir, que ets el Senyor.
12 Tu ho saps tot, i saps, Senyor, que no va ser ni per menyspreu ni per orgull, ni per cap desig de glòria, que no em vaig prosternar davant l'orgullós Aman.
13 Perquè m'hauria pogut conformar amb la bona voluntat per a la salvació d'Israel besant-li les plantes dels peus.
14 Però vaig fer això per no preferir la glòria de l'home per sobre de la glòria de Déu: ni adoraré a ningú més que a tu, oh Déu, ni ho faré amb orgull.
15 I ara, Senyor Déu i rei, perdona el teu poble, perquè els seus ulls estan posats en nosaltres per fer-nos anar en vano; sí, volen destruir l'herència, que ha estat teva des del principi.
16 No menyspreis la part que has lliurat d'Egipte per a tu mateix.
17 Escolteu la meva pregària i tingueu misericòrdia de la vostra herència: converteix la nostra tristesa en alegria, perquè visquim, Senyor, i lloem el teu nom, i no destrueixis la boca dels qui et lloen, Senyor.
18 De la mateixa manera, tot Israel va clamar al Senyor amb molta sinceritat, perquè la seva mort estava davant els seus ulls.

CAPÍTOL 14

1 La reina Ester també, tement de la mort, va recórrer al Senyor:
2 I va deixar la seva vestimenta gloriosa i es va vestir amb les vestimentes d'angoixa i de dol; i en comptes d'ungüents preciosos, es va cobrir el cap amb cendra i fem, i va humiliar molt el seu cos, i va omplir tots els llocs de la seva alegria. els seus cabells esquinçats.
3 I ella va pregar al Senyor Déu d'Israel, dient: Senyor meu, tu ets només el nostre Rei; ajuda'm, dona desolada, que no tens cap ajuda que tu.
4 Perquè el meu perill és a la meva mà.
5 Des de la meva joventut he sentit a la tribu de la meva família que tu, Senyor, vas prendre Israel d'entre tots els pobles, i els nostres pares de tots els seus predecessors, per heretat perpètua, i que has fet tot el que els vas prometre.
6 I ara hem pecat davant teu; per això ens has lliurat a les mans dels nostres enemics,
7 Perquè vam adorar els seus déus: Senyor, tu ets just.
8 No obstant això, no els satisfà que estem en una amarga captivitat, però han colpejat les mans amb els seus ídols,
9 Que aboliran allò que amb la teva boca has ordenat, i destruiran la teva herència, i tancaran la boca dels qui et lloaven, i apagaran la glòria de la teva casa i del teu altar,

10 I obriu la boca dels pagans per exposar les lloances dels ídols i per glorificar un rei carnal per sempre.
11 Senyor, no doneu el vostre ceptre als que no són res, i que no es riguin de la nostra caiguda; però torneu el seu enginy sobre ells mateixos i feu-ne un exemple, que ha començat això contra nosaltres.
12 Acorda't, Senyor, de donar-te a conèixer en el temps de la nostra aflicció, i dóna'm la valentia, oh Rei de les nacions i Senyor de tot poder.
13 Dóna'm una paraula eloqüent a la meva boca davant del lleó: gira el seu cor perquè odi el qui lluita contra nosaltres, perquè hi hagi fi d'ell i de tots els que tenen la mateixa opinió.
14 Però allibera'ns amb la teva mà i ajuda'm a mi, que estic desolat i que no tinc cap altre ajuda que tu.
15 Tu ho saps tot, Senyor; saps que odio la glòria dels injustos, i que aborreixo el llit dels incircumcisos i de tots els pagans.
16 Coneixes la meva necessitat: perquè aborreixo el senyal del meu alt estat, que està sobre el meu cap en els dies en què em mostro, i que l'aborreixo com un drap menstrual, i que no el porto quan estic en privat. jo mateix.
17 I que la teva serventa no ha menjat a la taula d'Aman, i que no he estimat gaire la festa del rei, ni he begut el vi de les libations.
18 La teva serventa no ha tingut cap alegria des del dia que em van portar aquí fins al present, sinó en tu, Senyor Déu d'Abraham.
19 Déu poderós per sobre de tot, escolta la veu dels desamparats i allibera'ns de les mans dels malvats, i allibera'm de la meva por.

CAPÍTOL 15

1 I al tercer dia, quan va acabar les seves pregàries, va deixar les seves vestidures de dol i es va vestir de la seva gloriosa vestimenta.
2 I, gloriosament adornada, després d'haver invocat Déu, que és el mirador i el salvador de totes les coses, va prendre dues criades amb ella:
3 I sobre aquell es recolzava, com portant-se amb delicadesa;
4 I l'altra la seguia, portant el seu tren.
5 I era vermellosa per la perfecció de la seva bellesa, i el seu rostre era alegre i molt amable, però el seu cor estava angoixat per la por.
6 Llavors, després d'haver passat per totes les portes, es va posar davant del rei, que s'asseia al seu tron reial, i estava vestit amb totes les seves vestidures de majestat, totes brillants d'or i de pedres precioses; i era molt espantós.
7 Aleshores, alçant el seu rostre que brillava de majestat, la va mirar molt ferotgement: i la reina va caure a terra, es va quedar pàl·lida i es va desmaiar, i es va inclinar sobre el cap de la donzella que anava davant d'ella.
8 Llavors Déu va canviar l'esperit del rei en suavitat, que amb por va saltar del seu tron i la va agafar entre els seus braços, fins que ella va tornar en si mateixa, la va consolar amb paraules amoroses i li va dir:
9 Esther, què et passa? Sóc el teu germà, estigues d'ànim:
10 No moriràs, encara que el nostre manament sigui general: apropa't.
11 I així va alçar el seu ceptre d'or i el va posar al coll,
12 I la va abraçar i va dir: Parla'm.
13 Llavors ella li va dir: Et vaig veure, senyor meu, com un àngel de Déu, i el meu cor es va turbar per por de la teva majestat.
14 Perquè tu ets meravellós, Senyor, i el teu rostre és ple de gràcia.
15 I mentre parlava, va caure a terra de desmais.
16 Llavors el rei es va turbar i tots els seus servents la van consolar.

CAPÍTOL 16

1 El gran rei Artexerxes als prínceps i governadors de cent vint-i-set províncies, des de l'Índia fins a Etiòpia, i a tots els nostres súbdits fidels, salutació.
2 Molts, com més sovint són honrats amb la gran generositat dels seus prínceps de gracia, més orgullosos són de cera,
3 I procura't no fer mal només als nostres súbdits, sinó que no podent suportar l'abundància, pren-te'n en pràctica també contra els qui els fan bé:
4 I allunyar no només l'agraïment d'entre els homes, sinó també elevats amb les glorioses paraules de les persones lascives, que mai van ser bones, pensen escapar de la justícia de Déu, que ho veu tot i odia el mal.
5 Sovint també el discurs just d'aquells que són confiats per gestionar els afers dels seus amics,

ha fet que molts que tenen autoritat participin de sang innocent i els ha embolicat en calamitats irremeiables:
6 Enganyant amb la falsedat i l'engany del seu tarannà lasciva la innocència i la bondat dels prínceps.
7 Ara podeu veure això, com hem declarat, no tant per les històries antigues, com ho podeu veure, si cerqueu el que s'ha fet malament darrerament a través del comportament pestil d'aquells que són indignament col·locats en autoritat.
8 I hem de tenir cura del temps que ve, perquè el nostre regne sigui tranquil i pacífic per a tots els homes,
9 Tant canviant els nostres propòsits, com sempre jutjant les coses que són evidents amb un procediment més igualitari.
10 Perquè Aman, un macedoni, fill d'Amadata, era realment estranger de la sang persa, llunyà de la nostra bondat, i com un estranger rebut de nosaltres,
11 Havia obtingut fins ara el favor que mostrem cap a totes les nacions, ja que s'anomenava el nostre pare, i era honrat contínuament de tots els propers al rei.
12 Però ell, sense portar la seva gran dignitat, va anar a punt de privar-nos del nostre regne i de la nostra vida:
13 Després d'haver buscat amb múltiples i astúcies enganys la destrucció de nosaltres, també de Mardoqueu, que ens va salvar la vida i ens va procurar contínuament el nostre bé, com també de la irreprensible Ester, partícip del nostre regne, amb tota la seva nació.
14 Perquè per aquests mitjans va pensar, trobant-nos sense amics per haver traslladat el regne dels perses als macedonis.
15 Però trobem que els jueus, a qui aquest malvat desgraciat ha lliurat a la destrucció total, no són malfactors, sinó que viuen segons les lleis més justes:
16 I que siguin fills del Déu viu altíssim i poderós, que ha ordenat el regne tant per a nosaltres com per als nostres progenitors de la manera més excel·lent.
17 Per tant, fareu bé de no posar en pràctica les cartes que us ha enviat Aman, fill d'Amadata.
18 Perquè l'obrador d'aquestes coses, és penjat a les portes de Susa amb tota la seva família: Déu, que governa totes les coses, fent-li venjança ràpidament segons els seus desitjos.
19 Per tant, publicareu la còpia d'aquesta carta a tot arreu, perquè els jueus puguin viure lliurement segons les seves pròpies lleis.
20 I els ajudareu, perquè fins i tot el mateix dia, que és el tretzè dia del dotzè mes d'Adar, es venjaran d'ells, que en el temps de la seva aflicció els imposaran.
21 Perquè Déu totpoderós els ha convertit en alegria el dia en què el poble escollit hauria d'haver perdut.
22 Per tant, entre les vostres festes solemnes, ho fareu un dia alt amb tota festa:
23 Que tant ara com més endavant hi hagi seguretat per a nosaltres i els perses ben afectats; però als qui conspiren contra nosaltres un record de destrucció.
24 Per tant, qualsevol ciutat i país que no faci d'acord amb aquestes coses, serà destruït sense misericòrdia amb foc i espasa, i no només es farà intransitable per als homes, sinó també el més odiable per a les bèsties i les aus per sempre.

THE Wisdom OF Solomon

La Saviesa de Salomó

CAPÍTOL 1

1 Estimeu la justícia, vosaltres que sou jutges de la terra: penseu en el Senyor amb bon (cor) i busqueu-lo amb senzillesa de cor.
2 Perquè el trobarà entre els qui no el tempten; i es mostra als qui no desconfien d'ell.
3 Perquè els pensaments perversos se separen de Déu, i el seu poder, quan és provat, reprova els insensats.
4 Perquè la saviesa no entrarà en una ànima dolenta; ni habitar en el cos subjecte al pecat.
5 Perquè l'esperit sant de disciplina fugirà de l'engany, s'allunyarà dels pensaments que no tenen enteniment, i no romandrà quan entri la injustícia.
6 Perquè la saviesa és un esperit amorós; i no absoltarà un blasfem de les seves paraules, perquè Déu és testimoni de les seves regnes, un mirador fidel del seu cor i un oient de la seva llengua.
7 Perquè l'Esperit del Senyor omple el món, i allò que conté totes les coses té coneixement de la veu.
8 Per tant, el qui diu coses injustes no pot ser amagat; ni la venjança, quan castiga, passarà per davant d'ell.
9 Perquè la inquisició serà feta en els consells dels impius, i el so de les seves paraules arribarà al Senyor per a la manifestació de les seves accions dolentes.
10 Perquè l'orella de la gelosia ho escolta tot, i el soroll dels murmuris no s'amaga.
11 Per tant, guardeu-vos de murmurar, que és inútil; i abstén la teva llengua de calumnia, perquè no hi ha cap paraula tan secreta que no sigui de res; i la boca que creu mata l'ànima.
12 No cerqueu la mort en l'error de la vostra vida, i no us obligueu a la destrucció amb les obres de les vostres mans.
13 Perquè Déu no va fer la mort, ni es complau en la destrucció dels vius.
14 Perquè va crear totes les coses perquè tinguessin el seu ésser; i les generacions del món eren saludables; i no hi ha en ells cap verí de destrucció, ni el regne de la mort a la terra:
15 (Perquè la justícia és immortal:)
16 Però els homes malvats, amb les seves obres i les seves paraules, els van cridar; perquè quan pensaven tenir-lo amic, van consumir-lo en res i van fer un pacte amb ell, perquè són dignes de participar-hi.

CAPÍTOL 2

1 Perquè els impius deien, raonant amb ells mateixos, però no bé: La nostra vida és curta i tediosa, i en la mort d'un home no hi ha remei; ni se sap que ningú hagués tornat de la tomba.
2 Perquè naixem en tota aventura, i serem més endavant com si no haguéssim estat mai, perquè l'alè dels nostres orificis nasals és com el fum i una petita espurna en el moviment del nostre cor.
3 Extingut el qual, el nostre cos es convertirà en cendres, i el nostre esperit s'esvairà com l'aire suau,
4 I el nostre nom s'oblidarà amb el temps, i ningú no recordarà les nostres obres, i la nostra vida passarà com el rastre d'un núvol, i s'escamparà com una boira, que és expulsada pels raigs del sol, i vençut amb la seva calor.
5 Perquè el nostre temps és una ombra que passa; i després del nostre final no hi haurà cap tornada, perquè està segellat ràpidament, perquè ningú torni.
6 Vine, doncs, gaudim de les coses bones que hi ha, i fem servir ràpidament les criatures com en la joventut.
7 Omplim-nos de vi i d'ungüents costosos, i no ens passi cap flor de la primavera:
8 Coronem-nos amb capolls de roses, abans que es marquin:
9 Que ningú de nosaltres es vagi sense la seva part de la nostra voluptuositat: deixem testimonis de la nostra alegria a tot arreu, perquè aquesta és la nostra part, i la nostra sort és aquesta.
10 Oprimem el pobre just, no perdonem la vídua, ni reverem els antics cabells grisos dels vells.
11 Que la nostra força sigui la llei de la justícia, perquè allò que és feble no val res.
12 Per tant, esperem els justos; perquè no és pel nostre torn, i és net contràriament a les nostres accions: ens recrimina per haver ofendre la llei, i s'oposa a la nostra infàmia les transgressions de la nostra educació.
13 Ell professa tenir coneixement de Déu, i s'anomena fill del Senyor.
14 Va ser fet per reprovar els nostres pensaments.
15 Fins i tot ens fa pena veure-ho, perquè la seva vida no és com la dels altres, els seus camins són d'una altra manera.
16 Se'ns considera falsificats: s'absté dels nostres camins com de la brutícia; proclama la fi dels justos per ser beneïts, i es gloria que Déu és el seu pare.
17 Vegem si les seves paraules són veritables, i provem el que li passarà al final.
18 Perquè si el just és fill de Déu, ell l'ajudarà i el lliurarà de la mà dels seus enemics.
19 Examinem-lo amb desgràcia i torment, perquè puguem conèixer la seva mansuetud i demostrar la seva paciència.
20 Condemnem-lo amb una mort vergonyosa, perquè per la seva pròpia paraula serà respectat.
21 S'imaginaven aquestes coses i es van enganyar, perquè la seva pròpia maldat els ha encegat.
22 Pel que fa als misteris de Déu, no els coneixien; ni esperaven el sou de la justícia, ni reconeixien recompensa per a les ànimes irreprensibles.
23 Perquè Déu va crear l'home perquè fos immortal i el va fer imatge de la seva pròpia eternitat.
24 No obstant això, per enveja del dimoni, la mort va entrar al món, i els qui s'aguanten del seu costat la troben.

CAPÍTOL 3

1 Però les ànimes dels justos estan a la mà de Déu, i no els tocarà cap turment.
2 A la vista dels insensats semblaven morir, i la seva marxa és presa per misèria,
3 I la seva marxa de nosaltres serà una destrucció total, però ells estan en pau.

4 Perquè encara que siguin castigats a la vista dels homes, la seva esperança és plena d'immortalitat.
5 I després d'haver estat una mica castigats, seran molt recompensats, perquè Déu els va provar i els va trobar dignes per ell mateix.
6 Com l'or al forn, els ha provat i els ha rebut com a holocausto.
7 I en el temps de la seva visita brillaran i correran com espurnes entre el rostoll.
8 Jutjaran les nacions i dominaran els pobles, i el seu Senyor regnarà per sempre.
9 Els qui confien en ell entendran la veritat, i els qui són fidels en l'amor romandran amb ell, perquè la gràcia i la misericòrdia són per als seus sants, i ell té cura dels seus elegits.
10 Però els impius seran castigats segons la seva imaginació, que han descuidat els justos i han abandonat el Senyor.
11 Perquè qui menysprea la saviesa i la cura, és miserable, i la seva esperança és vana, els seus treballs infructuosos i les seves obres inútils:
12 Les seves dones són insensates, i els seus fills dolents:
13 La seva descendència és maleïda. Per tant, benaurada l'estèril que no té taques, que no ha conegut el llit de pecat: tindrà fruit en la visita de les ànimes.
14 I beneït és l'eunuc, que amb les seves mans no ha fet cap iniquitat, ni ha imaginat coses dolentes contra Déu, perquè li serà donat el do especial de la fe i una herència al temple del Senyor més agradable a la seva ment.
15 Perquè gloriós és el fruit dels bons treballs, i l'arrel de la saviesa mai caurà.
16 Pel que fa als fills dels adúlters, no arribaran a la seva perfecció, i la llavor d'un llit injust serà arrencada.
17 Perquè encara que visquin llargament, no seran tinguts en compte, i la seva darrera edat serà sense honor.
18 O, si moren ràpidament, no tenen esperança, ni consol el dia de la prova.
19 Perquè horrible és la fi de la generació injusta.

CAPÍTOL 4

1 És millor no tenir fills i tenir virtut, perquè el seu record és immortal, perquè és conegut de Déu i dels homes.
2 Quan és present, els homes en prenen exemple; i quan s'ha anat, ho desitgen: porta una corona, i triomfa per sempre, havent aconseguit la victòria, lluitant per recompenses sense contaminació.
3 Però la nissaga multiplicadora dels impius no prosperarà, ni arrelarà profundes de les caigudes bastards, ni posarà cap fonament sòlid.
4 Perquè encara que floreixin en branques durant un temps; No obstant això, no els darrers, seran sacsejats pel vent, i per la força dels vents seran arrelats.
5 Les branques imperfectes seran tallades, els seus fruits seran inútils, no madurs per menjar, sí, no serviran de res.
6 Perquè els fills engendrats de llits il·legals són testimonis de la maldat contra els seus pares en el seu judici.
7 Però encara que el just sigui impedit amb la mort, encara estarà en repòs.
8 Perquè l'edat honorable no és la que es manté en el temps, ni la que es mesura pel nombre d'anys.
9 Però la saviesa és el cabell gris per als homes, i una vida sense taques és la vellesa.
10 Va agradar a Déu i va ser estimat per ell, de manera que va ser traslladat vivint entre pecadors.
11 Sí, aviat va ser endut, perquè la maldat no canviés el seu enteniment o l'engany no enganyés la seva ànima.
12 Perquè l'encantament de la dolentia enfosquia les coses honestes; i el vagabundeig de la concupiscència soscava la ment senzilla.
13 Ell, perfeccionat en poc temps, va complir molt de temps:
14 Perquè la seva ànima va agradar al Senyor; per això es va afanyar a treure'l d'entre els malvats.
15 Això el poble ho va veure i no ho va entendre, ni es va posar en el seu pensament: que la seva gràcia i misericòrdia són amb els seus sants i que té respecte als seus escollits.
16 Així, el just mort condemnarà els impies que viuen; i la joventut que aviat es perfecciona els molts anys i la vellesa dels injustos.
17 Perquè veuran la fi dels savis, i no entendran el que Déu en el seu consell ha decretat d'ell, i amb quina finalitat el Senyor l'ha posat en seguretat.
18 El veuran i el menysprearan; però Déu se'n riurà amb menyspreu, i d'ara endavant seran un cadàver vil i un oprobio entre els morts per sempre.
19 Perquè els esquinçarà i els llançarà de cap, i quedaran sense paraules; i els sacsejarà des dels fonaments; i seran completament destruïts i estaran tristos; i el seu record perirà.
20 I quan denuncien els comptes dels seus pecats, vindran amb por, i les seves pròpies iniquitats els convenceran de cara.

CAPÍTOL 5

1 Llavors l'home just s'aixecarà amb gran valentia davant els qui l'han afligit, i no tindran compte dels seus treballs.
2 Quan ho vegin, s'afanyaran d'una por terrible, i quedaran meravellats de l'estranyesa de la seva salvació, molt més enllà de tot el que esperaven.
3 I ells, penedint-se i gemegant per l'angoixa de l'esperit, diran dintre d'ells: Aquest era aquell, a qui de vegades ens burlem, i un proverbi d'oprobi:
4 Els insensats vam considerar que la seva vida era una bogeria, i el seu final era sense honor:
5 Com és comptat entre els fills de Déu, i la seva sort és entre els sants!
6 Per tant, ens hem equivocat del camí de la veritat, i la llum de la justícia no ens ha il·luminat, i el sol de la justícia no ha sortit sobre nosaltres.
7 Ens hem cansat pel camí de la maldat i la destrucció: sí, hem passat per deserts on no hi havia camí, però pel que fa al camí del Senyor, no l'hem conegut.

8 De què ens ha servit l'orgull? o de què ens han aportat les riqueses amb la nostra gloria?
9 Totes aquestes coses han passat com una ombra i com un pal que passa de pressa;
10 I com un vaixell que passa per sobre de les ones de l'aigua, que quan passa, no se'n pot trobar el rastre, ni el camí de la quilla entre les ones;
11 O com quan un ocell ha volat per l'aire, no es troba cap senyal del seu camí, sinó que l'aire lleuger batejat amb el cop de les seves ales i dividit amb el soroll i el moviment violents d'ells, passa a través, i després no es troba cap senyal on va anar;
12 O com quan una fletxa es llança a una marca, divideix l'aire, que immediatament es torna a reunir, de manera que un home no pot saber per on ha passat:
13 Així i tot, nosaltres, de la mateixa manera, tan bon punt vam néixer, vam començar a arribar al nostre final, i no teníem cap senyal de virtut per mostrar; sinó que hem estat consumits en la nostra pròpia maldat.
14 Perquè l'esperança dels impius és com la pols que s'emporta pel vent; com una escuma fina que s'allunya amb la tempesta; com el fum que s'escampa aquí i allà amb una tempesta, i passa com el record d'un hoste que només tarda un dia.
15 Però els justos viuen per sempre; la seva recompensa també és del Senyor, i la cura d'ells és de l'Altíssim.
16 Per tant, rebran un regne gloriós i una corona preciosa de la mà del Senyor, perquè amb la seva mà dreta els cobrirà i amb el seu braç els protegirà.
17 Ell li prendrà la seva gelosia per una armadura completa, i farà de la criatura la seva arma per a la venjança dels seus enemics.
18 Revestirà la justícia com una coraza, i el judici veritable en lloc d'un casc.
19 Prendrà la santedat per un escut invencible.
20 Agudirà la seva ira severa com a espasa, i el món lluitarà amb ell contra els insensats.
21 Aleshores sortiran els llamps de punt dret; i des dels núvols, com des d'un arc ben tirat, volaran a la marca.
22 I pedres de calamarsa plenes d'ira seran llançades com d'un arc de pedra, i l'aigua del mar s'ensorrarà contra ells, i les riuades els ofegaran cruelment.
23 Sí, un vent fort s'aixecarà contra ells, i com una tempesta els arrossegarà; així la iniquitat asolarà tota la terra, i la mala conducta enderrocarà els trons dels poderosos.

CAPÍTOL 6

1 Escolteu, doncs, reis, i enteneu; apreneu, vosaltres que sou jutges dels confins de la terra.
2 Estigueu escoltats, vosaltres que governeu el poble, i glorieu-vos en la multitud de nacions.
3 Perquè el Senyor us ha donat el poder i la sobirania del Altíssim, que provarà les vostres obres i investigarà els vostres consells.
4 Perquè, sent ministres del seu regne, no heu jutjat bé, ni heu guardat la llei, ni heu seguit el consell de Déu;
5 Aviat i espantós vindrà sobre vosaltres, perquè serà un judici agut per als qui són als llocs alts.
6 Perquè la misericòrdia perdonarà aviat els més dolents, però els valents seran turmentats.
7 Perquè el Senyor de tots no té por de la persona de ningú, ni s'admirarà de la grandesa de ningú, perquè ha fet el petit i el gran, i té cura de tots igual.
8 Però una gran prova vindrà sobre els poderosos.
9 Per tant, a vosaltres, oh reis, us parlo, perquè apreneu la saviesa i no us defalliu.
10 Perquè els qui guarden la santedat santa seran jutjats sants, i els que han après aquestes coses trobaran què respondre.
11 Per això, posa el teu afecte a les meves paraules; desitgeu-los, i sereu instruïts.
12 La saviesa és gloriosa i no s'esvaeix mai; sí, és fàcil de veure als qui l'estimen, i trobada dels qui la cerquen.
13 Ella impedeix als qui la desitgen, en donar-se a conèixer primer.
14 Qui la busqui d'hora no tindrà un gran dolor, perquè la trobarà asseguda a les seves portes.
15 Per tant, pensar en ella és la perfecció de la saviesa;
16 Perquè ella va per tot arreu buscant qui són dignes d'ella, els mostra favorablement en els camins i els troba en tots els seus pensaments.
17 Perquè el veritable inici d'ella és el desig de disciplina; i la cura de la disciplina és amor;
18 I l'amor és guardar les seves lleis; i fer cas a les seves lleis és la seguretat de la incorrupció;
19 I la incorrupció ens acosta a Déu:
20 Per tant, el desig de la saviesa porta a un regne.
21 Si, doncs, el vostre delit és en trons i ceptres, oh reis del poble, honoreu la saviesa, perquè regneu per sempre.
22 Pel que fa a la saviesa, què és i com va pujar, t'ho diré i no t'amagaré misteris, sinó que la buscaré des del principi de la seva nativitat, i portaré a la llum el seu coneixement, i no passarà per sobre de la veritat.
23 Tampoc aniré amb una enveja devoradora; perquè un home així no tindrà cap comunió amb la saviesa.
24 Però la multitud dels savis és el benestar del món, i un rei savi és el sosteniment del poble.
25 Rebeu, doncs, ensenyament a través de les meves paraules, i us farà bé.

CAPÍTOL 7

1 Jo també sóc un home mortal, com tots, i descendència del primer fet de la terra,
2 I en el ventre de la meva mare va ser modelat per ser carn en el temps de deu mesos, compactat en sang, de la llavor de l'home i del plaer que venia amb el son.
3 I quan vaig néixer, vaig treure l'aire comú i vaig caure sobre la terra, que és de naturalesa semblant, i la primera veu que vaig pronunciar va ser un crit, com tots els altres.
4 Em van alletar amb pantolls, i això amb cura.
5 Perquè no hi ha cap rei que tingués un altre principi de naixement.
6 Perquè tots els homes tenen una mateixa entrada a la vida, i el mateix que surt.
7 Per això vaig pregar i em va donar intel·ligència: vaig invocar Déu, i l'esperit de la saviesa va venir a mi.

8 La vaig preferir abans que els ceptes i els trons, i no estimava res de les riqueses en comparació amb ella.
9 Tampoc vaig comparar amb ella cap pedra preciosa, perquè tot l'or pel que fa a ella és com una mica de sorra, i la plata serà comptada com a fang davant d'ella.
10 La vaig estimar per sobre de la salut i la bellesa, i vaig optar per tenir-la en lloc de la llum, perquè la llum que ve d'ella no s'apaga mai.
11 Totes les coses bones juntes m'han vingut amb ella, i riqueses innombrables a les seves mans.
12 I em vaig alegrar en tots ells, perquè la saviesa els precedeix, i no sabia que era la mare d'ells.
13 He après amb diligència, i la comunico amb generositat: no amago les seves riqueses.
14 Perquè ella és un tresor per als homes que no falla mai; els qui utilitzen es converteixen en amics de Déu, sent lloats pels dons que provenen de l'aprenentatge.
15 Déu m'ha concedit parlar com voldria i concebre com correspon a les coses que em donen, perquè és ell qui condueix a la saviesa i dirigeix els savis.
16 Perquè a la seva mà estem tant nosaltres com les nostres paraules; també tota saviesa i coneixement de l'obra.
17 Perquè m'ha donat un cert coneixement de les coses que són, és a dir, saber com es va fer el món i el funcionament dels elements:
18 El principi, la fi i la meitat dels temps: les alteracions del canvi del sol i el canvi de les estacions:
19 Els circuits dels anys i les posicions dels estels:
20 La naturalesa dels éssers vius i les fúries de les bèsties salvatges: la violència dels vents i els raonaments dels homes: la diversitat de les plantes i les virtuts de les arrels:
21 I totes les coses que són secretes o manifestes, les conec.
22 Perquè la saviesa, que és l'obrera de totes les coses, m'ha ensenyat: perquè en ella hi ha un esperit intel·ligent sant, únic, múltiple, subtil, viu, clar, sense contaminació, clar, no subjecte a fer mal, estimant el que és bo. ràpid, que no es pot deixar, disposat a fer el bé,
23 Amable amb l'home, ferm, segur, lliure de preocupacions, amb tot poder, supervisant totes les coses i passant per tot l'enteniment, els esperits purs i més subtils.
24 Perquè la saviesa és més commovedora que qualsevol moviment: ella passa i passa per totes les coses a causa de la seva puresa.
25 Perquè ella és l'alè del poder de Déu i una influència pura que flueix de la glòria del Totpoderós; per tant, cap cosa contaminada pot caure en ella.
26 Perquè ella és la lluentor de la llum eterna, el mirall sense taques del poder de Déu i la imatge de la seva bondat.
27 I essent una sola, pot fer-ho tot; i romanent en ella mateixa, ho fa noves totes; i en tots els segles entrant en ànimes santes, les fa amics de Déu i profetes.
28 Perquè Déu no estima ningú més que aquell que habita amb saviesa.
29 Perquè és més bella que el sol, i per sobre de tot l'ordre dels estels: comparada amb la llum, es troba davant d'ella.
30 Perquè després d'això ve la nit, però el vici no prevaldrà contra la saviesa.

CAPÍTOL 8

1 La saviesa arriba amb força d'un extrem a un altre, i tot ordena amb dolçor.
2 La vaig estimar i la vaig buscar des de la meva joventut, vaig voler fer-la la meva esposa, i vaig ser un amant de la seva bellesa.
3 En coneixent Déu, engrandeix la seva noblesa: sí, el mateix Senyor de totes les coses la va estimar.
4 Perquè ella coneix els misteris del coneixement de Déu i amant de les seves obres.
5 Si la riquesa és una possessió desitjable en aquesta vida; Què hi ha més ric que la saviesa, que tot ho fa?
6 I si la prudència treballa; Qui de tots els que són és un treballador més astut que ella?
7 I si un home estima la justícia, els seus treballs són virtuts, perquè ella ensenya la temprança i la prudència, la justícia i la fortalesa, que són coses que els homes no poden tenir res més profitós a la seva vida.
8 Si un home desitja molta experiència, ella sap coses d'antic, i conjectura correctament el que vindrà: coneix les subtileses dels discursos i pot exposar frases fosques: preveu signes i prodigis, i els esdeveniments de les estacions i els temps.
9 Per això vaig proposar portar-la a mi perquè visqués amb mi, sabent que seria una consellera de coses bones i una consolació en les preocupacions i el dolor.
10 Per ella tindré estima entre la multitud i honor amb els ancians, encara que sigui jove.
11 En el judici se'm trobarà un presumpte presumpte, i seré admirat a la vista dels grans homes.
12 Quan em mantingui la llengua, s'esperaran al meu oci, i quan parli, em donaran bona oïda; si parlo molt, s'imposaran les mans a la boca.
13 A més, per mitjà d'ella aconseguiré la immortalitat i deixaré enrere un record etern als qui vindran després de mi.
14 Posaré en ordre els pobles i les nacions se'm sotmetran.
15 Els horribles tirans tindran por quan no sentin parlar de mi; Seré bo entre la multitud i valent en la guerra.
16 Quan hagi entrat a casa meva, em reposaré amb ella, perquè la seva conducta no té amargura; i viure amb ella no té pena, sinó alegria i alegria.
17 Ara bé, quan vaig considerar aquestes coses en mi mateix i les vaig meditar en el meu cor, com que estar aliat amb la saviesa és la immortalitat;
18 I és un gran plaer tenir la seva amistat; i en les obres de les seves mans hi ha riqueses infinites; i en l'exercici de la conferència amb ella, la prudència; i parlant amb ella, un bon reportatge; Vaig anar buscant com portar-la a mi.
19 Perquè jo era un nen enginyós i tenia un bon esperit.

20 Més aviat, sent bo, vaig entrar en un cos sense contaminació.
21 No obstant això, quan vaig adonar-me que no la podria obtenir d'una altra manera, si Déu no me la donés; i això era un punt de saviesa també saber de qui era el do; Vaig pregar al Senyor i li vaig suplicar, i de tot cor vaig dir:

CAPÍTOL 9

1 Déu dels meus pares i Senyor de misericòrdia, que tot ho has fet amb la teva paraula,
2 I va ordenar l'home amb la teva saviesa, perquè tingués domini sobre les criatures que has fet,
3 I ordena el món segons l'equitat i la justícia, i executa el judici amb un cor recte:
4 Dóna'm saviesa, que està assegut al teu tron; i no em rebutgis d'entre els teus fills:
5 Perquè jo, el teu servent i fill de la teva serventa, sóc una persona feble, de poc temps i massa jove per entendre el judici i les lleis.
6 Perquè encara que un home mai no sigui tan perfecte entre els fills dels homes, però si la teva saviesa no és amb ell, no se'l tindrà en compte.
7 M'has escollit per ser rei del teu poble i jutge dels teus fills i filles:
8 M'has manat construir un temple sobre la teva muntanya santa i un altar a la ciutat on vius, semblant al sant tabernacle que has preparat des del principi.
9 I la saviesa era amb tu, que coneix les teves obres, i va estar present quan vas fer el món, i sabia allò que era agradable als teus ulls i just als teus manaments.
10 Envia-la del teu cel sant i del tron de la teva glòria, perquè, present, treballi amb mi, perquè sàpiga què et agrada.
11 Perquè ella ho sap i ho entén totes les coses, i em guiarà amb sobrietat en les meves accions i em preservarà en el seu poder.
12 Així seran acceptables les meves obres, i llavors jutjaré el teu poble amb justícia i seré digne d'asseure'm al seient del meu pare.
13 Perquè quin home és el que pot conèixer el consell de Déu? o qui pot pensar quina és la voluntat del Senyor?
14 Perquè els pensaments dels homes mortals són miserables, i els nostres enginys només són incerts.
15 Perquè el cos corruptible comprimeix l'ànima, i el tabernacle terrestre pesa la ment que medita sobre moltes coses.
16 I difícilment endevinem bé les coses que hi ha a la terra, i amb treball trobem les coses que tenim davant nostre; però les coses que hi ha al cel, qui ha buscat?
17 I el teu consell, qui ha sabut, si no en dones saviesa i envies el teu Esperit Sant des de dalt?
18 Perquè així es van reformar els camins dels qui vivien a la terra, i els homes van ser ensenyats les coses que us agraden, i es van salvar mitjançant la saviesa.

CAPÍTOL 10

1 Ella va preservar el primer pare format del món, que va ser creat sol, i el va treure de la seva caiguda,
2 I li va donar poder per governar totes les coses.
3 Però quan els injustos es van allunyar d'ella amb la seva ira, ell també va morir en la fúria amb què va assassinar el seu germà.
4 Per la causa del qual la terra va ser ofegada pel diluvi, la saviesa la va tornar a preservar i va dirigir el camí dels justos en un tros de fusta de poc valor.
5 A més, les nacions en la seva conspiració dolenta, confoses, ella va trobar el just, el va preservar irreprensible davant Déu i el va mantenir fort contra la seva tendra compassió cap al seu fill.
6 Quan els impius van morir, ella va alliberar el just, que va fugir del foc que va caure sobre les cinc ciutats.
7 De la maldat dels quals, fins al dia d'avui, el desert que fuma és un testimoni, i les plantes que donen fruits que mai no arriben a madurar; i una columna de sal dempeus és un monument de l'ànima incrédula.
8 Perquè, pel que fa a la saviesa, no només van rebre aquest mal, que no sabien les coses bones; però també va deixar enrere al món un record de la seva bogeria: de manera que en les coses en què van ofendre no podien ni tan sols ser amagats.
9 Però la saviesa va alliberar del dolor els qui l'acompanyaven.
10 Quan el just fugia de la ira del seu germà, ella el va guiar pels camins correctes, li va mostrar el Regne de Déu i li va donar coneixement de les coses santes, el va fer ric en els seus viatges i va multiplicar el fruit del seu treball.
11 En la cobdícia dels qui l'oprimien, ella va estar al seu costat i el va fer ric.
12 Ella el va defensar dels seus enemics, el va protegir dels que s'amagaven, i en un conflicte dolorós li va donar la victòria; perquè sàpiga que la bondat és més forta que totes.
13 Quan el just fou venut, ella no el va abandonar, sinó que el va alliberar del pecat; va baixar amb ell a la fossa,
14 I no el va deixar en lligams, fins que ella li va portar el ceptre del regne i el poder contra els que l'oprimien; quant als qui l'havien acusat, els va mostrar que eren mentiders i li va donar glòria perpètua.
15 Ella va alliberar el poble just i la llavor irreprensible de la nació que els oprimia.
16 Ella va entrar a l'ànima de la serventa del Senyor, i va resistir amb prodigis i senyals a reis terribles;
17 Va donar als justos la recompensa dels seus treballs, els va guiar d'una manera meravellosa i els va servir de cobertura durant el dia i de llum d'estrelles a la nit;
18 Els va fer passar pel mar Roig i els va fer passar per molta aigua:
19 Però ella va ofegar els seus enemics i els va llançar fora del fons de l'abisme.
20 Per tant, els justos van saquejar els impius i van lloar el teu sant nom, Senyor, i van enaltir d'una manera conjunta la teva mà, que lluitava per ells.

21 Perquè la saviesa va obrir la boca dels muts i va fer que les llengües dels que no poden parlar siguin eloqüents.

CAPÍTOL 11

1 Ella va fer prosperar les seves obres de la mà del sant profeta.
2 Van passar pel desert inhabitat i van plantar tendes en llocs on no hi havia camí.
3 Es van enfrontar als seus enemics i es van venjar dels seus adversaris.
4 Quan van tenir set, et van cridar, i els va donar aigua de la roca de pedernal, i la seva set es va apagar amb la pedra dura.
5 Perquè amb les coses que van ser castigats els seus enemics, amb les mateixes van ser beneficiats en la seva necessitat.
6 Perquè en lloc d'un riu corrent perpetu i turbat de sang impura,
7 Com a reprovació manifesta d'aquell manament, pel qual els infants van ser assassinats, els vas donar molta aigua per un mitjà que no esperaven:
8 Explicant doncs amb aquella set com vas castigar els seus adversaris.
9 Perquè quan eren provats, encara que castigats amb misericòrdia, sabien com els impius eren jutjats amb ira i turmentats, assedegats d'una altra manera que els justos.
10 Per a aquests els vas amonestar i provar, com un pare; però l'altre, com un rei sever, vas condemnar i castigar.
11 Tant si eren absents com presents, estaven enfadats per igual.
12 Perquè un doble dolor els va sobreposar i un gemec pel record del passat.
13 Perquè quan van sentir que els seus propis càstigs es beneficiaven de l'altre, van sentir algun sentiment del Senyor.
14 Pel que van respectar amb menyspreu, quan molt abans el van expulsar a l'expulsió dels infants, al final, quan van veure el que passava, el van admirar.
15 Però a causa dels artificis insensats de la seva maldat, amb els quals, enganyats, adoraven serps sense raó i bèsties vils, vas enviar-hi una multitud de bèsties sense raó per venjar-los;
16 Perquè sàpiguen que un home peca, també serà castigat.
17 Perquè la teva mà totpoderosa, que va fer el món de la matèria sense forma, no va voler cap mitjà per enviar entre ells una multitud d'óss o lleons ferotges,
18 O bèsties salvatges desconegudes, plenes de ràbia, de nova creació, que exhalen un vapor ardent, o olors brutes de fum dispers, o que treuen espurnes horribles dels seus ulls:
19 Del qual no només el mal podria desfer-los de cop, sinó també la terrible visió els destruirà completament.
20 Sí, i sense aquests podrien haver caigut d'un sol cop, sent perseguits per la venjança i escampats per l'alè del teu poder: però tu has ordenat totes les coses en mesura, nombre i pes.
21 Perquè pots mostrar la teva gran força en tot moment que vulguis; i qui pot resistir el poder del teu braç?
22 Perquè el món sencer davant teu és com un petit gra de la balança, sí, com una gota de rosada matinal que cau sobre la terra.
23 Però tu tens pietat de tots; perquè pots fer-ho tot, i fas l'ullet als pecats dels homes, perquè haurien d'esmenar-se.
24 Perquè estimes totes les coses que són i no aborreixes res del que has fet, perquè mai no hauries fet res, si l'haguessis odiat.
25 I com podria haver perdurat alguna cosa, si no hagués estat la teva voluntat? o s'ha conservat, si no l'has cridat?
26 Però tu ho perdoneu a tots, perquè són vostres, Senyor, amant de les ànimes.

CAPÍTOL 12

1 Perquè el teu esperit incorruptible està en totes les coses.
2 Per tant, castiga a poc a poc els que ofenden, i avisa'ls recordant-los en què han ofès, perquè, deixant la seva maldat, creguin en tu, Senyor.
3 Perquè era la teva voluntat destruir amb les mans dels nostres pares els dos antics habitants de la teva terra santa,
4 A qui vas odiar per haver fet les més odioses obres de bruixeria i sacrificis dolents;
5 I també aquells despietats assassins de nens, i devoradors de carn d'home, i les festes de la sang,
6 Amb els seus sacerdots enmig de la seva tripulació idòlatra, i els pares, que van matar amb les seves pròpies mans les ànimes sense ajuda:
7 Perquè la terra, que tu estimaves per sobre de totes les altres, rebés una colònia digna dels fills de Déu.
8 No obstant això, fins i tot aquells que vas salvar com a homes, i vas enviar vespes, precursors del teu exèrcit, per destruir-los a poc a poc.
9 No és que no hagis pogut portar els impies sota la mà dels justos en la batalla, ni destruir-los de seguida amb bèsties cruels o amb una paraula aspra:
10 Però executant els teus judicis sobre ells a poc a poc, els vas donar lloc de penediment, sense ignorar que eren una generació entremaliada i que la seva malícia s'havia engendrat en ells i que la seva cogitació mai no es canviaria.
11 Perquè era una llavor maleïda des del principi; ni per por de ningú els vas perdonar les coses en què van pecar.
12 Perquè qui dirà: Què has fet? o qui resistirà el teu judici? o qui t'acusarà a causa de les nacions que moren, que has fet? o qui vindrà a oposar-se a tu, a venjar-se dels injustos?
13 Perquè no hi ha cap altre Déu que tu que tinguis cura de tots, a qui puguis mostrar que el teu judici no és injust.
14 Ni el rei ni el tirà no podrà oposar-se la cara contra tu per ningú que hagis castigat.
15 Així, doncs, com que ets just tu mateix, ordenes totes les coses amb justícia, pensant que no és d'acord amb el teu poder condemnar aquell que no ha merescut ser castigat.

16 Perquè el teu poder és el principi de la justícia, i com que ets el Senyor de tots, et fa ser benigne amb tots.
17 Perquè quan els homes no creuran que tu tens un poder total, tu mostres la teva força, i entre els que la coneixen, mostres la seva valentia.
18 Però tu, dominant el teu poder, jutges amb equitat i ens ordenes amb gran favor, perquè pots utilitzar el poder quan vulguis.
19 Però amb aquestes obres has ensenyat al teu poble que l'home just ha de ser misericordiós, i has fet que els teus fills tinguin una bona esperança de penediment dels pecats.
20 Perquè si vas castigar els enemics dels teus fills i els condemnats a mort amb tanta deliberació, donant-los temps i lloc per alliberar-los de la seva malícia:
21 Amb quina circumspecció vas jutjar els teus propis fills, als pares dels quals vas jurar i vas fer pactes de bones promeses?
22 Per tant, mentre que ens corretges, assotes els nostres enemics mil vegades més, amb la intenció que, quan jutgem, pensem amb cura en la teva bondat, i quan nosaltres mateixos siguem jutjats, busquem misericòrdia.
23 Per això, mentre que els homes han viscut de manera dissoluta i injusta, els has turmentat amb les seves pròpies abominacions.
24 Perquè es van anar molt lluny en els camins de l'error, i els van considerar déus, que fins i tot entre les bèsties dels seus enemics eren menyspreats, sent enganyats, com a nens sense intel·ligència.
25 Per tant, a ells, com als nens sense ús de raó, els vas enviar un judici per burlar-los.
26 Però aquells que no volen ser reformats per la correcció, en què ell s'ha entretingut amb ells, sentiran un judici digne de Déu.
27 Perquè, mireu, de quines coses van retreure quan van ser castigats, és a dir, per aquells que creien que eren déus; Ara sent castigats en ells, quan ho van veure, van reconèixer que era el veritable Déu, a qui abans neguessin conèixer: i per això els va caure una condemna extrema.

CAPÍTOL 13

1 Certament vans són per naturalesa tots els homes, que ignoren Déu, i no podien conèixer el que és per les coses bones que es veuen; ni considerant les obres no reconeixien el mestre d'obres;
2 Però consideraven que o el foc, o el vent, o l'aire ràpid, o el cercle de les estrelles, o l'aigua violenta, o les llums del cel, eren els déus que governen el món.
3 Amb la bellesa dels quals, si estaven encantats, els van prendre per déus; que sàpiguen quant millor és el Senyor d'ells: perquè el primer autor de la bellesa els ha creat.
4 Però si van quedar meravellats del seu poder i virtut, que comprenguin per ells, com més poderós és el que els va fer.
5 Perquè per la grandesa i la bellesa de les criatures es veu proporcionalment el creador d'elles.
6 Però per això són menys culpables: perquè potser s'equivoquen, buscant Déu i volen trobar-lo.
7 Perquè s'adonen a les seves obres, l'escruten amb diligència i creuen els seus ulls, perquè les coses que es veuen són belles.
8 Però tampoc han de ser perdonats.
9 Perquè si poguessin saber tant, podrien apuntar al món; com no van descobrir abans el Senyor?
10 Però són miserables, i en les coses mortes és la seva esperança, que els anomenen déus, que són obres de les mans dels homes, or i plata, per mostrar l'art, i semblances de bèsties, o una pedra que no serveix per res, l'obra. d'una mà antiga.
11 Ara, un fuster que talla fusta, després d'haver tallat un arbre, apte per a aquest propòsit, i va treure tota l'escorça amb habilitat al voltant, i l'ha treballat amb cura, i n'ha fet un recipient apte per al servei de la vida de l'home;
12 I després d'haver gastat les deixalles del seu treball per preparar la seva carn, s'ha omplert;
13 I agafant els mateixos residus entre els que no servien de res, essent una peça de fusta torta i plena de nusos, l'ha tallat amb diligència, quan no tenia res més a fer, i l'ha format amb l'habilitat del seu enteniment, i el va modelar a la imatge d'un home;
14 O fer-lo com una bèstia vil, cobrint-lo amb vermill i pintant-lo de vermell, i cobrint-hi tots els punts;
15 I quan li va haver fet una habitació convenient, la va col·locar en una paret i la va fixar amb ferro:
16 Perquè el va proveir perquè no caigués, sabent que era incapaç de fer-ho; perquè és una imatge i necessita ajuda:
17 Llavors fa pregar pels seus béns, per la seva dona i els seus fills, i no s'avergonyeix de parlar amb aquell que no té vida.
18 Per salut invoca el que és feble; perquè la vida prega el que és mort; perquè l'ajuda demana humilment el que té menys mitjans per ajudar; i per un bon viatge demana allò que no pot posar el peu endavant:
19 I per guanyar i aconseguir, i per a un bon èxit de les seves mans, demana la capacitat de fer d'ell, que és molt incapaç de fer res.

CAPÍTOL 14

1 Un altre cop, un que es disposa a navegar i a punt de passar per les onades furiosos, crida a un tros de fusta més podrit que el vaixell que el porta.
2 Perquè, en veritat, el desig de guany va idear això, i l'obrer el va construir amb la seva habilitat.
3 Però la teva providència, oh Pare, la governa: perquè has obert un camí al mar i un camí segur entre les ones;
4 Mostrant que pots salvar de tot perill: sí, encara que un home va anar al mar sense art.
5 No obstant això, no voldríeu que les obres de la vostra saviesa fossin ocioses, i per això els homes dediquen la seva vida a un petit tros de fusta, i travessant el mar agitat en un vaixell feble es salven.
6 Perquè també en els temps vells, quan van morir els gegants orgullosos, l'esperança del món governat per la teva mà es va escapar en un vaixell feble, i va deixar per a tots els segles una llavor de generació.
7 Perquè feliç és el bosc per on arriba la justícia.

8 Però el que es fa amb les mans és maleït, així com el qui l'ha fet: ell, perquè l'ha fet; i això, perquè, essent corruptible, s'anomenava déu.
9 Perquè l'impius i la seva impietat són alhora odiosos a Déu.
10 Perquè el que es fa serà castigat juntament amb el qui l'ha fet.
11 Per tant, fins i tot sobre els ídols dels gentils hi haurà una visita, perquè en la criatura de Déu s'han convertit en una abominació i ensopegues per a les ànimes dels homes, i en un parany per als peus dels ignorants.
12 Perquè la idea dels ídols va ser el començament de la fornicació espiritual, i la seva invenció la corrupció de la vida.
13 Perquè ni van ser des del principi, ni seran per sempre.
14 Perquè per la vana glòria dels homes van entrar al món i, per tant, arribaran aviat a la seva fi.
15 Perquè un pare afligit per un dol intempestiu, quan aviat havia fet una imatge del seu fill endut, ara l'honorava com un déu, que aleshores era un home mort, i lliurava als qui eren sota ell cerimònies i sacrificis.
16 Així, amb el pas del temps, es va mantenir com a llei un costum impío que es va fer fort, i les imatges esculpides van ser adorades pels manaments dels reis.
17 A qui els homes no podien honrar en presència, perquè vivien lluny, van agafar de lluny la falsificació del seu rostre i van fer una imatge expressa d'un rei a qui honraven, per tal que amb aquesta valentia l'afalaguessin estava absent, com si fos present.
18 També la singular diligència de l'artífic va ajudar a avançar els ignorants a més superstició.
19 Perquè ell, potser disposat a agradar a algú amb autoritat, va forçar tota la seva habilitat a fer la semblança de la millor manera.
20 I així la multitud, seduïda per la gràcia de l'obra, el prengué ara per un déu, que poc abans només era honrat.
21 I aquesta va ser una ocasió per enganyar el món: perquè els homes, al servei de la calamitat o de la tirania, van atribuir a les pedres i als ceps el nom incomunicable.
22 A més, això no els va bastar: equivocar-se en el coneixement de Déu; però mentre vivien en la gran guerra de la ignorància, aquelles plagues tan grans les anomenaven pau.
23 Perquè mentre mataven els seus fills en sacrificis, o utilitzaven cerimònies secretes, o feien festes de ritus estranys;
24 Ja no conservaven ni la vida ni els matrimonis sense contaminació, sinó que o un matava un altre traïdor, o l'aflijaven amb adulteri.
25 De manera que va regnar en tots els homes sense excepció la sang, l'homicidi, el robatori i la dissimulació, la corrupció, la infidelitat, els tumults, el perjuri,
26 La inquietud dels homes bons, l'oblit dels bons actes, la contaminació de les ànimes, el canvi de gènere, el desordre en els matrimonis, l'adulteri i la impuresa desvergonyida.
27 Perquè l'adoració dels ídols no s'ha de nomenar és el principi, la causa i la fi de tot mal.
28 Perquè, o estan bojos quan estan alegres, o profetitzen mentides, o viuen injustament, o bé es juren lleugerament.
29 Perquè en la mesura que confien en els ídols, que no tenen vida; encara que juren en fals, no semblen fer-se mal.
30 No obstant això, per ambdues causes seran justament castigats: tant perquè no pensaven bé de Déu, prestant atenció als ídols, i també van jurar injustament en l'engany, menyspreant la santedat.
31 Perquè no és el poder d'ells per qui juren, sinó que és la justa venjança dels pecadors, la que castiga sempre l'ofensa dels impius.

CAPÍTOL 15

1 Però tu, oh Déu, ets benigne i veritable, tolerant i amb misericòrdia ordenes totes les coses,
2 Perquè si pequem, som teus, coneixent el teu poder; però no pecarem, sabent que som considerats teus.
3 Perquè conèixer-te és justícia perfecta: sí, conèixer el teu poder és l'arrel de la immortalitat.
4 Perquè tampoc ens va enganyar l'invent entremaliat dels homes, ni una imatge tacada de diversos colors, el treball infructuós del pintor;
5 La visió de la qual indueix els insensats a desitjar-la, i per això desitgen la forma d'una imatge morta, que no té alè.
6 Tant els que els fan, els qui els desitgen i els que els veneren, són amants de les coses dolentes i són dignes de tenir aquestes coses en què confiar.
7 Perquè el terrisser, temperant la terra suau, fa tots els recipients amb molta feina per al nostre servei; sí, amb la mateixa fang fa tant els vasos que serveixen per a usos nets, com també tots els que serveixen al contrari; l'ús de qualsevol tipus, el mateix terrisser és el jutge.
8 I fent servir els seus treballs lascivament, fa de la mateixa fang un déu inútil, fins i tot aquell que una mica abans va ser fet de terra, i al cap de poc temps torna a la mateixa, quan la vida que li va ser prestada serà. demanava.
9 Malgrat la seva preocupació, no ha de tenir molta feina ni que la seva vida sigui curta: sinó que s'esforça per superar els orfebres i els argenters, i s'esforça per fer com els treballadors del llautó, i considera que és la seva glòria fer coses falsificades.
10 El seu cor és cendra, la seva esperança és més vil que la terra, i la seva vida és menys valuosa que el fang:
11 Com que no va conèixer el seu Creador, i aquell que li va inspirar una ànima activa i va respirar un esperit viu.
12 Però van considerar la nostra vida com un passatemps, i el nostre temps aquí un mercat de guanys, perquè, diuen, hem d'anar per tots els sentits, encara que sigui per mitjans dolents.
13 Perquè aquest home, el de la matèria terrenal fa vasos fràgils i imatges esculpides, sap ofendre per sobre de tots els altres.
14 I tots els enemics del teu poble, que els subjecten, són molt insensats i més miserables que els nens.

15 Perquè consideraven que tots els ídols dels pagans eren déus: els quals no tenen ni ulls per veure, ni nas per respirar, ni orelles per escoltar, ni dits de mans per tocar; i pel que fa als peus, són lent per anar.
16 Perquè l'home els va fer, i el qui va manllevar el seu propi esperit els va modelar, però ningú no pot fer un déu com ell.
17 Perquè és mortal, fa una cosa morta amb mans dolentes, perquè ell mateix és millor que les coses que adora, mentre que va viure una vegada, però mai.
18 Sí, també adoraven aquelles bèsties que són més odiables: perquè, comparades, unes són pitjors que altres.
19 Tampoc són boniques, ni tan desitjables pel que fa a les bèsties, sinó que anaven sense la lloança de Déu i la seva benedicció.

CAPÍTOL 16

1 Per això, per la mateixa manera, van ser castigats dignament i per la multitud de bèsties turmentats.
2 En lloc d'aquest càstig, tractant amablement amb el teu propi poble, els vas preparar carn d'un gust estrany, fins i tot guatlles per despertar-li la gana:
3 Per tal que ells, desitjant menjar, poguessin, per la lletja vista de les bèsties enviades entre ells, odiar fins i tot allò que han de desitjar; però aquests, que pateixen penúria per un breu espai, podrien fer-se partícips d'un gust estrany.
4 Perquè era requisit que els que exercien la tirania vingués la penúria, que no podien evitar; però a aquests només se'ls hauria de mostrar com els turmentaven els seus enemics.
5 Perquè quan l'horrible ferocitat de les bèsties es va apoderar d'aquests, i van morir amb les picades de les serps tortes, la teva ira no va durar per sempre.
6 Però es van torbar una estona, perquè poguessin ser amonestats, tenint un senyal de salvació, per recordar-los el manament de la teva llei.
7 Perquè el qui es va tornar cap a ella no es va salvar per allò que va veure, sinó per tu, que ets el Salvador de tot.
8 I en això vas fer confessar els teus enemics, que ets tu qui alliberes de tot mal:
9 Per a ells les mossegades de llagostas i mosques mates, ni hi va haver cap remei per a la seva vida, perquè eren dignes de ser castigats per aquests.
10 Però els teus fills no van vèncer les mateixes dents dels dracs verinosos, perquè la teva misericòrdia sempre va ser amb ells i els va curar.
11 Perquè van ser punxats perquè recordessin les teves paraules; i es van salvar ràpidament, perquè no caient en un oblit profund, tinguessin contínuament en compte la teva bondat.
12 Perquè no va ser ni l'herba ni el guix suavitzant el que els va restaurar la salut, sinó la teva paraula, Senyor, que tot ho cura.
13 Perquè tens poder de vida i de mort: condueixes a les portes de l'infern i fas pujar de nou.
14 L'home mata per la seva malícia, i l'esperit, quan surt, no torna; ni l'ànima rebuda no torna.
15 Però no és possible escapar de la teva mà.
16 Perquè els impius, que negaven conèixer-te, van ser flagellats per la força del teu braç: amb pluges estranyes, calamarsa i ruixats, van ser perseguits, que no podien evitar, i van ser consumits pel foc.
17 Perquè, el que és més meravellós, el foc tenia més força a l'aigua, que ho apaga totes les coses, perquè el món lluita pels justos.
18 Durant algun temps la flama es va apagar, perquè no cremés les bèsties que eren enviades contra els impius; però ells mateixos podrien veure i percebre que van ser perseguits amb el judici de Déu.
19 I en un altre moment crema fins i tot enmig de l'aigua per sobre del poder del foc, per tal de destruir els fruits d'una terra injusta.
20 En comptes d'això, vas alimentar el teu propi poble amb menjar d'àngels, i els vas enviar del cel pa preparat sense el seu treball, capaç de satisfer els delits de tots i d'acord amb tots els gustos.
21 Perquè el teu menjar va declarar la teva dolçor als teus fills, i servint a l'apetit de qui menjava, es va temperar al gust de cadascú.
22 Però la neu i el gel van aguantar el foc, i no es van fondre, perquè sàpiguen que el foc ardent a la calamarsa i espurnejant a la pluja va destruir els fruits dels enemics.
23 Però aquest va tornar a oblidar fins i tot la seva pròpia força, perquè els justos poguessin ser alimentats.
24 Perquè la criatura que et serveix, que n'és el Creador, augmenta la seva força contra els injustos pel seu càstig, i disminueix la seva força en benefici dels qui confien en tu.
25 Per tant, ja llavors va ser alterat en totes les formes, i va ser obedient a la teva gràcia, que nodreix totes les coses, segons el desig dels qui tenien necessitat:
26 Perquè els teus fills, Senyor, a qui estimes, sàpiguen que no és el creixement dels fruits el que nodreix l'home, sinó que és la teva paraula la que guarda els qui confien en tu.
27 Perquè allò que no s'havia destruït pel foc, s'escalfava amb un petit raig de sol, aviat es va desfer:
28 Perquè se sàpiga que hem d'impedir que el sol et doni gràcies, i que a l'alba et pregui.
29 Perquè l'esperança dels ingrats es desfà com la gelada de l'hivern, i s'escaparà com l'aigua inútil.

CAPÍTOL 17

1 Perquè els teus judicis són grans i no es poden expressar; per això les ànimes incultes han errat.
2 Perquè quan els homes injustos pensaven oprimir la nació santa; estaven tancats a les seves cases, presoners de la foscor i encadenats amb els lligams d'una llarga nit, s'hi trobaven exiliats de la providència eterna.
3 Perquè, mentre suposaven que estaven amagats en els seus pecats secrets, es van escampar sota un vel fosc d'oblit, estaven horriblement sorpresos i preocupats per estranyes aparicions.
4 Perquè ni el racó que els subjectava els podia evitar la por, sinó que ressonaven al seu voltant sorolls com d'aigües que cauen, i se'ls van aparèixer visions tristes amb rostre pesat.

5 Cap poder del foc els il·luminarà, ni les flames brillants de les estrelles no podrien suportar per il·luminar aquella nit horrible.
6 Només se'ls va aparèixer un foc encès per si mateix, molt espantós: perquè estaven molt aterrits, pensaven que les coses que veien eren pitjors que les que no veien.
7 Pel que fa a les il·lusions de la màgia de l'art, van ser abatudes, i la seva presumpció de saviesa va ser reprovada amb desgràcia.
8 Perquè aquells que prometien allunyar els terrors i els problemes d'una ànima malalta, ells mateixos estaven malalts de por, dignes de ser riguts.
9 Perquè encara que cap cosa terrible els temia; però espantat amb les bèsties que passaven, i els xiulets de les serps,
10 Van morir de por, negant haver vist l'aire, que de cap banda es podia evitar.
11 Perquè la maldat, condemnada pel seu propi testimoni, és molt tímida, i amb la consciència pressionada, sempre pronostica coses greus.
12 Perquè la por no és altra cosa que una traïció del socors que ofereix la raó.
13 I l'esperança des de dins, sent menor, compta més la ignorància que la causa que porta el turment.
14 Però ells van dormir el mateix somni aquella nit, que era realment intolerable, i que els va sorgir del fons de l'infern inevitable,
15 Estaven en part molestos per aparicions monstruoses, i en part es van desmaiar, el cor els fallava: perquè una por sobtada, i no esperada, els va apoderar.
16 Així, doncs, qui caigués, era tancat en una presó sense reixes de ferro,
17 Perquè si era pagès, o pastor, o treballador del camp, va ser atropellat i va suportar aquella necessitat, que no es podia evitar, perquè tots estaven lligats amb una cadena de foscor.
18 Ja sigui un xiulet de vent, o un soroll melodiós d'ocells entre les branques que s'estenen, o una agradable caiguda d'aigua que corre violentament,
19 O un so terrible de pedres caigudes, o un córrer que no es veia de bèsties que salten, o una veu rugint de les més salvatges feres, o un eco rebot de les muntanyes buides; aquestes coses els feien desmaiar de por.
20 Perquè el món sencer brillava amb una llum clara, i ningú no va ser impedit en el seu treball:
21 Només sobre ells es va estendre una nit pesada, una imatge de la foscor que després els hauria d'acollir;

CAPÍTOL 18

1 No obstant això, els teus sants tenien una llum molt gran, la veu dels quals escoltaven, i no veien la seva forma, perquè tampoc havien patit les mateixes coses, els consideraven feliços.
2 Però per això ara no els van fer mal, dels quals abans havien estat injustos, els van donar les gràcies i els van demanar perdó perquè havien estat enemics.
3 En comptes d'això, els vas donar una columna de foc ardent, tant per guiar el viatge desconegut, com un sol inofensiu per entretenir-los amb honor.
4 Perquè eren dignes de ser privats de llum i empresonats a les tenebres, els qui havien tancat els teus fills, per mitjà dels quals la llum incorrupta de la llei havia de ser donada al món.
5 I quan van decidir matar els nens dels sants, un nen va ser llançat fora i salvat per retreure'ls, vas endur-los la multitud dels seus fills i els vas destruir del tot en una aigua poderosa.
6 D'aquella nit els nostres pares van ser certificats abans, perquè sabent amb seguretat a quins juraments havien donat credibilitat, després poguessin estar de bon humor.
7 Així, el teu poble va ser acceptat tant per la salvació dels justos com per la destrucció dels enemics.
8 Perquè amb el qual vas castigar els nostres adversaris, amb això ens vas glorificar a nosaltres, a qui havies cridat.
9 Perquè els fills justos dels bons sacrificaven d'amagat, i d'un sol consentiment van fer una llei santa, perquè els sants fossin com a participants del mateix bé i del mateix mal, els pares cantant ara els càntics de lloança.
10 Però a l'altra banda es va fer sentir un crit dolent dels enemics, i es va fer arribar un soroll lamentable pels nens que estaven plorats.
11 L'amo i el criat van ser castigats d'una manera; i com el rei, així patia la persona comuna.
12 Així que tots plegats tenien innombrables morts amb una mateixa mort; ni els vius eren suficients per enterrar-los: perquè en un moment la descendència més noble d'ells va ser destruïda.
13 Perquè no creien res a causa dels encantaments; després de la destrucció dels primogènits, van reconèixer que aquest poble eren fills de Déu.
14 Perquè mentre totes les coses estaven en silenci, i aquella nit estava enmig del seu curs ràpid,
15 La teva paraula totpoderosa va saltar del cel del teu tron reial, com un guerrer ferotge enmig d'una terra de destrucció,
16 I va portar el teu manament no fingit com una espasa esmolada, i dempeus va omplir totes les coses de mort; i va tocar el cel, però es va quedar sobre la terra.
17 Llavors, de sobte, les visions de somnis horribles els van atormentar, i els va apoderar de terrors inesperats.
18 I un llançat aquí i un altre allà, mig mort, van mostrar la causa de la seva mort.
19 Perquè els somnis que els inquietaven preveien això, perquè no peressin i no sabien per què estaven afligits.
20 Sí, el tast de la mort també va tocar els justos, i hi va haver una destrucció de la multitud al desert, però la ira no va durar gaire.
21 Llavors l'home irreprensible es va afanyar i es va aixecar per defensar-los; i portant l'escut del seu propi ministeri, fins i tot l'oració i la propiciació de l'encens, es va posar contra la ira, i així va posar fi a la calamitat, declarant que era el teu servent.
22 Així doncs, va vèncer el destructor, no amb força de cos, ni amb força d'armes, sinó amb una paraula que va sotmetre el que castigava, al·legant els juraments i els pactes fets amb els pares.

23 Perquè quan els morts caigueren amunt els uns sobre els altres, dempeus entremig, va contenir la ira i va deixar el camí als vius.
24 Perquè en el vestit llarg hi havia tot el món, i en les quatre files de pedres hi havia esculpida la glòria dels pares, i la teva Majestat sobre la diadema del seu cap.
25 A aquests, el destructor va cedir el seu lloc i els va tenir por, perquè n'hi havia prou que només tastaven la ira.

CAPÍTOL 19

1 Pel que fa als impius, la ira els va sobreposar sense pietat fins al final, perquè ell sabia abans què farien;
2 Com que, després d'haver-los donat permís per marxar i enviat-los de pressa, es penedirien i els perseguirien.
3 Perquè, mentre encara estaven plorant i plorant a les tombes dels morts, van afegir un altre insensat recurs i els van perseguir com a fugitius, als quals havien demanat que marxessin.
4 Perquè el destí del qual eren dignes els va atreure a aquest fi, i els va fer oblidar les coses que ja havien passat, perquè poguessin complir el càstig que faltava als seus turments:
5 I perquè el teu poble passi per un camí meravellós, però trobi una mort estranya.
6 Perquè tota la criatura segons la seva pròpia espècie va ser modelada de nou, seguint els manaments particulars que els van ser donats, perquè els vostres fills poguessin ser guardats sense fer-se mal:
7 És a dir, un núvol que ombreja el campament; i on abans hi havia l'aigua, apareixia terra seca; i sortir del mar Roig un camí sense impediment; i del violent rierol un camp verd:
8 Per on va passar tota la gent que va ser defensada amb la teva mà, veient les teves meravelles estranyes.
9 Perquè anaven com cavalls, i saltaven com anyells, lloant-te, Senyor, que els havia alliberat.
10 Perquè encara eren conscients de les coses que passaven mentre estaven a la terra estranya, de com el sòl donava mosques en comptes de bestiar, i com el riu llançava una multitud de granotes en lloc de peixos.
11 Però després van veure una nova generació d'ocells, quan, acompanyats per la gana, van demanar carns delicades.
12 Perquè les guatlles van pujar cap a ells des del mar per estar contents.
13 I els càstigs van venir sobre els pecadors no sense senyals anteriors amb la força dels trons: perquè patien justament segons la seva pròpia maldat, de manera que van fer servir un comportament més dur i odiós cap als estranys.
14 Perquè els sodomites no van rebre aquells que no coneixien quan van venir, però aquests van portar a l'esclavitud els amics que s'havien merescut.
15 I no només això, sinó que potser se'ls tindrà un cert respecte, perquè feien servir estranys poc amics:
16 Però aquests els van afligir molt greument, a qui havien rebut amb festes i ja eren fets partícips de les mateixes lleis que ells.
17 Per tant, fins i tot per la ceguesa, aquests van ser colpejats, com els que estaven a les portes del just, quan, envoltats d'una gran foscor horrible, cadascú buscava el pas per les seves pròpies portes.
18 Perquè els elements eren canviats en si mateixos per una mena d'harmonia, com en un salteri les notes canvien el nom de la melodia, i tanmateix són sempre sons; que bé es pot percebre amb la vista de les coses que s'han fet.
19 Perquè les coses terrenals es van convertir en aquòtiques, i les coses que abans nedaven a l'aigua, ara anaven a terra.
20 El foc tenia poder a l'aigua, oblidant la seva pròpia virtut, i l'aigua va oblidar la seva pròpia naturalesa apagant.
21 D'altra banda, les flames no van consumir la carn dels éssers vius corruptibles, encara que hi caminaven; ni van fondre el tipus de carn celestial gelada que la naturalesa era apta per fondre's.
22 Perquè en totes les coses, Senyor, vas magnificar el teu poble i el vas glorificar, ni el vas tenir en compte a la lleugera, sinó que els vas ajudar en tot temps i lloc.

ECCLESIASTICUS

La saviesa de Jesús, el Fill de Sirac

CAPÍTOL 1

1 Pròleg de la saviesa de Jesús, Fill de Sirac. Considerant que moltes i grans coses ens han estat lliurades per la llei i els profetes, i per altres que han seguit els seus passos, per les quals Israel ha de ser lloat per aprenentatge i saviesa; i del qual no només els lectors han de ser hàbils ells mateixos, sinó que també els qui volen aprendre poden aprofitar-los els que estan fora, tant parlant com escrivint: el meu avi Jesús, quan s'havia dedicat molt a la lectura de la llei. , i els profetes i altres llibres dels nostres pares, i hi havia assolit un bon criteri, també es va atreure a escriure alguna cosa relacionada amb l'aprenentatge i la saviesa; amb la intenció que els qui volen aprendre i són addictes a aquestes coses, puguin beneficiar molt més en viure segons la llei. Per tant, permeteu-me que us pregui que el llegiu amb favor i atenció, i que ens perdoneu, en què sembli que ens falten algunes paraules que ens hem esforçat a interpretar. Perquè les mateixes coses pronunciades en hebreu, i traduïdes a una altra llengua, no tenen la mateixa força en elles; i no només aquestes coses, sinó la mateixa llei, i els profetes i la resta dels llibres, no tenen poca diferència, quan es parlen en la seva pròpia llengua. Perquè l'any trenta-vuitè que vaig arribar a Egipte, quan Euergetes era rei, i hi vaig continuar algun temps, vaig trobar un llibre de no poca educació: per això vaig creure que era molt necessari que em donés una mica de diligència i treball per interpretar-lo; fent servir gran vigilància i habilitat en aquell espai per acabar el llibre, i exposar-lo també a ells, que en un país estrany estan disposats a aprendre, preparats abans en maneres de viure segons la llei. Tota la saviesa prové del Senyor, i està amb ell per sempre.
2 Qui pot comptar la sorra del mar, les gotes de pluja i els dies de l'eternitat?
3 Qui pot descobrir l'alçada del cel, i l'amplada de la terra, i el fons i la saviesa?
4 La saviesa ha estat creada abans de totes les coses, i l'enteniment de la prudència des de l'eternitat.
5 La paraula de Déu Altíssim és la font de la saviesa; i els seus camins són manaments eterns.
6 A qui s'ha revelat l'arrel de la saviesa? o qui ha conegut els seus savis consells?
7 A qui s'ha manifestat el coneixement de la saviesa? i qui ha entès la seva gran experiència?
8 Hi ha un savi i molt temible, el Senyor assegut al seu tron.
9 La va crear, la va veure, la va comptar i la va vessar sobre totes les seves obres.
10 Ella és amb tota carn segons el seu do, i ell l'ha donada als qui l'estimen.
11 El temor del Senyor és honor, glòria i alegria, i una corona d'alegria.
12 La por del Senyor alegra el cor, dóna alegria, alegria i una llarga vida.
13 Qui té por del Senyor, al final li anirà bé, i trobarà gràcia el dia de la seva mort.
14 Temer el Senyor és el principi de la saviesa, i va ser creat amb els fidels en el ventre matern.
15 Ella ha construït un fonament etern amb els homes, i continuarà amb la seva descendència.
16 Temer el Senyor és plenitud de saviesa, i omple els homes dels seus fruits.
17 Ella omple tota la seva casa amb coses desitjables, i els graners amb els seus productes.
18 El temor del Senyor és una corona de saviesa que fa florir la pau i la salut perfecta; ambdós que són els dons de Déu: i augmenta l'alegria dels qui l'estimen.
19 La saviesa fa ploure l'habilitat i el coneixement de l'enteniment dempeus, i exalta els qui l'aguanten.
20 L'arrel de la saviesa és el temor del Senyor, i les seves branques són una llarga vida.
21 La por del Senyor allunya els pecats, i allà on és present, allunya la ira.
22 Un home furiós no pot ser justificat; perquè el domini de la seva fúria serà la seva destrucció.
23 Un home pacient esquinçarà durant un temps, i després li sorgirà l'alegria.
24 Amagarà les seves paraules durant un temps, i els llavis de molts declararan la seva saviesa.
25 Les paràboles del coneixement es troben en els tresors de la saviesa, però la pietat és una abominació per al pecador.
26 Si vols saviesa, guarda els manaments, i el Senyor te la donarà.
27 Perquè el temor del Senyor és saviesa i ensenyament, i la fe i la mansuetud són el seu delit.
28 No desconfiïs del temor del Senyor quan ets pobre, i no vinguis a ell amb doble cor.
29 No siguis hipòcrita als ulls dels homes, i mira bé el que dius.
30 No t'exaltis, no sigui que caiguis i facis deshonrar a la teva ànima, i així Déu descobreixi els teus secrets i et descobreixi enmig de la congregació, perquè no has arribat de veritat a la por del Senyor, sinó el teu cor. està ple d'engany.

CAPÍTOL 2

1 Fill meu, si véns a servir el Senyor, prepara la teva ànima per a la temptació.
2 Endreça el teu cor i perdura constantment, i no t'afanyis en temps de dificultat.
3 Uneix-te a ell i no t'allunyis, perquè puguis créixer en el teu darrer fi.
4 Tot el que se't porti sobre tu, pren-te amb alegria i sigues pacient quan et canviïs a un estat baix.
5 Perquè l'or és provat al foc, i els homes acceptables al forn de l'adversitat.
6 Creieu en ell, i ell us ajudarà; ordena bé el teu camí i confia en ell.
7 Els qui temeu el Senyor, espereu la seva misericòrdia; i no us deixeu de banda, no sigui que caigueu.
8 Els qui temeu el Senyor, creieu-lo; i la teva recompensa no fallarà.
9 Els qui temeu el Senyor, espereu el bé, l'alegria i la misericòrdia eternes.
10 Mireu les generacions d'antic i mireu; va confiar mai en el Senyor i es va confondre? o algú va romandre en la

seva por i va ser abandonat? o a qui va menysprear mai, que el va cridar?
11 Perquè el Senyor és ple de compassió i misericòrdia, patiment i molt pietat, i perdona els pecats i salva en temps d'aflicció.
12 Ai dels cors atemorits i de les mans cansades, i del pecador que va per dos camins!
13 Ai del qui té de cor! perquè no creu; per tant no serà defensat.
14 Ai de vosaltres que heu perdut la paciència! i què fareu quan el Senyor us visiti?
15 Els qui temen el Senyor no desobeiran la seva Paraula; i els qui l'estimen guardaran els seus camins.
16 Els qui temen el Senyor buscaran allò que és bo, que li agrada; i els qui l'estimen seran plens de la llei.
17 Els qui temen el Senyor prepararan el seu cor, i humiliran la seva ànima davant d'ell,
18 dient: Caurem en mans del Senyor, i no en mans dels homes, perquè com és la seva majestat, així és la seva misericòrdia.

CAPÍTOL 3

1 Escolteu-me el vostre pare, fills, i feu-ho després, perquè estigueu segurs.
2 Perquè el Senyor ha donat honor al pare sobre els fills, i ha confirmat l'autoritat de la mare sobre els fills.
3 Qui honra el seu pare fa expiació pels seus pecats:
4 I qui honra la seva mare és com aquell que emmagatzema un tresor.
5 Qui honra el seu pare tindrà alegria dels seus propis fills; i quan faci la seva pregària, serà escoltat.
6 Qui honra el seu pare tindrà una llarga vida; i el qui obeeix al Senyor serà un consol per a la seva mare.
7 Qui té por del Senyor honrarà el seu pare i farà servei als seus pares, com als seus amos.
8 Honra el teu pare i la teva mare amb paraules i fets, perquè d'ells vingui sobre tu una benedicció.
9 Perquè la benedicció del pare assenta les cases dels fills; però la maledicció de la mare arrenca els fonaments.
10 No us glorieu de la deshonra del vostre pare; perquè la deshonra del teu pare no és glòria per a tu.
11 Perquè la glòria de l'home prové de l'honor del seu pare; i una mare deshonrada és un oprobio per als fills.
12 Fill meu, ajuda el teu pare en la seva edat, i no l'afligis mentre viu.
13 I si li falla l'enteniment, tingueu paciència amb ell; i no el menyspreis quan estiguis en totes les teves forces.
14 Perquè l'alleujament del teu pare no s'oblidarà, i en lloc dels pecats s'afegirà per edificar-te.
15 El dia de la teva aflicció serà recordat; els teus pecats també es fondran, com el gel en el bon temps càlid.
16 Qui abandona el seu pare és com un blasfem; i el qui enfada la seva mare és maleït: de Déu.
17 Fill meu, segueix els teus negocis amb mansuetud; així seràs estimat per qui és aprovat.
18 Com més gran siguis, més humil ets, i trobaràs gràcia davant el Senyor.
19 Molts són en alt lloc i de renom, però els misteris són revelats als mansos.
20 Perquè el poder del Senyor és gran, i és honrat dels humils.
21 No busqueu coses que us siguin massa difícils, ni cerqueu les coses que superen les vostres forces.
22 Però el que t'ha manat, pensa-hi amb reverència, perquè no és necessari que vegis amb els teus ulls les coses que estan en secret.
23 No tingueu curiositat en qüestions innecessàries, perquè se us mostren més coses de les que els homes entenen.
24 Perquè molts són enganyats per la seva pròpia opinió vana; i una dolenta sospita ha enderrocat el seu judici.
25 Sense ulls necessitaràs llum: no professis, doncs, el coneixement que no tens.
26 Un cor obstinat passarà mal al final; i qui estima el perill hi perirà.
27 Un cor obstinat estarà carregat de dolors; i el malvat acumularà pecat sobre pecat.
28 En el càstig dels orgullosos no hi ha remei; perquè la planta de la maldat ha arrelat en ell.
29 El cor dels prudents entendrà una paràbola; i l'oïda atenta és el desig d'un savi.
30 L'aigua apagarà un foc ardent; i l'almoina fa l'expiació dels pecats.
31 I qui paga els bons canvis es recorda del que vindrà després; i quan caigui, trobarà una sustentació.

CAPÍTOL 4

1 Fill meu, no defraudis el pobre de la seva vida, i no facis esperar llargament els ulls del pobre.
2 No entristeixis l'ànima famolenc; ni provoquis ningú en la seva angoixa.
3 No afegiu més molèsties a un cor angoixat; i diferir-se de no donar-li a qui ho necessita.
4 No rebutgeu la súplica dels afligits; ni desviïs la teva cara d'un pobre.
5 No allunyis els teus ulls del pobre, i no li donis cap ocasió de maleir-te:
6 Perquè si et maleeix amb l'amargor de la seva ànima, la seva pregària serà escoltada del qui el va fer.
7 Aconsegueix l'amor de la congregació i inclina el cap davant d'un gran home.
8 No t'entristeixis inclinar l'orella davant els pobres i donar-li una resposta amistosa amb mansuetud.
9 Allibereu el que pateix el mal de la mà de l'opressor; i no et defalleixis quan asseguis en el judici.
10 Sigues com un pare per als orfes, i en lloc d'un marit per a la seva mare; així seràs com el fill de l'Altíssim, i ell t'estimarà més que la teva mare.
11 La saviesa enalteix els seus fills, i agafa els qui la cerquen.
12 Qui l'estima estima la vida; i els qui la cerquen d'hora s'omplen d'alegria.
13 Qui la retingui ferma heretarà la glòria; i allà on ella entri, el Senyor la beneirà.
14 Els qui la serveixen serviran el Sant; i els qui l'estimen, el Senyor els estima.

15 Qui l'escolti, jutjarà les nacions;
16 Si un home s'encarrega d'ella, l'heretarà; i la seva generació la prendrà possessió.
17 Perquè, al principi, caminarà amb ell per camins tortuosos, i portarà sobre ell por i por, i el turmentarà amb la seva disciplina, fins que confiï en la seva ànima i el posi a prova amb les seves lleis.
18 Aleshores ella tornarà cap a ell pel camí recte, el consolarà i li mostrarà els seus secrets.
19 Però si s'equivoca, ella l'abandonarà i el lliurarà a la seva pròpia ruïna.
20 Observeu l'oportunitat i guardeu-vos del mal; i no t'avergonyis quan es tracta de la teva ànima.
21 Perquè hi ha una vergonya que porta el pecat; i hi ha una vergonya que és glòria i gràcia.
22 No acceptis ningú contra la teva ànima, i que la reverència de ningú no et faci caure.
23 I no us absteniu de parlar quan hi hagi ocasió de fer el bé, i no amagueu la vostra saviesa en la seva bellesa.
24 Perquè per la paraula es coneixerà la saviesa, i l'aprenentatge per la paraula de la llengua.
25 En cap cas parleu en contra de la veritat; però avergonyeix-te de l'error de la teva ignorància.
26 No t'avergonyis de confessar els teus pecats; i no forçar el curs del riu.
27 No et facis subordinat a un home insensat; ni accepteu la persona dels poderosos.
28 Lluita per la veritat fins a la mort, i el Senyor lluitarà per tu.
29 No us precipiteu en la vostra llengua, i en els vostres actes no us deixeu de fer.
30 No siguis com un lleó a la teva casa, ni desfer-te entre els teus servents.
31 No s'estengui la mà per rebre, i tanquis quan hagis de pagar.

CAPÍTOL 5

1 No posis el teu cor en els teus béns; i no diguis, en tinc prou per a la meva vida.
2 No segueixis la teva pròpia ment i la teva força per caminar pels camins del teu cor:
3 I no diguis: Qui em controlarà per les meves obres? perquè el Senyor venjarà el teu orgull.
4 No diguis: He pecat, i quin mal m'ha passat? perquè el Senyor és pacient, no et deixarà marxar de cap manera.
5 Pel que fa a la propiciació, no tingueu por d'afegir el pecat al pecat:
6 I no diguis que la seva misericòrdia és gran; quedarà pacificat per la multitud dels meus pecats, perquè d'ell provenen la misericòrdia i la ira, i la seva indignació recau sobre els pecadors.
7 No us espereu a tornar cap al Senyor, i no us deixeu de dia a dia, perquè de sobte sortirà la ira del Senyor, i per la vostra seguretat seràs destruït i periràs el dia de la venjança.
8 No posis el teu cor en els béns obtinguts injustament, perquè no et serviran en el dia de la calamitat.
9 No us enganxeu amb tots els vents, ni aneu per tots els camins, perquè així ho fa el pecador que té una llengua doble.
10 Sigues ferm en el teu intel·ligència; i que la teva paraula sigui la mateixa.
11 Sigues ràpid per escoltar; i que la teva vida sigui sincera; i amb paciència doneu resposta.
12 Si tens intel·ligència, respon al teu proïsme; si no, posa la mà sobre la teva boca.
13 L'honor i la vergonya es parla, i la llengua de l'home és la seva caiguda.
14 No t'anomenis xiuxiuejador, ni t'embosquis amb la teva llengua, perquè el lladre és una vergonya vergonya i una condemna dolenta sobre la llengua doble.
15 No ignoreu res en una cosa gran o petita.

CAPÍTOL 6

1 En lloc d'un amic no et facis enemic; perquè així heretaràs un mal nom, una vergonya i un oprobio; així també ho farà un pecador que té una llengua doble.
2 No t'exalti a tu mateix en el consell del teu propi cor; que la teva ànima no es trosseixi com un toro que s'allunya sol.
3 Et menjaràs les teves fulles, perdràs el teu fruit, i et deixaràs com un arbre sec.
4 Una ànima dolenta destruirà el qui la té, i farà que es burlin d'ell els seus enemics.
5 La llengua dolça multiplicarà els amics, i la llengua ben parlada augmentarà la salutació amable.
6 Estigueu en pau amb molts, però tingueu només un conseller entre mil.
7 Si vols aconseguir un amic, prova-lo primer i no t'afanyes a acreditar-lo.
8 Perquè algun home és amic per a la seva pròpia ocasió, i no romandrà en el dia de la teva aflicció.
9 I hi ha un amic que, convertit en enemistat i en baralles, descobrirà el teu oprobio.
10 Un altre cop, un amic és un company a la taula, i no es mantindrà en el dia de la teva aflicció.
11 Però en la teva prosperitat serà com tu mateix, i s'atreurà amb els teus servents.
12 Si ets humiliat, ell estarà contra tu i s'amagarà de la teva cara.
13 Aparteu-vos dels vostres enemics i tingueu cura dels vostres amics.
14 Un amic fidel és una forta defensa, i qui l'ha trobat ha trobat un tresor.
15 Res no compensa un amic fidel, i la seva excel·lència és inestimable.
16 Un amic fidel és la medicina de la vida; i els qui temen el Senyor el trobaran.
17 Qui té por del Senyor dirigirà bé la seva amistat, perquè tal com és, així serà també el seu proïsme.
18 Fill meu, recull l'ensenyament des de la teva joventut: així trobaràs saviesa fins a la teva vellesa.
19 Vine a ella com una que llaura i sembra, i espera els seus bons fruits, perquè no t'esforçaràs gaire en treballar-la, sinó que menjaràs dels seus fruits aviat.

20 És molt desagradable amb els incultes: el que és sense enteniment no romandrà amb ella.
21 Ella s'acostarà sobre ell com una pedra poderosa de prova; i la deixarà fora d'ell abans que passi molt de temps.
22 Perquè la saviesa és segons el seu nom, i no és manifesta a molts.
23 Escolta, fill meu, rep el meu consell, i no rebutgis el meu consell,
24 I posa els teus peus a les seves cadenes, i el teu coll a la seva cadena.
25 Abaixa la teva espatlla i porta-la, i no t'entristeixis amb els seus lligams.
26 Vine a ella amb tot el teu cor, i guarda els seus camins amb tot el teu poder.
27 Busca i busca, i et donarà a conèixer; i quan l'hagis agafat, no la deixis anar.
28 Perquè al final trobaràs el seu repòs, i això es convertirà en la teva alegria.
29 Aleshores els seus lligams seran una forta defensa per a tu, i les seves cadenes una túnica de glòria.
30 Perquè hi ha un adorn d'or sobre ella, i els seus cinturons són d'encaix de porpra.
31 La vestiràs com una túnica d'honor, i la posaràs al teu voltant com una corona d'alegria.
32 Fill meu, si vols, t'ensenyaran; i si apliques la teva ment, seràs prudent.
33 Si t'agrada escoltar, rebràs intel·ligència; i si inclines l'orella, seràs savi,
34 Aixeca't entre la multitud dels ancians; i adhereix-te al savi.
35 Estigueu disposats a escoltar tots els discursos de Déu; i no t'escapin les paràboles de l'enteniment.
36 I si veus un home intel·ligent, apropa't d'hora a ell i deixa que el teu peu porti els graons de la seva porta.
37 Que la teva ment estigui en les ordenances del Senyor i mediti contínuament en els seus manaments: ell afermarà el teu cor i et donarà saviesa segons el teu desig.

CAPÍTOL 7

1 No facis mal, així no et vindrà cap mal.
2 Aparteu-vos dels injustos, i la iniquitat s'allunyarà de vosaltres.
3 Fill meu, no sembris sobre els solcs de la injustícia, i no els segaràs per set.
4 No busqueu la preeminència del Senyor, ni el seient d'honor del rei.
5 No et justifiques davant el Senyor; i no et glorifiquis de la teva saviesa davant el rei.
6 No busqueu ser jutge, sense poder treure la iniquitat; perquè en cap moment no tinguis por de la persona del poderós, un escull en el camí de la teva rectitud.
7 No ofegueu la multitud d'una ciutat, i aleshores no us abatreu entre el poble.
8 No lligueu un pecat amb un altre; perquè en un no quedaràs impune.
9 No diguis: Déu mirarà la multitud de les meves ofrenes, i quan l'ofereixi al Déu Altíssim, l'acceptarà.
10 No siguis descoratjat quan facis la teva pregària, i no descuidis de donar almoina.
11 No riguis ningú per menysprear l'amargor de la seva ànima, perquè n'hi ha qui humilia i exalta.
12 No inventis mentida contra el teu germà; ni facis semblant al teu amic.
13 No feu servir cap mena de mentida, perquè el seu costum no és bo.
14 No feu servir moltes paraules en una multitud d'ancians, i no feu gaire balbuceig quan pregueu.
15 No odieu el treball laboriós, ni el conreu, que l'Altíssim ha ordenat.
16 No et nombres entre la multitud de pecadors, però recorda que la ira no s'aturarà gaire.
17 Humilia't molt, perquè la venjança dels impius és foc i cucs.
18 No canvieu un amic per cap bé de cap manera; ni un germà fidel per l'or d'Ofir.
19 No abandonis una dona sàvia i bona, perquè la seva gràcia és per sobre de l'or.
20 Mentre que el teu servent treballa de veritat, no li preguis el mal, ni el mercenari que s'entrega totalment per tu.
21 Que la teva ànima estimi un bon servent i no el defraudis per la llibertat.
22 Tens bestiar? mira'ls, i si et serveixen, guarda'ls amb tu.
23 Tens fills? instrueix-los i inclina'ls el coll des de la seva joventut.
24 Tens filles? tingues cura del seu cos, i no et mostris alegre amb ells.
25 Casa-te amb la teva filla, i així hauràs fet un assumpte important; però dóna-la a un home intel·ligent.
26 Tens una dona segons la teva ment? no l'abandonis, però no et lliuraràs a una dona lleugera.
27 Honra el teu pare amb tot el teu cor, i no oblidis els dolors de la teva mare.
28 Recorda't que d'ells vas ser engendrat; i com pots recompensar-los les coses que han fet per tu?
29 Tement el Senyor amb tota la teva ànima i reverencia els seus sacerdots.
30 Estima el qui t'ha creat amb totes les teves forces, i no abandonis els seus ministres.
31 Temeu el Senyor i honoreu el sacerdot; i dóna-li la seva part, tal com t'ha manat; les primícies, i l'ofrena per la culpa, i el do de les espatlles, i el sacrifici de santificació, i les primícies de les coses santes.
32 I estira la teva mà cap als pobres, perquè la teva benedicció sigui perfecta.
33 Un do té gràcia als ulls de tot home viu; i per als morts no el detingueu.
34 No deixis d'estar amb els que ploren, i plora amb els que ploren.
35 No tardeu a visitar els malalts, perquè això us farà estimar.
36 Qualsevol cosa que prenguis a la mà, recorda't del final, i no ho faràs mai malament.

CAPÍTOL 8

1 No lluites amb un valent perquè no caiguis a les seves mans.
2 No et renyis amb un ric, perquè no et pesi, perquè l'or ha destruït molts i ha pervertit el cor dels reis.
3 No baralleu amb un home ple de llengua, ni amunteu llenya al seu foc.
4 No facis broma amb un home groller, perquè no siguin deshonrats els teus avantpassats.
5 No retreguis a l'home que es desvia del pecat, però recorda que tots som dignes de càstig.
6 No deshonris un home en la seva vellesa, perquè fins i tot alguns de nosaltres envelleixen.
7 No us alegreu de la mort del vostre enemic més gran, sinó que recordeu que tots morim.
8 No menyspreis el discurs dels savis, sinó familiaritza't amb els seus proverbis, perquè d'ells aprendràs l'ensenyament i a servir amb facilitat als grans.
9 No us perdeu el discurs dels ancians, perquè ells també van aprendre dels seus pares, i d'ells aprendràs l'enteniment i a respondre segons les necessitats.
10 No encenguis les brases d'un pecador, perquè no et cremes amb la flama del seu foc.
11 No t'aixequis amb ira davant d'una persona perjudicial, no sigui que t'empaqui per atrapar-te amb les teves paraules.
12 No prestis a qui és més poderós que tu; perquè si li prestes, compta-ho com perdut.
13 No siguis fiador per sobre del teu poder, perquè si ets fiador, cuida't de pagar-lo.
14 No us jugueu amb un jutge; perquè jutjaran per ell segons el seu honor.
15 No viatges pel camí amb un company atrevit, perquè no s'entristi amb tu, perquè farà segons la seva pròpia voluntat, i tu periràs amb ell per la seva bogeria.
16 No baralleu amb un home enfadat, i no vagis amb ell a un lloc solitari, perquè la sang no és com res als seus ulls, i on no hi ha ajuda, ell et derrocarà.
17 No consulteu amb un ximple; perquè no pot guardar el consell.
18 No facis res secret davant d'un estrany; perquè no saps què donarà a llum.
19 No obris el teu cor a tothom, no sigui que et pagui amb un gir astut.

CAPÍTOL 9

1 No siguis gelós de la dona del teu pit, i no li ensenyis cap mala lliçó contra tu mateix.
2 No dónes la teva ànima a una dona perquè posi el peu sobre la teva propietat.
3 No us trobeu amb una prostituta, perquè no caigueu en els seus paranys.
4 No utilitzis gaire la companyia d'una dona que és cantant, perquè no t'enganyin els seus intents.
5 No mireu una criada, perquè no caigueu per les coses que en ella són precioses.
6 No dónes la teva ànima a les prostitutes, perquè no perdis la teva herència.
7 No miris al teu voltant pels carrers de la ciutat, ni vagis pel seu lloc solitari.
8 Aparta els teus ulls d'una dona bella, i no mires la bellesa d'una altra; perquè molts han estat enganyats per la bellesa d'una dona; perquè amb això l'amor s'encén com un foc.
9 No us asseieu gens amb la dona d'un altre home, ni us asseureu amb ella als vostres braços, i no gasteu els vostres diners amb ella al vi; perquè el teu cor no s'inclini cap a ella, i així, pel teu desig, caus en la destrucció.
10 No abandonis un vell amic; perquè el nou no és comparable a ell: un nou amic és com el vi nou; quan sigui vell, en beuràs amb gust.
11 No envegis la glòria d'un pecador, perquè no saps quina serà la seva fi.
12 No us delecteu amb allò que els impius tenen plaer; però recordeu que no quedaran impunes a la seva tomba.
13 Allunya't de l'home que té poder de matar; així no dubtaràs de la por de la mort: i si vas a ell, no facis cap culpa, no sigui que et tregui la vida de seguida: recorda que vas enmig de les trampes i que camines pels merlets de la ciutat.
14 Tan a prop com puguis, endevina el teu proïsme i consulta amb els savis.
15 Que la teva conversa sigui amb els savis, i tota la teva comunicació en la llei de l'Altíssim.
16 I que els justos mengin i beguin amb tu; i que la teva glòria sigui en el temor del Senyor.
17 L'obra serà elogiada per la mà de l'artífic, i el savi del poble per la seva paraula.
18 Un home de llengua malaltissa és perillós a la seva ciutat; i el que és temerari en la seva conversa serà odiat.

CAPÍTOL 10

1 Un jutge savi instruirà el seu poble; i el govern d'un home prudent està ben ordenat.
2 Com és ell mateix el jutge del poble, també ho són els seus oficials; i quina mena d'home és el governant de la ciutat, tals són tots els que hi habiten.
3 Un rei imprudent destrueix el seu poble; però per la prudència dels qui tenen autoritat la ciutat serà habitada.
4 El poder de la terra està a la mà del Senyor, i en el seu moment ell posarà sobre ella un que sigui profitós.
5 A la mà de Déu està la prosperitat de l'home, i sobre la persona de l'escriba posarà el seu honor.
6 No odiis el teu proïsme per qualsevol mal; i no fer res amb pràctiques nocives.
7 L'orgull és odiós davant Déu i davant dels homes, i per tots dos comet iniquitat.
8 A causa dels tractes injustos, les injuries i les riqueses obtingudes per engany, el regne es trasllada d'un poble a un altre.
9 Per què s'enorgulleix la terra i la cendra? No hi ha cosa més dolenta que l'home cobejós: perquè aquest ven la seva pròpia ànima; perquè mentre viu li llença les entranyes.
10 El metge talla una llarga malaltia; i el que avui és rei demà morirà.

11 Perquè quan un home mor, heretarà els reptils, les bèsties i els cucs.
12 El començament de l'orgull és quan algú s'allunya de Déu i el seu cor s'allunya del seu Creador.
13 Perquè l'orgull és el principi del pecat, i qui el té vessar abominació; i per això el Senyor va fer caure sobre ells estranyes calamitats i els va enderrocar del tot.
14 El Senyor ha derrocat els trons dels prínceps orgullosos, i ha posat els mansos en el seu lloc.
15 El Senyor ha arrencat les arrels de les nacions superbes i ha plantat els humils al seu lloc.
16 El Senyor va enderrocar països dels pagans i els va destruir fins als fonaments de la terra.
17 Ell n'ha endut alguns i els ha destruït, i ha fet que el seu record desaparegués de la terra.
18 L'orgull no es va fer per als homes, ni la ira furiosa per als nascuts d'una dona.
19 Els qui temen el Senyor són una llavor segura, i els qui l'estimen una planta honorable; els que transgreguen els manaments són una llavor enganyable.
20 Entre els germans el que és el cap és honorable; així són els qui temen el Senyor als seus ulls.
21 El temor del Senyor va abans de l'obtenció de l'autoritat, però la rudesa i l'orgull és la seva pèrdua.
22 Sigui ric, noble o pobre, la seva glòria és el temor del Senyor.
23 No convé menysprear el pobre que té intel·ligència; tampoc convé magnificar un home pecador.
24 Els grans, els jutges i els potents seran honrats; però no hi ha cap d'ells més gran que el que tem el Senyor.
25 Al servent que és savi els lliures faran servei; i el qui té coneixement no es molestarà quan sigui reformat.
26 No siguis excessiu en fer els teus negocis; i no et glorifiquis en el temps de la teva angoixa.
27 Millor és el que treballa i abunda en totes les coses, que el que es gloria i necessita pa.
28 Fill meu, glorifica la teva ànima amb mansuetud i honra-la segons la seva dignitat.
29 Qui justificarà el que peca contra la seva pròpia ànima? i qui honrarà el que deshonra la seva pròpia vida?
30 El pobre és honrat per la seva habilitat, i el ric és honrat per les seves riqueses.
31 Qui és honrat en la pobresa, quant més en la riquesa? i el que és deshonroso en les riqueses, quant més en la pobresa?

CAPÍTOL 11

1 La saviesa aixeca el cap de l'inferior i el fa seure entre els grans.
2 No lloeu ningú per la seva bellesa; ni aborreixi un home pel seu aspecte exterior.
3 L'abella és petita entre com mosca; però el seu fruit és el principal de les coses dolces.
4 No us glorieu dels vostres vestits i vestits, i no us exalteu en el dia d'honor, perquè les obres del Senyor són meravelloses, i les seves obres entre els homes estan amagades.
5 Molts reis s'han assegut a terra; i un que no es pensava mai ha portat la corona.
6 Molts homes poderosos han estat molt deshonrats; i l'honorable lliurat en mans d'altres homes.
7 No culpis abans que hagis examinat la veritat: primer entén, i després reprende.
8 No respongueu abans d'haver escoltat la causa, ni interrompeu els homes enmig de la seva conversa.
9 No t'esforces en un assumpte que no et concerneix; i no seureu en judici amb els pecadors.
10 Fill meu, no et fiquis amb moltes coses: perquè si t'interposes molt, no seràs innocent; i si segueixes, no aconseguiràs, ni fugiràs fugint.
11 N'hi ha un que treballa, s'esforça i s'apressa, i és molt més enrere.
12 De nou, n'hi ha un altre que és lent i necessita ajuda, manca de capacitat i ple de pobresa; tanmateix l'ull del Senyor el va mirar bé i el va aixecar del seu estat baix,
13 I va aixecar el cap des de la misèria; de manera que molts que ho veien es van meravellar d'ell.
14 La prosperitat i les adversitats, la vida i la mort, la pobresa i les riqueses vénen del Senyor.
15 La saviesa, el coneixement i l'enteniment de la llei són del Senyor: d'ell provenen l'amor i el camí de les bones obres.
16 L'error i les tenebres van començar juntament amb els pecadors, i el mal s'envellirà amb els qui s'hi glorien.
17 El do del Senyor roman amb els piadosos, i el seu favor porta prosperitat per sempre.
18 Hi ha qui s'enriqueix amb la seva desconfiança i el seu pessigament, i aquesta és la part de la seva recompensa:
19 Mentre ell diu: He trobat repòs, i ara menjaré contínuament dels meus béns; i tanmateix no sap quin temps li vindrà, i que ha de deixar aquestes coses als altres i morir.
20 Sigues ferm en la teva aliança, mantén-hi consciència, i envelleix en la teva obra.
21 No et sorprenguis de les obres dels pecadors; però confia en el Senyor i roman en el teu treball, perquè és fàcil als ulls del Senyor fer ric de sobte un pobre.
22 La benedicció del Senyor és en la recompensa dels piadosos, i de sobte fa florir la seva benedicció.
23 No diguis: Quin profit té el meu servei? i quines coses bones tindré després?
24 Un cop més, no diguis: en tinc prou i tinc moltes coses, i quin mal tindré després?
25 En el dia de la prosperitat hi ha un oblit de l'aflicció, i en el dia de l'aflicció no hi ha més record de la prosperitat.
26 Perquè és fàcil per al Senyor el dia de la mort recompensar l'home segons els seus camins.
27 L'aflicció d'una hora fa que l'home oblidi el plaer, i al final es descobriran les seves obres.
28 No jutgeu ningú beneït abans de la seva mort, perquè un home serà conegut en els seus fills.
29 No introduïs tothom a casa teva, perquè l'home enganyós té moltes cadenes.
30 Com una perdiu presa i guardada en una gàbia, així és el cor dels orgullosos; i com un espia, vetlla per la teva caiguda:

31 Perquè s'amaga, transforma el bé en mal, i en coses dignes de lloança et culparà.
32 D'una espurna de foc s'encén un munt de brases, i un home pecador s'amaga a la sang.
33 Compte amb l'home malvat, perquè fa la maldat; no sigui que et porti una taca perpètua.
34 Aconsegueix un estranger a casa teva, que et pertorbarà i et farà fora de la teva.

CAPÍTOL 12

1 Quan facis el bé, saps a qui ho fas; així seràs agraït pels teus beneficis.
2 Fes el bé a l'home de Déu, i trobaràs una recompensa; i si no d'ell, però de l'Altíssim.
3 No li pot arribar el bé al qui sempre s'ocupa del mal, ni al que no fa almoina.
4 Doneu a l'home de Déu, i no ajudeu el pecador.
5 Fes bé a l'humil, però no doneu als impius: reteneu el vostre pa i no li doneu, perquè no us dominarà amb això, perquè sinó rebreu el doble de mal per tot el bé que tingueu. fet a ell.
6 Perquè l'Altíssim odia els pecadors, pagarà la venjança als impius i els guarda contra el gran dia del seu càstig.
7 Doneu als bons, i no ajudeu el pecador.
8 No es pot conèixer un amic en la prosperitat, i un enemic no es pot amagar en l'adversitat.
9 En la prosperitat d'un home, els enemics s'entristaran, però en la seva adversitat fins i tot un amic s'allunyarà.
10 No confies mai en el teu enemic, perquè com el ferro s'oxida, així és la seva maldat.
11 Encara que s'humileixi i va ajupit, tingueu cura d'ell i tingueu cura d'ell, i seràs com si haguessis netejat un mirall, i sabràs que el seu òxid no s'ha esborrat del tot.
12 No el posis al teu costat, no sigui que, quan t'hagi enderrocat, s'aixequi al teu lloc; ni que s'asseu a la teva dreta, no sigui que no busqui asseure't, i tu, al final, recordis les meves paraules i t'hi punxes.
13 Qui s'apiadarà d'un encantador mossegat per una serp, o de qualsevol que s'acosti a les bèsties salvatges?
14 Així doncs, qui va a un pecador i es contamina amb ell en els seus pecats, qui s'apiadarà?
15 Durant un temps es quedarà amb tu, però si comences a caure, no s'hi demorarà.
16 L'enemic parla dolçament amb els seus llavis, però en el seu cor s'imagina com tirar-te a la fossa: plorarà amb els seus ulls, però si troba oportunitat, no es saciarà de sang.
17 Si l'adversitat et vindrà damunt, el trobaràs primer allà; i encara que pretengui ajudar-te, no obstant això et soscavarà.
18 Ell sacsejarà el cap, aplaudirà, xiuxiuejarà molt, i canviarà el seu rostre.

CAPÍTOL 13

1 Qui toqui brea se'n contaminarà; i qui tingui comunió amb un home orgullós serà com ell.
2 No et carregis per sobre del teu poder mentre visquis; i no tinguis comunió amb algú que sigui més poderós i més ric que tu, perquè com s'acorden la tetera i l'olla de terra? perquè si l'un és colpejat contra l'altre, serà trencat.
3 L'home ric ha fet mal, però amenaça amb ell; el pobre és injust, i també ha de suplicar.
4 Si ets per al seu benefici, t'utilitzarà; però si no tens res, t'abandonarà.
5 Si tens alguna cosa, viurà amb tu; sí, et posarà a nu, i no se'n farà pena.
6 Si té necessitat de tu, t'enganyarà, et somriurà i et posarà esperança; et dirà: Què vols?
7 I t'avergonyeix amb les seves carns, fins que t'hagi assecat dues o tres vegades, i al final se't rirà de menyspreu després, quan et vegi, t'abandonarà i sacsejarà el cap contra tu.
8 Compte que no et deixis enganyar i fer caure en la teva alegria.
9 Si ets convidat per un home poderós, retira't, i tant més et convidarà.
10 No pressionis sobre ell, no sigui que et facin tornar; no et quedis lluny, no sigui que t'oblidin.
11 No tingueu ganes de ser igualat a ell en la conversa, i no cregueu les seves moltes paraules: perquè amb molta comunicació et temptarà, i somrient-te desvelarà els teus secrets:
12 Però cruelment amagarà les teves paraules, i no s'escaparà de fer-te mal i de posar-te a la presó.
13 Observeu i tingueu cura, perquè camineu en perill del vostre enderrocament; quan escolteu aquestes coses, desperta en el somni.
14 Estima el Senyor tota la teva vida i invoca'l per la teva salvació.
15 Tota bèstia estima el seu semblant, i cada home estima el seu proïsme.
16 Tota carn s'agrupa segons la seva espècie, i l'home s'uneix al seu semblant.
17 Quina comunió té el llop amb l'anyell? així el pecador amb el piadosa.
18 Quin acord hi ha entre la hiena i un gos? i quina pau entre rics i pobres?
19 Com l'ase salvatge és la presa del lleó al desert, així els rics es mengen els pobres.
20 Com els orgullós odien la humilitat, així els rics abominen els pobres.
21 Un ric que comença a caure és aixecat dels seus amics, però un pobre que està abatut és rebutjat pels seus amics.
22 Quan un ric cau, té molts ajudants: diu coses que no s'han de dir, però els homes el justifiquen; parlava sàviament i no podia tenir lloc.
23 Quan un ric parla, tothom calla, i mira, el que diu, ho exalten fins als núvols; però si el pobre parla, diuen: Quin és aquest? i si ensopega, ajudaran a enderrocar-lo.
24 La riquesa és bona per al qui no té pecat, i la pobresa és dolenta en boca dels impius.
25 El cor de l'home canvia el seu rostre, sigui per bé o per mal, i un cor alegre fa un semblant alegre.
26 Un rostre alegre és una mostra d'un cor en bon estat; i trobar paràboles és un treball fatigós de la ment.

CAPÍTOL 14

1 Feliç l'home que no ha relliscat la boca, i no és punxat per la multitud de pecats.
2 Feliç aquell qui no l'ha condemnat la consciència i que no ha caigut de la seva esperança en el Senyor.
3 Les riqueses no són agradables per a un negre: i què ha de fer un envejós amb els diners?
4 Qui reuneix defraudant la seva pròpia ànima s'ajunta per als altres, que gastaran els seus béns amoïnadament.
5 El que és dolent amb ell mateix, a qui serà bo? no es complau amb els seus béns.
6 No hi ha ningú pitjor que aquell que té enveja a si mateix; i això és una compensació de la seva maldat.
7 I si fa el bé, ho fa sense voler; i al final declararà la seva maldat.
8 L'home envejós té un ull dolent; gira la cara i menysprea els homes.
9 L'ull de l'home cobejós no es sacia amb la seva part; i la iniquitat del malvat eixuga la seva ànima.
10 Un ull dolent té enveja pel seu pa, i és un avar a la seva taula.
11 Fill meu, segons la teva capacitat, fes el bé a tu mateix i dóna al Senyor l'ofrena que li correspon.
12 Recorda que la mort no tardarà en arribar, i que l'aliança del sepulcre no t'ha mostrat.
13 Fes el bé al teu amic abans de morir i, segons la teva capacitat, estira la mà i dóna-li.
14 No us defrauïu del bon dia, i no deixeu que la part d'un bon desig us superi.
15 No deixaràs els teus treballs a un altre? i els teus treballs es repartiran per sorteig?
16 Dona, pren i santifica la teva ànima; perquè no es busca delicioses a la tomba.
17 Tota carn s'envelleix com un vestit, perquè l'aliança des del principi és: Moriràs de mort.
18 Com de les fulles verdes d'un arbre gruixut, algunes cauen i altres creixen; així és la generació de carn i sang, una s'acaba i una altra neix.
19 Tota obra es podreix i es consumeix, i el seu treballador anirà amb ella.
20 Feliç l'home que medita coses bones amb saviesa, i que raona coses santes amb la seva intel·ligència.
21 Qui contempla els seus camins en el seu cor també tindrà intel·ligència en els seus secrets.
22 Aneu darrere d'ella com un rastrejador, i amagueu els seus camins.
23 Qui entra a les seves finestres també escoltarà a les seves portes.
24 Qui s'allotja a prop de casa seva, també li posarà una agulla a les parets.
25 Ell plantarà la seva tenda a prop d'ella i s'allotjarà en un allotjament on hi hagi coses bones.
26 Ell posarà els seus fills sota el seu abric, i s'allotjarà sota les seves branques.
27 Per ella serà cobert de la calor, i en la seva glòria habitarà.

CAPÍTOL 15

1 Qui té por del Senyor farà el bé, i el qui té coneixement de la llei l'obtindrà.
2 I el trobarà com a mare i el rebrà com a dona casada amb una verge.
3 Ella l'alimentarà amb el pa de l'enteniment i li donarà a beure l'aigua de la saviesa.
4 Ell s'aturarà sobre ella, i no es mourà; i confiarà en ella, i no serà confós.
5 Ella l'exaltarà per sobre dels seus veïns, i enmig de la congregació li obrirà la boca.
6 Trobarà alegria i una corona d'alegria, i ella li farà heretar un nom etern.
7 Però els insensats no l'aconseguiran, i els pecadors no la veuran.
8 Perquè està lluny de l'orgull, i els mentiders no poden recordar-la.
9 La lloança no és degna en la boca del pecador, perquè no li va ser enviada pel Senyor.
10 Perquè la lloança serà pronunciada amb saviesa, i el Senyor la prosperarà.
11 No diguis: És per mitjà del Senyor que vaig caure, perquè no has de fer les coses que ell odia.
12 No digueu: Ell m'ha fet errar, perquè no necessita l'home pecador.
13 El Senyor odia tota abominació; i els qui temen Déu no l'estimen.
14 Ell mateix va fer l'home des del principi, i el va deixar en mans del seu consell;
15 Si vols, guardar els manaments i complir la fidelitat acceptable.
16 Ha posat foc i aigua davant teu: allarga la mà per saber si vols.
17 Davant de l'home hi ha la vida i la mort; i se li donarà si li agrada.
18 Perquè la saviesa del Senyor és gran, ell és poderós en poder, i tot ho contempla:
19 I els seus ulls estan posats en els qui el temen, i coneix tota obra de l'home.
20 No ha manat a ningú que faci el mal, ni ha donat a ningú llicència per pecar.

CAPÍTOL 16

1 No desitgeu una multitud de fills inútils, ni desitgeu els fills impius.
2 Encara que es multipliquen, no us alegreu en ells, si no és el temor del Senyor amb ells.
3 No us confieu en la seva vida, ni respecteu la seva multitud; perquè un just és millor que mil; i millor és morir sense fills que tenir els impius.
4 Perquè un intel·ligent omplirà la ciutat, però la família dels malvats es convertirà ràpidament en desolació.
5 He vist moltes coses així amb els meus ulls, i la meva oïda ha sentit coses més grans que aquestes.
6 En la congregació dels impius s'encendrà un foc; i en una nació rebel s'encén la ira.
7 No es va pacificar amb els gegants vells, que van caure en la força de la seva insensatesa.

8 No va salvar el lloc on Lot vivia com a foraster, sinó que els va aborrir pel seu orgull.
9 No es va compadir del poble de la perdició, que va ser endut pels seus pecats:
10 Ni els sis-cents mil homes de peu, que estaven reunits en la duresa del seu cor.
11 I si hi ha un de coll rígid entre el poble, és meravellós que s'escapi sense càstig, perquè la misericòrdia i la ira són amb ell; és poderós per perdonar i per abocar el descontent.
12 Com és gran la seva misericòrdia, també ho és la seva correcció: jutja l'home segons les seves obres
13 El pecador no s'escaparà amb el seu botí, i la paciència dels piadosos no serà frustrada.
14 Fes pas a tota obra de misericòrdia, perquè cadascú trobarà segons les seves obres.
15 El Senyor va endurir el faraó perquè no el conegués, perquè les seves obres poderoses fossin conegudes al món.
16 La seva misericòrdia és manifesta a tota criatura; i ha separat la seva llum de les tenebres amb un diamant.
17 No diguis: m'amagaré del Senyor; algú es recordarà de mi des de dalt? No seré recordat entre tanta gent: perquè quina és la meva ànima entre un nombre tan infinit de criatures?
18 Heus aquí, el cel i el cel dels cels, l'abisme i la terra, i tot el que hi ha, es commoten quan ell visiti.
19 Les muntanyes i els fonaments de la terra també tremoloren quan el Senyor els mira.
20 Cap cor no pot pensar en aquestes coses dignament: i qui pot concebre els seus camins?
21 És una tempesta que ningú no pot veure, perquè la majoria de les seves obres estan amagades.
22 Qui pot declarar les obres de la seva justícia? o qui els pot suportar? perquè la seva aliança és llunyana, i la prova de totes les coses és al final.
23 El qui no té intel·ligència pensarà en coses vanes;
24 Fill meu, escolta'm i aprèn coneixement, i marca les meves paraules amb el teu cor.
25 Mostraré la doctrina en pes, i declararé exactament el seu coneixement.
26 Les obres del Senyor es fan en el judici des del principi, i des del moment que les va fer, en va disposar les parts.
27 Va guarnir les seves obres per sempre, i a la seva mà n'hi ha el principal per a totes les generacions: ni es treballen, ni es cansen, ni cessen de les seves obres.
28 Cap d'ells no impedeix un altre, i mai no desobeiran la seva paraula.
29 Després d'això, el Senyor va mirar la terra i la va omplir de les seves benediccions.
30 Ell n'ha cobert la cara amb tota mena d'éssers vius; i hi tornaran de nou.

CAPÍTOL 17

1 El Senyor va crear l'home de la terra i el va tornar a convertir-hi.
2 Els va donar pocs dies i poc temps, i també poder sobre les coses que hi havia.
3 Els va dotar de força per si mateixos, i els va fer segons la seva imatge,
4 I va posar la por de l'home sobre tota carn, i li va donar domini sobre les bèsties i les aus.
5 Van rebre l'ús de les cinc operacions del Senyor, i en el sisè lloc els va impartir enteniment, i en el setè discurs, un intèrpret de les seves meditacions.
6 Els va donar consell, llengua, ulls, orelles i cor.
7 Amb tot, els va omplir de coneixement de l'enteniment i els va mostrar el bé i el mal.
8 Va posar els seus ulls en els seus cors per mostrar-los la grandesa de les seves obres.
9 Els va donar glòria en els seus actes meravellosos per sempre, perquè poguessin anunciar les seves obres amb intel·ligència.
10 I els elegits lloaran el seu sant nom.
11 A més d'això, els va donar coneixement i la llei de la vida com a herència.
12 Va fer amb ells una aliança eterna i els va mostrar els seus judicis.
13 Els seus ulls van veure la majestat de la seva glòria, i les seves orelles van sentir la seva veu gloriosa.
14 I els digué: Compteu-vos amb tota injustícia; i va donar manaments a cadascú pel que fa al seu proïsme.
15 Els seus camins estan sempre davant d'ell, i no seran amagats als seus ulls.
16 Tothom des de la seva joventut és lliurat al mal; tampoc podien fer-se cors carnosos per pedregosos.
17 Perquè en la divisió de les nacions de tota la terra va posar un governant sobre tots els pobles; però Israel és la part del Senyor:
18 A qui, essent el seu primogènit, nodreix amb disciplina, i donant-li la llum del seu amor no l'abandona.
19 Per tant, totes les seves obres són com el sol davant seu, i els seus ulls estan constantment posats en els seus camins.
20 Cap de les seves accions injustes no li és amagada, però tots els seus pecats estan davant del Senyor
21 Però el Senyor, sent benigne i coneixent la seva obra, ni els va abandonar ni els va abandonar, sinó que els va perdonar.
22 L'almoina d'un home és com un segell per a ell, i guardarà les bones accions de l'home com la nina dels ulls, i donarà el penediment als seus fills i filles.
23 Després s'aixecarà i els recompensarà i els donarà la recompensa sobre els seus caps.
24 Però als que es penedeixen, els va concedir el retorn i va consolar els que no tenien paciència.
25 Torna al Senyor i abandona els teus pecats, fes la teva pregària davant el seu rostre i menyspreu.
26 Torna a l'Altíssim i allunya't de la iniquitat, perquè ell et portarà de les tenebres a la llum de la salut, i odirà la teva abominació amb vehemència.
27 Qui lloarà l'Altíssim al sepulcre, en lloc dels qui viuen i donen gràcies?
28 L'acció de gràcies desapareix d'entre els morts, com d'un qui no existeix;
29 Quina gran és la bondat del Senyor, el nostre Déu, i la seva compassió cap als qui es tornen a ell en santedat!

30 Perquè tot no pot estar en els homes, perquè el fill de l'home no és immortal.
31 Què és més brillant que el sol? però la seva llum falla; i la carn i l'os imaginaran el mal.
32 Ell veu el poder de l'alçada del cel; i tots els homes no són més que terra i cendres.

CAPÍTOL 18

1 El que viu per sempre ha creat totes les coses en general.
2 Només el Senyor és just, i no hi ha cap altre que ell,
3 Qui governa el món amb la palma de la mà, i totes les coses obeeixen a la seva voluntat, perquè és el Rei de tots, pel seu poder que divideix les coses santes de les profanes.
4 A qui ha donat poder per declarar les seves obres? i qui descobrirà els seus actes nobles?
5 Qui comptarà la força de la seva majestat? i qui també manifestarà les seves misericòrdies?
6 Pel que fa a les obres meravelloses del Senyor, no se'ls pot treure res, ni se'ls pot posar res, ni es pot descobrir el seu sòl.
7 Quan un home ha fet, llavors comença; i quan s'acabi, llavors dubtarà.
8 Què és l'home i a on serveix? quin és el seu bé i quin és el seu mal?
9 El nombre de dies d'un home com a màxim és de cent anys.
10 Com una gota d'aigua fins al mar, i una pedra de grava en comparació de la sorra; així són mil anys fins als dies de l'eternitat.
11 Per això Déu té paciència amb ells i vessa sobre ells la seva misericòrdia.
12 Va veure i es va adonar que la seva fi era dolenta; per això va multiplicar la seva compassió.
13 La misericòrdia de l'home és cap al seu proïsme; però la misericòrdia del Senyor és sobre tota carn: ell reprova, nodreix, ensenya i torna, com un pastor, el seu ramat.
14 Té pietat dels qui reben la disciplina i dels que busquen amb diligència els seus judicis.
15 Fill meu, no taquis les teves bones accions, ni facis servir paraules incòmodes quan dones res.
16 La rosada no calmarà la calor? així és millor una paraula que un regal.
17 Heus aquí, no és millor una paraula que un regal? però tots dos estan amb un home amable.
18 Un neci recriminarà amb toscament, i un do de l'envejós consumeix els ulls.
19 Aprèn abans de parlar, i fes servir el metge o estiguis malalt mai.
20 Abans del judici examina't a tu mateix, i el dia de la visita trobaràs misericòrdia.
21 Humilia't abans d'estar malalt, i en el temps dels pecats mostra el penediment.
22 Que res t'impedeixi complir el teu vot en el seu moment, i no demanis fins que la mort sigui justificada.
23 Abans de pregar, prepara't; i no sigueu com qui tempta el Senyor.
24 Pensa en la ira que hi haurà al final i en el temps de la venjança, quan girarà la cara.
25 Quan en tinguis prou, recorda't del temps de fam; i quan siguis ric, pensa en la pobresa i la necessitat.
26 Des del matí fins al vespre, l'hora es canvia, i tot es fa aviat davant el Senyor.
27 L'home savi té por en tot, i el dia del pecat es guardarà de l'escàndol, però el boig no respectarà el temps.
28 Tot home intel·ligent coneix la saviesa i lloarà el qui la va trobar.
29 Els que eren intel·ligents en les paraules també es van fer savis i van vessar paràboles exquisides.
30 No vagis després de les teves concupiscències, sinó absté-te't dels teus apetits.
31 Si atorgues a la teva ànima els desitjos que li agraden, ella et farà de riure per als teus enemics que et malignen.
32 No us complau amb molta alegria, ni us lligueu a les despeses.
33 No et facis captaire fent un banquet després d'un préstec, quan no tinguis res a la bossa, perquè estaràs a l'emboscada de la teva pròpia vida i t'hauràs de parlar.

CAPÍTOL 19

1 Un home treballador a qui A s'emborratxa no serà ric; i el que menysprea les coses petites caurà a poc a poc.
2 El vi i les dones faran caure els homes intel·ligents, i el qui s'enganxa a les prostitutes es farà descarat.
3 Les arnes i els cucs el tindran en herència, i un home audaç serà endut.
4 Qui s'afanya a donar crèdit és lleuger; i qui peca, ofendre la seva pròpia ànima.
5 Qui es complau en la maldat serà condemnat, però el qui resisteix als plaers corona la seva vida.
6 Qui pot dominar la seva llengua viurà sense baralles; i el qui odia el balbuceig tindrà menys mal.
7 No assagiu a un altre el que us diuen, i mai us sortirà pitjor.
8 Ja sigui d'un amic o d'un enemic, no parleu de la vida dels altres; i si pots sense ofendre, no els revelis.
9 Perquè t'ha escoltat i observat, i quan arribi el moment, t'odiarà.
10 Si has escoltat una paraula, que mori amb tu; i sigues agosarat, no et rebentarà.
11 La boja fa part d'una paraula, com una dona que fa part d'un nen.
12 Com una fletxa que s'enganxa a la cuixa d'un home, així és una paraula dins del ventre d'un neci.
13 Amonesta un amic, potser no ho ha fet; i si ho ha fet, que no ho faci més.
14 Amonesta el teu amic, potser no ho ha dit; i si ho ha fet, que no ho torni a dir.
15 Amonesta un amic: perquè moltes vegades és una calúmnia, i no creguis totes les històries.
16 N'hi ha un que s'esvaeix en la seva parla, però no del seu cor; i qui és el que no ha ofès amb la seva llengua?
17 Amonesta el teu proïsme abans que l'amenaces; i sense enfadar-te, deixa lloc a la llei de l'Altíssim.

18 El temor del Senyor és el primer pas per ser acceptat d'ell, i la saviesa obté el seu amor.
19 El coneixement dels manaments del Senyor és la doctrina de la vida; i els qui fan les coses que li agraden rebran el fruit de l'arbre de la immortalitat.
20 El temor del Senyor és tota saviesa; i en tota saviesa és l'execució de la llei i el coneixement de la seva omnipotencia.
21 Si un servent diu al seu amo: No faré el que et vingui de gust; tot i que després ho fa, enfada el qui l'alimenta.
22 El coneixement de la maldat no és saviesa, ni en cap moment el consell dels pecadors prudència.
23 Hi ha una maldat i una abominació; i hi ha un ximple que manca de saviesa.
24 El que té poca intel·ligència i té por de Déu és millor que aquell que té molta saviesa i transgredeix la llei de l'Altíssim.
25 Hi ha una subtilesa exquisida, i la mateixa és injusta; i n'hi ha qui es desvia per fer aparèixer el judici; i hi ha un home savi que justifica en el judici.
26 Hi ha un home malvat que baixa el cap tristament; però per dins està ple d'engany,
27 Abaixant el seu rostre i fent com si no escoltés: allà on no és conegut, et farà un mal abans que te n'adonis.
28 I si per falta de poder se li impedeix pecar, però quan trobi l'oportunitat, farà el mal.
29 Un home pot ser conegut per la seva mirada, i aquell que té intel·ligència pel seu rostre, quan el trobes.
30 La vestimenta d'un home, el riure excessiu i la marxa, mostren el que és.

CAPÍTOL 20

1 Hi ha una reprensió que no és agradable: un altre cop, un home calla i és savi.
2 És molt millor censurar que no pas enfadar-se d'amagat; i el qui confessa la seva culpa serà preservat del mal.
3 Què bo és, quan et retreuen, mostrar el penediment! perquè així fugiràs del pecat voluntari.
4 Com és la luxúria d'un eunuc per desflorar una verge; també ho és el que executa el judici amb violència.
5 Hi ha un que calla i es troba savi; i un altre, amb molt de balbuceig, es converteix en odiós.
6 Un home calla, perquè no ha de respondre, i un altre calla, coneixent el seu temps.
7 L'home savi aguantarà la llengua fins que vegi l'ocasió, però el ximple i el boig no tindran compte del temps.
8 El qui fa servir moltes paraules serà abominat; i qui s'hi pren l'autoritat serà odiat.
9 Hi ha un pecador que té bon èxit en les coses dolentes; i hi ha un guany que es converteix en pèrdua.
10 Hi ha un do que no et servirà de res; i hi ha un regal la recompensa del qual és doble.
11 Hi ha una humiliació a causa de la glòria; i n'hi ha qui aixeca el cap des d'un estat baix.
12 Hi ha qui compra molt per poc, i ho paga set vegades.
13 Un home savi el fa estimat amb les seves paraules, però les gràcies dels insensats s'abocaran.
14 El do d'un ximple no et farà cap bé quan el tinguis; ni encara dels envejosos per la seva necessitat: perquè busca rebre moltes coses per un.
15 Ell dóna poc i recrimina molt; obre la boca com un pregoner; avui presta, i demà ho tornarà a demanar: un tal ha de ser odiat per Déu i per als homes.
16 El boig diu: No tinc amics, no tinc gràcies per totes les meves bones accions, i els qui mengen el meu pa parlen mal de mi.
17 Quantes vegades, i de quants se'n burlarà! perquè no sap bé què és tenir; i tot és un per a ell com si no ho tingués.
18 És millor relliscar sobre un paviment que relliscar amb la llengua; així la caiguda dels malvats arribarà ràpidament.
19 Un conte inusual sempre estarà en boca dels imprudents.
20 Una sentència sàvia serà rebutjada quan surti de la boca d'un insensat; perquè no ho parlarà en el seu moment.
21 Hi ha qui és impedit de pecar per misèria: i quan descansa, no es turbarà.
22 Hi ha qui destrueix la seva pròpia ànima amb la pudor, i en acceptar les persones s'enderroca a si mateix.
23 Hi ha allò que per la vergonya promet al seu amic, i el fa el seu enemic per res.
24 La mentida és una taca bruta en l'home, però està contínuament a la boca dels no ensenyats.
25 Un lladre és millor que un home acostumat a mentir, però tots dos tindran destrucció en herència.
26 El tarannà del mentider és deshonroso, i la seva vergonya és sempre amb ell.
27 L'home savi s'ha d'honor amb les seves paraules, i el que té intel·ligència agradarà als grans.
28 Qui conrea la seva terra augmentarà el seu munt, i qui agrada als grans rebrà perdó per la iniquitat.
29 Els regals i els obsequis enceguen els ulls dels savis i tanquen la seva boca perquè no pugui retreure.
30 La saviesa que s'amaga, i el tresor que s'acumulen, quin avantatge tenen a tots dos?
31 Millor és qui amaga la seva bogeria que un home que amaga la seva saviesa.
32 La paciència necessària per buscar el Senyor és millor que aquell que porta la seva vida sense guia.

CAPÍTOL 21

1 Fill meu, has pecat? no ho facis més, sinó demana perdó pels teus pecats anteriors.
2 Fuig del pecat com de la cara d'una serp: perquè si t'hi acostes massa, et mossegarà; les seves dents són com les dents d'un lleó, que mata l'ànima dels homes.
3 Tota iniquitat és com una espasa de dos talls, les ferides de les quals no es poden curar.
4 Espantar i fer mal es gastarà la riquesa: així la casa dels homes orgullosos serà desolada.
5 Una pregària de la boca d'un pobre arriba fins a les oïdes de Déu, i el seu judici arriba ràpidament.

6 El qui detesta ser reprovat està en el camí dels pecadors, però el qui té por del Senyor es penedirà del seu cor.
7 Un home eloqüent és conegut de lluny i de prop; però un home intel·ligent sap quan rellisca.
8 Qui construeix la seva casa amb diners d'altres homes és com un que recull pedres per a la tomba de la seva sepultura.
9 La congregació dels malvats és com un estopa embolicat, i el final d'ells és una flama de foc per destruir-los.
10 El camí dels pecadors s'aclareix amb pedres, però al final hi ha la fossa de l'infern.
11 Qui guarda la llei del Senyor en té l'enteniment, i la perfecció de la por del Senyor és saviesa.
12 Qui no és savi no serà ensenyat, però hi ha una saviesa que multiplica l'amargor.
13 El coneixement del savi abundarà com un riu, i el seu consell és com una font pura de vida.
14 Les parts interiors d'un insensat són com un vaixell trencat, i no tindrà coneixement mentre viu.
15 Si un home hàbil escolta una paraula sàvia, la recomanarà i l'afegirà; però tan bon punt l'escolta algú sense intel·ligència, li desagrada i la llença a l'esquena.
16 Parlar d'un neci és com una càrrega en el camí, però la gràcia es trobarà als llavis dels savis.
17 Interroguen la boca del savi de la congregació, i meditaran les seves paraules en el seu cor.
18 Com una casa destruïda, així és la saviesa per a un neci; i el coneixement dels insensats és com parlar sense sentit.
19 La doctrina per als insensats és com lligams als peus i com les manilles a la dreta.
20 El neci alça la veu amb riure; però un home savi amb prou feines somriu una mica.
21 L'aprenentatge és per a un home savi com un adorn d'or i com un braçalet al braç dret.
22 El peu de l'home insensat és aviat a casa del seu veí, però un home d'experiència s'avergonyeix d'ell.
23 Un insensat s'endinsarà per la porta de casa, però el que està ben educat quedarà fora.
24 És la rudesa d'un home escoltar a la porta, però el savi s'afligeix amb la vergonya.
25 Els llavis dels parlants estaran explicant coses que no els corresponen, però les paraules dels que tenen intel·ligència es pesen a la balança.
26 El cor dels insensats és a la seva boca, però la boca dels savis és al seu cor.
27 Quan el malvat maleeix Satanàs, maleeix la seva pròpia ànima.
28 El xiuxiuejador contamina la seva pròpia ànima i és odiat allà on viu.

CAPÍTOL 22

1 Un home mandrós és comparat amb una pedra bruta, i tothom el xiularà per a la seva vergonya.
2 Un home mandrós és comparat amb la brutícia d'un femer: tot home que l'agafi li donarà la mà.
3 L'home maleducat és la deshonra del seu pare que el va engendrar, i una filla insensata ha nascut a la seva pèrdua.
4 Una filla sàvia portarà una herència al seu marit, però la que viu deshonesta és la pesadilla del seu pare.
5 L'atrevida deshonra tant el seu pare com el seu marit, però tots dos la menysprearan.
6 Un conte fora de temps és com una música de dol, però els cops i la correcció de la saviesa no són mai fora de temps.
7 Qui ensenya a un ximple és com qui enganxa un tros de terrissa, i com el que el desperta d'un bon son.
8 Qui explica una història a un boig parla a un adormit; quan ha explicat la seva història, dirà: Què passa?
9 Si els fills viuen honestament i tenen tot el que hi ha, han de cobrir la vilesa dels seus pares.
10 Però els nens, com que són altius, per menyspreu i manca de cria, taquen la noblesa dels seus parents.
11 Ploreu pel mort, perquè ha perdut la llum; i plorau pel boig, perquè li falta intel·ligència; plorau poc pels morts, perquè està en repòs; però la vida del boig és pitjor que la mort.
12 Set dies els homes ploren el mort; sinó per un insensat i un home impío tots els dies de la seva vida.
13 No parleu gaire amb un insensat, i no aneu al que no té enteniment: vés amb compte d'ell, que no tinguis problemes, i mai no et contaminaràs amb les seves ximpleries: allunya't d'ell i trobaràs repòs i mai no seràs. inquietat per la bogeria.
14 Què és més pesat que el plom? i com es diu, sinó un ximple?
15 La sorra, la sal i una massa de ferro és més fàcil de suportar que un home sense enteniment.
16 Com la fusta cenyida i lligada en un edifici no es pot deslligar amb sacsejada, així el cor que està assentat per consell aconsellat no té por en cap moment.
17 Un cor assentat en un pensament d'enteniment és com un guix just a la paret d'una galeria.
18 Els pals, situats en un lloc alt, no resistiran mai al vent; de manera que un cor atemorit en la imaginació d'un neci no pot resistir cap por.
19 Qui s'aguanta els ulls farà caure les llàgrimes, i el qui s'aguanta el cor ho fa per mostrar el seu coneixement.
20 Qui llença una pedra als ocells els destrossa, i el qui recrimina el seu amic trenca l'amistat.
21 Encara que hagis estirat l'espasa contra el teu amic, no et desesperis, perquè pot haver-hi un retorn al favor.
22 Si has obert la boca contra el teu amic, no tinguis por; perquè hi pot haver una reconciliació: excepte per la recriminació, o l'orgull, o la revelació de secrets, o una ferida traïdora: perquè per aquestes coses se n'anirà tot amic.
23 Sigues fidel al teu proïsme en la seva pobresa, perquè t'alegris de la seva prosperitat; sigues ferm amb ell en el temps de la seva dificultat, perquè siguis hereu amb ell en la seva herència, perquè no sempre cal menysprear un estat mesquí. : ni el ric que és insensat tenir admiració.
24 Com el vapor i el fum d'un forn passa davant del foc; tan insultant davant la sang.

25 No em faré vergonya de defensar un amic; ni m'amagaré d'ell.
26 I si em passa algun mal per ell, tothom qui ho escolti, s'ha de tenir en compte.
27 Qui posarà una rellotge davant la meva boca i un segell de saviesa als meus llavis, perquè no caigui de sobte al costat d'ells, i la meva llengua no em destrueixi?

CAPÍTOL 23

1 Senyor, Pare i Governador de tota la meva vida, no em deixis als seus consells i no em deixis caure per ells.
2 Qui posarà flagells sobre els meus pensaments, i la disciplina de la saviesa sobre el meu cor? que no m'estalvien per les meves ignoràncies, i no passi pels meus pecats:
3 No sigui que les meves ignoràncies augmentin, i els meus pecats abundin fins a la meva destrucció, i caigui davant els meus adversaris i el meu enemic s'alegri per mi, l'esperança del qual està lluny de la teva misericòrdia.
4 Senyor, Pare i Déu de la meva vida, no em facis una mirada orgullosa, sinó que allunya't dels teus servents sempre amb la ment altanera.
5 Allunya't de mi les vanes esperances i la concupiscència, i aguantaràs aquell que sempre vol servir-te.
6 Que la cobdícia del ventre ni la luxúria de la carn no m'apoderen; i no cedeixis el teu servent a una ment descarada.
7 Escolteu, oh fills, la disciplina de la boca: qui la guarda mai no serà presa als seus llavis.
8 El pecador quedarà en la seva insensatesa: tant el que parla malament com l'orgullós cauran per això.
9 No acostumis la teva boca a jurar; ni us utilitzeu per anomenar el Sant.
10 Perquè com un servent que és colpejat contínuament no quedarà sense marca blava, així el qui jura i anomena Déu contínuament no serà irreprensible.
11 L'home que jura s'omplirà d'iniquitat, i la plaga no s'allunyarà mai de la seva casa: si fa una ofensa, el seu pecat recaurà sobre ell; i si no reconeix el seu pecat, comet una doble ofensa: i si jura en va, no serà innocent, però la seva casa estarà plena de calamitats.
12 Hi ha una paraula que està revestida de mort: Déu, doni que no es trobi en l'herència de Jacob; perquè totes aquestes coses estaran lluny dels piadosos, i no es revolcaran en els seus pecats.
13 No utilitzis la teva boca per jurar desmesuradament, perquè hi ha la paraula del pecat.
14 Recorda't del teu pare i de la teva mare, quan estàs assegut entre els grans. No us oblideu davant d'ells, i així, segons el vostre costum, esdevindràs un ximple, i desitjaries no haver nascut, i maleeixin el dia del teu naixement.
15 L'home que està acostumat a les paraules oprobies no serà mai reformat en tots els dies de la seva vida.
16 Dues espècies d'homes multipliquen el pecat, i la tercera provocarà ira: una ment ardent és com un foc ardent, no s'apagarà mai fins que no s'hagi consumit; un fornicador en el cos de la seva carn no cessarà mai fins que hagi encès un foc.
17 Tot pa és dolç per a un fornicari, no s'aturarà fins que mori.
18 Un home que trenca el matrimoni, dient així en el seu cor: Qui em veu? Estic envoltat de foscor, les parets em cobreixen i cap cos em veu; què he de tenir por? l'Altíssim no recordarà els meus pecats:
19 Un home així només té por dels ulls dels homes i no sap que els ulls del Senyor són deu mil vegades més brillants que el sol, contemplant tots els camins dels homes i contemplant les parts més secretes.
20 Ell sabia totes les coses abans que mai fossin creades; així també, després de ser perfeccionats, els va mirar a tots.
21 Aquest home serà castigat als carrers de la ciutat i, allà on no sospita, serà portat.
22 Així passarà també amb la dona que abandona el seu marit i fa venir un hereu d'un altre.
23 Perquè primer, ha desobeït la llei de l'Altíssim; i en segon lloc, ha transgressat contra el seu propi marit; i en tercer lloc, s'ha prostituït en adulteri i ha portat fills d'un altre home.
24 Ella serà portada a la congregació, i es farà una inquisició dels seus fills.
25 Els seus fills no arrelaran i les seves branques no donaran fruit.
26 Ella deixarà que la seva memòria sigui maleïda, i el seu oprobio no serà esborrat.
27 I els que quedin sabran que no hi ha res millor que el temor del Senyor, i que no hi ha res més dolç que tenir cura dels manaments del Senyor.
28 És una gran glòria seguir el Senyor, i ser rebut d'ell és una llarga vida.

CAPÍTOL 24

1 La saviesa es lloarà a ella mateixa i es gloriarà enmig del seu poble.
2 En la congregació de l'Altíssim obrirà la boca i triomfarà davant el seu poder.
3 Vaig sortir de la boca de l'Altíssim i vaig cobrir la terra com un núvol.
4 Vaig habitar en llocs alts, i el meu tron és en un pilar ennuvolat.
5 Jo sol vaig envoltar la volta del cel i vaig caminar pel fons de l'abisme.
6 A les ones del mar i a tota la terra, i a tots els pobles i nacions, vaig tenir una possessió.
7 Amb tot això buscava el repòs: i en l'herència de qui romandré?
8 Llavors el Creador de totes les coses em va donar un manament, i el que em va fer va fer reposar el meu tabernacle, i va dir: Que la teva habitació sigui a Jacob i la teva heretat a Israel.
9 Ell em va crear des del principi abans del món, i mai fallaré.
10 Al tabernacle sant vaig servir davant d'ell; i així em vaig establir a Sió.

11 Així mateix em va donar descans a la ciutat estimada, i a Jerusalem hi havia el meu poder.
12 I vaig arrelar en un poble honorable, fins i tot a la part de l'herència del Senyor.
13 Vaig ser exaltat com un cedre al Líban, i com un xiprer a les muntanyes d'Hermon.
14 Vaig ser exaltat com una palmera a En-gaddi, com una rosa a Jericó, com una bella olivera en un camp agradable, i vaig créixer com un plàtan vora l'aigua.
15 Vaig donar una olor dolça com la canyella i l'aspalathus, i vaig donar una olor agradable com la millor mirra, com el galbanum i l'ònix i el dolç estorax i com el fum de l'encens al tabernacle.
16 Com l'arbre de trementina, vaig estendre les meves branques, i les meves branques són branques d'honor i gràcia.
17 Com la vinya vaig produir un gust agradable, i les meves flors són fruit de l'honor i de la riquesa.
18 Sóc la mare de l'amor, de la por, del coneixement i de la santa esperança; doncs, com que sóc etern, he estat donat a tots els meus fills que reben el seu nom.
19 Veniu a mi, tots els qui em desitgeu, i ompliu-vos dels meus fruits.
20 Perquè el meu record és més dolç que la mel, i la meva herència que el bresca.
21 Els qui em mengen encara tindran fam, i els qui em beuen encara tindran set.
22 El qui m'obeeix mai serà confós, i els qui treballen per mi no faran malament.
23 Totes aquestes coses són el llibre de l'aliança del Déu Altíssim, la llei que Moisès va ordenar com a herència a les congregacions de Jacob.
24 No defalleixis de ser forts en el Senyor; perquè us confirmi, uniu-vos-hi, perquè el Senyor Totpoderós és només Déu, i fora d'ell no hi ha cap altre Salvador.
25 Omple totes les coses amb la seva saviesa, com Phison i com Tigris en el temps dels nous fruits.
26 Ell fa que l'enteniment abundi com l'Eufrates i com el Jordà en el temps de la sega.
27 Ell fa que la doctrina del coneixement aparegui com la llum, i com Geò en el temps de la verema.
28 El primer home no la va conèixer perfectament; ja no la trobarà l'últim.
29 Perquè els seus pensaments són més que el mar, i els seus consells més profunds que el gran abisme.
30 També vaig sortir com un rierol d'un riu i com un conducte cap a un jardí.
31 Vaig dir: Regaré el meu millor jardí, i regaré abundantment el meu jardí; i el meu rierol es va convertir en un riu i el meu riu es va convertir en un mar.
32 Encara faré brillar la doctrina com el matí, i enviaré la seva llum de lluny.
33 Encara abocaré la doctrina com a profecia i la deixaré per a tots els segles per sempre.
34 Mireu que no he treballat només per a mi, sinó per a tots els que busquen la saviesa.

CAPÍTOL 25

1 En tres coses em vaig embellir i em vaig aixecar bell tant davant Déu com davant dels homes: la unitat dels germans, l'amor al proïsme, un home i una dona que estan d'acord.
2 La meva ànima odia tres menes d'homes, i em sento molt ofès per la seva vida: un pobre que és orgullós, un ric que és mentider i un vell adúlter que fa mal.
3 Si no has aplegat res en la teva joventut, com pots trobar res a la teva edat?
4 Que bonic és el judici per als cabells grisos, i per als antics conèixer el consell!
5 Que bonica és la saviesa dels vells, l'enteniment i el consell per als homes d'honor.
6 Molta experiència és la corona dels vells, i el temor de Déu és la seva glòria.
7 Hi ha nou coses que he jutjat en el meu cor com a feliços, i la desena ho pronunciaré amb la meva llengua: un home que gaudeix dels seus fills; i el que viu per veure la caiguda del seu enemic:
8 Bé és aquell qui habita amb una dona intel·ligent, i que no ha esvaït la llengua, i que no ha servit a un home més indigne que ell mateix:
9 Bé és el que ha trobat la prudència, i el que parla a oïdes dels qui volen escoltar:
10 Que gran és el que troba la saviesa! però no hi ha ningú més que aquell que tingui por del Senyor.
11 Però l'amor del Senyor supera totes les coses per il·luminar-se;
12 El temor del Senyor és el principi del seu amor, i la fe és el principi de l'adhesió a ell.
13 Dóna'm qualsevol plaga, menys la plaga del cor, i qualsevol maldat, menys la maldat d'una dona:
14 I qualsevol aflicció, però l'aflicció dels qui m'odien; i qualsevol venjança, però la venjança dels enemics.
15 No hi ha cap cap per sobre del cap de serp; i no hi ha ira per sobre de la ira d'un enemic.
16 Prefereixo viure amb un lleó i un drac, que no pas tenir casa amb una dona dolenta.
17 La maldat de la dona canvia el seu rostre i enfosquia el seu rostre com un sac.
18 El seu marit s'asseurà entre els seus veïns; i quan ho senti, sospirarà amargament.
19 Tota la maldat és poca cosa per a la maldat d'una dona: que caigui sobre ella la part de la pecadora.
20 Com pujar per un camí de sorra és als peus dels vells, així és una dona plena de paraules a un home tranquil.
21 No ensopeguis amb la bellesa d'una dona, i no la desitgis per plaer.
22 La dona, si manté el seu marit, està plena d'ira, d'impudència i de molt d'oprobi.
23 Una dona dolenta fa disminuir el coratge, fa un rostre pesat i un cor ferit; una dona que no vol consolar el seu marit en l'angoixa fa les mans dèbils i els genolls febles.
24 De la dona va venir el començament del pecat, i per ella tots morim.
25 No doneu pas a l'aigua; ni una dona dolenta llibertat de sortir a l'estranger.

26 Si no se'n va com tu vols, talla-la de la teva carn, dóna-li una carta de divorci i deixa-la anar.

CAPÍTOL 26

1 Feliç l'home que té una dona virtuosa, perquè el nombre dels seus dies serà el doble.
2 Una dona virtuosa s'alegra del seu marit, i ell complirà els anys de la seva vida en pau.
3 Una bona dona és una bona part, que es donarà a la part dels qui temen el Senyor.
4 Tant si un home és ric com si és pobre, si té un bon cor amb el Senyor, s'alegrarà en tot moment amb un rostre alegre.
5 Hi ha tres coses que tem el meu cor; i per al quart vaig tenir molta por: la calúmnia d'una ciutat, l'aplec d'una multitud rebel i una acusació falsa: tot això és pitjor que la mort.
6 Però el dolor del cor i el dolor és una dona que té gelosia d'una altra dona, i un flagell de la llengua que es comunica amb tots.
7 Una esposa dolenta és un jou sacsejat d'un costat a un altre; qui l'agafa és com si tingués un escorpí.
8 Una dona borratxo i un gadder a l'exterior causen una gran ira, i ella no cobreix la seva pròpia vergonya.
9 La prostitució d'una dona es pot conéixer en la seva mirada altiva i les seves parpelles.
10 Si la teva filla és desvergonyida, mantén-la estretament, perquè no s'abusi d'ella mateixa amb una llibertat excessiva.
11 Vigileu un ull descarat, i no us sorprengueu si no us decaten.
12 Obrirà la boca, com un viatger assedegat quan troba una font, i beurà de totes les aigües que hi ha prop d'ella; s'asseurà a totes les tanques i obrirà el seu carcaixo contra totes les fletxes.
13 La gràcia d'una dona delecta el seu marit, i la seva prudència engreixarà els seus ossos.
14 Una dona silenciosa i amorosa és un do del Senyor; i no hi ha res que val tant com una ment ben instruïda.
15 Una dona avergonyida i fidel és una doble gràcia, i la seva ment continental no es pot valorar.
16 Com el sol quan surt al cel alt; així és la bellesa d'una bona dona en l'ordenació de la seva casa.
17 Com la llum clara és sobre el canelobre sant; també ho és la bellesa de la cara en edat madura.
18 Com els pilars d'or sobre les bases de plata; també ho són els peus nets amb un cor constant.
19 Fill meu, guarda la flor de la teva edat; i no dónes la teva força als estrangers.
20 Quan hagis obtingut una possessió fructífera per tot el camp, sembra-la amb la teva pròpia llavor, confiant en la bondat del teu cep.
21 Així, la teva raça que abandones serà magnificada, tenint la confiança de la seva bona descendència.
22 Una prostituta serà considerada com a saliva; però una dona casada és una torre contra la mort per al seu marit.
23 Una dona dolenta és donada com a part a un home malvat, però una dona piadosa és donada a qui tem el Senyor.
24 La dona deshonesta menysprea la vergonya, però la dona honesta respectarà el seu marit.
25 Una dona sense vergonya serà comptada com un gos; però la que té cara de vergonya temerà el Senyor.
26 La dona que honra el seu marit serà jutjada sàvia de tots; però la que el deshonra en el seu orgull serà considerada impía de tots.
27 Es buscarà una dona que plori fort i una renyada per expulsar els enemics.
28 Hi ha dues coses que fan pena el meu cor; i el tercer em fa ràbia: un home de guerra que pateix pobresa; i homes intel·ligents que no estan establerts per; i un que torna de la justícia al pecat; el Senyor prepara un tal per a l'espasa.
29 Un comerciant difícilment s'impedeix fer el mal; i un venedor no serà alliberat del pecat.

CAPÍTOL 27

1 Molts han pecat per poca cosa; i el qui busca l'abundància desviarà els ulls.
2 Com un clau que s'enganxa entre les unions de les pedres; així mateix el pecat s'apropa entre la compra i la venda.
3 Si un home no es manté amb diligència en la por del Senyor, la seva casa serà enderrocada aviat.
4 Com quan es garbella amb un sedàs, les deixalles queden; doncs la brutícia de l'home en la seva xerrada.
5 El forn prova els vasos del terrisser; doncs la prova de l'home està en el seu raonament.
6 El fruit indica si l'arbre ha estat tallat; així és l'expressió d'una vanitat en el cor de l'home.
7 No lloeu ningú abans que el sentiu parlar; perquè aquest és el judici dels homes.
8 Si segueixes la justícia, l'aconseguiràs i la vestiràs com un vestit llarg i gloriós.
9 Els ocells recorreran als seus semblants; així tornarà la veritat als qui practiquen en ella.
10 Com el lleó s'amaga a la presa; doncs peca pels qui fan iniquitat.
11 El discurs d'un home de Déu és sempre amb saviesa; però un ximple canvia com la lluna.
12 Si ets entre els indiscrets, observa el temps; però sigueu contínuament entre homes intel·ligents.
13 El discurs dels insensats és molest, i el seu joc és la descarada del pecat.
14 La conversa del qui jura molt fa que els cabells s'arrossin; i les seves baralles li fan tapar les orelles.
15 La lluita dels superbs és vessament de sang, i els seus insults són greus per a l'oïda.
16 Qui descobreix secrets perd el seu crèdit; i mai trobarà amic a la seva ment.
17 Estima el teu amic i sigues-li fidel, però si traeixes els seus secrets, no el segueixis més.
18 Perquè com un home ha destruït el seu enemic; així has perdut l'amor del teu proïsme.

19 Com qui deixa anar un ocell de la seva mà, així has deixat anar el teu veí i no el tornaràs a recuperar
20 No el segueixis més, perquè està massa lluny; és com un cabrit escapat del parany.
21 Quant a una ferida, es pot lligar; i després d'injuriar hi pot haver reconciliació: però el qui traeix secrets no té esperança.
22 Qui fa l'ullet amb els ulls fa el mal, i qui el coneix s'allunyarà d'ell.
23 Quan siguis present, parlarà amb dolçor i admirarà les teves paraules, però al final retorçarà la boca i calumniarà les teves paraules.
24 He odiat moltes coses, però res com ell; perquè el Senyor l'odiarà.
25 Qui llença una pedra a dalt, la llança sobre el seu propi cap; i un cop enganyós farà ferides.
26 Qui cava una fossa hi caurà, i el qui tende un parany hi serà pres.
27 Qui fa mal, caurà sobre ell, i no sabrà d'on ve.
28 La burla i l'oprobi són dels superbs; però la venjança, com un lleó, els embolicarà.
29 Els qui s'alegren per la caiguda dels justos seran presos al parany; i l'angoixa els consumirà abans de morir.
30 La malícia i la ira, fins i tot aquestes són abominacions; i l'home pecador els tindrà tots dos.

CAPÍTOL 28

1 Qui es venja, trobarà venjança del Senyor, i segurament es recordarà els seus pecats.
2 Perdona al teu proïsme el mal que t'ha fet, així també et seran perdonats els teus pecats quan preguis.
3 Un home té odi contra un altre, i demana perdó al Senyor?
4 No té pietat cap a un home, que és com ell, i demana perdó dels seus propis pecats?
5 Si el que no és més que carn alimenta l'odi, qui demanarà perdó dels seus pecats?
6 Recorda't de la teva fi, i deixa que l'enemistat cessi; recordeu la corrupció i la mort, i mantingueu els manaments.
7 Recorda't dels manaments i no portes malícia al teu proïsme: recorda't de l'aliança de l'Altíssim i fes l'ullet a la ignorància.
8 Abstenir-se de les baralles, i disminuiràs els teus pecats, perquè un home furiós encendrà baralles,
9 L'home pecador inquieta els amics i discuteix entre els qui estan en pau.
10 Com és la matèria del foc, així crema; i com és la força d'un home, així és la seva ira; i segons les seves riqueses augmenta la seva ira; i com més forts siguin els que lluiten, més s'inflamaran.
11 Una lluita precipitada encén un foc, i una lluita precipitada vessa sang.
12 Si bufes l'espurna, es cremarà; si hi escopis, s'apagarà; i tots dos surten de la teva boca.
13 Maleïu el xiuxiuejador i la doble llengua, perquè aquests han destruït molts que estaven en pau.
14 Una llengua blasfema ha desconcertat molts i els ha expulsat de nació en nació: ha derrocat ciutats fortes i ha enderrocat les cases dels grans.
15 Una llengua blasfema ha expulsat dones virtuoses i les ha privat del seu treball.
16 Qui l'escolta no trobarà mai repòs ni habitarà mai en silenci.
17 El cop de fuet fa marques a la carn, però el cop de la llengua trenca els ossos.
18 Molts han caigut a fil de l'espasa, però no tants com han caigut per la llengua.
19 Bé és aquell que es defensa amb el seu verí; que no n'ha estirat el jou, ni ha estat lligada amb els seus lligams.
20 Perquè el seu jou és un jou de ferro, i les seves cadenes són de llautó.
21 La seva mort és una mort dolenta, la tomba eren millors que ella.
22 No dominarà els qui temen Déu, ni seran cremats amb la seva flama.
23 Els qui abandonen el Senyor hi cauran; i cremarà en ells, i no s'apagarà; serà enviat sobre ells com un lleó i els devorarà com un lleopard.
24 Mira que cobreixes la teva possessió amb espines i lliga la teva plata i l'or,
25 I pesa les teves paraules en una balança, i fes una porta i una barra per a la teva boca.
26 Aneu amb compte de no lliscar-hi, no sigui que caigueu davant de l'embolic.

CAPÍTOL 29

1 Qui és misericordiós prestarà al seu proïsme; i qui enforteix la seva mà guarda els manaments.
2 Préstec al teu proïsme en el moment de la seva necessitat, i torna a pagar al teu proïsme en el seu moment.
3 Guarda la teva paraula i tracta-li fidelment, i sempre trobaràs allò que et cal.
4 Molts, quan se'ls prestaven alguna cosa, consideraven que s'havia trobat, i els posaven en problemes que els ajudaven.
5 Fins que hagi rebut, besarà la mà d'un home; i pels diners del seu veí parlarà amb submissió; però quan hagi de pagar, allargarà el temps, tornarà paraules de dolor i es queixarà del temps.
6 Si s'imposa, amb prou feines rebrà la meitat, i comptarà com si l'hagués trobat; si no, l'ha privat dels seus diners i li ha aconseguit un enemic sense motiu: li paga amb malediccions i baranes; i per honor li farà deshonra.
7 Molts, doncs, s'han negat a prestar per maltractament d'altres homes, per por de ser estafats.
8 No obstant això, tingues paciència amb un home en situació de pobresa, i no demores a fer-li misericòrdia.
9 Ajudeu el pobre a causa del manament, i no el rebutgeu per la seva pobresa.
10 Perd els teus diners pel teu germà i per al teu amic, i que no s'oxidi sota una pedra per perdre's.

11 Amaga el teu tresor segons els manaments de l'Altíssim, i et portarà més profit que l'or.
12 Tanca l'almoina als teus magatzems, i t'alliberarà de tota aflicció.
13 Lluitarà per tu contra els teus enemics millor que un escut poderós i una llança forta.
14 L'home honest és fiador del seu proïsme, però el descarat l'abandonarà.
15 No oblidis l'amistat del teu fiador, perquè ha donat la vida per tu.
16 El pecador destruirà el bon estat del seu fiador:
17 I el que té una ment desagraïda deixarà en perill el que el va salvar.
18 La garantia ha destruït molts de bon estat i els ha sacsejat com l'onada del mar: els valents els ha expulsat de les seves cases, de manera que van errar entre nacions estranyes.
19 Un home malvat que transgredi els manaments del Senyor caurà en garantia, i el que s'emprèn i segueix els negocis d'altres homes per guanyar-se, caurà judici.
20 Ajuda el teu proïsme segons el teu poder, i vés amb compte que tu mateix no caiguis en el mateix.
21 El principal per a la vida és l'aigua, el pa i el vestit, i una casa per cobrir la vergonya.
22 Millor és la vida d'un pobre en una casa de camp, que un menjar delicat a casa d'un altre.
23 Sigui poc o molt, estigues content, perquè no escoltis l'oprobio de la teva casa.
24 Perquè és una vida miserable anar de casa en casa, perquè on ets foraster, no t'atreveixes a obrir la boca.
25 Divertiràs i festejaràs, i no tindràs gràcies; a més escoltaràs paraules amargues:
26 Vine, foraster, prepara una taula i alimenta'm del que tens preparat.
27 Deixa lloc, foraster, a un home honorable; el meu germà ve a allotjar-se, i tinc necessitat de casa meva.
28 Aquestes coses són greus per a un home intel·ligent; la censura de l'habitació i els retrets del prestador.

CAPÍTOL 30

1 Qui estima el seu fill li fa sentir sovint la vara, perquè al final se n'alegri.
2 Qui castiga el seu fill s'alegrarà amb ell, i se n'alegrarà entre els seus coneguts.
3 Qui ensenya al seu fill entristeix l'enemic, i davant els seus amics s'alegrarà d'ell.
4 Encara que el seu pare mor, és com si no hagués mort, perquè n'ha deixat un que s'assembla a ell.
5 Mentre va viure, el va veure i es va alegrar d'ell; i quan va morir, no es va afligir.
6 Va deixar darrere d'ell un venjador contra els seus enemics i un que pagarà bondat amb els seus amics.
7 Qui fa massa del seu fill li taparà les ferides; i les seves entranyes es turbaran a cada crit.
8 Un cavall no trencat es torna capriciós, i un nen deixat a si mateix serà obstinat.
9 Agafeu el vostre fill, i ell et farà por; juga amb ell, i et portarà a la pesadesa.
10 No riguis amb ell, perquè no tinguis pena amb ell, i no sigui que al final cruixis les dents.
11 No li doneu llibertat en la seva joventut, i no feu l'ullet a les seves bogeries.
12 Dobla'l el coll quan és jove, i colpeja'l als costats quan és nen, perquè no s'obstingui i et desobedeixi, i així entris el teu cor.
13 Castiga el teu fill i fes-lo treballar, no sigui que el seu comportament lasciu sigui una ofensa per a tu.
14 Millor és el pobre, que és sa i fort de constitució, que un ric que està afligit en el seu cos.
15 La salut i el bon estat del cos són per sobre de tot or, i un cos fort per sobre de les riqueses infinites.
16 No hi ha riquesa per sobre d'un cos sa, ni goig per sobre de l'alegria del cor.
17 La mort és millor que una vida amarga o una malaltia contínua.
18 Els productes delicats que s'aboquen a la boca tancada són com un embolic de carn posat sobre una tomba.
19 De què serveix l'ofrena a un ídol? perquè ni pot menjar ni olorar: així és el que és perseguit pel Senyor.
20 Ell veu amb els seus ulls i gemega, com un eunuc que abraça una verge i sospira.
21 No deixis la teva ment a la pesadesa, i no t'afligis segons el teu propi consell.
22 L'alegria del cor és la vida de l'home, i l'alegria de l'home allarga els seus dies.
23 Estima la teva pròpia ànima i consola el teu cor, allunya de tu la tristesa, perquè la tristesa ha matat molts i no hi ha cap profit.
24 L'enveja i la ira escurcen la vida, i la cura fa que l'edat sigui abans del temps.
25 Un cor alegre i bo tindrà cura de la seva carn i de la seva alimentació.

CAPÍTOL 31

1 La vigilància de les riqueses consumeix la carn, i la cura d'elles allunya el son.
2 La vigilància no permetrà que l'home s'adormi, com una malaltia dolenta trenca el son,
3 El ric té un gran treball per reunir riqueses; i quan descansa, s'omple dels seus delicats.
4 El pobre treballa en el seu estat pobre; i quan se'n va, encara és necessitat.
5 Qui estima l'or no serà justificat, i el que segueix la corrupció en tindrà prou.
6 L'or ha estat la ruïna de molts, i la seva destrucció era present.
7 És una pedra d'ensopegada per als qui li ofereixen sacrificis, i tot ximple serà endut amb ella.
8 Feliç el ric que es troba sense taca i no ha anat darrere l'or.
9 Qui és? i l'anomenarem feliç, perquè ha fet coses meravelloses entre el seu poble.
10 Qui ha estat provat per això, i ha estat trobat perfecte? llavors que es glorifiqui. Qui pot ofendre, i no ho ha ofès? o ha fet el mal, i no ho ha fet?

11 Els seus béns seran consolidats, i la congregació declararà la seva almoina.
12 Si t'asseus a una taula abundant, no t'hi agradi i no diguis: Hi ha molta carn.
13 Recordeu que un ull dolent és una cosa dolenta: i què es crea més dolent que un ull? per això plora en cada ocasió.
14 No estireu la mà allà on miri, i no la fiqueu amb ell al plat.
15 No jutgis el teu proïsme per tu mateix, i sigues prudent en tot.
16 Menja com convé a un home, les coses que et posen davant; i devora la nota, perquè no siguis odiat.
17 Deixeu-vos-ho primer per bons costums; i no siguis insaciable, per no ofendre.
18 Quan estiguis assegut entre molts, no estenguis la mà abans que res.
19 Per a un home ben nodrit n'hi ha prou amb una mica, i no li treu el vent al llit.
20 Un bon son ve d'una alimentació moderada: s'aixeca d'hora, i el seu enginy l'acompanya, però el dolor de la vigilància, el còlera i els dolors del ventre són amb un home insaciable.
21 I si t'han obligat a menjar, aixeca't, surt, vomita i descansaràs.
22 Fill meu, escolta'm i no em menyspreis, i al final trobaràs com t'he dit: en totes les teves obres sigues ràpid, perquè no t'arribi cap malaltia.
23 Qui és liberal de la seva alimentació, els homes parlaran bé d'ell; i es creurà l'informe de la seva bona llar.
24 Però contra aquell que és un avorrit de la seva carn, tota la ciutat murmurarà; i no es dubtarà dels testimonis de la seva nigeria.
25 No mostris la teva valentia amb el vi; perquè el vi n'ha destruït molts.
26 El forn prova la vora amb la submersió, així com el vi el cor dels orgullosos amb l'embriaguesa.
27 El vi és tan bo com la vida per a un home, si es beu amb moderació: quina vida és, doncs, per a un home que no té vi? perquè va ser fet per alegrar els homes.
28 El vi begut de manera mesurable i de temporada aporta alegria al cor i alegria a la ment:
29 Però el vi begut amb excés fa amargar la ment, amb baralles i baralles.
30 L'embriaguesa augmenta la ràbia de l'idiot fins a ofendre: disminueix la força i fa ferides.
31 No renyis el teu proïsme amb el vi, i no el menyspreis en la seva alegria: no li donis paraules de maltractament, i no el pressionis per exhortar-lo a beure.

CAPÍTOL 32

1 Si ets el mestre d'una festa, no t'alçar, sinó estar entre ells com un dels altres; cuideu-los amb diligència i asseieu-vos.
2 I quan hagis fet tot el teu ofici, ocupa el teu lloc, perquè t'alegris amb ells i rebràs una corona pel teu bon ordre de la festa.
3 Parla, tu que ets l'ancià, perquè et convé, però amb bon criteri; i no impedir la música.
4 No aboquis paraules allà on hi hagi músic, i no mostris saviesa fora del temps.
5 Un concert de música en un banquet de vi és com un segell de carbuncle engastat en or.
6 Com un segell d'una maragda encaixat en una obra d'or, així és la melodia de la música amb un vi agradable.
7 Parla, jove, si hi ha necessitat de tu;
8 Que el teu discurs sigui breu, comprenent molt amb poques paraules; sigueu com aquell que sap i no obstant això calla.
9 Si ets entre els grans, no et facis igual a ells; i quan els homes antics estan al seu lloc, no utilitzeu moltes paraules.
10 Abans que el tro cai el llamp; i davant d'un home avergonyit tindrà el favor.
11 Aixeca't d'hora i no sigues l'últim; però torna a casa sense demora.
12 Allà, pren el teu passatemps i fes el que vulguis, però no pequis amb paraules orgulloses.
13 I per aquestes coses beneïu aquell qui us va fer i us ha omplert amb els seus béns.
14 Qui té por del Senyor rebrà la seva disciplina; i els qui el cerquen d'hora trobaran favor.
15 Qui busca la llei s'omplirà d'ella, però l'hipòcrita s'hi escandarà.
16 Els qui temen el Senyor trobaran el judici i encendran la justícia com una llum.
17 Un home pecador no serà reprovat, sinó que troba una excusa segons la seva voluntat.
18 Un home de consell serà considerat; però un home estrany i orgullós no es descobreix per la por, fins i tot quan de si mateix ha fet sense consell.
19 No feu res sense consell; i quan ho hagis fet una vegada, no et penedis.
20 No vagis pel camí on puguis caure, i no ensopeguis entre les pedres.
21 No tingueu confiança d'una manera senzilla.
22 I vés amb compte dels teus propis fills.
23 En tota bona obra confia en la teva pròpia ànima; perquè això és guardar els manaments.
24 Qui creu en el Senyor fa cas del manament; i qui confia en ell no li passarà mai pitjor.

CAPÍTOL 33

1 No li passarà cap mal al que tem el Senyor; però fins i tot en la temptació el lliurarà de nou.
2 L'home savi no odia la llei; però el que hi és hipòcrita és com un vaixell en una tempesta.
3 L'home intel·ligent confia en la llei; i la llei li és fidel, com un oracle.
4 Prepara't el que has de dir, i així seràs escoltat; i lliga la instrucció, i després respon.
5 El cor de l'insensat és com una roda de carro; i els seus pensaments són com un eix rodant.
6 Un cavall semental és com un amic burlador, nenxa sota tots els que s'asseuen sobre ell.

7 Per què un dia supera l'altre, quan tota la llum de cada dia de l'any és del sol?
8 Pel coneixement del Senyor es van distingir, i va canviar les estacions i les festes.
9 Alguns d'ells ha fet dies elevats, i els ha santificat, i alguns d'ells ha fet dies ordinaris.
10 I tots els homes són de la terra, i Adam va ser creat de la terra:
11 En gran coneixement, el Senyor els ha dividit i ha fet diferents els seus camins.
12 Alguns d'ells n'ha beneït i exaltat i d'altres els ha santificat, i s'apropa a si mateix; però alguns d'ells ha maleït i humiliat, i s'ha retirat del seu lloc.
13 Com el fang està a la mà del terrisser, per modelar-lo al seu gust, així l'home està a la mà del qui l'ha fet, per donar-los el que més li agradi.
14 El bé s'oposa al mal, i la vida a la mort; així ho és el piós contra el pecador, i el pecador contra el piès.
15 Mira, doncs, totes les obres de l'Altíssim; i n'hi ha dos i dos, un contra l'altre.
16 M'he despertat l'últim de tots, com un que recull els veremadors: de la benedicció del Senyor vaig treure profit, i vaig trepitjar el meu prems com un veremador.
17 Considereu que he treballat no només per a mi, sinó per a tots els que busquen l'aprenentatge.
18 Escolteu-me, grans homes del poble, i escolteu amb les vostres orelles, caps de la congregació.
19 No dónes el teu fill i la teva dona, el teu germà i amic el poder sobre tu mentre visquis, i no cedeixis els teus béns a un altre, perquè no es penedeixi i tornis a suplicar per això.
20 Mentre tu visquis i tinguis alè en tu, no et lliures a ningú.
21 Perquè millor és que els teus fills et busquin, que no pas que et facis servir la seva cortesia.
22 En totes les teves obres guarda per a tu la preeminència; no deixis ni una taca en el teu honor.
23 Quan acabis els teus dies i acabis la teva vida, repartiu la vostra herència.
24 El farratge, la vareta i les càrregues són per a l'ase; i pa, correcció i treball, per a un servent.
25 Si poses el teu servent a treballar, trobaràs repòs; però si el deixes anar ocioso, buscarà la llibertat.
26 Un jou i un collaret dobleguen el coll: així són les tortures i els turments per a un servent dolent.
27 Envieu-lo a treballar, perquè no estigui ocioso; perquè la ociositat ensenya molt de mal.
28 Poseu-lo a treballar, com li convé: si no és obedient, poseu-hi lligams més pesats.
29 Però no siguis excessiu amb ningú; i sense discreció no feu res.
30 Si tens un servent, que sigui per a tu com tu mateix, perquè l'has comprat a preu.
31 Si tens un servent, pregues-lo com un germà, perquè en tens necessitat, com de la teva pròpia ànima; si li pregues malament i ell fuig de tu, per quin camí aniràs a buscar-lo?

CAPÍTOL 34

1 Les esperances d'un home sense intel·ligència són vanes i falses, i els somnis enalten els necis.
2 Qui mira els somnis és com el que agafa l'ombra i segueix el vent.
3 La visió dels somnis és la semblança d'una cosa a una altra, com la semblança d'una cara a una cara.
4 Què es pot netejar d'una cosa impura? i d'aquella cosa que és falsa quina veritat pot venir?
5 Els endevins, els endevins i els somnis són vans, i el cor s'imagina com el cor d'una dona en part.
6 Si no han estat enviats de l'Altíssim en la teva visitació, no posis en ells el teu cor.
7 Perquè els somnis han enganyat molts, i han fracassat els que hi han confiat.
8 La llei es trobarà perfecta sense mentida, i la saviesa és perfecció per a una boca fidel.
9 Un home que ha viatjat sap moltes coses; i qui té molta experiència declararà saviesa.
10 El qui no té experiència sap poc, però el que ha viatjat és ple de prudència.
11 Quan vaig viatjar, vaig veure moltes coses; i entenc més del que puc expressar.
12 Sovint vaig estar en perill de mort, però per aquestes coses vaig ser alliberat.
13 L'esperit dels qui temen el Senyor viurà; perquè la seva esperança està en el qui els salva.
14 Qui té por del Senyor no té por ni té por; perquè ell és la seva esperança.
15 Feliç l'ànima del qui tem el Senyor: a qui mira? i qui és la seva força?
16 Perquè els ulls del Senyor estan sobre els qui l'estimen, ell és el seu poderós protecció i la seva fortalesa, una defensa contra la calor i una coberta del sol al migdia, una protecció contra l'ensopegada i una ajuda per caure.
17 Ell aixeca l'ànima i il·lumina els ulls: dóna salut, vida i benedicció.
18 El qui sacrifica una cosa injustament obtinguda, la seva ofrena és ridícula; i els dons dels homes injustos no són acceptats.
19 L'Altíssim no es complau amb les ofrenes dels malvats; ni és pacificat pel pecat per la multitud de sacrificis.
20 Qui porta una ofrena dels béns dels pobres, fa com qui mata el fill davant els ulls del seu pare.
21 El pa dels pobres és la seva vida: el qui el defrauda és un home de sang.
22 Qui pren la vida del seu proïsme el mata; i qui defrauda el treballador del seu salari és un vessament de sang.
23 Quan un construeix i un altre enderroca, quin avantatge tenen, doncs, sinó el treball?
24 Quan un prega i un altre maleeix, quina veu sentirà el Senyor?
25 Qui es renta després de tocar un cadàver, si el torna a tocar, de què serveix el seu rentat?

26 Així passa amb un home que dejuna pels seus pecats i torna i fa el mateix: qui escoltarà la seva pregària? o de què li serveix la seva humiliació?

CAPÍTOL 35

1 El qui observa la llei porta suficients ofrenes; el qui escolta el manament ofereix una ofrena de pau.
2 Qui paga una bona recompensa ofereix bona farina; i qui fa almoina sacrifica lloança.
3 Allunyar-se de la maldat és una cosa agradable al Senyor; i abandonar la injustícia és una propiciació.
4 No et semblaràs buit davant el Senyor.
5 Perquè totes aquestes coses s'han de fer a causa del manament.
6 L'ofrena dels justos engreixa l'altar, i el seu olor dolç és davant de l'Altíssim.
7 El sacrifici d'un home just és acceptable. i el seu record mai s'oblidarà.
8 Dona al Senyor la seva honra amb bon ull, i no disminueixis els primers fruits de les teves mans.
9 En tots els teus regals mostra un aspecte alegre i dedica els teus delmes amb alegria.
10 Dona a l'Altíssim com t'ha enriquit; i com has aconseguit, dóna amb un ull alegre.
11 Perquè el Senyor paga i et donarà set vegades més.
12 No us penseu corromper amb els dons; per a tals no rebrà: i no confieu en sacrificis injusts; perquè el Senyor és jutge, i amb ell no hi ha cap respecte a les persones.
13 No acceptarà ningú contra un pobre, sinó que escoltarà la pregària dels oprimits.
14 No menyspréarà la súplica dels orfes; ni la vídua, quan vessa la seva queixa.
15 Les llàgrimes no corren per les galtes de la vídua? i no és el seu crit contra aquell que els fa caure?
16 El qui serveix el Senyor serà acceptat amb gràcia, i la seva pregària arribarà fins als núvols.
17 La pregària dels humils traspassa els núvols, i fins que no s'apropi, no serà consolat; i no marxarà, fins que l'Altíssim vegi per jutjar amb justícia i executar el judici.
18 Perquè el Senyor no s'amagarà, ni el Poderós tindrà paciència amb ells, fins que hagi destrossat els lloms dels implacables i hagi pagat la venjança als pagans; fins que ha pres la multitud dels superbs i ha trencat el ceptre dels injustos;
19 Fins que hagi pagat a cadascú segons les seves obres, i a les obres dels homes segons els seus plans; fins que ha jutjat la causa del seu poble i ha fet que s'alegri en la seva misericòrdia.
20 La misericòrdia és de temporada en el temps de l'aflicció, com els núvols de pluja en el temps de la sequera.

CAPÍTOL 36

1 Tingues pietat de nosaltres, Senyor Déu de tots, i mira'ns:
2 I envia la teva por sobre totes les nacions que no et busquen.
3 Alça la teva mà contra les nacions estranyes, i que vegin el teu poder.
4 Com vas ser santificat en nosaltres davant d'ells, així sigues magnificat entre ells davant nostre.
5 I que et coneguin, com nosaltres t'hem conegut, que no hi ha Déu sinó tu, Déu.
6 Fes nous senyals i fes altres meravelles estranyes: glorifica la teva mà i el teu braç dret, perquè exposaran les teves meravelles.
7 Aixeca la indignació i vessa la ira: lleva l'adversari i destrueix l'enemic.
8 Aprofiteu el temps, recordeu l'aliança i que declarin les vostres meravelles.
9 Que el qui escapi sigui consumit per la ira del foc; i que morin els que oprimeixen el poble.
10 Colpeu el cap dels governants dels pagans, que diuen: No hi ha cap altre que nosaltres.
11 Reuneix totes les tribus de Jacob i hereta-les, com des del principi.
12 Senyor, tingueu pietat del poble que rep el vostre nom i d'Israel, a qui vau posar el nom del vostre primogènit.
13 Sigues pietat de Jerusalem, la teva ciutat santa, el lloc del teu descans.
14 Omple Sion amb els teus oracles indicibles, i el teu poble amb la teva glòria:
15 Dona testimoni dels que has posseït des del principi, i desperta profetes que han estat en el teu nom.
16 Recompensa els qui esperen en tu, i que els teus profetes siguin considerats fidels.
17 Senyor, escolta la pregària dels teus servents, segons la benedicció d'Aaron sobre el teu poble, perquè tots els habitants de la terra coneguin que tu ets el Senyor, el Déu etern.
18 El ventre devora totes les carns, però una carn és millor que una altra.
19 Com el paladar tasta diferents espècies de cérvol, així ho fa un cor entenedor de falses paraules.
20 Un cor pervers causa tristesa, però un home d'experiència el compensarà.
21 Una dona rebrà tot home, però una filla és millor que una altra.
22 La bellesa de la dona alegra el rostre, i l'home no estima res millor.
23 Si hi ha bondat, mansuetud i consol en la seva llengua, el seu marit no és com els altres homes.
24 Qui té esposa comença una possessió, una ajuda com ell i un pilar de repòs.
25 On no hi ha bardissa, allà la possessió és saquejada; i el qui no té dona vagarà de dol amunt i avall.
26 Qui confiarà en un lladre ben preparat, que salta de ciutat en ciutat? doncs, qui creurà un home que no té casa i s'allotja allà on el porti la nit?

CAPÍTOL 37

1 Tot amic diu: Jo també sóc el seu amic; però hi ha un amic que només és amic de nom.
2 No és una pena fins a la mort, quan un company i amic es converteix en un enemic?

3 Oh malvat imaginació, d'on vas entrar a cobrir la terra d'engany?
4 Hi ha un company que s'alegra en la prosperitat d'un amic, però en el temps de la dificultat serà contra ell.
5 Hi ha un company, que ajuda el seu amic per la panxa, i agafa el pavelló contra l'enemic.
6 No oblidis el teu amic en la teva ment, i no t'oblidis d'ell en les teves riqueses.
7 Tot conseller enalteix el consell; però n'hi ha qui s'assessora per si mateix.
8 Compte amb un conseller, i saps abans quina necessitat té; perquè s'aconsellarà per si mateix; perquè no et faci la sort,
9 I digues-te: El teu camí és bo; i després es posarà a l'altra banda per veure què et passarà.
10 No consultis amb qui sospiti de tu, i amagues el teu consell dels qui t'envegen.
11 Ni consulteu amb una dona que la toqui de la qual està gelosa; ni amb un covard en qüestions de guerra; ni amb un comerciant pel que fa a l'intercanvi; ni amb un comprador de venda; ni amb un home envejós d'agraïment; ni amb un home sense pietat que toqui la bondat; ni amb els ganduls per cap feina; ni amb un contractat per un any d'acabament d'obra; ni amb un servent ocioso de molts negocis: no els escolteu en cap tema de consell.
12 Però estigues contínuament amb un home de Déu, a qui saps que guarda els manaments del Senyor, la ment del qual és d'acord amb la teva ment, i s'entristarà amb tu si t'avorreixes.
13 I que es mantingui el consell del teu propi cor, perquè no hi ha ningú més fidel a tu que ell.
14 Perquè la ment d'un home acostuma a dir-li més que set vigilants, que s'asseuen a dalt en una torre alta.
15 I sobretot pregueu a l'Altíssim, perquè encamine el vostre camí amb veritat.
16 Que vagi la raó davant de tota empresa, i el consell abans de tota acció.
17 El rostre és un signe de canvi del cor.
18 Apareixen quatre maneres de coses: el bé i el mal, la vida i la mort, però la llengua les domina contínuament.
19 N'hi ha un que és savi i ensenya molts, però no és útil per a ell mateix.
20 Hi ha algú que mostra saviesa amb paraules i és odiat: faltarà de tot menjar.
21 Perquè la gràcia no li és donada del Senyor, perquè està privat de tota saviesa.
22 Un altre és savi amb ell mateix; i els fruits de l'enteniment són lloables a la seva boca.
23 L'home savi instrueix el seu poble; i els fruits de la seva intel·ligència no falten.
24 Un home savi serà ple de benediccions; i tots els qui el veuran el consideraran feliç.
25 Els dies de la vida de l'home es poden comptar, però els dies d'Israel són innombrables.
26 Un home savi heretarà la glòria entre el seu poble, i el seu nom serà perpetu.
27 Fill meu, prova la teva ànima en la teva vida, i mira què és dolent per a ella, i no li dónes això.
28 Perquè no totes les coses són útils per a tots els homes, ni tota ànima té plaer en tot.
29 No siguis insaciable en cap cosa delicada, ni siguis massa avariciós de carns:
30 Perquè l'excés de carn porta malalties, i l'excés es convertirà en còler.
31 Molts han mort per excés; però el qui fa cas allarga la seva vida.

CAPÍTOL 38

1 Honoreu un metge amb l'honor que se li deu pels usos que pugueu tenir d'ell, perquè el Senyor l'ha creat.
2 Perquè de l'Altíssim ve la curació, i rebrà l'honor del rei.
3 L'habilitat del metge alçarà el cap, i davant els grans homes serà admirat.
4 El Senyor ha creat medicaments de la terra; i el savi no els abominarà.
5 L'aigua no va ser dolça amb la fusta, perquè se'n conegués la virtut?
6 I ha donat als homes habilitat per ser honrat en les seves obres meravelloses.
7 Amb això cura els homes i els treu els dolors.
8 L'apotecari en fa una confecció; i de les seves obres no té fi; i d'ell prové la pau sobre tota la terra,
9 Fill meu, en la teva malaltia no siguis negligent, sinó que prega al Senyor, i ell et guarirà.
10 Deixa't del pecat, ordena bé les teves mans, i neteja el teu cor de tota maldat.
11 Doneu un olor dolç i un record de farina fina; i fer una ofrena grossa, com no ser.
12 Aleshores, dóna lloc al metge, perquè el Senyor l'ha creat; no el deixis marxar de tu, perquè en tens necessitat.
13 Hi ha un moment en què a les seves mans hi ha un bon èxit.
14 Perquè també pregaran al Senyor perquè prosperi allò que donen com a facilitat i remei per allargar la vida.
15 Qui pequi davant el seu creador, que caigui a la mà del metge.
16 Fill meu, deixa caure les llàgrimes sobre els morts i comença a lamentar, com si tu mateix haguessis patit un gran mal; i després cobreixi el seu cos segons el costum, i no descuidi el seu enterrament.
17 Plora amargament, fes un gran gemec, i fes servir lamentacions, com ell és digne, i això un dia o dos, perquè no siguis maltractat; i aleshores consola't per la teva pesadesa.
18 Perquè de la pesadesa ve la mort, i la pesadesa del cor trenca la força.
19 En l'aflicció també queda la tristesa, i la vida dels pobres és la maledicció del cor.
20 No tingueu al cor la pesadesa: allunyeu-la i membre l'últim fi.
21 No t'oblidis, perquè no hi ha marxa enrere: no li faràs bé, sinó que et faràs mal.
22 Recorda't del meu judici: perquè també el teu serà així; ahir per mi, i avui per tu.

23 Quan el mort estigui en repòs, que descansi el seu record; i sigueu consolats per ell, quan el seu Esperit s'allunyi d'ell.
24 La saviesa d'un home erudit ve per l'oportunitat d'oci, i el qui té pocs negocis esdevindrà savi.
25 Com pot aconseguir saviesa qui sosté l'arada i que es gloria de l'agulla, que condueix bous i s'ocupa dels seus treballs, i el qual parla de bous?
26 Dona la seva ment a fer solcs; i s'afanya a donar pinso a les vaques.
27 Així, tot fuster i mestre d'obres, que treballa nit i dia, i els que tallen i gravan segells, i s'esforcen a fer una gran varietat, a dedicar-se a la falsificació d'imatges i vetllar per acabar una obra:
28 El ferrer també assegut al costat de l'enclusa, i mirant el treball del ferro, el vapor del foc desgasta la seva carn, i lluita amb l'escalfor del forn: el soroll del martell i de l'enclu és sempre a les seves orelles, i el seu els ulls miren quiet el model de la cosa que fa; es proposa acabar la seva obra i vetlla per polir-la perfectament:
29 Així mateix el terrisser assegut a la seva obra i fent girar la roda amb els seus peus, que sempre s'encarrega de la seva feina i fa tota la seva obra per nombre;
30 Ell modela el fang amb el seu braç, i inclina la seva força davant els seus peus; s'aplica a conduir-lo; i s'esforça a netejar el forn:
31 Tots aquests confien a les seves mans, i cadascú és savi en la seva obra.
32 Sense aquests no es pot habitar una ciutat, i no habitaran on vulguin, ni pujaran ni baixaran.
33 No seran buscats en el consell públic, ni s'asseuran a la congregació: no s'asseuran al seient dels jutges, ni entendran la sentència del judici: no poden declarar la justícia ni el judici; i no es trobaran on es diguin paràboles.
34 Però mantindran l'estat del món, i tot el seu desig està en l'obra del seu ofici.

CAPÍTOL 39

1 Però el qui dedica la seva ment a la llei de l'Altíssim i s'ocupa de meditar-la, buscarà la saviesa de tots els antics i s'ocuparà de les profecies.
2 Guardarà les paraules dels homes de renom, i allà on hi hagi paràboles subtils, també hi serà.
3 Ell buscarà els secrets de les sentències greus i coneixerà les paràboles fosques.
4 Servirà entre els grans i es presentarà davant dels prínceps; viatjarà per països estrangers; perquè ha provat el bé i el mal entre els homes.
5 Ell donarà el seu cor per recórrer d'hora al Senyor que el va fer, i pregarà davant l'Altíssim, i obrirà la boca en pregària i suplicarà pels seus pecats.
6 Quan el gran Senyor ho vulgui, s'omplirà d'esperit d'enteniment: abocarà sentències sàvies i donarà gràcies al Senyor en la seva pregària.
7 Ell dirigirà el seu consell i el seu coneixement, i meditarà en els seus secrets.
8 Mostrarà allò que ha après i es gloriarà de la llei de l'aliança del Senyor.
9 Molts elogiaran el seu intel·ligència; i mentre el món perduri, no serà esborrat; el seu record no s'allunyarà, i el seu nom viurà de generació en generació.
10 Les nacions manifestaran la seva saviesa, i la congregació declararà la seva lloança.
11 Si mor, deixarà un nom més gran que mil; i si viu, l'augmentarà.
12 Encara tinc més a dir, que he pensat; perquè estic ple com la lluna plena.
13 Escolteu-me, fills sants, i broteu com una rosa que creix al rierol del camp:
14 I doneu una olor dolça com l'encens, i floriu com un lliri, envieu una olor i canteu un cant de lloança, beneïu el Senyor en totes les seves obres.
15 Engrandeix el seu nom i pronostica la seva lloança amb els cants dels teus llavis i amb arpes, i lloant-lo diràs d'aquesta manera:
16 Totes les obres del Senyor són molt bones, i tot el que ell mananti s'acompleix en el seu moment.
17 I ningú pot dir: Què és això? per què és això? perquè a l'hora convenient tots seran buscats: segons el seu manament, les aigües es van quedar com un munt, i amb les paraules de la seva boca els recipients d'aigua.
18 Al seu manament es fa tot el que li plau; i ningú pot impedir, quan salvarà.
19 Les obres de tota carn estan davant d'ell, i res no es pot amagar als seus ulls.
20 Ell veu des de l'eternitat fins a l'eternitat; i no hi ha res meravellós davant d'ell.
21 No cal que un home digui: Què és això? per què és això? perquè ha fet totes les coses per als seus usos.
22 La seva benedicció va cobrir la terra seca com un riu, i la va regar com una riuada.
23 Com ha convertit les aigües en salades, així els pobles heretaran la seva ira.
24 Com els seus camins són clars per als sants; així són obstacles per als malvats.
25 Perquè els bons són coses bones creades des del principi; així les coses dolentes per als pecadors.
26 Les coses principals per a tot l'ús de la vida de l'home són l'aigua, el foc, el ferro i la sal, la farina de blat, la mel, la llet i la sang del raïm, l'oli i la roba.
27 Totes aquestes coses són per al bé dels piadosos; així, per als pecadors, es converteixen en dolents.
28 Hi ha esperits creats per a la venjança, que en la seva fúria s'amaguen a cops dolorosos; en el temps de la destrucció aboquen la seva força, i apaivaguen la ira del qui els va fer.
29 Foc, calamarsa, fam i mort, tots ells van ser creats per a la venjança;
30 Dents de bèsties salvatges, escorpins, serps i espasa que castiga els malvats fins a la destrucció.
31 S'alegraran del seu manament, i estaran preparats a la terra quan sigui necessari; i quan arribi el seu moment, no transgrediran la seva paraula.
32 Per això des del principi vaig estar decidit, pensava en aquestes coses i les he deixat escrites.
33 Totes les obres del Senyor són bones, i ell donarà tot allò que calgui al seu moment.

34 De manera que un home no pot dir: Això és pitjor que això, perquè amb el temps tots seran ben aprovats.
35 I, per tant, lloeu el Senyor amb tot el cor i la boca, i beneïu el nom del Senyor.

CAPÍTOL 40

1 Es crea un gran treball per a cada home, i un jou pesat sobre els fills d'Adam, des del dia que surten del ventre de la seva mare, fins al dia que tornen a la mare de totes les coses.
2 La seva imaginació de les coses futures, i el dia de la mort, molesten els seus pensaments i fan por del cor;
3 Des del qui seu en un tron de glòria, fins al qui s'humilia en terra i cendra;
4 Des del qui porta porpra i una corona, fins al qui porta una bata de lli.
5 La ira, l'enveja, els problemes i la inquietud, la por de la mort, la ira i la baralla, i en el temps de repòs al seu llit, el seu son nocturn, canvien el seu coneixement.
6 Poc o res és el seu repòs, i després està en el seu son, com en un dia de vigilància, turbat en la visió del seu cor, com si hagués escapat d'una batalla.
7 Quan tot està segur, es desperta i es meravella que la por no fos res.
8 Aquestes coses succeeixen a tota carn, tant als homes com a les bèsties, i això és set vegades més als pecadors.
9 Mort, i vessament de sang, disputes i espasa, calamitats, fam, tribulacions i flagell;
10 Aquestes coses han estat creades per als malvats, i per amor d'ells va venir el diluvi.
11 Tot el que és de la terra tornarà a la terra, i el que és de les aigües tornarà al mar.
12 Tot suborn i injustícia seran esborrats, però la veritat perdurarà per sempre.
13 Els béns dels injustos s'assecaran com un riu, i s'esvairan amb el soroll, com un gran tro sota la pluja.
14 Mentre obre la mà, s'alegrarà; així els transgressors seran en res.
15 Els fills dels impius no donaran moltes branques, sinó que són com arrels impures sobre una roca dura.
16 La mala herba que creix a totes les aigües i a la riba d'un riu serà arrencada davant de tota herba.
17 La generositat és com un jardí més fructífer, i la misericòrdia dura per sempre.
18 Treballar i contentar-se amb el que té un home és una vida dolça, però el qui troba un tresor està per sobre d'ambdós.
19 Els fills i la construcció d'una ciutat continuen el nom d'un home, però una dona irreprensible es compta per sobre d'ambdós.
20 El vi i la música alegren el cor, però l'amor a la saviesa està per sobre d'ells dos.
21 El flau i el salteri fan una melodia dolça, però una llengua agradable és per sobre d'ells dos.
22 El teu ull desitja gràcia i bellesa, però més que ambdós blat de moro mentre és verd.
23 Un amic i un company no es troben mai malament, però per sobre de tots dos hi ha una dona amb el seu marit.
24 Germans i ajuda són en temps d'angoixa, però l'almoina donarà més que tots dos.
25 L'or i la plata fan que el peu estigui segur, però el consell és estimat per sobre d'ambdós.
26 La riquesa i la força enalcen el cor, però el temor del Senyor és per sobre d'ells dos: el temor del Senyor no falta, i no cal buscar ajuda.
27 El temor del Senyor és un jardí fructífer, i el cobreix per sobre de tota glòria.
28 Fill meu, no facis vida de captaire; millor és morir que suplicar.
29 La vida d'aquell que depèn de la taula d'un altre no s'ha de comptar com a vida; perquè s'embruta amb la carn dels altres;
30 La mendicitat és dolça a la boca del desvergonyit, però al seu ventre cremarà un foc.

CAPÍTOL 41

1 Mort, com d'amarg és el teu record per a un home que viu en repòs a les seves possessions, per a l'home que no té res que el molesti i que té prosperitat en totes les coses: sí, per a aquell que encara pot rebre carn!
2 Oh mort, la teva sentència és acceptable per als necessitats i per a aquell a qui li falten les forces, que és ara en l'última edat, i està afligit per totes les coses, i per a aquell que desespera i ha perdut la paciència!
3 No tinguis por de la sentència de mort, recorda't dels que han estat abans teu i dels que vindran després; perquè aquesta és la sentència del Senyor sobre tota carn.
4 I per què ets contra el plaer de l'Altíssim? no hi ha inquisició a la tomba, si has viscut deu, o cent, o mil anys.
5 Els fills dels pecadors són fills abominables, i els que viuen en l'habitatge dels impius.
6 L'herència dels fills dels pecadors desapareixerà, i la seva descendència tindrà un oprobio perpetu.
7 Els fills es queixaran d'un pare impío, perquè seran renyits per causa d'ell.
8 Ai de vosaltres, homes impius, que heu abandonat la llei del Déu Altíssim! perquè si creixeu, serà per a la vostra destrucció:
9 I si naixeu, naixereu per una maledicció; i si moriu, una maledicció serà la vostra part.
10 Tots els que són de la terra tornaran a la terra; així els impius passaran de la maledicció a la destrucció.
11 El dol dels homes és al voltant dels seus cossos, però el mal nom dels pecadors serà esborrat.
12 Tingues en compte el teu nom; perquè això continuarà amb tu per sobre de mil grans tresors d'or.
13 Una bona vida té pocs dies, però un bon nom dura per sempre.
14 Fills meus, mantingueu la disciplina en pau: perquè la saviesa que s'amaga i un tresor que no es veu, quin avantatge tenen a tots dos?
15 Un home que amaga la seva insensatesa és millor que un home que amaga la seva saviesa.
16 Per tant, tingueu cara de vergonya segons la meva paraula, perquè no és bo retenir tota la vergonya; tampoc està del tot aprovat en tot.

17 Avergonyeix-te de la prostitució davant del pare i de la mare, i de la mentida davant d'un príncep i d'un home poderós;
18 D'un delicte davant d'un jutge i governant; de la iniquitat davant una congregació i un poble; de tractes injustos davant la teva parella i amic;
19 I de robatori pel que fa al lloc on vius, i pel que fa a la veritat de Déu i el seu pacte; i recolzar-se amb el colze sobre la carn; i de menyspreu donar i prendre;
20 I de silenci davant els qui et saluden; i mirar una prostituta;
21 I apartar la teva cara del teu parent; o endur-se una ració o un regal; o mirar la dona d'un altre home.
22 O estar massa ocupat amb la seva criada i no acostar-se al seu llit; o de retreure els discursos davant dels amics; i després que hagis donat, no renyis;
23 O d'iterar i tornar a parlar allò que has sentit; i de revelació de secrets.
24 Així seràs veritablement avergonyit i trobaràs favor davant tots els homes.

CAPÍTOL 42

1 No t'avergonyis d'aquestes coses i no acceptis que ningú pequi amb això:
2 De la llei de l'Altíssim i la seva aliança; i de judici per justificar els impius;
3 De comptes amb els teus companys i viatgers; o del regal de l'herència dels amics;
4 De l'exactitud de l'equilibri i els pesos; o d'aconseguir molt o poc;
5 I de la venda indiferent dels comerciants; de molta correcció dels nens; i fer sagnar el costat d'un servidor dolent.
6 La seguretat és bona, on hi ha una esposa dolenta; i calla, on hi ha moltes mans.
7 Doneu totes les coses en nombre i pes; i posa per escrit tot allò que dones o rebeu.
8 No t'avergonyis d'informar els insensats i els insensats, i els vells extrems que es barallen amb els joves: així seràs veritablement erudit i aprovat per tots els homes vius.
9 El pare es desperta per la filla, quan ningú ho sap; i la cura per ella treu el son: quan és jove, no sigui que passi la flor de la seva vellesa; i estar casada, perquè no fos odiada:
10 En la seva virginitat, perquè no es contaminés i quedés embarassada a la casa del seu pare; i tenir marit, perquè no es portés malament; i quan estigui casada, no sigui que sigui estèril.
11 Vigileu amb seguretat una filla desvergonyida, no sigui que et faci de riure per als teus enemics, una burla a la ciutat i un oprobio entre el poble i et faci avergonyir davant la multitud.
12 No mireu la bellesa de tots, i no us sentiu enmig de les dones.
13 Perquè de la roba ve una arna, i de les dones la maldat.
14 Millor és la rudesa d'un home que una dona cortès, una dona, dic, que provoca vergonya i oprobio.
15 Ara recordaré les obres del Senyor i anunciaré les coses que he vist: En les paraules del Senyor són les seves obres.
16 El sol que il·lumina tot mira, i la seva obra és plena de la glòria del Senyor.
17 El Senyor no ha donat poder als sants per declarar totes les seves obres meravelloses, que el Senyor Totpoderós va establir amb fermesa, perquè tot el que hi hagi sigui establert per a la seva glòria.
18 Ell busca les profunditats i el cor, i considera els seus artificis, perquè el Senyor coneix tot el que es pot conèixer i contempla els senyals del món.
19 Ell anuncia les coses del passat i de les futures, i revela els passos de les coses ocultes.
20 No se li escapa cap pensament, ni se li amaga cap paraula.
21 Ha guarnit les excel·lents obres de la seva saviesa, i és des de l'eternitat fins a l'eternitat: a ell no se li pot afegir res, ni es pot disminuir, i no necessita cap conseller.
22 Que desitjables són totes les seves obres! i que un home pugui veure fins a una espurna.
23 Totes aquestes coses viuen i romanen per sempre per a tots els ús, i totes són obedients.
24 Totes les coses són dobles una contra l'altra, i ell no ha fet res imperfecte.
25 Una cosa confirma el bé o l'altra: i qui s'omplirà de contemplar la seva glòria?

CAPÍTOL 43

1 L'orgull de l'altura, el firmament clar, la bellesa del cel, amb el seu espectacle gloriós;
2 El sol quan apareix, declara a la seva sortida un instrument meravellós, obra de l'Altíssim:
3 Al migdia resseca el país, i qui pot suportar la seva calor ardent?
4 Un home que bufa un forn està en obres de calor, però el sol crema tres vegades més les muntanyes; respirant vapors ardents i enviant raigs brillants, atenua els ulls.
5 Gran és el Senyor que el va fer; i al seu manament corre de pressa.
6 També va fer que la lluna serveixi en el seu temps com a declaració dels temps i signe del món.
7 De la lluna és el signe de les festes, una llum que disminueix en la seva perfecció.
8 El mes rep el seu nom, augmentant meravellosament en el seu canvi, essent un instrument dels exèrcits de dalt, brillant al firmament del cel;
9 La bellesa del cel, la glòria de les estrelles, un adorn que il·lumina als llocs més alts del Senyor.
10 Al manament del Sant es mantindran en el seu ordre, i mai es desmaiaran a les seves vetlles.
11 Mira l'arc de Sant Martí i lloa el qui el va fer; molt bonic és en la seva brillantor.
12 Envolta el cel amb un cercle gloriós, i les mans de l'Altíssim l'han doblegat.
13 Amb el seu manament fa caure la neu, i envia ràpidament els llamps del seu judici.

14 Amb això s'obren els tresors, i els núvols volen com les aus.
15 Amb el seu gran poder aferma els núvols, i la calamarsa es trenca.
16 A la seva vista, les muntanyes tremolen, i a la seva voluntat bufa el vent del sud.
17 El so del tron fa tremolar la terra, així ho tremola la tempesta del nord i el remolí: com els ocells que volen, escampa la neu, i la seva caiguda és com la llum de les llagostas.
18 L'ull s'admira de la bellesa de la seva blancor, i el cor s'admira de la pluja.
19 La gelada també aboca com a sal sobre la terra, i, congelada, es posa damunt d'unes estaques esmolades.
20 Quan bufa el fred vent del nord i l'aigua s'ha congelat en gel, s'aixeca sobre tota concentració d'aigua i vesteix l'aigua com amb una coraza.
21 Devora les muntanyes, crema el desert i consumeix l'herba com el foc.
22 Un remei present de tot és una boira que arriba ràpidament, una rosada que ve després que la calor refresca.
23 Amb el seu consell apaiva les profunditats i hi planta illes.
24 Els que naveguen sobre el mar expliquen el perill d'aquest; i quan ho sentim amb les orelles, ens meravellem.
25 Perquè hi ha obres estranyes i meravelloses, varietat de tota mena de bèsties i balenes creades.
26 Amb ell la fi d'ells té un èxit pròsper, i amb la seva paraula totes les coses consten.
27 Podem parlar molt, i tanmateix quedar-nos curts: per això, en resum, ell és tot.
28 Com el podrem magnificar? perquè és gran per sobre de totes les seves obres.
29 El Senyor és terrible i molt gran, i meravellós és el seu poder.
30 Quan glorifiqueu el Senyor, exalteu-lo tant com pugueu; perquè encara superarà amb escreix; i quan l'exalteu, feu servir tota la vostra força i no us canseu; perquè mai no podreu anar prou lluny.
31 Qui l'ha vist perquè ens ho digui? i qui pot magnificar-lo tal com és?
32 Encara hi ha coses amagades més grans que aquestes, perquè només hem vist algunes de les seves obres.
33 Perquè el Senyor ha fet totes les coses; i als piadosos ha donat saviesa.

CAPÍTOL 44

1 Lloem ara els homes famosos i els nostres pares que ens van engendrar.
2 El Senyor ha fet una gran glòria per ells amb el seu gran poder des del principi.
3 Els qui governaven en els seus regnes, homes coneguts pel seu poder, donant consell amb el seu enteniment i proclamant profecies:
4 Els líders del poble, pels seus consells i pel seu coneixement d'aprenentatge, són adequats per al poble, savis i eloqüents són les seves instruccions:
5 Tals com van descobrir cançons musicals i van recitar versos per escrit:
6 Homes rics equipats amb habilitats, que viuen en pau a les seves cases:
7 Tots aquests van ser honrats en les seves generacions, i van ser la glòria dels seus temps.
8 N'hi ha d'ells que han deixat un nom darrere d'ells, perquè es diguin les seves lloances.
9 I n'hi ha alguns que no tenen record; que han mort, com si mai no haguessin estat; i esdevenen com si no haguessin nascut mai; i els seus fills després d'ells.
10 Però aquests eren homes misericordiosos, la justícia dels quals no s'ha oblidat.
11 Amb la seva descendència romandrà contínuament una bona herència, i els seus fills estaran dins de l'aliança.
12 La seva descendència es manté ferma, i els seus fills per amor d'ells.
13 La seva descendència romandrà per sempre, i la seva glòria no serà esborrada.
14 Els seus cossos són enterrats en pau; però el seu nom viu per sempre.
15 El poble parlarà de la seva saviesa, i la congregació manifestarà la seva lloança.
16 Enoc va agradar al Senyor i va ser traslladat, sent un exemple de penediment per a totes les generacions.
17 Noè va ser trobat perfecte i just; en el temps de la ira va ser pres a canvi del món; per això va ser deixat com una resta a la terra, quan va arribar el diluvi.
18 Es va fer una aliança eterna amb ell, perquè tota carn no morís més pel diluvi.
19 Abraham va ser un gran pare de molts pobles; en glòria no hi havia ningú com ell;
20 Qui va guardar la llei de l'Altíssim i va estar en aliança amb ell: va establir l'aliança en la seva carn; i quan va ser provat, va ser trobat fidel.
21 Per això li va assegurar amb un jurament que beneiria les nacions en la seva descendència, que el multiplicaria com la pols de la terra, i que exaltaria la seva descendència com les estrelles, i que els faria heretar d'un mar a un altre, i des del riu fins a l'extrem de la terra.
22 Amb Isaac també va establir per amor d'Abraham, el seu pare, la benedicció de tots els homes i l'aliança, i la va fer reposar sobre el cap de Jacob. El va reconèixer en la seva benedicció, i li va donar una herència i va repartir les seves porcions; entre les dotze tribus els va dividir.

CAPÍTOL 45

1 I va treure d'ell un home misericordiós, que va trobar gràcia als ulls de tota carn, fins i tot Moisès, estimat de Déu i dels homes, el record del qual és beneït.
2 El va fer semblant als sants gloriosos i el va enaltir, de manera que els seus enemics el temien.
3 Amb les seves paraules va fer cessar les meravelles, el va fer gloriós als ulls dels reis, i li va donar un manament per al seu poble i li va mostrar part de la seva glòria.

4 El va santificar amb la seva infidelitat i mansuetud, i el va escollir d'entre tots els homes.
5 El va fer escoltar la seva veu, el va portar al núvol fosc i li va donar manaments davant seu, fins i tot la llei de vida i de coneixement, per ensenyar a Jacob els seus pactes i Israel els seus judicis.
6 Va exaltar Aaron, un home sant com ell, el seu germà, de la tribu de Leví.
7 Va fer amb ell una aliança eterna i li va donar el sacerdoci entre el poble; el va embellir amb ornaments preciosos i el va vestir amb una túnica de glòria.
8 Va posar sobre ell la glòria perfecta; i el va enfortir amb vestits rics, amb pantalons, amb una túnica llarga i l'efod.
9 I el va envoltar amb magranes i amb moltes campanes d'or al voltant, perquè mentre anava es fes sentir un soroll i un soroll que s'escoltava al temple, com a record als fills del seu poble;
10 Amb una vestimenta santa, d'or, seda blava i porpra, obra del brodat, amb un pectoral de judici, i amb Urim i Tumim;
11 Amb escarlata retorçada, obra d'un obrer astut, amb pedres precioses gravades com segells i encastades en or, obra del joier, amb una escriptura gravada com a record, segons el nombre de les tribus d'Israel.
12 Va posar una corona d'or sobre la mitra, on hi havia gravat la santedat, un adorn d'honor, una obra costosa, els desitjos dels ulls, bons i bells.
13 Abans d'ell no n'hi havia, ni se'n va posar mai cap foraster, sinó només els seus fills i els fills dels seus fills perpètuament.
14 Els seus sacrificis seran consumits íntegrament cada dia dues vegades contínuament.
15 Moisès el va consagrar i el va ungir amb oli sant: això li va ser assignat per un pacte etern, i a la seva descendència, mentre el cel romangués, perquè el servissin i exercissin l'ofici del sacerdoci. i beneeix el poble en el seu nom.
16 El va escollir d'entre tots els homes per oferir sacrificis al Senyor, encens i olor dolç, com a record, per fer la reconciliació del seu poble.
17 Li va donar els seus manaments i autoritat en els estatuts dels judicis, perquè ensenyava a Jacob els testimonis i informés Israel en les seves lleis.
18 Uns estrangers es van conspirar contra ell i el van calumniar al desert, fins i tot els homes que eren del costat de Dathan i Abiron, i la congregació de Core, amb ira i ira.
19 Això ho va veure el Senyor, i li va desagradar, i en la seva indignació furtiva es van consumir; va fer prodigis sobre ells, per consumir-los amb la flama de foc.
20 Però va fer Aaron més honorable, i li va donar una herència i li va repartir les primícies de l'augment; sobretot preparava pa en abundància:
21 Perquè mengen dels sacrificis que el Senyor li va donar a ell i a la seva descendència.
22 No obstant això, a la terra del poble no tenia cap heretat, ni tenia cap part entre el poble, perquè el Senyor mateix és la seva part i la seva herència.
23 El tercer en glòria és Finees, fill d'Eleazar, perquè tenia zel en la por del Senyor i es va aixecar amb bon cor, quan el poble es va tornar enrere i va fer la reconciliació amb Israel.
24 Per això es va fer un pacte de pau amb ell, perquè fos el cap del santuari i del seu poble, i que ell i la seva descendència tinguessin la dignitat del sacerdoci per sempre:
25 D'acord amb l'aliança feta amb David, fill de Jessè, de la tribu de Judà, que l'herència del rei fos només per a la seva descendència; així també l'heretat d'Aaron hauria de ser per a la seva descendència.
26 Déu et doni saviesa en el teu cor per jutjar el seu poble amb justícia, perquè els seus béns no siguin abolits i la seva glòria perdura per sempre.

CAPÍTOL 46

1 Jesús, el fill de la Nau, va ser valent en les guerres, i va ser el successor de Moisès en les profecies, que segons el seu nom va ser fet gran per salvar els elegits de Déu i per venjar-se dels enemics que s'aixecaven contra ells, per posar Israel en la seva herència.
2 Quina glòria va tenir, quan va alçar les mans i va estendre la seva espasa contra les ciutats!
3 Qui abans d'ell ho va suportar? perquè el Senyor mateix li va portar els seus enemics.
4 No es va tornar el sol per mitjà seu? i no va durar un dia com dos?
5 Va invocar el Senyor Altíssim, quan els enemics el van pressionar per totes bandes; i el gran Senyor l'escoltà.
6 I amb pedres de calamarsa de gran poder va fer caure la batalla amb violència sobre les nacions, i a la baixada de Bet-Horon va destruir els qui resistien, perquè les nacions coneguessin tota la seva força, perquè va lluitar davant el Senyor. , i va seguir el Poderós.
7 També en temps de Moisès va fer una obra de misericòrdia, ell i Caleb, fill de Jefunné, en què es van oposar a la congregació, van mantenir el poble del pecat i van apaivagar els murmuris dels malvats.
8 I de sis-centes mil persones a peu, van ser preservades totes dues per portar-les a l'herència, fins a la terra que flueix llet i mel.
9 El Senyor també va donar força a Caleb, que va romandre amb ell fins a la seva vellesa, de manera que va entrar als llocs alts del país i la seva descendència la va obtenir com a herència.
10 perquè tots els fills d'Israel vegin que és bo seguir el Senyor.
11 I pel que fa als jutges, tots els de nom, el cor dels quals no s'ha prostituït ni s'ha allunyat del Senyor, que la seva memòria sigui beneïda.
12 Que els seus ossos floreixin fora del seu lloc, i que el nom dels que van ser honrats continuï sobre els seus fills.
13 Samuel, el profeta del Senyor, estimat del seu Senyor, va establir un regne i va ungir prínceps sobre el seu poble.
14 Per la llei del Senyor va jutjar la congregació, i el Senyor va tenir respecte a Jacob.

15 Per la seva fidelitat va ser trobat un autèntic profeta, i per la seva paraula es va saber que era fidel en la visió.
16 Va invocar el Senyor poderós, quan els seus enemics el van pressionar per totes bandes, quan va oferir l'anyell de llet.
17 I el Senyor va tronar des del cel, i amb un gran soroll va fer sentir la seva veu.
18 I va destruir els governants dels tiris i tots els prínceps dels filisteus.
19 I abans del seu llarg son, va protestar davant el Senyor i el seu ungit: No he pres els béns de ningú, ni tan sols una sabata, i ningú el va acusar.
20 I després de la seva mort, va profetitzar, i va mostrar al rei la seva fi, i va alçar la seva veu des de la terra en profecia, per esborrar la maldat del poble.

CAPÍTOL 47

1 Després d'ell es va alçar Natan per profetitzar en temps de David.
2 Com s'elimina el greix de l'ofrena de pau, així David va ser escollit entre els fills d'Israel.
3 Jugava amb lleons com amb cabrits, i amb óssos com amb anyells.
4 No va matar un gegant, quan encara era jove? i no va treure el retret del poble, quan va aixecar la mà amb la pedra a la fona i va vèncer la gloria de Goliat?
5 Perquè va invocar el Senyor Altíssim; i li va donar força a la seva mà dreta per matar aquell guerrer poderós i aixecar la banya del seu poble.
6 Així que el poble el va honrar amb deu mil, i el va lloar amb les benediccions del Senyor, perquè li va donar una corona de glòria.
7 Perquè va destruir els enemics per tot arreu, va fer caure els filisteus, els seus adversaris, i els va trencar la banya fins avui.
8 En totes les seves obres va lloar el Sant Altíssim amb paraules de glòria; de tot cor cantava cançons, i estimava aquell que el feia.
9 També va posar cantants davant de l'altar, perquè amb les seves veus fessin una dolça melodia, i cada dia cantessin lloances en els seus càntics.
10 Va embellir les seves festes i va ordenar els temps solemnes fins al final, perquè lloaven el seu sant nom i el temple sonés des del matí.
11 El Senyor va treure els seus pecats i va enaltir la seva banya per sempre; li va donar una aliança de reis i un tron de glòria a Israel.
12 Després d'ell es va alçar un fill savi, i per ell va habitar en general.
13 Salomó va regnar en temps de pau i va ser honrat; perquè Déu va calmar tot al seu voltant, per construir una casa al seu nom i preparar el seu santuari per sempre.
14 Com vas ser savi en la teva joventut i, com un diluvi, ple d'enteniment!
15 La teva ànima va cobrir tota la terra, i la vas omplir de paràboles fosques.
16 El teu nom va arribar lluny a les illes; i per la teva pau eres estimat.
17 Els països es van meravellar de tu pels teus càntics, proverbis, paràboles i interpretacions.
18 Amb el nom del Senyor Déu, que s'anomena el Senyor Déu d'Israel, vas recollir l'or com l'estany i vas multiplicar la plata com el plom.
19 Vas inclinar els teus lloms davant les dones, i amb el teu cos vas ser sotmès.
20 Vas tacar el teu honor i vas contaminar la teva descendència, de manera que vas provocar ira sobre els teus fills i t'has afligit per la teva bogeria.
21 El regne es va dividir, i d'Efraïm va governar un regne rebel.
22 Però el Senyor no deixarà mai la seva misericòrdia, ni cap de les seves obres perirà, ni abolirà la descendència dels seus elegits, i la descendència d'aquell que l'estima no n'eliminarà: per això va donar una resta a Jacob. , i d'ell una arrel a David.
23 Així va descansar Salomó amb els seus pares, i de la seva descendència va deixar enrere Roboam, la bogeria del poble, un incomprensible, que va desviar el poble amb el seu consell. També hi havia Jeroboam, fill de Nabat, que va fer pecar Israel i va mostrar a Efraïm el camí del pecat:
24 I els seus pecats es van multiplicar molt, i van ser expulsats de la terra.
25 Perquè van buscar tota la maldat, fins que la venjança va arribar sobre ells.

CAPÍTOL 48

1 Llavors el profeta Elies es va aixecar com un foc, i la seva paraula va arder com un llum.
2 Els va provocar una gran fam, i amb el seu zel els va reduir el nombre.
3 Per la paraula del Senyor va tancar el cel, i també va fer baixar el foc tres vegades.
4 O Elies, com vas ser honrat en les teves meravelles! i qui es gloria com tu!
5 Qui va ressuscitar un mort de la mort, i la seva ànima del lloc dels morts, per paraula de l'Altíssim:
6 Qui va fer destruir els reis i els homes honorables del seu llit:
7 Qui va escoltar la reprensió del Senyor al Sinaí, i a Horeb el judici de venjança:
8 Qui va ungir reis perquè es vengessin, i profetes perquè el succeïssin:
9 El qual va ser arrossegat en un remolí de foc i en un carro de cavalls de foc:
10 Els quals van ser ordenats per retreure en els seus temps, per calmar la ira del judici del Senyor, abans que esclatés en ira, i per convertir el cor del pare cap al fill i per restaurar les tribus de Jacob.
11 Feliços els qui et van veure i van dormir d'amor; perquè segur que viurem.
12 Era Elies, que estava cobert d'un remolí; i Eliseu es va omplir del seu esperit; mentre va viure, no es va emocionar davant de cap príncep, ni ningú el va poder sotmetre.
13 Cap paraula el podia vèncer; i després de la seva mort el seu cos va profetitzar.

14 Va fer meravelles en la seva vida, i a la seva mort van ser les seves obres meravelloses.
15 Per tot això, el poble no es va penedir, ni es va apartar dels seus pecats, fins que van ser saquejats i portats de la seva terra, i es van escampar per tota la terra; però va quedar un poble petit i un governant a la casa de David. :
16 Dels quals alguns van fer allò que agradava a Déu, i d'altres van multiplicar els pecats.
17 Ezequies va fortificar la seva ciutat i hi va introduir aigua enmig d'ella; va cavar la roca dura amb ferro i va fer pous d'aigua.
18 En el seu temps va pujar Senaquerib i va enviar Rabsaces, va alçar la mà contra Sió i es va gloriar amb orgull.
19 Llavors els seus cors i les seves mans van tremolar, i van patir dolors, com dones en part.
20 Però van invocar el Senyor, que és misericordiós, i van estendre les seves mans cap a ell; i immediatament el Sant els va escoltar des del cel i els va alliberar pel ministeri d'Esay.
21 Va colpejar l'exèrcit dels assiris, i el seu àngel els va destruir.
22 Perquè Ezequies havia fet allò que agradava al Senyor, i s'havia mostrat fort en els camins del seu pare David, tal com li havia manat el profeta Esai, que era gran i fidel en la seva visió.
23 En el seu temps el sol es va posar enrere i va allargar la vida del rei.
24 Va veure amb un esperit excel·lent el que havia de passar al final, i va consolar els que ploraven a Sió.
25 Va mostrar el que hauria de passar per sempre, i les coses secretes o sempre que vinguessin.

CAPÍTOL 49

1 El record de Josies és com la composició del perfum que es fa amb l'art de l'apotecari: és dolç com la mel a tota boca, i com la música d'un banquet de vi.
2 Es va comportar amb rectitud en la conversió del poble i va treure les abominacions de la iniquitat.
3 Va dirigir el seu cor cap al Senyor, i en el temps dels impius va establir l'adoració de Déu.
4 Tots, excepte David, Ezequies i Josies, eren defectuosos: perquè van abandonar la llei de l'Altíssim, fins i tot els reis de Judà van fallar.
5 Per això va donar el seu poder als altres i la seva glòria a una nació estranya.
6 Van cremar la ciutat escollida del santuari i van fer desolats els carrers, segons la profecia de Jeremies.
7 Perquè l'imploraven el malvat, que tanmateix era un profeta, santificat en el ventre de la seva mare, per tal d'arrelar, afligir i destruir; i perquè també edificava i plantés.
8 Va ser Ezequiel qui va veure la visió gloriosa que se li va mostrar sobre el carro dels querubins.
9 Perquè va fer esment dels enemics sota la figura de la pluja, i va dirigir els que anaven bé.
10 I dels dotze profetes, que el record sigui beneït, i que els seus ossos tornin a florir del seu lloc, perquè van consolar Jacob i els van salvar amb una esperança segura.
11 Com magnificarem Zorobabel? fins i tot ell era com un segell a la mà dreta:
12 Així va ser Jesús, fill de Josedec, el qual en el seu temps va edificar la casa i va aixecar un temple sant al Senyor, que estava preparat per a la glòria eterna.
13 I entre els elegits hi havia Neèmies, que té gran renom, que ens va aixecar les muralles caigudes, va aixecar les portes i les reixes i va tornar a aixecar les nostres ruïnes.
14 Però a la terra no es va crear cap home com Enoc; perquè va ser pres de la terra.
15 Tampoc hi havia un jove nascut com Josep, un governador dels seus germans, una residència del poble, els ossos del qual eren considerats pel Senyor.
16 Sem i Seth tenien un gran honor entre els homes, i també Adam per sobre de tot ésser viu de la creació.

CAPÍTOL 50

1 Simó, el gran sacerdot, fill d'Onies, que en vida va restaurar la casa i en els seus dies va fortificar el temple:
2 I per ell es va construir des dels fonaments la doble alçada, l'alta fortalesa de la muralla al voltant del temple:
3 En els seus dies, la cisterna per rebre l'aigua, que era com el mar, estava coberta amb plaques de llautó:
4 Va tenir cura del temple perquè no caigués i va fortificar la ciutat contra l'assetjament:
5 Com va ser honrat enmig del poble quan va sortir del santuari!
6 Era com l'estrella del matí enmig d'un núvol, i com la lluna plena:
7 Com el sol que brilla sobre el temple de l'Altíssim, i com l'arc de Sant Martí que il·lumina en els núvols brillants:
8 I com la flor de les roses a la primavera de l'any, com els lliris al costat dels rius de les aigües, i com les branques de l'arbre d'encens a l'època de l'estiu:
9 Com foc i encens a l'encenser, i com un recipient d'or batut amb tota mena de pedres precioses:
10 I com una bella olivera que brota fruit, i com un xiprer que creix fins als núvols.
11 Quan es va posar la túnica d'honor i es va revestir de la perfecció de la glòria, quan va pujar a l'altar sant, va fer honorable la vestimenta de la santedat.
12 Quan va treure les porcions de les mans dels sacerdots, ell mateix es va quedar al costat de la llar de l'altar, envoltat, com un cedre jove al Líban; i mentre les palmeres l'envoltaven l'envoltaven.
13 Així estaven tots els fills d'Aaron en la seva glòria, i les ofrenes del Senyor a les seves mans, davant tota la congregació d'Israel.
14 I acabant el servei a l'altar, per adornar l'ofrena de l'Altíssim Totpoderós,
15 Va estendre la mà cap a la copa, va vessar la sang del raïm, va vessar als peus de l'altar una olor dolça al Rei altíssim de tots.

16 Llavors els fills d'Aaron van cridar, van fer sonar les trompetes de plata i van fer un gran soroll per ser escoltat, com a record davant de l'Altíssim.
17 Llavors tot el poble es va precipitar i es va arrossegar a terra amb el rostre boca abajo per adorar el seu Senyor Déu Totpoderós, l'Altíssim.
18 Els cantants també cantaven elogis amb les seves veus, amb gran varietat de sons hi havia una dolça melodia.
19 I el poble va suplicar el Senyor, l'Altíssim, amb una pregària davant el misericordiós, fins que s'acabà la solemnitat del Senyor i havien acabat el seu servei.
20 Llavors va baixar i va alçar les mans sobre tota la congregació dels fills d'Israel, per donar la benedicció del Senyor amb els seus llavis i per alegrar-se en el seu nom.
21 I es van prosternar per adorar per segona vegada, per tal de rebre una benedicció de l'Altíssim.
22 Ara, doncs, beneïu el Déu de tots, que només fa meravelles a tot arreu, que exalta els nostres dies des del ventre matern i ens tracta segons la seva misericòrdia.
23 Ell ens concedeix l'alegria del cor, i que la pau sigui en els nostres dies a Israel per sempre;
24 Que confirmés la seva misericòrdia amb nosaltres i ens alliberés al seu temps!
25 Hi ha dues menes de nacions que el meu cor detesta, i la tercera no és cap nació:
26 Els que s'asseuen a la muntanya de Samaria, i els que habiten entre els filisteus, i aquest poble insensat que viu a Siquem.
27 Jesús, fill de Sirac de Jerusalem, ha escrit en aquest llibre l'ensenyament de l'enteniment i del coneixement, que del seu cor va vessar saviesa.
28 Feliç el qui serà exercit en aquestes coses; i el qui les emmagatzema en el seu cor es farà savi.
29 Perquè si les fa, serà fort per a totes les coses, perquè la llum del Senyor guia aquell que dóna saviesa als piadosos. Beneït sigui el nom del Senyor per sempre. Amén, Amén.

CAPÍTOL 51

1 Pregària de Jesús, fill de Sirac. Et donaré gràcies, Senyor i Rei, i et lloaré, oh Déu meu salvador: lloo el teu nom:
2 Perquè tu ets el meu defensor i ajudant, i has preservat el meu cos de la destrucció i del parany de la llengua calumniadora i dels llavis que forgen mentides, i has estat el meu ajudant contra els meus adversaris:
3 I m'has alliberat, segons la multitud de misericòrdia i la grandesa del teu nom, de les dents dels qui estaven disposats a devorar-me, i de les mans dels qui buscaven la meva vida, i de les múltiples afliccions que Jo tenia;
4 De l'ofegament del foc per totes bandes, i del mig del foc que no vaig encendre;
5 Des del fons del ventre de l'infern, d'una llengua impura i de paraules mentideres.
6 Amb una acusació al rei d'una llengua injusta, la meva ànima es va acostar fins a la mort, la meva vida estava a prop de l'infern.
7 M'envoltaven per totes bandes, i no hi havia ningú que m'ajudés: buscava socors dels homes, però no n'hi havia.
8 Aleshores vaig pensar en la teva misericòrdia, Senyor, i en els teus actes antics, com allibere els qui t'esperen i els salves de les mans dels enemics.
9 Aleshores vaig aixecar les meves súpliques de la terra i vaig pregar per alliberar-me de la mort.
10 Vaig invocar el Senyor, el Pare del meu Senyor, perquè no em deixés en els dies de la meva aflicció i en el temps dels orgullosos, quan no hi havia ajuda.
11 Lloaré el teu nom contínuament, i cantaré lloances amb acció de gràcies; i així es va escoltar la meva pregària:
12 Perquè em vas salvar de la destrucció i m'has alliberat del temps dolent; per això donaré gràcies, et lloaré i beneiré el nom, Senyor.
13 Quan era encara jove, o sempre que anava a l'estranger, desitjava la saviesa obertament en la meva pregària.
14 Vaig pregar per ella davant del temple, i la buscaré fins al final.
15 Fins i tot des de la flor fins que el raïm ha estat madur, el meu cor s'ha complagut en ella: el meu peu va anar pel bon camí, des de la meva joventut la vaig buscar.
16 Vaig inclinar una mica l'orella, la vaig rebre i vaig aprendre molt.
17 Hi vaig aprofitar, per tant, atribuiré glòria a aquell que em dóna saviesa.
18 Perquè em vaig proposar de fer després d'ella, i vaig seguir el que és bo; així no em confondré.
19 La meva ànima ha lluitat amb ella, i en els meus actes vaig ser exacte: vaig allargar les meves mans cap al cel, i vaig plorar la meva ignorància d'ella.
20 Vaig dirigir la meva ànima cap a ella, i la vaig trobar en puresa: des del principi he tingut el meu cor unit a ella, per això no seré abandonat.
21 El meu cor es va turbar en buscar-la; per això he aconseguit una bona possessió.
22 El Senyor m'ha donat una llengua com a recompensa, i jo el lloaré amb ella.
23 Apropeu-vos a mi, incultes, i habiteu a la casa de la docència.
24 Per què sou lents, i què dieu d'aquestes coses, veient que les vostres ànimes tenen molta set?
25 Vaig obrir la boca i vaig dir: Compreu-la per vosaltres mateixos sense diners.
26 Posa el teu coll sota el jou, i deixa que la teva ànima rebi la instrucció: és difícil de trobar-la.
27 Mireu amb els vostres ulls com tinc poca feina i m'he aconseguit molt de descans.
28 Aprèn amb una gran quantitat de diners, i aconsegueix molt d'or amb ella.
29 Que la teva ànima s'alegri de la seva misericòrdia, i no t'avergonyis de la seva lloança.
30 Fes la teva feina d'hora, i al seu temps et donarà la teva recompensa.

Book of Baruch

Llibre de Baruc

CAPÍTOL 1

1 I aquestes són les paraules del llibre que Baruc, fill de Neries, fill de Maasies, fill de Sedecies, fill d'Asadies, fill de Chelcies, va escriure a Babilònia:
2 L'any cinquè i el setè dia del mes, quan els caldeus van prendre Jerusalem i la van cremar amb foc.
3 I Baruc va llegir les paraules d'aquest llibre a les oïdes de Jeconies, fill de Joaquim, rei de Judà, i a les oïdes de tot el poble que anava a escoltar el llibre.
4 I a l'oïda dels nobles i dels fills del rei, i a l'oïda dels ancians i de tot el poble, des del més baix fins al més alt, fins i tot de tots els que habitaven a Babilònia al costat del riu Sud.
5 Llavors van plorar, van dejunar i van pregar davant del Senyor.
6 També van fer una recaptació de diners segons el poder de cadascú:
7 I el van enviar a Jerusalem al gran sacerdot Joaquim, fill de Kelcià, fill de Salom, i als sacerdots i a tot el poble que es trobava amb ell a Jerusalem.
8 En el mateix temps, quan va rebre els utensilis de la casa del Senyor, que eren portats del temple, per tornar-los a la terra de Judà, el deu dia del mes de Sivàn, és a dir, els vasos de plata, que Sedecies, el fill de Josies, rei de Jada, havia fet,
9 Després d'això, Nabucodonosor, rei de Babilònia, s'havia endut Jeconies, i els prínceps, els captius, els valents i el poble del país, de Jerusalem, i els va portar a Babilònia.
10 I digueren: "Mireu, us hem enviat diners per comprar-vos holocaustos, sacrificis pel pecat i encens, preparar-vos el mannà i oferir-vos sobre l'altar del Senyor, el nostre Déu;
11 I pregueu per la vida de Nabucodonosor, rei de Babilònia, i per la vida del seu fill Baltasar, perquè els seus dies siguin a la terra com els dies del cel:
12 I el Senyor ens donarà força i il·luminarà els nostres ulls, i viurem sota l'ombra de Nabucodonosor, rei de Babilònia, i sota l'ombra del seu fill Baltasar, i els servirem molts dies i trobarem gràcia als seus ulls. .
13 Pregueu també per nosaltres al Senyor, el nostre Déu, perquè hem pecat contra el Senyor, el nostre Déu; i fins avui la fúria del Senyor i la seva ira no s'han allunyat de nosaltres.
14 I llegireu aquest llibre que us hem enviat per confessar-vos a la casa del Senyor, durant les festes i els dies solemnes.
15 I diràs: Al Senyor, el nostre Déu, pertany la justícia, però a nosaltres la confusió de cares, com ha passat avui, als de Judà i als habitants de Jerusalem.
16 I als nostres reis, als nostres prínceps, als nostres sacerdots, als nostres profetes i als nostres pares:
17 Perquè hem pecat davant el Senyor,
18 I el vam desobeir i no vam escoltar la veu del Senyor, el nostre Déu, per caminar segons els manaments que ens va donar obertament:
19 Des del dia que el Senyor va fer sortir els nostres avantpassats de la terra d'Egipte, fins avui, hem estat desobedients al Senyor, el nostre Déu, i hem estat negligents en no escoltar la seva veu.
20 Per això, els mals es van adherir a nosaltres i la maledicció que el Senyor va nomenar per Moisès, el seu servent, quan va fer sortir els nostres pares de la terra d'Egipte, per donar-nos una terra com la llet i la mel. és veure aquest dia.
21 No obstant això, no hem escoltat la veu del Senyor, el nostre Déu, segons totes les paraules dels profetes que ens va enviar:
22 Però cadascú va seguir la imaginació del seu propi cor malvat, per servir déus estranys i per fer el mal als ulls del Senyor, el nostre Déu.

CAPÍTOL 2

1 Per això el Senyor ha complert la seva paraula que va pronunciar contra nosaltres i contra els nostres jutges que jutjaven Israel, i contra els nostres reis, els nostres prínceps i els homes d'Israel i Judà.
2 Per portar-nos sobre nosaltres grans plagues, com mai no s'han produït sota tot el cel, com va succeir a Jerusalem, segons les coses que estaven escrites a la llei de Moisès;
3 Que un home mengi la carn del seu propi fill i la carn de la seva pròpia filla.
4 A més, els ha lliurat perquè estiguin sotmesos a tots els regnes que ens envolten, perquè siguin com a oprobio i desolació entre tots els pobles del voltant, on el Senyor els ha escampat.
5 Així hem estat abatuts, i no exaltats, perquè hem pecat contra el Senyor, el nostre Déu, i no hem estat escoltats a la seva veu.
6 Al Senyor, el nostre Déu, li correspon la justícia, però a nosaltres i als nostres pares obriu la vergonya, com apareix avui.
7 Perquè totes aquestes plagues que el Senyor ha pronunciat contra nosaltres ens han arribat

8 No obstant això, no hem pregat davant el Senyor, per apartar-nos de les imaginacions del seu cor malvat.
9 Per això, el Senyor ens ha vetllat pel mal, i el Senyor l'ha portat sobre nosaltres, perquè el Senyor és just en totes les seves obres que ens ha manat.
10 No obstant això, no hem fet cas de la seva veu per caminar segons els manaments del Senyor que ell ha posat davant nostre.
11 I ara, Senyor, Déu d'Israel, que has fet sortir el teu poble de la terra d'Egipte amb mà forta i braç alt, amb senyals, amb prodigis i amb gran poder, i t'has donat un nom, com apareix aquest dia:
12 Senyor, Déu nostre, hem pecat, hem fet el mal, hem obrat injustament en tots els teus decrets.
13 Que s'allunyi de nosaltres la teva ira, perquè som pocs entre els pagans, on ens has dispersat.
14 Escolta, Senyor, les nostres pregàries i les nostres peticions, allibera'ns per amor teu, i dóna'ns gràcia als ulls dels qui ens han endut:
15 perquè tota la terra sàpiga que tu ets el Senyor, el nostre Déu, perquè Israel i la seva descendència reben el teu nom.
16 Senyor, mira des de la teva casa santa i mira'ns: inclina la teva oïda, Senyor, per escoltar-nos.
17 Obre els teus ulls i mira; perquè els morts que hi ha als sepulcres, les ànimes dels quals han estat llevades del seu cos, no donaran al Senyor ni lloança ni justícia:
18 Però l'ànima que està molt afligida, que s'encorba i es debilita, i els ulls que es desfalleixen, i l'ànima famolenc, et donaran lloança i justícia, Senyor.
19 Per tant, no fem la nostra humil súplica davant teu, Senyor, Déu nostre, per la justícia dels nostres pares i dels nostres reis.
20 Perquè has enviat la teva ira i la teva indignació contra nosaltres, tal com has dit pels teus servents els profetes, dient:
21 Així diu el Senyor: Inclineu les espatlles per servir el rei de Babilònia; així romandreu a la terra que vaig donar als vostres pares.
22 Però si no escolteu la veu del Senyor per servir el rei de Babilònia,
23 Faré cessar de les ciutats de Judà i de fora de Jerusalem la veu d'alegria i la veu d'alegria, la veu del nuvi i la veu de la núvia: i tota la terra quedarà desolada. habitants.
24 Però no hem volgut escoltar la teva veu per servir el rei de Babilònia; per això has respost les paraules que vas dir pels teus servents els profetes, és a dir, que els ossos dels nostres reis i els ossos dels nostres pares ser trets del seu lloc.
25 I, vet aquí, són expulsats a la calor del dia i a la gelada de la nit, i van morir en grans misèries de fam, d'espasa i de pestilència.
26 I tu has destruït la casa que porta el teu nom, com es veu avui, per la maldat de la casa d'Israel i de la casa de Judà.
27 Senyor, Déu nostre, ens has tractat amb tota la teva bondat i amb tota la teva gran misericòrdia,
28 Com vas parlar pel teu servent Moisès el dia que li vas manar que escrivís la llei davant els fills d'Israel, dient:
29 Si no escolteu la meva veu, de ben segur que aquesta multitud tan gran es convertirà en un petit nombre entre les nacions, on els dispersaré.
30 Perquè sabia que no m'escoltarien, perquè és un poble de coll dur, però a la terra dels seus captius es recordaran d'ells mateixos.
31 I sabrà que jo sóc el Senyor, el seu Déu, perquè els donaré cor i orelles per escoltar.
32 I em lloaran a la terra de la seva captivitat, i pensaran en el meu nom,
33 I torneu del seu coll rígid i dels seus mals actes, perquè recordaran el camí dels seus pares, que van pecar davant el Senyor.
34 I els faré tornar a la terra que vaig prometre amb un jurament als seus pares, Abraham, Isaac i Jacob, i en seran els senyors; i els augmentaré i no seran disminuïts.
35 I faré una aliança eterna amb ells perquè siguin el seu Déu, i ells seran el meu poble, i no expulsaré més el meu poble d'Israel de la terra que els he donat.

CAPÍTOL 3

1 Senyor Totpoderós, Déu d'Israel, l'ànima angoixada i l'esperit turbat, clama cap a tu.
2 Escolta, Senyor, i tingues pietat; perquè ets misericordiós, i tingues pietat de nosaltres, perquè hem pecat davant teu.
3 Perquè tu perseveres per sempre, i perirem del tot.
4 Senyor Totpoderós, Déu d'Israel, escolta ara les pregàries dels israelites morts i dels seus fills, que han pecat davant teu i no han escoltat la veu del teu Déu, el seu Déu; .
5 No us recordeu de les iniquitats dels nostres avantpassats, sinó que penseu en el vostre poder i en el vostre nom ara en aquest moment.
6 Perquè tu ets el Senyor, el nostre Déu, i a tu, Senyor, lloarem.

7 I per això has posat la teva por als nostres cors, amb la intenció d'invocar el teu nom i de lloar-te en la nostra captivitat, perquè hem recordat tota la iniquitat dels nostres avantpassats, que van pecar davant teu.
8 Heus aquí, encara estem avui a la nostra captivitat, on ens has escampat, com a oprobio i maledicció, i per ser subjectes a pagaments, segons totes les iniquitats dels nostres pares, que es van apartar del Senyor, el nostre Déu.
9 Escolta, Israel, els manaments de la vida: escolta per entendre la saviesa.
10 Com és que Israel, que ets a la terra dels teus enemics, que ets vell en un país estrany, que estiguis contaminat amb els morts,
11 Que ets comptat amb els que baixen a la tomba?
12 Has abandonat la font de la saviesa.
13 Perquè si haguessis caminat pel camí de Déu, hauries d'haver habitat en pau per sempre.
14 Aprèn on és la saviesa, on és la força, on és l'enteniment; perquè sàpigues també on és la durada dels dies i la vida, on és la llum dels ulls i la pau.
15 Qui ha descobert el seu lloc? o qui ha entrat als seus tresors?
16 On esdevenen els prínceps dels pagans i els qui governaven les bèsties sobre la terra?
17 Els que tenien el seu passatemps amb les aus del cel, i els que acumulaven plata i or, en què els homes confien i no van acabar d'aconseguir-los?
18 Per aquells que treballaven la plata, eren tan cuidats i les obres dels quals són inescrutables,
19 Han desaparegut i han baixat a la tomba, i altres han pujat al seu lloc.
20 Els joves han vist la llum i han habitat a la terra, però no han conegut el camí del coneixement,
21 Ni no van entendre els seus camins, ni se'n van agafar: els seus fills estaven lluny d'aquell camí.
22 No se n'ha sentit a parlar a Canaan, ni s'ha vist a Teman.
23 Els agarens que cerquen la saviesa a la terra, els mercaders de Meran i de Teman, els autors de faules i els buscadors sense entesa; cap d'ells ha conegut el camí de la saviesa, ni recorda els seus camins.
24 Israel, que gran és la casa de Déu! i que gran és el lloc de la seva possessió!
25 Gran i no té fi; alt i incommensurable.
26 Hi havia els gegants famosos des del principi, de tan gran estatura i tan experts en la guerra.
27 Aquells que el Senyor no els va triar, ni els va donar el camí del coneixement:
28 Però van ser destruïts, perquè no tenien saviesa, i van morir per la seva pròpia bogeria.
29 Qui ha pujat al cel i l'ha pres i l'ha fet baixar dels núvols?
30 Qui ha passat el mar i l'ha trobat, i l'ha portat per or pur?
31 Ningú coneix el seu camí, ni pensa en el seu camí.
32 Però el qui ho sap tot, la coneix, i l'ha descobert amb el seu intel·ligència; el qui va preparar la terra per sempre, l'ha omplert de bèsties de quatre peus.
33 Qui envia llum, i se'n va, la torna a cridar i li obeeix amb por.
34 Les estrelles brillaven a les seves rellotges i es van alegrar; quan els crida, diuen: Aquí som; i així amb alegria van donar llum al qui els va fer.
35 Aquest és el nostre Déu, i no hi haurà cap altre comparat amb ell
36 Ha descobert tot el camí del coneixement i l'ha donat a Jacob, el seu servent, i a Israel, el seu estimat.
37 Després es va mostrar a la terra i va parlar amb els homes.

CAPÍTOL 4

1 Aquest és el llibre dels manaments de Déu i la llei que dura per sempre; però els qui deixen, moriran.
2 Gira't, oh Jacob, i agafa'l: camina davant de la seva llum, perquè siguis il·luminat.
3 No doneu el vostre honor a un altre, ni les coses que us siguin útils a una nació estranya.
4 Oh Israel, feliços som, perquè les coses que són agradables a Déu se'ns han donat a conèixer.
5 Estigueu d'ànim, poble meu, memorial d'Israel.
6 Vau ser venuts a les nacions, no per a la vostra destrucció, sinó com que vau fer ira de Déu, vau ser lliurat als enemics.
7 Perquè vau provocar el qui us va fer oferint sacrificis als dimonis, i no a Déu.
8 Us heu oblidat del Déu etern que us va criar; i heu afligit Jerusalem, que us va alletar.
9 Perquè quan va veure que la ira de Déu venia sobre vosaltres, va dir: Escolteu, els qui habiteu Sió! Déu m'ha fet venir un gran dol;
10 Perquè vaig veure la captivitat dels meus fills i filles, que l'Etern els va portar sobre ells.
11 Jo els he alimentat amb alegria; però els va fer marxar amb plors i dol.
12 Que ningú s'alegri per mi, vídua i abandonada de molts, que pels pecats dels meus fills he quedat desolat; perquè es van apartar de la llei de Déu.

13 No van conèixer els seus decrets, ni van caminar pels camins dels seus manaments, ni van trepitjar els camins de la disciplina en la seva justícia.
14 Que vinguin els qui habiten al voltant de Sió, i recordeu-vos de la captivitat dels meus fills i filles, que l'Etern els ha fet arribar.
15 Perquè ell els ha portat una nació de lluny, una nació sense vergonya i d'una llengua estranya, que ni respectava el vell ni tenia pietat d'un nen.
16 Aquests s'han endut els estimats fills de la vídua, i han deixat desolada la que estava sola, sense filles.
17 Però què et puc ajudar?
18 Perquè el qui va portar aquestes plagues sobre vosaltres us alliberarà de les mans dels vostres enemics.
19 Aneu, fills meus, aneu, perquè em quedo desolat.
20 M'he despullat els vestits de pau, i em vaig posar el sac de la meva pregària: clamaré a l'Etern en els meus dies.
21 Animeu-vos, fills meus, clameu al Senyor, i ell us alliberarà del poder i de la mà dels enemics.
22 Perquè la meva esperança està en l'Etern, que ell us salvarà; i m'ha arribat l'alegria del Sant, a causa de la misericòrdia que aviat us arribarà del nostre Salvador etern.
23 Perquè us vaig enviar amb dol i plorar, però Déu us tornarà a donar-me amb alegria i alegria per sempre.
24 Com ara els veïns de Sió han vist la teva captivitat, així veuran aviat la teva salvació del nostre Déu, que vindrà sobre tu amb gran glòria i lluentor de l'Etern.
25 Fills meus, patiu amb paciència la ira que us ha vingut de part de Déu, perquè el vostre enemic us ha perseguit; però aviat veuràs la seva destrucció i trepitjaràs el seu coll.
26 Els meus delicats han anat per camins difícils i han estat enduts com un ramat atrapat pels enemics.
27 Consoleu-vos, fills meus, i clameu a Déu, perquè se us recordarà d'aquell qui va portar aquestes coses sobre vosaltres.
28 Perquè, com us heu pensat desviar-vos de Déu, així, quan torneu, busqueu-lo deu vegades més.
29 Perquè el qui ha portat aquestes plagues sobre vosaltres us portarà una alegria eterna amb la vostra salvació.
30 Pren bon cor, oh Jerusalem, perquè el qui t'ha donat aquest nom et consolarà.
31 Miserables són els qui t'han afligit i es van alegrar de la teva caiguda.
32 Miserables són les ciutats a les quals van servir els teus fills; miserable és la que va rebre els teus fills.
33 Perquè com es va alegrar de la teva ruina i es va alegrar de la teva caiguda, així s'entristarà per la seva pròpia desolació.
34 Perquè trauré l'alegria de la seva gran multitud, i el seu orgull es convertirà en dol.
35 Perquè el foc vindrà damunt d'ella des de l'Etern, anhelant de perdurar; i serà habitada de dimonis durant molt de temps.
36 Jerusalem, mira al teu voltant cap a l'est, i mira l'alegria que et ve de Déu.
37 Heus aquí, vénen els teus fills, que tu has enviat, reunits des de llevant fins a ponent per la paraula del Sant, gaudint-se de la glòria de Déu.

CAPÍTOL 5

1 Traieu-vos, oh Jerusalem, la vestimenta de dol i aflicció, i vestiu-vos per sempre de la bellesa de la glòria que ve de Déu.
2 Posa al teu voltant un vestit doble de la justícia que ve de Déu; i posa una diadema al teu cap de la glòria de l'Etern.
3 Perquè Déu mostrarà la teva brillantor a tots els països sota el cel.
4 Perquè el teu nom serà cridat per sempre de Déu, la pau de la justícia i la glòria de l'adoració de Déu.
5 Aixeca't, oh Jerusalem, posa't a dalt i mira cap a l'est, i vet aquí que els teus fills s'han reunit d'oest a llevant per la paraula del Sant, que s'alegren en el record de Déu.
6 Perquè es van allunyar de tu a peu i van ser enduts dels seus enemics, però Déu els porta a tu exaltats amb glòria, com a fills del regne.
7 Perquè Déu ha ordenat que tots els turons alts i els marges de llarga durada siguin enderrocats i s'omplin les valls, per tal que Israel vagi segur en la glòria de Déu.
8 A més, fins i tot els boscos i tots els arbres olorosos cobriran Israel per manament de Déu.
9 Perquè Déu guiarà Israel amb alegria a la llum de la seva glòria amb la misericòrdia i la justícia que provenen d'ell.

Letter of Jeremiah

Carta de Jeremies

CAPÍTOL 1

1 Còpia de l'epístola que Jeremi va enviar als que el rei dels babilonis havia de portar captius a Babilònia, per certificar-los, tal com li havia manat Déu.
2 A causa dels pecats que heu comès davant Déu, Nabucodonosor, rei dels babilonis, us portarà captius a Babilònia.
3 Així, quan vingueu a Babilònia, us hi romandreu molts anys i durant una llarga temporada, és a dir, set generacions;
4 Ara veureu a Babilònia déus d'argent, d'or i de fusta, portats sobre les espatlles, que fan por a les nacions.
5 Compte, doncs, que no sigueu com els estrangers, ni vosaltres ni d'ells, quan veieu la multitud davant d'ells i darrere d'ells, adorant-los.
6 Però digueu en el vostre cor: Senyor, us hem d'adorar.
7 Perquè el meu àngel és amb vosaltres, i jo mateix em cuido de les vostres ànimes.
8 Pel que fa a la seva llengua, és polida per l'obrer, i ells mateixos estan daurats i coberts amb plata; tanmateix no són sinó falsos i no poden parlar.
9 I prenent or, com per a una verge que li agrada anar gaire, fan corones per als caps dels seus déus.
10 De vegades també els sacerdots transmeten dels seus déus l'or i la plata, i s'ho donen a ells mateixos.
11 Sí, ho donaran a les prostitutes comunes i les engalanaran com a homes amb vestits, essent déus de plata, déus d'or i de fusta.
12 No obstant això, aquests déus no poden salvar-se de l'òxid i de l'arna, encara que estiguin coberts de roba porpra.
13 S'eixuguen la cara a causa de la pols del temple, quan hi ha molt sobre ells.
14 I qui no pot matar a qui l'ofen, té un ceptre, com si fos un jutge del país.
15 També té a la mà dreta un punyal i una destral, però no pot alliberar-se de la guerra i dels lladres.
16 Per això se sap que no són déus; per tant, no els tingueu por.
17 Perquè com un vaixell que fa servir un home no val res quan es trenca; així mateix passa amb els seus déus: quan són instal·lats al temple, els seus ulls s'omplen de pols pels peus dels qui entren.
18 I de la mateixa manera que les portes estan assegurades per tots els costats del qui ofen el rei, com a mort, així els sacerdots tanquen els seus temples amb portes, panys i reixes, perquè no siguin saquejats els seus déus amb lladres.
19 Els encenen espelmes, sí, més que per a ells mateixos, de les quals no en poden veure cap.
20 Són com una de les bigues del temple, però diuen que els seus cors estan rosegats per coses que s'arrosseguen de la terra; i quan es mengen ells i la seva roba, no ho senten.
21 Els seus rostres s'ennegreixen pel fum que surt del temple.
22 Damunt els seus cossos i caps s'asseuen ratpenats, orenetes i ocells, i també els gats.
23 Amb això sabràs que no són déus; per tant, no els tinguis por.
24 Malgrat l'or que els envolta per fer-los bells, si no s'eixuguen l'òxid, no brillaran, perquè ni quan es van fos, no ho van sentir.
25 Les coses on no hi ha alè es compren a un preu altíssim.
26 Es porten sobre les espatlles, sense peus que declarin als homes que no valen res.
27 També els qui els serveixen s'avergonyeixen, perquè si cauen a terra en algun moment, no poden aixecar-se per si mateixos; ni, si algú els posa dret, no poden moure's per si mateixos; tampoc, si estan inclinats, poden endreçar-se, però els presenten regals com a morts.
28 Pel que fa a les coses que se'ls sacrifiquen, els seus sacerdots venen i abusen; de la mateixa manera les seves dones en guarden part amb sal; però als pobres i impotents no en donen res.
29 Les dones menstruals i les dones al llit mengen els seus sacrificis: per això sabràs que no són déus: no els tinguis por.
30 Perquè com es poden anomenar déus? perquè les dones posaven la carn davant els déus de la plata, l'or i la fusta.
31 I els sacerdots s'asseuen al temple, amb la roba esquinçada, el cap i la barba afaitats, sense res al cap.
32 Braguen i ploren davant dels seus déus, com fan els homes a la festa quan un és mort.
33 Els sacerdots també es treuen les vestidures i vesteixen les seves dones i els seus fills.
34 Ja sigui el mal que els fa algú o el bé, no poden compensar-ho: no poden ni aixecar un rei ni derrocar-lo.
35 De la mateixa manera, no poden donar riqueses ni diners: encara que un home els faci un vot i no el compleix, no el demanaran.
36 No poden salvar ningú de la mort, ni alliberar el feble dels poderosos.

37 No poden tornar a la vista un cec, ni ajudar a ningú en la seva angoixa.
38 No poden tenir pietat a la vídua, ni fer bé a l'orfe.
39 Els seus déus de fusta, recoberts d'or i d'argent, són com les pedres tallades a la muntanya: els qui els adoren seran confusos.
40 Com hauria de pensar i dir un home que són déus, quan fins i tot els mateixos caldeus els deshonren?
41 Qui, si veuen un mut que no pot parlar, el porten i preguen a Bel perquè parli, com si pogués entendre.
42 Però ells mateixos no poden entendre això i deixar-los, perquè no en tenen coneixement.
43 També les dones amb cordons al voltant, assegudes als camins, cremen segó com a perfum; però si alguna d'elles, atreta per algun que passa, s'acosta amb ell, retreu al seu company que no es considerava tan digna com ella mateixa. , ni el cordó trencat.
44 Tot el que es fa entre ells és fals: com es pot pensar o dir, doncs, que són déus?
45 Són de fusters i d'orfebres: no poden ser altra cosa que els obrers voldran que siguin.
46 I els mateixos que els van fer no podran perdurar molt de temps; com han de ser, doncs, déus les coses que es fan d'ells?
47 Perquè van deixar mentides i insults als qui vindran després.
48 Perquè quan hi ha cap guerra o plaga sobre ells, els sacerdots es consulten amb ells mateixos, on es poden amagar amb ells.
49 Com, doncs, els homes no poden percebre que no són déus, que no poden salvar-se de la guerra ni de la pesta?
50 Perquè, com que no són més que de fusta i recoberts de plata i d'or, més endavant se sabrà que són falsos:
51 I es veurà manifestament a totes les nacions i reis que no són déus, sinó obres de les mans dels homes, i que no hi ha cap obra de Déu en ells.
52 Qui, doncs, no sap que no són déus?
53 Perquè ni poden establir un rei al país, ni donar pluja als homes.
54 No poden jutjar la seva pròpia causa, ni reparar un mal, perquè són com corbs entre el cel i la terra.
55 Llavors, quan el foc caigui sobre la casa dels déus de fusta, o coberta amb or o plata, els seus sacerdots fugiran i s'escaparan; però ells mateixos seran cremats com bigues.
56 A més, no poden suportar cap rei ni enemic: com es pot pensar o dir, doncs, que són déus?
57 Tampoc els déus de la fusta, coberts amb plata o or, no poden escapar ni dels lladres ni dels lladres.
58 L'or, la plata i els vestits amb què van vestits, els forts els prenen i se'n van, i no poden ajudar-se.
59 Per tant, és millor ser un rei que mostri el seu poder, o bé un vaixell profitós en una casa, del qual el propietari pugui utilitzar, que aquests falsos déus; o ser una porta en una casa, per guardar-hi aquestes coses, que aquests falsos déus. o un pilar de fusta en un palau, que aquests falsos déus.
60 Perquè el sol, la lluna i les estrelles, sent brillants i enviats a fer els seus oficis, són obedients.
61 De la mateixa manera el llamp quan esclata és fàcil de veure; i de la mateixa manera el vent bufa a tots els països.
62 I quan Déu ordena als núvols que recorren el món sencer, fan el que se'ls ha manat.
63 I el foc enviat des de dalt per consumir els turons i els boscos fa el que s'ha manat, però aquests no s'assemblen a ells ni en manifestació ni poder.
64 Per tant, no s'ha de suposar ni dir que són déus, ja que no són capaços de jutjar causes ni de fer bé als homes.
65 Sabent, doncs, que no són déus, no els tinguis por,
66 Perquè no poden maleir ni beneir els reis:
67 Ni poden mostrar senyals al cel entre els pagans, ni brillar com el sol, ni donar llum com la lluna.
68 Les bèsties són millors que elles, perquè poden posar-se sota cobert i ajudar-se.
69 Aleshores, de cap manera ens és evident que són déus; per tant, no els tingueu por.
70 Perquè com un espantaocells en un jardí de cogombres no guarda res, així són els seus déus de fusta, coberts amb plata i or.
71 I de la mateixa manera els seus déus de fusta, coberts amb plata i or, són com una espina blanca en un hort, sobre la qual s'asseuen tots els ocells; com també a un cadàver, que és a l'est en la foscor.
72 I sabràs que no són déus per la porpra brillant que es podreix sobre ells; i després ells mateixos seran menjats i seran un oprobio al país.
73 Per tant, millor és l'home just que no té ídols, perquè estarà lluny de l'oprobi.

Oració d'Azaries

CAPÍTOL 1

1 I caminaven enmig del foc, lloant Déu i beneint el Senyor.
2 Aleshores Azaries es va aixecar i va pregar d'aquesta manera; i va obrir la boca enmig del foc va dir:
3 Beneït ets, Senyor, Déu dels nostres pares: el teu nom és digne de ser lloat i glorificat per sempre;
4 Perquè ets just en totes les coses que ens has fet: sí, totes les teves obres són certes, els teus camins són rectes i tots els teus judicis són veritat.
5 En totes les coses que ens vas portar sobre nosaltres, i sobre la ciutat santa dels nostres pares, Jerusalem, has fet un judici veritable, perquè segons la veritat i el judici vas fer-nos arribar totes aquestes coses a causa dels nostres pecats.
6 Perquè hem pecat i hem comès iniquitat, allunyant-nos de tu.
7 En totes les coses hem transgredit, no hem obeït els teus manaments, ni els hem guardat, ni hem fet com ens has manat, perquè ens vagi bé.
8 Per això, tot el que ens has fet venir, i tot el que ens has fet, ho has fet amb veritable judici.
9 I ens vas lliurar a les mans d'enemics sense llei, els odiosos abandonadors de Déu, i a un rei injust i el més malvat de tot el món.
10 I ara no podem obrir la boca, ens hem convertit en una vergonya i un oprobio per als teus servents; i als qui t'adoren.
11 Però no ens lliures del tot, per amor del teu nom, ni anul·lis el teu pacte:
12 I no facis apartar de nosaltres la teva misericòrdia, per amor del teu estimat Abraham, per amor del teu servent Issac i per amor del teu sant Israel;
13 A qui has parlat i promès, que multiplicaries la seva descendència com les estrelles del cel i com la sorra que es troba a la vora del mar.
14 Perquè nosaltres, Senyor, hem esdevingut menys que qualsevol nació, i som guardats sota aquest dia a tot el món a causa dels nostres pecats.
15 Tampoc hi ha en aquest moment príncep, ni profeta, ni cap, ni holocausto, ni sacrifici, ni obrena, ni encens, ni lloc on sacrificar davant teu i on trobar misericòrdia.
16 No obstant això, amb un cor contrit i un esperit humil, siguem acceptats.
17 Com en els holocaustos de moltons i vedells, i com en deu milers d'anyells grossos: així que avui el nostre sacrifici estigui davant dels teus ulls, i concediu-vos que anem completament darrere vostre, perquè no es confondran posa la seva confiança en tu.
18 I ara et seguim amb tot el cor, et temem i busquem el teu rostre.
19 No ens facis avergonyir, sinó tracta'ns segons la teva bondat i segons la multitud de les teves misericòrdies.
20 Lliura'ns també segons les teves meravelles, i dóna glòria al teu nom, Senyor;
21 I que siguin confusos amb tot el seu poder i força, i que es trenqui la seva força;
22 I fes-los saber que tu ets Déu, l'únic Déu i gloriós a tot el món.
23 I els servents del rei, que els hi posaven, no van deixar d'escalfar el forn amb colofonia, peix, estopa i llenya;
24 De manera que la flama sortia per sobre del forn de quaranta-nou colzades.
25 I va passar i va cremar els caldeus que va trobar al voltant del forn.
26 Però l'àngel del Senyor va baixar al forn juntament amb Azaries i els seus companys, i va treure la flama del foc del forn;
27 I va fer que el mig del forn fos com un vent humit i xiulant, de manera que el foc no els tocava gens, ni els va fer mal ni els va molestar.
28 Llavors els tres, com d'una sola boca, van lloar, glorificar i beneir Déu al forn, dient:
29 Beneït ets tu, Senyor Déu dels nostres pares, i lloat i exaltat per sobre de tot per sempre.
30 I beneït sigui el teu nom gloriós i sant, i lloat i exaltat per sobre de tot per sempre.
31 Beneït ets tu al temple de la teva santa glòria, i lloat i glorificat per sobre de tot per sempre.

32 Beneït ets tu que mires les profunditats i t'asseus sobre els querubins, i per ser lloat i exaltat per sempre.
33 Beneït ets tu en el tron gloriós del teu regne, i lloat i glorificat per sobre de tot per sempre.
34 Beneït ets tu al firmament del cel, i sobretot per ser lloat i glorificat per sempre.
35 O totes les obres del Senyor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre més,
36 O cels, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
37 Àngels del Senyor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
38 Totes les aigües que esteu damunt del cel, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre.
39 Oh tots els poders del Senyor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
40 Oh sol i lluna, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
41 Estels del cel, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
42 Oh, tota pluja i rosada, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre.
43 Tots els vents, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre més,
44 O foc i calor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exaltau-lo ho tinc tot per sempre.
45 Oh hivern i estiu, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
46 Oh rosades i tempestes de neu, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre.
47 Nits i dies, beneïu el Senyor: beneïu-lo i exaltau-lo per sempre.
48 Llum i foscor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
49 O gels i freds, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
50 O gelades i neus, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
51 Oh llamps i núvols, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
52 Que la terra beneeixi el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
53 Muntanyes i turons, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
54 Tots els que creixeu a la terra, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre.
55 Muntanyes, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
56 O mars i rius, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
57 O balenes, i tots els que us moveu a les aigües, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
58 O tots els ocells del cel, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
59 O totes les bèsties i el bestiar, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
60 Oh fills dels homes, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
61 Oh Israel, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
62 Oh sacerdots del Senyor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
63 Oh servidors del Senyor, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
64 Esperits i ànimes dels justos, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
65 Oh homes de cor sants i humils, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per damunt de tot per sempre.
66 Anànies, Azaries i Misael, beneïu el Senyor: lloeu-lo i exalteu-lo per sempre més, perquè ens ha alliberat de l'infern, ens ha salvat de la mà de la mort i ens ha alliberat del mig del forn. i la flama ardent: fins i tot del mig del foc ens ha alliberat.
67 Doneu gràcies al Senyor, perquè és benigne, perquè la seva misericòrdia dura per sempre.
68 Tots els que adoreu el Senyor, beneïu el Déu dels déus, lloeu-lo i doneu-li gràcies, perquè la seva misericòrdia és eterna.

SUSANNA

CAPÍTOL 1

1 Hi vivia a Babilònia un home anomenat Joacim:
2 I va prendre una dona, que es deia Susanna, filla de Cèlquies, una dona molt bella i que temia el Senyor.
3 Els seus pares també eren justos i ensenyaven a la seva filla segons la llei de Moisès.
4 Joacim era un home molt ric, i tenia un bonic jardí unit a casa seva; i a ell acudien els jueus; perquè era més honorable que tots els altres.
5 El mateix any van ser nomenats dos antics del poble per ser jutges, tal com va parlar el Senyor, que la maldat venia de Babilònia dels antics jutges, que semblaven governar el poble.
6 Aquests guardaven molt a casa de Joacim, i tots els que tenien judicis venien a ells.
7 Quan la gent se'n va anar al migdia, Susanna va anar a passejar al jardí del seu marit.
8 I els dos ancians la veien entrant cada dia i caminant; de manera que la seva luxúria es va inflamar cap a ella.
9 I van pervertir la seva pròpia ment i van desviar els ulls, per no mirar al cel, ni recordar judicis justos.
10 I encara que tots dos estaven ferits pel seu amor, no s'atrevien a mostrar el seu dolor a l'altre.
11 Perquè estaven avergonyits de declarar la seva luxúria, que volien tenir a veure amb ella.
12 No obstant això, vetllaven diligentment dia a dia per veure-la.
13 I l'un va dir a l'altre: Anem ara a casa, perquè és l'hora de sopar.
14 Quan van sortir, es van separar l'un de l'altre i, tornant-se'n enrere, van arribar al mateix lloc; i després d'haver-se preguntat l'un a l'altre la causa, van reconèixer la seva luxúria: després van fixar un temps tots dos junts, quan la trobaren sola.
15 I va caure, mentre miraven un bon moment, ella va entrar com abans només amb dues minyones, i va voler rentar-se al jardí, perquè feia calor.
16 I no hi havia cap cos, excepte els dos ancians, que s'havien amagat i la vigilaven.
17 Llavors va dir a les seves criades: Porteu-me oli i boles de rentat, i tanqueu les portes del jardí perquè em rentaré.
18 I van fer el que ella els havia manat, van tancar les portes del jardí i van sortir ells mateixos per les portes secretes a buscar les coses que ella els havia manat; però no van veure els ancians, perquè estaven amagats.
19 Quan les criades van sortir, els dos ancians es van aixecar i van córrer cap a ella dient:
20 Heus aquí, les portes del jardí estan tancades, perquè ningú ens pugui veure, i estem enamorats de tu; per tant, consentiu-nos i estigueu amb nosaltres.
21 Si no ho vols, testimoniarem contra tu que hi havia un jove amb tu; i per això has despedit de tu les teves criades.
22 Llavors Susanna va sospirar i va dir: Estic estressat per totes bandes, perquè si faig això, és per a mi la mort; i si no ho faig, no puc escapar de les vostres mans.
23 És millor per a mi caure a les teves mans i no fer-ho que pecar davant del Senyor.
24 Amb això Susanna va cridar amb veu forta; i els dos ancians van cridar contra ella.
25 Llavors va córrer l'un i va obrir la porta del jardí.
26 Llavors, quan els criats de la casa van sentir el crit al jardí, es van precipitar per la porta privada per veure què li havia fet.
27 Però quan els ancians van declarar el seu assumpte, els servents es van avergonyir molt, perquè mai no es va fer una notícia semblant de Susanna.
28 I succeí que l'endemà, quan el poble es va reunir amb el seu marit Joacim, els dos ancians també van venir plens d'imaginació maliciosa contra Susanna per fer-la morir;
29 I digué davant del poble: --Feu a buscar Susanna, la filla de Cèlquies, la dona de Joacim. I així ho van enviar.
30 Així que ella va venir amb el seu pare i la seva mare, els seus fills i tota la seva família.
31 Susanna era una dona molt delicada i bella de veure.
32 I aquests malvats van ordenar que li descobrís la cara, perquè estava coberta, perquè s'omplissin de la seva bellesa.
33 Per tant, els seus amics i tots els que la veien ploraven.
34 Llavors els dos ancians es van aixecar enmig del poble i li van posar les mans al cap.
35 I ella, plorant, va mirar al cel, perquè el seu cor confiava en el Senyor.

36 I els ancians van dir: Mentre caminàvem sols pel jardí, aquesta dona va entrar amb dues criades, va tancar les portes del jardí i va enviar les criades.
37 Llavors un jove, que hi havia amagat, es va acostar a ella i es va acostar amb ella.
38 Llavors els que estàvem a un racó del jardí, veient aquesta maldat, vam córrer cap a ells.
39 I quan els vam veure junts, l'home no el vam poder aguantar, perquè era més fort que nosaltres, va obrir la porta i va saltar fora.
40 Però havent pres aquesta dona, vam preguntar qui era el jove, però ella no ens va dir: d'aquestes coses testimoniem.
41 Llavors l'assemblea els va creure com els ancians i jutges del poble; així que la van condemnar a mort.
42 Llavors Susanna va cridar amb una gran veu i va dir: Oh Déu etern, que coneixes els secrets i coneixes totes les coses abans que siguin!
43 Tu saps que han donat un fals testimoni contra mi, i he aquí que he de morir; mentre que mai vaig fer coses com aquests homes maliciosamente han inventat contra mi.
44 I el Senyor va sentir la seva veu.
45 Per tant, quan va ser portada a mort, el Senyor va aixecar l'esperit sant d'un jove que es deia Daniel:
46 Qui cridava amb veu forta: Estic clar de la sang d'aquesta dona.
47 Llavors tot el poble els va girar cap a ell i va dir: Què volen dir aquestes paraules que has dit?
48 Llavors ell, que es va posar enmig d'ells, va dir: Sou tan insensats, fills d'Israel, que sense examinar ni conèixer la veritat heu condemnat una filla d'Israel?
49 Torneu de nou al lloc del judici, perquè han donat un fals testimoni contra ella.
50 Per això tot el poble es va tornar de pressa, i els ancians li van dir: Vine, seure entre nosaltres i mostra'ns-ho, ja que Déu t'ha donat l'honor d'un ancià.
51 Llavors Daniel els digué: Aparteu aquests dos l'un de l'altre, i jo els examinaré.
52 Llavors, quan es van separar l'un de l'altre, va cridar un d'ells i li va dir: "Oh, tu que has envellit en la maldat, ara els teus pecats que has comès abans han sortit a la llum".
53 Perquè has pronunciat un judici fals, has condemnat l'innocent i has deixat lliure els culpables; encara que el Senyor digui: No mataràs l'innocent i el just.
54 Ara, doncs, si l'has vist, digues-me: Sota quin arbre els has vist acompanyats? Qui va respondre: Sota un arbre de pal.
55 I Daniel va dir: Molt bé; has mentit contra el teu propi cap; perquè encara ara l'àngel de Déu ha rebut la sentència de Déu de tallar-te en dos.
56 Llavors el va deixar a un costat i va manar que se n'aportés l'altre, i li va dir: Oh descendència de Canaan, i no de Judà, la bellesa t'ha enganyat i la luxúria t'ha pervertit el cor.
57 Així heu fet amb les filles d'Israel, i per por es van acompanyar amb vosaltres; però la filla de Judà no va suportar la vostra maldat.
58 Ara, doncs, digueu-me: Sota quin arbre els vau portar junts? Qui va respondre: Sota una alzina.
59 Llavors Daniel li va dir: Bé; tu també has mentit contra el teu propi cap, perquè l'àngel de Déu espera amb l'espasa per tallar-te en dos per destruir-te.
60 Aleshores, tota l'assemblea va cridar amb una gran veu i va lloar Déu, que salva els qui confien en ell.
61 I es van aixecar contra els dos ancians, perquè Daniel els havia condemnat de fals testimoni per boca seva:
62 I d'acord amb la llei de Moisès, els van fer de la manera que pretenien fer malament amb el seu proïsme, i els van fer morir. Així la sang innocent es va salvar el mateix dia.
63 Per això, Cèlquies i la seva dona van lloar Déu per la seva filla Susanna, amb el seu marit Joacim i tota la seva parentela, perquè no s'havia trobat en ella cap deshonestedat.
64 Des d'aquell dia Daniel va tenir gran fama als ulls del poble.

Bel and the Dragon

Bel i el drac

CAPÍTOL 1

1 I el rei Astiages es va reunir amb els seus pares, i Cir de Pèrsia va rebre el seu regne.
2 I Daniel va parlar amb el rei i va ser honrat entre tots els seus amics.
3 Ara bé, els Babilònia tenien un ídol, anomenat Bel, i cada dia li gastaven dotze grans mesures de farina fina, quaranta ovelles i sis vasos de vi.
4 I el rei l'adorava i anava cada dia a adorar-lo, però Daniel adorava el seu propi Déu. I el rei li va dir: Per què no adores Bel?
5 Ell va respondre i va dir: Perquè jo no puc adorar ídols fets amb mà, sinó el Déu vivent, que ha creat el cel i la terra i té la sobirania sobre tota carn.
6 Llavors el rei li va dir: No creus que Bel és un Déu viu? No veus quant menja i beu cada dia?
7 Llavors Daniel va somriure i va dir: Oh rei, no t'enganyis, perquè això no és més que fang per dins i llautó per fora, i mai no va menjar ni beure res.
8 Llavors el rei es va indignar i va cridar els seus sacerdots i els va dir: Si no em dieu qui és el que devora aquestes despeses, morireu.
9 Però si em podeu certificar que Bel els devora, aleshores Daniel morirà, perquè ha blasfèmia contra Bel. I Daniel va dir al rei: Que sigui segons la teva paraula.
10 Els sacerdots de Bel eren setanta-deu, a més de les seves dones i fills. I el rei va entrar amb Daniel al temple de Bel.
11 Llavors els sacerdots de Bel van dir: "Mira, sortim; però tu, oh rei, posa't la carn, prepara el vi, tanca la porta i segella-la amb el teu propi segell;
12 I demà, quan entris, si no trobes que Bel s'ha menjat tot, patirem la mort; o si no, Daniel, que parla falsament contra nosaltres.
13 I no s'ho van tenir molt en compte, perquè sota la taula havien fet una entrada privada per la qual entraven contínuament i consumien aquelles coses.
14 Quan van sortir, el rei va posar carns davant de Bel. Daniel havia manat als seus servents que portéssin cendres, i aquells que els escampessin per tot el temple en presència del rei sol; després van sortir, van tancar la porta i la van segellar amb el segell del rei, i així se'n van anar.
15 A la nit van venir els sacerdots amb les seves dones i els seus fills, com solien fer, i van menjar i beure tot.
16 Al matí, el rei es va aixecar, i Daniel amb ell.
17 I el rei va dir: Daniel, els segells estan sencers? I ell va dir: Sí, oh rei, estan sencers.
18 I tan bon punt va obrir el dour, el rei va mirar la taula i va cridar amb veu alta: "Gran ets, oh Bel, i amb tu no hi ha cap engany".
19 Llavors Daniel va riure, va retenir el rei perquè no hi entrés, i va dir: Mira el paviment, i mira bé els passos de qui són aquests.
20 I el rei va dir: Veig els passos d'homes, dones i nens. I llavors el rei es va enfadar,
21 I van prendre els sacerdots amb les seves dones i els seus fills, que li van mostrar les portes privades per on entraven, i van consumir les coses que hi havia a taula.
22 Per això el rei els va matar i va lliurar Bel en poder de Daniel, que el va destruir ell i el seu temple.
23 I en aquell mateix lloc hi havia un gran drac, que els de Babilònia adoraven.
24 I el rei va dir a Daniel: Vols dir també tu que això és de bronze? mira, viu, menja i beu; no pots dir que no és un déu vivent; per tant, adora'l.
25 Llavors Daniel va dir al rei: Adoraré el Senyor, el meu Déu, perquè és el Déu viu.
26 Però deixa'm permís, oh rei, i mataré aquest drac sense espasa ni bastó. El rei va dir: Et dono permís.
27 Llavors Daniel va agafar peix, greix i cabells, els va fer bullir i en va fer grumolls; això va posar-ho a la boca del drac, i el drac es va trencar, i Daniel va dir: Heus aquí, aquests sou els déus. adoració.
28 Quan els de Babilònia ho van sentir, es van indignar molt i van conspirar contra el rei, dient: El rei s'ha convertit en jueu, ha destruït Bel, ha matat el drac i ha matat els sacerdots.
29 Llavors van arribar al rei i li van dir: Lliura'ns Daniel, o destruirem a tu i a la teva casa.
30 Ara, quan el rei va veure que l'apressaven molt, estaven obligats, els va lliurar Daniel:
31 qui el va llançar a la fossa dels lleons, on va estar sis dies.
32 I al cau hi havia set lleons, i els havien donat cada dia dos cadàvers i dues ovelles, que aleshores no els hi havien donat perquè devoressin Daniel.
33 Ara hi havia als jueus un profeta, anomenat Habbacuc, que havia fet mitges, havia trencat el pa en un bol i anava al camp a portar-lo als segadors.
34 Però l'àngel del Senyor va dir a Habbacuc: Vés, porta el sopar que fas a Babilònia a Daniel, que és a la fossa dels lleons.
35 I Habbacuc va dir: Senyor, no vaig veure mai Babilònia; jo tampoc sé on és el cau.
36 Llavors l'àngel del Senyor el va agafar per la corona i el va portar pels cabells del seu cap, i amb la vehemència del seu esperit el va posar a Babilònia sobre el cau.
37 I Habbacuc va cridar, dient: Oh Daniel, Daniel, pren el sopar que Déu t'ha enviat.
38 I Daniel va dir: T'has recordat de mi, oh Déu, ni has abandonat els qui et busquen i t'estimen.
39 Daniel es va aixecar i va menjar, i l'àngel del Senyor va tornar a posar Habbacuc al seu lloc.
40 El setè dia, el rei va anar a plorar Daniel; i quan va arribar al cau, va mirar dins, i va veure que Daniel estava assegut.
41 Llavors el rei va cridar amb veu alta, dient: Gran ets el Senyor Déu de Daniel, i no hi ha cap altre fora de tu.
42 I el va treure fora i va llançar a la fossa els que van ser la causa de la seva destrucció, i van ser devorats en un moment davant seu.

Prayer of Manasseh

Oració de Manassès

Senyor, Déu totpoderós dels nostres pares, Abraham, Isaac i Jacob, i de la seva descendència justa; qui has fet el cel i la terra, amb tots els seus ornaments; qui has lligat el mar amb la paraula del teu manament; que has tancat l'abisme i l'has segellat amb el teu nom terrible i gloriós; a qui tots els homes temen, i tremolen davant el teu poder; perquè la majestuositat de la teva glòria no es pot suportar, i la teva amenaça furiosa contra els pecadors és important; però la teva promesa misericordiosa és incommensurable i insondable; perquè tu ets el Senyor altíssim, de gran compassió, patiment, molt misericordiós i penedeix dels mals dels homes. Tu, Senyor, segons la teva gran bondat has promès el penediment i el perdó als qui han pecat contra tu: i de les teves infinites misericòrdies has posat el penediment als pecadors, perquè siguin salvats. Tu doncs, Senyor, que ets el Déu dels justos, no has posat el penediment als justos, com a Abraham, Isaac i Jacob, que no han pecat contra tu; però tu m'has assignat el penediment, que sóc pecador, perquè he pecat per sobre del nombre de les sorres del mar. Les meves transgressions, Senyor, s'han multiplicat; les meves transgressions s'han multiplicat, i no sóc digne de contemplar i veure l'alçada del cel per la multitud de les meves iniquitats. Estic inclinat amb moltes lligues de ferro, que no puc aixecar el meu cap, ni tenir cap alliberament: perquè he provocat la teva ira i he fet el mal davant teu: no he fet la teva voluntat, ni he guardat els teus manaments: he posat abominacions i han multiplicat els delictes. Ara, doncs, inclino el genoll del meu cor, demanant-vos gràcia. He pecat, Senyor, he pecat, i reconec les meves iniquitats; per això, humilment et suplico, perdona'm, Senyor, perdona'm, i no em destrueixis amb els meus iniquitats. No t'enfadis amb mi per sempre, reservant-me el mal; ni em condemneu a les parts baixes de la terra. Perquè tu ets el Déu, el Déu dels que es penedeixen; i en mi mostraràs tota la teva bondat, perquè em salvaràs, que sóc indigne, segons la teva gran misericòrdia. Per això et lloaré per sempre tots els dies de la meva vida, perquè tots els poders del cel et lloen, i teva és la glòria pels segles dels segles. Amén.

Primers Macabeus

CAPÍTOL 1

1 I succeí que, després que Alexandre, fill de Felip, el
macedoni, sortit de la terra de Chettiim, va copejar Darius,
rei dels perses i dels medes, que va regnar en el seu lloc, el
primer de Grècia,
2 I va fer moltes guerres i va guanyar moltes fortaleses i va
matar els reis de la terra,
3 I va passar fins als confins de la terra i va prendre el botí
de moltes nacions, de tal manera que la terra es va quedar
tranquil·la davant d'ell; amb això va ser exaltat i el seu cor
es va alçar.
4 I va reunir un exèrcit poderós i fort i va governar països,
nacions i reis, que es van convertir en tributaris d'ell.
5 I després d'això, va caure malalt i es va adonar que havia
de morir.
6 Per això va cridar els seus servents, que eren honorables i
que havien estat criats amb ell des de la seva joventut, i va
dividir el seu regne entre ells, mentre encara vivia.
7 Aleshores Alexandre va regnar dotze anys i després va
morir.
8 I els seus servents governaven cadascun al seu lloc.
9 I després de la seva mort, tots es van posar corones; així
ho van fer els seus fills després d'ells molts anys, i els mals
es van multiplicar a la terra.
10 I d'ells va sortir una arrel dolenta Antíoc, de sobrenom
Epífanes, fill del rei Antíoc, que havia estat ostatge a
Roma, i va regnar l'any cent trenta-setè del regne dels
grecs.
11 En aquells dies van sortir d'Israel homes malvats, que
van persuadir molts, dient: Anem a fer una aliança amb els
pagans que ens envolten, perquè des que ens vam apartar
d'ells hem tingut molta pena.
12 Per tant, aquest dispositiu els va agradar molt.
13 Aleshores, alguns del poble es van avançar tant que van
anar al rei, que els va donar permís per fer segons les
ordenances dels pagans:
14 Llavors van construir un lloc d'exercici a Jerusalem
segons els costums dels pagans:
15 I es van fer incircumcisos, van abandonar el sant pacte i
es van unir als pagans i van ser venuts per fer mal.
16 Quan el regne es va establir davant Antíoc, va pensar
que havia de regnar sobre Egipte per poder dominar dos
regnes.
17 Per això va entrar a Egipte amb una gran multitud, amb
carros, elefants i genets i una gran armada,
18 I va fer la guerra contra Ptolemeu, rei d'Egipte, però
Ptolemeu va tenir por d'ell i va fugir; i molts van morir
ferits.
19 Així van aconseguir les ciutats fortes de la terra d'Egipte
i ell se'n va prendre el botí.
20 I després que Antíoc va vèncer Egipte, va tornar l'any
cent quaranta-tres i va pujar contra Israel i Jerusalem amb
una gran multitud.
21 I va entrar amb orgull al santuari, i es va endur l'altar
d'or, el canelobre de llum i tots els seus utensilis,
22 I la taula dels pans de la proposta, els vasos per abocar i
les copes. i els encensaris d'or, i el vel, i la corona i els
adorns d'or que hi havia davant del temple, tots els quals va
treure.
23 També va agafar la plata i l'or i els objectes preciosos;
també va agafar els tresors amagats que va trobar.
24 I després d'haver-ho emportat tot, se'n va anar a la seva
pròpia terra, després d'haver fet una gran massacre, i va
parlar molt orgullós.
25 Per això hi va haver un gran dol a Israel, a tots els llocs
on es trobaven;
26 De manera que els prínceps i els ancians van plorar, les
verges i els joves es van afeblir i la bellesa de les dones es
va canviar.
27 Tots els nuvis es lamentaven, i la que estava asseguda a
la cambra nupcial estava afligida,
28 La terra també va ser moguda per als seus habitants, i
tota la casa de Jacob va quedar coberta de confusió.
29 I al cap de dos anys, el rei va enviar el seu principal
recaptador de tributs a les ciutats de Judà, que va arribar a
Jerusalem amb una gran multitud.
30 I els va dir paraules pacífices, però tot era engany,
perquè quan li van donar credibilitat, va caure de sobte
sobre la ciutat, la va colpejar molt fort i va destruir molt
poble d'Israel.
31 I després d'haver pres el botí de la ciutat, li va incendiar
i va enderrocar les cases i els seus murs per totes bandes.
32 Però les dones i els nens els van fer captius i van posseir
el bestiar.
33 Llavors van construir la ciutat de David amb una
muralla gran i forta i amb torres poderoses, i la van fer una
fortalesa per a ells.
34 I hi van posar una nació pecadora, homes malvats, i s'hi
van fortificar.
35 El van guardar també amb armadures i menjar, i quan
van reunir el botí de Jerusalem, els van dipositar allà i es
van convertir en un parany dolorós.
36 Perquè era un lloc per embussar contra el santuari, i un
adversari dolent per a Israel.
37 Així vessaren sang innocent per tots els costats del
santuari i el profanaren:
38 De tal manera que els habitants de Jerusalem van fugir a
causa d'ells, i la ciutat es va convertir en una habitació
d'estrangers, i es va convertir en estranya per als que hi
havien nascut; i els seus propis fills la van deixar.
39 El seu santuari va ser devastat com un desert, les seves
festes es van convertir en dol, els seus dissabtes en
oprobios, el seu honor en menyspreu.
40 Com havia estat la seva glòria, així va augmentar el seu
deshonor, i la seva excel·lència es va convertir en dol.
41 A més, el rei Antíoc va escriure a tot el seu regne
perquè tots fossin un sol poble,
42 I cadascú hauria d'abandonar les seves lleis; així tots els
pagans es van posar d'acord segons el manament del rei.
43 Sí, també molts dels israelites van consentir a la seva
religió, van sacrificar als ídols i van profanar el dissabte.
44 Perquè el rei havia enviat cartes per missatgers a
Jerusalem i a les ciutats de Judà perquè seguissin les lleis
estranyes del país,
45 I prohibiu els holocaustos, els sacrificis i les libations al
temple; i que profanessin els dissabtes i les festes:
46 I contamina el santuari i el poble sant:
47 Construïu altars, arbredes i capelles d'ídols, i sacrifiqueu
carn de porc i bèsties impures:
48 Que també deixin els seus fills incircumcisos i fessin la
seva ànima abominable amb tota mena d'impuretat i
profanació:
49 Fins al final podrien oblidar la llei i canviar totes les
ordenances.

50 I qui no volgués fer segons el manament del rei, deia
que morís.
51 De la mateixa manera, va escriure a tot el seu regne i va
nomenar caps sobre tot el poble, ordenant a les ciutats de
Judà que sacrifiquessin ciutat per ciutat.
52 Llavors s'hi van reunir molts del poble, per saber tots els
que abandonaven la llei; i així van cometre mals a la terra;
53 I va conduir els israelites a llocs secrets, fins i tot allà on
poguessin fugir per buscar socors.
54 El dia quinze del mes de Casleu, l'any cent quaranta-
cinc, van aixecar l'abominació de la desolació sobre l'altar i
van construir altars d'ídols per totes les ciutats de Judà;
55 I van cremar encens a les portes de les seves cases i als
carrers.
56 I quan van trencar a trossos els llibres de la llei que van
trobar, els van cremar amb foc.
57 I qualsevol que es trobés amb algun llibre del testament,
o si algun s'havia compromès a la llei, el manament del rei
era que el matessin.
58 Així feien amb la seva autoritat als israelites cada mes, a
tots els que es trobaven a les ciutats.
59 Ara el dia vint-i-cinc del mes sacrificaven sobre l'altar
dels ídols, que era sobre l'altar de Déu.
60 En aquest temps, segons el manament, van matar
algunes dones que havien fet circumcidar els seus fills.
61 I es van penjar els infants al coll, van saquejar les seves
cases i van matar els que els havien circumcidat.
62 No obstant això, molts d'Israel estaven decidits i
confirmats per si mateixos a no menjar cap cosa impura.
63 Per tant, més aviat morir, per no contaminar-se amb
menjars, i per no profanar el sant pacte: llavors van morir.
64 I hi va haver una ira molt gran sobre Israel.

CAPÍTOL 2

1 En aquells dies va sorgir de Jerusalem Matàties, fill de
Joan, fill de Simeó, sacerdot dels fills de Joarib, i va habitar
a Modín.
2 I va tenir cinc fills, Joannan, anomenat Caddis:
3 Simó; anomenat Thassi:
4 Judes, que es deia Macabeu:
5 Eleazar, anomenat Avaran, i Jonatan, que es deia
Apphus.
6 I quan va veure les blasfèmies que es van cometre a Judà
i Jerusalem,
7 Ell va dir: Ai de mi! per què vaig néixer per veure
aquesta misèria del meu poble i de la ciutat santa, i per
habitar-hi, quan va ser lliurat en mans de l'enemic, i el
santuari en mans dels estrangers?
8 El seu temple s'ha convertit com un home sense glòria.
9 Els seus vaixells gloriosos són enduts en captivitat, els
seus infants són assassinats als carrers, els seus joves amb
l'espasa de l'enemic.
10 Quina nació no ha tingut part en el seu regne i no ha
rebut el seu botí?
11 Tots els seus ornaments li han tret; d'una dona lliure s'ha
convertit en una esclava.
12 I vet aquí que el nostre santuari, fins i tot la nostra
bellesa i la nostra glòria, és devastat, i els gentils l'han
profanat.
13 Per tant, per a què viurem més?
14 Llavors Matàties i els seus fills es van esquinçar la roba,
es van vestir de sac i van plorar moltíssim.
15 Mentrestant, els oficials del rei, com els que obligaven
el poble a revoltar-se, van entrar a la ciutat de Modín per
fer-los sacrificis.
16 I quan molts d'Israel van arribar a ells, també es van
reunir Matàties i els seus fills.
17 Llavors els oficials del rei van respondre i van dir a
Matàtias d'aquesta manera: Tu ets un governant, un home
honorable i gran en aquesta ciutat, i enfortit amb fills i
germans:
18 Ara, doncs, vine primer i compleix el manament del rei,
com han fet tots els pagans, sí, també els homes de Judà i
els que romanen a Jerusalem; així, tu i la teva casa estareu
al nombre del rei. amics, i tu i els teus fills sereu honrats
amb plata i or i moltes recompenses.
19 Llavors Matàties va respondre i va parlar amb veu alta:
Encara que totes les nacions que estan sota el domini del
rei l'obeeixen, s'allunyen cadascun de la religió dels seus
pares i donen el consentiment als seus manaments:
20 Però jo, els meus fills i els meus germans, seguirem
l'aliança dels nostres pares.
21 Déu ens no permeti que abandonem la llei i les
ordenances.
22 No escoltarem les paraules del rei per sortir de la nostra
religió, ni a la dreta ni a l'esquerra.
23 Quan va acabar de dir aquestes paraules, un dels jueus
va venir a la vista de tots per oferir sacrificis a l'altar que hi
havia a Modín, segons el manament del rei.
24 La qual cosa, quan Matàties va veure, es va inflamar de
zel, i li van tremolar les regnes, i no va poder evitar mostrar
la seva ira segons el judici; per això va córrer i el va matar
sobre l'altar.
25 També va matar en aquell temps el comissari del rei,
que obligava els homes a sacrificar, i va enderrocar l'altar.
26 Així va actuar amb zel per la llei de Déu com va fer
Finees amb Zambri, fill de Salom.
27 I Matàties va cridar per tota la ciutat amb una veu forta,
dient: Qui sigui celós de la llei i compleixi l'aliança, que
em segueixi.
28 Ell i els seus fills van fugir a les muntanyes i van deixar
tot el que tenien a la ciutat.
29 Llavors molts que buscaven la justícia i el judici van
baixar al desert per habitar-hi:
30 Tant ells com els seus fills i les seves dones; i el seu
bestiar; perquè les afliccions augmentaven sobre ells.
31 Quan es va informar als servents del rei i a l'exèrcit que
hi havia a Jerusalem, a la ciutat de David, que alguns
homes que havien transgredit el manament del rei havien
baixat als llocs secrets del desert,
32 Els van perseguir un gran nombre, i després d'haver-los
assolit, van acampar contra ells i els van fer la guerra el
dissabte.
33 I els digueren: --Deixeu que el que heu fet fins ara sigui
suficient; sortiu i feu segons el manament del rei, i visqueu.
34 Però ells van dir: No sortirem, ni complirem el
manament del rei de profanar el dissabte.
35 Llavors els van donar la batalla a tota velocitat.
36 No obstant això, no els van respondre, ni els van llançar
una pedra, ni van aturar els llocs on estaven amagats;
37 Però va dir: Morim tots en la nostra innocència; el cel i
la terra donaran testimoni per nosaltres que ens heu mort
injustament.

38 Llavors es van alçar contra ells en la batalla el dissabte, i els van matar, amb les seves dones, els seus fills i el seu bestiar, fins al nombre de mil persones.
39 Quan Matàties i els seus amics ho van entendre, es van plorar per ells.
40 I un d'ells va dir a l'altre: Si tots fem com han fet els nostres germans, i no lluitem per la nostra vida i les nostres lleis contra els pagans, ara ens arrencaran ràpidament de la terra.
41 En aquell temps, doncs, van decretar, dient: Qui vingui a lluitar contra nosaltres en dissabte, lluitarem contra ell; ni tots morirem, com els nostres germans que van ser assassinats en llocs secrets.
42 Llavors es va acostar a ell un grup d'assideus que eren homes poderosos d'Israel, tots aquells que eren devots voluntàriament a la llei.
43 També tots els que fugien per la persecució es van unir a ells i els van ser un suport.
44 Així que van unir les seves forces, i van colpejar els homes pecadors en la seva ira, i els malvats en la seva ira; però la resta van fugir als pagans a buscar socors.
45 Llavors Matàties i els seus amics van donar la volta i van enderrocar els altars:
46 I tots els nens que van trobar a la costa d'Israel incircumcisos, els van circumcidar amb valentia.
47 També van perseguir els homes orgullosos, i la feina va prosperar a les seves mans.
48 Així que van recuperar la llei de la mà dels gentils i de la mà dels reis, i no van deixar triomfar el pecador.
49 Quan s'acostava l'hora de la mort de Matàtias, va dir als seus fills: Ara l'orgull i la reprensió han agafat força, i el temps de la destrucció i la ira de la indignació.
50 Ara, doncs, fills meus, sigueu zelosos per la llei i doneu la vostra vida per l'aliança dels vostres pares.
51 Recordeu els actes que van fer els nostres pares en el seu temps; així rebreu un gran honor i un nom etern.
52 No es va trobar Abraham fidel en la temptació, i se li va imputar com a justícia?
53 Josep en el temps de la seva angoixa va guardar el manament i va ser nomenat senyor d'Egipte.
54 Phinees, el nostre pare, en ser zelós i fervent, va obtenir l'aliança d'un sacerdoci etern.
55 Jesús per complir la paraula va ser nomenat jutge a Israel.
56 Caleb per haver donat testimoni davant la congregació va rebre l'herència del país.
57 David, per ser misericordiós, posseïa el tron d'un regne etern.
58 Elies, per ser zelós i fervorós per la llei, va ser elevat al cel.
59 Anànies, Azaries i Misael, creient, es van salvar de la flama.
60 Daniel per la seva innocència va ser alliberat de la boca dels lleons.
61 I així tingueu en compte al llarg de totes les edats, que ningú que confia en ell serà vençut.
62 No tingueu por, doncs, les paraules d'un home pecador, perquè la seva glòria serà fem i cucs.
63 Avui serà aixecat i demà no se'l trobarà, perquè ha tornat a la seva pols i el seu pensament s'ha perdut.
64 Per això, fills meus, sigueu valents i mostreu-vos homes en favor de la llei; perquè amb ella obtindreu la glòria.
65 I vet aquí, sé que el teu germà Simó és un home de consell; escolta'l sempre: et serà un pare.
66 Quant a Judes Macabeu, ha estat poderós i fort des de la seva joventut: que sigui el vostre capità i combatiu la batalla del poble.
67 Preneu-vos també a tots els que observen la llei, i vengeu el mal del vostre poble.
68 Recompenseu plenament els pagans i tingueu cura dels manaments de la llei.
69 Així que els va beneir i es va reunir als seus pares.
70 I va morir l'any cent quaranta-sis, i els seus fills el van enterrar als sepulcres dels seus pares a Modín, i tot Israel va fer grans lamentacions per ell.

CAPÍTOL 3

1 Aleshores, el seu fill Judes, anomenat Macabeu, es va alçar en el seu lloc.
2 I tots els seus germans el van ajudar, i també tots els que tenien amb el seu pare, i van lluitar amb alegria la batalla d'Israel.
3 Així, doncs, va guanyar gran honor al seu poble, es va posar un pectoral com un gegant, i va cenyir el seu arnès bèl·lic al voltant d'ell, i va fer batalles, protegint l'exèrcit amb la seva espasa.
4 En els seus actes va ser com un lleó, i com un cadell de lleó rugint per la seva presa.
5 Perquè va perseguir els malvats, els va buscar i va cremar els que molestaven el seu poble.
6 Per això els malvats es van encongir per por d'ell, i tots els que feien la iniquitat es van atorbar, perquè la salvació va prosperar a la seva mà.
7 També va afligir molts reis i va alegrar Jacob amb els seus actes, i el seu record és beneït per sempre.
8 A més, va passar per les ciutats de Judà, destruint-ne els impius i allunyant la ira d'Israel:
9 De manera que va ser conegut fins a l'extrem de la terra, i li va rebre els qui estaven disposats a morir.
10 Llavors Apol·loni va reunir els gentils i una gran tropa de Samaria per lluitar contra Israel.
11 Això quan Judes ho va adonar, va sortir al seu encontre, i així el va colpejar i el va matar; també molts van caure assassinats, però els altres van fugir.
12 Per això Judes va prendre el seu botí, i també l'espasa d'Apol·loni, i amb això va lluitar tota la seva vida.
13 Quan Seron, un príncep de l'exèrcit de Síria, va sentir dir que Judes havia reunit amb ell una multitud i una colla de fidels per sortir amb ell a la guerra;
14 Ell va dir: Em donaré nom i honor al regne; perquè aniré a lluitar contra Judes i els que estan amb ell, que menyspreen el manament del rei.
15 Així que el va disposar a pujar, i anava amb ell una poderosa tropa d'impius per ajudar-lo i per venjar-se dels fills d'Israel.
16 Quan es va acostar a la pujada de Bethoró, Judes va sortir a rebre'l amb una petita colla:
17 Qui, en veure l'hoste venir a trobar-los, va dir a Judes: Com podrem, si som tan pocs, lluitar contra una multitud tan gran i tan forta, ja que estem disposats a desmaiar amb el dejuni tot aquest dia?
18 A qui Judes va respondre: No és difícil que molts estiguin tancats en mans d'uns pocs; i amb el Déu del cel és

tot un, lliurar amb una gran multitud o una petita
companyia:
19 Perquè la victòria de la batalla no es manté en la
multitud d'una tropa; però la força ve del cel.
20 Venen contra nosaltres amb molt d'orgull i iniquitat per
destruir-nos a nosaltres, a les nostres dones i fills, i a
saquejar-nos:
21 Però lluitem per les nostres vides i les nostres lleis.
22 Per això, el mateix Senyor els enderrocarà davant
nostre; i pel que fa a vosaltres, no els tingueu por.
23 Tan bon punt va deixar de parlar, va saltar de sobte
sobre ells, i Seron i el seu exèrcit van ser enderrocats
davant seu.
24 I els van perseguir des de la baixada de Bethoró fins a la
plana, on van ser assassinats uns vuit-cents homes d'ells; i
la resta va fugir a la terra dels filisteus.
25 Llavors va començar la por de Judes i els seus germans,
i una por molt gran, a caure sobre les nacions del seu
voltant:
26 A mesura que la seva fama va arribar al rei, i totes les
nacions van parlar de les batalles de Judes.
27 Quan el rei Antíoc va sentir aquestes coses, es va
indignar; per això va enviar i reunir totes les forces del seu
regne, fins i tot un exèrcit molt fort.
28 També va obrir el seu tresor i va donar un sou als seus
soldats per un any, manant-los que estiguessin a punt quan
els necessitava.
29 No obstant això, quan va veure que els diners dels seus
tresors fallaven i que els tributs al país eren petits, a causa
de la dissensió i la pesta que havia provocat a la terra en
eliminar les lleis que havien estat d'antic;
30 Temia que no pogués suportar més els càrrecs, ni tenir
regals per donar amb tanta generositat com abans, perquè
havia abundat per sobre dels reis que van ser abans que ell.
31 Per això, sent molt perplex en la seva ment, va decidir
anar a Pèrsia, a cobrar-hi els tributs dels països i a reunir
molts diners.
32 Així doncs, va deixar Lisies, un noble i un dels reials de
sang, per supervisar els afers del rei des del riu Eufrates
fins a les fronteres d'Egipte:
33 I per criar el seu fill Antíoc, fins que tornés.
34 A més, li va lliurar la meitat de les seves tropes i els
elefants, i li va encarregar totes les coses que hauria fet,
així com els que habitaven a Judà i Jerusalem:
35 És a dir, que havia d'enviar un exèrcit contra ells, per
destruir i extirpar la força d'Israel i la resta de Jerusalem, i
per treure el seu record d'aquell lloc;
36 I que col·locaria estrangers a tots els seus barris i
repartiria la seva terra per sorteig.
37 El rei, doncs, va agafar la meitat de l'exèrcit que
quedava i va marxar d'Antioquia, la seva ciutat reial, l'any
cent quaranta-set; i després de passar el riu Eufrates, va
passar pels països alts.
38 Llavors Lisies va escollir Ptolemeu, fill de Dorímenes,
Nicànor i Gòrgias, homes valents dels amics del rei:
39 I amb ells va enviar quaranta mil homes de peu i set mil
genets per anar a la terra de Judà i destruir-la, tal com el rei
havia manat.
40 Així doncs, van sortir amb tot el seu poder, i van arribar
i van acampar al costat d'Emaús a la plana.
41 I els mercaders del país, en sentir la fama d'ells, van
agafar moltíssima plata i or, amb servents, i van entrar al
campament per comprar els fills d'Israel com a esclaus: un
poder també de Síria i de la terra dels filisteus. es van unir
a ells.
42 Ara, quan Judes i els seus germans van veure que les
misèries es multiplicaven i que les forces acampaven a les
seves fronteres, perquè sabien com el rei havia donat
manament de destruir el poble i abolir-lo completament;
43 Es deien l'un a l'altre: Recuperem la fortuna deteriorada
del nostre poble, i lluitem pel nostre poble i pel santuari.
44 Llavors es va reunir la congregació perquè estiguessin
preparats per a la batalla i preguessin i demanessin
misericòrdia i compassió.
45 Ara Jerusalem estava buida com un desert, no hi havia
cap dels seus fills que entrés ni sortis; també el santuari va
ser trepitjat, i els estrangers guardaven la fortalesa; els
pagans tenien la seva habitació en aquell lloc; i l'alegria es
va treure de Jacob, i el flau amb l'arpa va cessar.
46 Per això els israelites es van reunir i van arribar a
Masfa, enfront de Jerusalem; perquè a Maspha era el lloc
on abans resaven a Israel.
47 Aleshores van dejunar aquell dia, es van vestir de sac,
van tirar cendra al cap i es van esquinçar la roba,
48 I va obrir el llibre de la Llei, on els pagans havien
intentat pintar la semblança de les seves imatges.
49 També van portar els vestits dels sacerdots, les
primicies i els delmes; i van aixecar els natzarites, que
havien complert els seus dies.
50 Llavors van cridar amb una gran veu cap al cel, dient:
Què en farem amb aquests i a on els endurem?
51 Perquè el teu santuari és trepitjat i profanat, i els teus
sacerdots estan afligits i abatuts.
52 I vet aquí que els pagans s'han reunit contra nosaltres
per destruir-nos: ho saps quines coses pensen contra
nosaltres.
53 Com podrem resistir-los, si tu, Déu, no ets el nostre
ajuda?
54 Llavors van tocar les trompetes i van cridar amb una
gran veu.
55 I després d'això Judes va ordenar capitans sobre el
poble, fins i tot capitans de milers, i de centenars, i de
cinquanta i de desenes.
56 Però, pel que fa als qui construïen cases, o tenien dones
promeses, o plantaven vinyes, o tenien por, els va manar
que tornessin cadascú a casa seva, segons la llei.
57 El campament es va retirar i es va acampar al costat sud
d'Emaús.
58 I Judes va dir: Armeu-vos i sigueu homes valents, i
mireu que estigueu preparats per al matí, per lluitar contra
aquestes nacions que s'han reunit contra nosaltres per
destruir-nos i el nostre santuari:
59 Perquè ens val més morir a la batalla que contemplar les
calamitats del nostre poble i del nostre santuari.
60 No obstant això, com la voluntat de Déu és al cel, així
ho faci.

CAPÍTOL 4

1 Llavors va prendre Gòrgias cinc mil homes de peu i mil
genets dels millors, i va sortir del campament de nit;
2 Fins al final podria precipitar-se sobre el campament dels
jueus i colpejar-los de sobte. I els homes de la fortalesa
eren els seus guies.

3 Quan Judes ho va saber, ell mateix se'n va anar, i els homes valents amb ell, per colpejar l'exèrcit del rei que era a Emmaús.
4 Mentre encara les forces estaven dispersades del campament.
5 Mentrestant, Gòrgias va entrar de nit al campament de Judes, i com que no hi va trobar ningú, els va buscar a les muntanyes, perquè deia: "Aquests homes fugen de nosaltres".
6 Però, tan bon punt es va fer de dia, Judes es va mostrar a la plana amb tres mil homes, que, tanmateix, no tenien armadura ni espasa al cap.
7 I van veure el campament dels pagans, que era fort i ben enganxat, i que estava rodejat amb genets; i aquests eren experts en guerra.
8 Aleshores Judes va dir als homes que anaven amb ell: No tingueu por de la seva multitud, ni tingueu por del seu atac.
9 Recordeu com els nostres pares van ser lliurats al mar Roig, quan el faraó els va perseguir amb un exèrcit.
10 Ara, doncs, clamem al cel, si potser el Senyor s'apiada de nosaltres i es recorda de l'aliança dels nostres pares i avui destrueix aquest exèrcit davant nostre:
11 perquè tots els pagans sàpiguen que hi ha qui allibera i salva Israel.
12 Llavors els forasters van alçar els ulls i van veure que s'acostaven contra ells.
13 Per això van sortir del campament a la batalla; però els que estaven amb Judes van tocar les trompetes.
14 Així que es van unir a la batalla, i els pagans, desconcertats, van fugir a la plana.
15 Tot i això, tots els darrers van ser assassinats a l'espasa, perquè els van perseguir fins a Gazera i fins a les planures d'Idumea, i Azotus i Jamnia, de manera que van ser assassinats sobre tres mil homes.
16 Fet això, Judes va tornar de nou amb la seva tropa de perseguir-los,
17 I va dir al poble: No siguis cobdiciós del botí, quan tenim una batalla davant nostre,
18 I Gòrgies i el seu exèrcit són aquí al costat nostre, a la muntanya; però ara estigueu davant dels nostres enemics i venceu-los, i després d'això podreu agafar amb valentia el botí.
19 Mentre Judes encara deia aquestes paraules, es va aparèixer una part d'ells mirant des de la muntanya:
20 Els quals, quan es van adonar que els jueus havien fet fugir la seva hostia i cremaven les tendes; perquè el fum que es va veure va declarar el que es va fer:
21 Per tant, quan es van adonar d'aquestes coses, van tenir una gran por, i van veure també l'exèrcit de Judes a la plana disposat a lluitar,
22 Tots van fugir a la terra dels estrangers.
23 Aleshores Judes va tornar a saquejar les tendes, on van aconseguir molt d'or, plata, seda blava i porpra del mar i grans riqueses.
24 Després d'això se'n van anar a casa, van cantar un cant d'acció de gràcies i van lloar el Senyor al cel, perquè és bo, perquè la seva misericòrdia dura per sempre.
25 Així Israel va tenir una gran alliberació aquell dia.
26 Llavors, tots els estrangers que s'havien escapat van venir i van explicar a Lisies el que havia passat:
27 El qual, en sentir-ho, es va confondre i es va desanimar, perquè no es fessin a Israel les coses que volia, ni les que el rei li manava.
28 L'any següent, doncs, després de Lisies, es va reunir seixanta mil homes de peu escollits i cinc mil genets, per poder-los sotmetre.
29 Llavors van arribar a Idumea i van plantar les seves tendes a Betsur, i Judes els va trobar amb deu mil homes.
30 I quan va veure aquell poderós exèrcit, va pregar i va dir: Beneït ets, oh Salvador d'Israel, que vas sufocar la violència del poderós amb la mà del teu servent David i vas lliurar l'exèrcit d'estrangers en mans de Jonatan, fill de Saül, i el seu escuder;
31 Tanca aquest exèrcit a les mans del teu poble d'Israel, i que es confongui pel seu poder i amb la seva cavalleria:
32 Fes que no tinguin valentia, fes desaparèixer la valentia de la seva força, i que tremolin davant la seva destrucció:
33 Fes-los caure amb l'espasa dels qui t'estimen, i que tots els que coneixen el teu nom et lloin amb acció de gràcies.
34 Així que es van unir a la batalla; i de l'exèrcit de Lisies van ser assassinats uns cinc mil homes, fins i tot abans que ells van ser assassinats.
35 Quan Lisies va veure el seu exèrcit fugir i la virilitat dels soldats de Judes, i com estaven preparats per viure o morir valents, va anar a Antioquia i va reunir un grup d'estrangers, i després d'haver augmentat el seu exèrcit. del que era, es va proposar tornar a Judea.
36 Llavors Judes i els seus germans digueren: --Mireu, els nostres enemics s'han abatut; pugem a purificar i consagrar el santuari.
37 Sobre això, tota l'exèrcit es va reunir i va pujar a la muntanya de Sió.
38 I quan van veure el santuari desolat i l'altar profanat, i les portes cremades i els arbustos que creixien als patis com en un bosc o en una de les muntanyes, sí, i les cambres dels sacerdots enderrocades;
39 Es van esquinçar els vestits, van fer grans lamentacions i van llençar cendra al cap,
40 I van caure a terra sobre els seus rostres, van fer sonar l'alarma amb les trompetes i van cridar cap al cel.
41 Aleshores Judes va designar uns homes per lluitar contra els que estaven a la fortalesa, fins que hagués netejat el santuari.
42 Així doncs, va escollir sacerdots de conducta irreprochable, que es complaien a la llei:
43 Qui va netejar el santuari i va portar les pedres impures a un lloc impur.
44 I quan consultaven què fer amb l'altar dels holocaustos, que era profanat;
45 Van pensar que era millor enderrocar-lo, perquè no els fos un oprobio, perquè els pagans l'havien contaminat; per això el van enderrocar,
46 I va posar les pedres a la muntanya del temple en un lloc convenient, fins que vingués un profeta per indicar què s'havia de fer amb elles.
47 Llavors van agafar pedres senceres segons la llei i van construir un altar nou segons el primer;
48 I va construir el santuari i les coses que hi havia dins del temple, i van santificar els atris.
49 També van fer nous vasos sagrats, i van portar al temple el canelobre, l'altar dels holocaustos, l'encens i la taula.
50 I a l'altar van cremar encens, i van encendre les llànties que hi havia al canelobre, per tal d'il·luminar el temple.

51 A més, van posar els pans sobre la taula, van estendre
els vels i van acabar totes les obres que havien començat a
fer.
52 El dia vint-i-cinc del novè mes, que s'anomena mes
Casleu, l'any cent quaranta-vuitè, es van aixecar de bon
matí.
53 I van oferir sacrifici segons la llei sobre el nou altar dels
holocaustos que havien fet.
54 Mireu, a quina hora i quin dia els pagans l'havien
profanat, fins i tot en aquell moment estava dedicat amb
càntics, citernes, arpes i címbals.
55 Llavors tot el poble va caure amb la cara a terra, adorant
i lloant el Déu del cel, que els havia donat bon èxit.
56 Així doncs, van celebrar la dedicació de l'altar vuit dies
i van oferir holocaustos amb alegria i van sacrificar el
sacrifici de salvació i lloança.
57 També van adornar l'avantguarda del temple amb
corones d'or i amb escuts; i van renovar les portes i les
cambres, i hi van penjar portes.
58 Així hi havia una alegria molt gran entre el poble,
perquè l'oprobi dels pagans va ser eliminat.
59 A més Judes i els seus germans amb tota la congregació
d'Israel van ordenar que els dies de la dedicació de l'altar es
celebressin en el seu temps d'any en any en un espai de vuit
dies, a partir del dia vint-i-cinc del mes de Casleu. , amb
alegria i alegria.
60 En aquell temps també van edificar la muntanya de Sió
amb altes muralles i torres fortes al voltant, perquè no
vinguessin els gentils i la trepitgessin com havien fet abans.
61 I hi van establir una guarnició per mantenir-la, i van
fortificar Betsura per preservar-la; perquè el poble tingués
una defensa contra Idumea.

CAPÍTOL 5

1 Quan les nacions del voltant van sentir que l'altar estava
construït i el santuari renovat com abans, els va desagradar
molt.
2 Per això van pensar de destruir la generació de Jacob que
hi havia entre ells, i després van començar a matar i
destruir el poble.
3 Aleshores Judes va lluitar contra els fills d'Esaú a Idumea
a Arabattine, perquè assetjaven Gael;
4 També es va recordar de la injuria dels fills de Bean, que
havien estat un parany i una ofense per al poble, ja que els
embolicaven en els camins.
5 Per tant, els va tancar a les torres i va acampar contra ells,
els va destruir del tot i va cremar amb foc les torres d'aquell
lloc i tot el que hi havia.
6 Després va passar als fills d'Amon, on va trobar un poder
poderós i molta gent, amb Timoteu, el seu capità.
7 Així que va lluitar amb ells moltes lluites, fins que
finalment es van quedar desconcertats davant seu; i els va
colpejar.
8 Després d'haver pres Jazar, amb les ciutats que hi
pertanyen, se'n va tornar a Judea.
9 Llavors els pagans que estaven a Galaad es van reunir
contra els israelites que eren als seus barris per destruir-los;
però van fugir a la fortalesa de Dathema.
10 I va enviar cartes a Judes i als seus germans: Els pagans
que ens envolten s'han reunit contra nosaltres per destruir-
nos.
11 I s'estan preparant per venir i prendre la fortalesa on
hem fugit, Timoteu com a cap de la seva tropa.
12 Vine, doncs, i allibera'ns de les seves mans, perquè
molts de nosaltres som assassinats:
13 Sí, tots els nostres germans que estaven als llocs de
Tobie són assassinats: les seves dones i els seus fills també
han portat captius i s'han portat les seves coses; i hi han
destruït uns mil homes.
14 Mentre encara s'estaven llegint aquestes cartes, vet aquí
que vingueren altres missatgers de Galilea amb els vestits
esquinçats, que van informar d'això:
15 I va dir: Els de Ptolemaida, els de Tir i de Sidó i de tota
Galilea dels gentils, s'han reunit contra nosaltres per
exterminar-nos.
16 Quan Judes i el poble van sentir aquestes paraules, es va
reunir una gran congregació per consultar què havien de fer
pels seus germans que estaven en dificultats i els van
atacar.
17 Aleshores Judes va dir al seu germà Simó: Escull-te
homes i vés a lliurar els teus germans que són a Galilea,
perquè jo i el meu germà Jonatan anirem al país de Galaad.
18 Així doncs, va deixar Josep, fill de Zacaries, i Azaries,
caps del poble, amb la resta de l'exèrcit a Judea perquè el
guardessin.
19 A qui va donar manaments, dient: Preneu-vos el càrrec
d'aquest poble i mireu que no feu guerra contra els pagans
fins al moment en què tornem.
20 I a Simó se li van donar tres mil homes per anar a
Galilea, i a Judes vuit mil homes per al país de Galaad.
21 Llavors Simó se'n va anar a Galilea, on va lluitar moltes
lluites amb els pagans, de manera que els pagans es van
desconcertar per ell.
22 I els va perseguir fins a la porta de Ptolemaida; i hi va
haver assassinats dels pagans uns tres mil homes, el botí
dels quals va prendre.
23 I els que estaven a Galilea i a Arbattis, amb les seves
dones i els seus fills, i tot el que tenien, se'l va emportar i
els va portar a Judea amb gran alegria.
24 També Judes Macabeu i el seu germà Jonatan van
travessar el Jordà i van fer tres dies de camí pel desert.
25 On es van trobar amb els nabatites, els quals van venir a
ells de manera pacífica i els van explicar tot el que els
havia passat als seus germans a la terra de Galaad:
26 I com molts d'ells van ser tancats a Bosora, Bosor,
Alema, Casfor, Maked i Carnaim; totes aquestes ciutats són
fortes i grans:
27 I que van ser tancats a la resta de ciutats del país de
Galaad, i que demà havien decidit portar el seu exèrcit
contra els forts, i prendre-los i destruir-los tots en un sol
dia.
28 Aleshores Judes i el seu exèrcit es van girar de sobte pel
camí del desert cap a Bosora; i quan va guanyar la ciutat,
va matar tots els mascles a fil de l'espasa, va agafar tot el
seu botí i va cremar la ciutat amb foc,
29 D'on va marxar de nit i va anar fins que va arribar a la
fortalesa.
30 I de bon matí van alçar la vista, i van veure que hi havia
un poble innombrable que portava escales i altres màquines
de guerra per prendre la fortalesa, perquè els van assaltar.
31 Quan Judes va veure, doncs, que la batalla havia
començat i que el crit de la ciutat pujava al cel, amb
trompetes i un gran so,
32 Va dir al seu amfitrió: Lluita avui pels teus germans.

33 Llavors va sortir darrere d'ells en tres grups, que van tocar les trompetes i van cridar amb pregària.
34 Llavors l'exèrcit de Timoteu, sabent que era Macabeu, va fugir d'ell; per això els va matar amb una gran matança; de manera que aquell dia en van matar uns vuit mil homes.
35 Fet això, Judes es va desviar cap a Masfà; i després d'haver-hi assaltat, va prendre i va matar tots els mascles que hi havia, i va rebre el botí i el va cremar amb foc.
36 D'allí va marxar i va prendre Casfon, Maged, Bosor i les altres ciutats del país de Galaad.
37 Després d'això, Timoteu va reunir un altre exèrcit i va acampar contra Rafon més enllà del rierol.
38 Llavors Judes va enviar homes a veure l'exèrcit, que li van comunicar, dient: Tots els pagans que ens envolten s'han reunit davant d'ells, fins i tot una tropa molt gran.
39 També ha contractat els àrabs perquè els ajudin i han plantat les seves tendes més enllà del rierol, disposats a venir a lluitar contra tu. Aleshores Judes va anar a trobar-los.
40 Llavors Timoteu va dir als capitans del seu exèrcit: Quan Judes i el seu exèrcit s'apropin al rierol, si ell passa primer cap a nosaltres, no li podrem resistir; perquè s'imposarà poderosament contra nosaltres:
41 Però si té por i acampa més enllà del riu, passarem cap a ell i el vencerem.
42 Quan Judes va arribar a prop del rierol, va fer que els escribas del poble es quedessin al costat del rierol, als quals els va manar, dient: No deixeu que ningú es quedi al campament, sinó que vinguin tots a la batalla.
43 Llavors es va acostar primer a ells, i tot el poble després d'ell; després tots els pagans, desconcertats davant d'ell, van llençar les armes i van fugir al temple que hi havia a Carnaïm.
44 Però van prendre la ciutat i van cremar el temple amb tot el que hi havia. Així va ser sotmès Carnaïm, i no van poder aguantar més davant Judes.
45 Aleshores Judes va reunir a tots els israelites que eren al país de Galaad, des del més petit fins al més gran, fins i tot les seves dones, els seus fills i les seves pertinences, un exèrcit molt gran, fins que poguessin arribar a la terra de Judea.
46 Quan van arribar a Efron, (aquesta era una gran ciutat pel camí que havien de seguir, molt ben fortificada), no podien apartar-se d'ella, ni per la dreta ni per l'esquerra, sinó que havien de passar pel mig de això.
47 Llavors els de la ciutat els van tancar i van tancar les portes amb pedres.
48 Aleshores Judes els va enviar d'una manera pacífica, dient-los: Passem pel vostre país per anar al nostre país, i ningú us farà mal; només passarem a peu: però no li van obrir.
49 Per això Judes va ordenar que es fes una proclamació a tota l'exèrcit, que cadascú aixequés la seva tenda al lloc on fos.
50 Llavors els soldats van acampar i van assaltar la ciutat tot aquell dia i tota aquella nit, fins que al final la ciutat va ser lliurada a les seves mans:
51 Llavors, ell va matar tots els mascles amb el fil de l'espasa, va destrossar la ciutat, va agafar-ne el botí i va passar per la ciutat per sobre dels assassinats.
52 Després d'això, van passar el Jordà cap a la gran plana davant de Betsan.
53 I Judes va reunir els que venien darrere i va exhortar el poble durant tot el recorregut, fins que van arribar a la terra de Judea.
54 Llavors van pujar a la muntanya de Sió amb alegria i alegria, on van oferir holocaustos, perquè cap d'ells va ser assassinat fins que no van tornar en pau.
55 Ara bé, quan Judes i Jonatan estaven a la terra de Galaad, i Simó el seu germà a Galilea davant Ptolemaida,
56 Josep, fill de Zacaries, i Azaries, caps de les guarnicions, van saber parlar dels actes valents i de les accions bèl·liques que havien fet.
57 Per això van dir: Donem-nos també un nom i anem a lluitar contra els pagans que ens envolten.
58 Llavors, quan havien donat ordre a la guarnició que hi havia amb ells, van marxar cap a Jamnia.
59 Llavors Gòrgias i els seus homes van sortir de la ciutat per lluitar contra ells.
60 I així va ser que Josep i Azaras van ser fugits i van perseguir fins a les fronteres de Judea; i aquell dia van ser assassinats el poble d'Israel al voltant de dos mil homes.
61 Així hi va haver un gran enderrocament entre els fills d'Israel, perquè no eren obedients a Judes i als seus germans, sinó que pensaven fer algun acte valent.
62 A més, aquests homes no provenien de la descendència d'aquells, per la mà dels quals va ser lliurat a Israel.
63 No obstant això, l'home Judes i els seus germans eren molt coneguts als ulls de tot Israel i de tots els pagans, allà on s'escoltava el seu nom;
64 De tal manera que el poble es va reunir davant d'ells amb alegries aclamacions.
65 Després va sortir Judes amb els seus germans i va lluitar contra els fills d'Esaú a la terra del sud, on va colpejar Hebron i les seves ciutats, i va enderrocar-ne la fortalesa i va cremar les seves torres al voltant.
66 D'allí va marxar per anar a la terra dels filisteus i va passar per Samaria.
67 En aquell temps, alguns sacerdots, desitjosos de mostrar el seu valor, van ser assassinats en la batalla, per això van sortir a lluitar sense avisar-se.
68 Aleshores Judes es va tornar cap a Azot al país dels filisteus, i quan va haver destruït els seus altars, va cremar les seves imatges tallades al foc i va saquejar les seves ciutats, va tornar a la terra de Judea.

CAPÍTOL 6

1 En aquella època, el rei Antíoc, que viatjava pels països alts, va sentir dir que Elimais, al país de Pèrsia, era una ciutat molt famosa per les riqueses, la plata i l'or;
2 I que hi havia en ell un temple molt ric, on hi havia cobertes d'or, pectorals i escuts, que Alexandre, fill de Felip, el rei de Macedònia, que va regnar primer entre els grecs, hi havia deixat.
3 Per això va venir i va intentar prendre la ciutat i saquejar-la; però no va poder, perquè els de la ciutat, després d'haver-ho rebut avís,
4 Es va aixecar contra ell en la batalla; així que va fugir, se'n va anar d'allí amb molta dificultat i va tornar a Babilònia.
5 A més, va venir un que li va comunicar a Pèrsia que els exèrcits que anaven contra el país de Judea van ser fugits:
6 I aquell Lisies, que va sortir primer amb un gran poder, va ser expulsat dels jueus; i que es van fer forts amb

l'armadura, el poder i el magatzem de botí que havien
aconseguit dels exèrcits, que havien destruït:
7 També havien enderrocat l'abominació que ell havia
aixecat sobre l'altar de Jerusalem, i que havien envoltat el
santuari amb murs alts, com abans, i la seva ciutat Betsur.
8 Quan el rei va sentir aquestes paraules, va quedar sorprès
i molt emocionat; després el va posar al seu llit i va caure
malalt de dolor, perquè no li havia tocat com esperava.
9 I va estar allí molts dies, perquè el seu dolor era cada cop
més i més, i va donar compte que havia de morir.
10 Per això, va cridar a tots els seus amics i els va dir: El
son m'ha desaparegut dels ulls, i el meu cor s'ha descobert.
11 I vaig pensar amb mi mateix: A quina tribulació he
vingut, i quina gran riuada de misèria en què estic ara!
perquè jo era generós i estimat en el meu poder.
12 Però ara recordo els mals que vaig fer a Jerusalem, i que
vaig agafar tots els vasos d'or i plata que hi havia, i vaig
enviar a destruir els habitants de Judea sense cap causa.
13 Veig, doncs, que per això m'han vingut aquests
problemes, i vet aquí que moro de gran dolor en una terra
estranya.
14 Llavors va cridar Felip, un dels seus amics, a qui va fer
governant tot el seu regne,
15 I li va donar la corona, la seva túnica i el seu segell, fins
al final que criés el seu fill Antíoc i l'alimentés per al regne.
16 El rei Antíoc hi va morir l'any cent quaranta-novè.
17 Quan Lisies va saber que el rei havia mort, va establir
per regnar en el seu lloc el seu fill Antíoc, que havia criat
quan era jove, i el va anomenar Eupator.
18 Per aquest temps, els que estaven a la torre van tancar
els israelites al voltant del santuari, i buscaven sempre el
seu mal i l'enfortiment dels pagans.
19 Per això Judes, amb la intenció de destruir-los, va
convocar tot el poble per assetjar-los.
20 Llavors es van reunir i els van assetjar l'any cent
cinquanta, i va fer muntar-los contra ells i altres màquines.
21 No obstant això, alguns dels assetjats van sortir, als
quals es van unir alguns homes impius d'Israel:
22 I van anar al rei i li van dir: Fins quan faràs judici i
venges els nostres germans?
23 Hem estat disposats a servir el teu pare, a fer com ell
ens voldria i a obeir els seus manaments;
24 Per això els de la nostra nació assetgen la torre i s'han
alienat de nosaltres; a més a més, tots els que van poder
encendre'ns en van matar i van espatllar la nostra herència.
25 Tampoc han estès la mà només contra nosaltres, sinó
també contra les seves fronteres.
26 I, vet aquí, avui assetgen la torre de Jerusalem per
prendre-la; també han fortificat el santuari i Betsura.
27 Per tant, si no els impedeixes ràpidament, faran coses
més grans que aquestes, i tu no els podràs governar.
28 Quan el rei va sentir això, es va indignar i va reunir tots
els seus amics, els capitans del seu exèrcit i els que tenien
al capdavant el cavall.
29 També vingueren a ell d'altres regnes i de les illes del
mar, bandes de soldats assalariats.
30 De manera que el nombre del seu exèrcit era de cent mil
homes de peu, vint mil genets i trenta-dos elefants exercits
a la batalla.
31 Aquests van passar per Idumea i es van plantar contra
Betsura, que van assaltar molts dies, fent màquines de
guerra; però els de Betsura van sortir, els van cremar amb
foc i van lluitar valentament.
32 Aleshores Judes es va retirar de la torre i va acampar a
Batzacaries, davant del campament del rei.
33 Llavors el rei, que es va aixecar molt d'hora, va marxar
ferotgement amb el seu exèrcit cap a Batzacaries, on els
seus exèrcits els van preparar per a la batalla i van fer sonar
les trompetes.
34 I fins al final van provocar la lluita dels elefants, els van
mostrar la sang de raïm i morera.
35 A més, van repartir les bèsties entre els exèrcits, i per
cada elefant van designar mil homes, armats amb cotes de
malla i amb cascs de llautó al cap; i a més d'això, per a
cada bèstia eren ordenats cinc-cents genets dels millors.
36 Aquests estaven preparats en cada ocasió: allà on era la
bèstia i allà on anava la bèstia, ells també anaven, ni
s'allunyaven d'ella.
37 I sobre les bèsties hi havia fortes torres de fusta, que
cobrien cadascuna d'elles, i se'ls cenyien amb artificis;
també hi havia sobre cadascun trenta-dos homes forts que
lluitaven contra elles, al costat de l'indi que governava. ell.
38 Pel que fa a la resta dels genets, els van posar d'un
costat i d'un altre a les dues parts de l'exèrcit, donant-los
senyals de què havien de fer, i els enganxaven per tot arreu
entre les files.
39 Ara, quan el sol brillava sobre els escuts d'or i de llautó,
les muntanyes hi brillaven i brillaven com llums de foc.
40 Així, doncs, una part de l'exèrcit del rei repartit per les
muntanyes altes i una part per les valls de sota, van marxar
amb seguretat i ordre.
41 Per això, tots els qui escoltaven el soroll de la seva
multitud, la marxa de la companyia i el soroll de l'arnès, es
van emocionar, perquè l'exèrcit era molt gran i poderós.
42 Aleshores Judes i el seu exèrcit es van acostar i van
entrar a la batalla, i de l'exèrcit del rei van morir sis-cents
homes.
43 També Eleazar, de cognom Savaran, va adonar-se que
una de les bèsties, armada amb arnes reials, era més alta
que totes les altres, i va suposar que el rei anava a sobre
d'ell,
44 Posar-se en perill, fins al final que alliberarà el seu
poble i li obtingués un nom perpetu:
45 Per això va córrer sobre ell amb valentia enmig de la
batalla, matant a la dreta i a l'esquerra, de manera que es
van separar d'ell per ambdós bàndols.
46 Fet això, es va arrossegar sota l'elefant, el va ficar sota i
el va matar; llavors l'elefant va caure sobre ell i allí va
morir.
47 Però la resta dels jueus, veient la força del rei i la
violència de les seves forces, es van apartar d'ells.
48 Llavors l'exèrcit del rei va pujar a Jerusalem per trobar-
los, i el rei va plantar les seves tendes contra Judea i contra
la muntanya de Sió.
49 Però amb els que estaven a Betsura va fer la pau, perquè
van sortir de la ciutat, perquè no hi tenien menjar per
aguantar el setge, que va ser un any de repòs per a la terra.
50 El rei, doncs, va prendre Betsura i hi va establir una
guarnició per mantenir-la.
51 Pel que fa al santuari, el va assetjar durant molts dies i
hi va posar artilleria amb màquines i instruments per
llançar foc i pedres, i peces per llançar dards i fones.
52 Llavors també van fer màquines contra les seves
màquines, i els van mantenir la batalla durant una llarga
temporada.

53 Però finalment, els seus vaixells no tenien menjar (perquè era l'any setè, i a Judea, que van ser alliberats dels gentils, s'havien menjat les restes de les botigues);
54 Al santuari només quedaven uns quants, perquè la fam els va imposar de tal manera que es van disposar a dispersar-se cadascú al seu lloc.
55 En aquell temps Lisies va sentir dir que Felip, a qui Antíoc el rei, mentre vivia, havia nomenat per criar el seu fill Antíoc, perquè fos rei.
56 Va tornar de Pèrsia i de Mèdia, i també de l'exèrcit del rei que anava amb ell, i que buscava encarregar-li el govern dels afers.
57 Per això va anar de pressa i va dir al rei, als capitans de l'exèrcit i a la companyia: Cada dia decaiem, i el nostre menjar és petit, i el lloc on assetgem és fort i els afers del regne. mentir-se sobre nosaltres:
58 Ara, doncs, siguem amics d'aquests homes i fem la pau amb ells i amb tota la seva nació;
59 I pacta amb ells que viuran segons les seves lleis, com ho feien abans, perquè, per tant, estan disgustats i han fet totes aquestes coses, perquè vam abolir les seves lleis.
60 Així, el rei i els prínceps estaven contents; per això els va enviar a fer la pau; i ho van acceptar.
61 També el rei i els prínceps els van jurar i van sortir de la fortalesa.
62 Llavors el rei va entrar a la muntanya de Sió; però quan va veure la fortalesa del lloc, va trencar el jurament que havia fet i va manar que derroqués el mur al voltant.
63 Després se'n va anar de pressa i va tornar a Antioquia, on va trobar Felip com a amo de la ciutat; així que va lluitar contra ell i va prendre la ciutat per la força.

CAPÍTOL 7

1 L'any cent cinquanta, Demetri, fill de Seleuc, va marxar de Roma i va pujar amb uns quants homes a una ciutat de la costa del mar i hi va regnar.
2 I quan va entrar al palau dels seus avantpassats, així va ser que les seves tropes havien pres Antíoc i Lisies per portar-los-hi.
3 Per això, quan ho va saber, va dir: No em deixeu veure els seus rostres.
4 Així que el seu amfitrió els va matar. Quan Demetri va ser posat al tron del seu regne,
5 Van venir a ell tots els malvats i impius d'Israel, tenint com a capità Alcim, que desitjava ser gran sacerdot:
6 I van acusar el poble davant el rei, dient: Judes i els seus germans han matat tots els teus amics i ens han expulsat del nostre país.
7 Ara, doncs, envia algun home en qui confies, i deixa'l anar a veure quins estralls ha fet entre nosaltres i a la terra del rei, i que els castigui amb tots els qui els ajuden.
8 Llavors el rei va escollir Bàquides, un amic del rei, que governava més enllà del diluvi, i era un gran home al regne i fidel al rei,
9 I el va enviar amb aquell malvat Àlcim, a qui va nomenar gran sacerdot, i va manar que es vengés dels fills d'Israel.
10 Així que van marxar i van arribar amb un gran poder a la terra de Judea, on van enviar missatgers a Judes i als seus germans amb paraules pacífiques i enganyoses.
11 Però no van fer cas de les seves paraules; perquè veien que venien amb un gran poder.
12 Llavors es va reunir a Alcim i Bàquides un grup d'escribes per demanar justícia.
13 Els assideus eren els primers d'entre els fills d'Israel que els buscaven la pau:
14 Perquè ells deien: Un que és un sacerdot de la descendència d'Aaron ha vingut amb aquest exèrcit i no ens farà cap mal.
15 Així doncs, els va parlar pacíficament i els va jurar, dient: No us provocarem el mal ni a vosaltres ni als vostres amics.
16 Llavors el van creure, però va agafar d'ells seixanta homes i els va matar en un sol dia, segons les paraules que va escriure:
17 Han llençat la carn dels teus sants, han vessat la seva sang al voltant de Jerusalem, i no hi ha hagut ningú per enterrar-los.
18 Per això la por i la por d'ells van caure sobre tot el poble, que deia: No hi ha ni veritat ni justícia en ells; perquè han trencat el pacte i el jurament que havien fet.
19 Després d'això, va treure Bàquides de Jerusalem i va plantar les seves tendes a Bezet, on va enviar i va agafar molts dels homes que l'havien abandonat, i també alguns del poble, i quan els va matar, els va llançar al gran fossa.
20 Llavors va lliurar el país a Àlcim i va deixar amb ell un poder per ajudar-lo; així que Bàquides va anar al rei.
21 Però Alcim va lluitar pel gran sacerdoci.
22 I a ell van acudir tots els que van turbar el poble, que, després d'haver apoderat de la terra de Judà, van fer molt mal a Israel.
23 Quan Judes va veure tots els mals que Alcim i la seva companyia havien fet entre els israelites, fins i tot per sobre dels pagans,
24 Va sortir per totes les costes de Judea al voltant i es va venjar dels que s'havien revoltat contra ell, de manera que no s'atreviaren més a sortir al país.
25 A l'altra banda, quan Alcim va veure que Judes i la seva companyia havien agafat el avantatge, i va saber que no podia suportar la seva força, va tornar al rei i li va dir tot el pitjor que podia.
26 Llavors el rei va enviar Nicanor, un dels seus prínceps honorables, un home que va portar un odi mortal a Israel, amb el manament de destruir el poble.
27 Nicanor va arribar a Jerusalem amb una gran força; i va enviar a Judes i als seus germans amb engany amb paraules d'amistat, dient:
28 Que no hi hagi batalla entre tu i jo; Vindré amb uns quants homes, per veure't en pau.
29 Va venir, doncs, a Judes, i es van saludar pacíficament. Tanmateix, els enemics estaven disposats a endur-se Judes amb violència.
30 La qual cosa després que Judes va saber que havia anat a ell amb engany, va tenir molta por d'ell i ja no li va veure la cara.
31 També Nicanor, quan va veure que el seu consell era descobert, va sortir a lluitar contra Judes al costat de Cafarsalama:
32 On hi va haver assassinats del costat de Nicanor uns cinc mil homes, i la resta van fugir a la ciutat de David.
33 Després d'això, Nicanor va pujar a la muntanya de Sió, i van sortir del santuari alguns dels sacerdots i alguns dels ancians del poble per saludar-lo pacíficament i mostrar-li l'holocausto que s'oferia pel rei.

34 Però ell es va burlar d'ells, es va riure d'ells i els va
insultar amb vergonya, i va parlar amb orgull:
35 I va jurar en la seva ira, dient: Si Judes i el seu hoste no
són ara lliurats a les meves mans, si mai torno segur,
cremaré aquesta casa;
36 Llavors els sacerdots van entrar i es van posar davant de
l'altar i del temple, plorant i dient:
37 Tu, Senyor, has escollit aquesta casa perquè sigui
cridada pel teu nom i per ser una casa de pregària i de
petició pel teu poble:
38 Venja't d'aquest home i del seu exèrcit, i que caiguin a
l'espasa; recorda't de les seves blasfèmies i no permetis que
continuïn més.
39 Així doncs, Nicanor va sortir de Jerusalem i va plantar
les seves tendes a Bethoró, on el va rebre una tropa de
Síria.
40 Però Judes va campar a Adasà amb tres mil homes, i
allà va pregar dient:
41 Senyor, quan els enviats del rei d'Assíria van blasfemar,
el teu àngel va sortir i en va colpejar cent vuitanta-cinc mil.
42 Així mateix, destrueix aquest exèrcit davant nostre avui,
perquè la resta sàpiga que ha parlat blasfemament contra el
teu santuari, i el jutgeu segons la seva maldat.
43 Llavors, el dia tretze del mes d'Adar, els exèrcits es van
unir a la batalla; però l'exèrcit de Nicanor va quedar
desconcertat, i ell mateix va morir primer a la batalla.
44 Quan l'exèrcit de Nicanor va veure que havia estat
assassinat, van llençar les armes i van fugir.
45 Llavors els van perseguir el camí d'un dia, des d'Adasà
fins a Gazera, fent sonar l'alarma darrere d'ells amb les
seves trompetes.
46 Llavors van sortir de totes les ciutats de Judea del
voltant i les van tancar; de manera que ells, tornant-se cap
als qui els perseguien, foren tots morts a l'espasa, i no en va
quedar cap.
47 Després van agafar el botí i la presa, i van fer caure el
cap de Nicanor i la seva mà dreta, que va estendre tan
orgullós, i els van portar i els van penjar cap a Jerusalem.
48 Per això el poble es va alegrar molt, i va celebrar aquell
dia un dia de gran alegria.
49 A més, van ordenar celebrar anualment aquest dia, que
era el tretzè d'Adar.
50 Així, la terra de Judà va estar en repòs una mica.

CAPÍTOL 8

1 Ara Judes havia sentit parlar dels romans, que eren
homes poderosos i valents, i que acceptarien amorosament
tots els que s'ajuntaven a ells i feien una aliança d'amistat
amb tots els que els vinguessin;
2 I que eren homes de gran valor. També se li va explicar
de les seves guerres i actes nobles que havien fet entre els
Gàlates, i de com els havien vençut i els havien fet tributar;
3 I el que havien fet al país d'Espanya, per a la conquesta
de les mines de la plata i l'or que hi ha;
4 I que amb la seva política i paciència havien conquerit tot
el lloc, encara que n'era molt lluny; i també els reis que van
venir contra ells des de l'extrem de la terra, fins que els
havien desconcertat i els havien donat un gran
enderrocament, de manera que els altres els donaven tribut
cada any:
5 A més d'això, com havien descobert en la batalla Felip i
Perseu, rei dels Citims, amb altres que s'aixecaven contra
ells i els havien vençut:
6 Com també Antíoc, el gran rei d'Àsia, que va venir contra
ells a la batalla, amb cent vint elefants, amb cavallers i
carros i un exèrcit molt gran, es va veure desconcertat per
ells;
7 I com el van prendre viu i van fer un pacte que ell i els
qui regnen després d'ell havien de pagar un gran tribut i
donar ostatges, i allò que s'havia pactat,
8 I el país de l'Índia, la Mèdia i la Lídia i els països més
bons, que li van prendre i van donar al rei Eumenes:
9 A més, com els grecs havien decidit venir i destruir-los;
10 I que ells, en saber-ho, van enviar contra ells un capità, i
lluitant amb ells, van matar molts d'ells i van portar captius
les seves dones i els seus fills, i els van saquejar, i van
prendre possessió de les seves terres i van fer caure els seus
forts. aguanta, i els ha fet servir fins avui:
11 A més, se li va explicar com van destruir i posar sota el
seu domini tots els altres regnes i illes que en qualsevol
moment els resistien;
12 Però amb els seus amics i els qui confiaven en ells van
mantenir l'amistat, i que havien conquerit regnes tant
llunyans com propers, de tal manera que tots els que
escoltaven el seu nom tenien por d'ells:
13 També que, aquells a qui ajudarien a un regne, regnen; i
a qui tornarien, van desplaçar: finalment, que foren molt
exaltats:
14 Tot i això, cap d'ells portava una corona ni anava vestit
de porpra per ser magnificat amb això:
15 A més, com s'havien fet un senat, on s'asseien cada dia
tres-cents vint homes en consell, consultant sempre el
poble, a fi que estiguessin ben ordenats:
16 I que confiaven el seu govern a un home cada any, que
governava tot el seu país, i que tots eren obedients a aquell,
i que no hi havia ni enveja ni emulació entre ells.
17 Tenint en compte aquestes coses, Judes va triar
Eupolem, fill de Joan, fill d'Accos, i Jàson, fill d'Eleazar, i
els va enviar a Roma per fer una lliga d'amistat i
confederació amb ells.
18 I per suplicar-los que els prenguessin el jou; perquè
veien que el regne dels grecs oprimia Israel amb la
servitud.
19 Van anar, doncs, a Roma, que era un viatge molt gran, i
van entrar al senat, on van parlar i dir.
20 Judes Macabeu amb els seus germans i el poble dels
jueus ens han enviat a vosaltres per fer una confederació i
la pau amb vosaltres, i que ens registrem com a companys i
amics.
21 Per tant, això va agradar molt als romans.
22 I aquesta és la còpia de l'epístola que el senat va tornar a
escriure en taules de bronze i va enviar a Jerusalem, perquè
hi tinguessin al seu costat un record de pau i confederació:
23 Bon èxit per als romans i per al poble dels jueus, per
mar i per terra per sempre; també l'espasa i l'enemic
estiguin lluny d'ells,
24 Si primer hi ha una guerra contra els romans o qualsevol
dels seus confederats en tot el seu domini,
25 El poble dels jueus els ajudarà amb tot el cor, segons el
temps fixat:
26 Tampoc donaran res als qui els facin la guerra, ni els
ajudaran amb víveres, armes, diners o vaixells, com els ha

semblat bo als romans; però guardaran els seus pactes
sense prendre res per tant.
27 De la mateixa manera, també, si la guerra arriba primer
a la nació dels jueus, els romans els ajudaran amb tot el
cor, segons el temps que els sigui assenyalat:
28 Tampoc es donarà menjar als qui participin contra ells,
ni armes, ni diners, ni vaixells, com els romans els ha
semblat bo; però guardaran els seus pactes, i això sense
engany.
29 Segons aquests articles, els romans van fer un pacte
amb el poble dels jueus.
30 No obstant això, si a partir d'ara una part o l'altra pensa
reunir-se per afegir o disminuir alguna cosa, ho podran fer
al seu gust, i qualsevol cosa que afegeixin o treguin serà
ratificada.
31 I pel que fa als mals que Demetri fa als jueus, li hem
escrit, dient: Per què has pesat el teu jou sobre els nostres
amics i confederats jueus?
32 Per tant, si es queixen més contra tu, els farem justícia i
lluitarem amb tu per mar i per terra.

CAPÍTOL 9

1 A més, quan Demetri va sentir que Nicanor i la seva
tropa eren assassinats a la batalla, va enviar per segona
vegada a Bàquides i Àlcim al país de Judea, i amb ells la
força principal de la seva tropa:
2 Els quals van sortir pel camí que porta a Galgala i van
plantar les seves tendes davant Masaloth, que és a Arbela, i
després d'haver-lo guanyat, van matar molta gent.
3 També el primer mes de l'any cent cinquanta-dos van
acampar davant Jerusalem:
4 D'on van marxar i se'n van anar a Berea, amb vint mil
homes de peu i dos mil genets.
5 Ara Judes havia plantat les seves tendes a Eleasa, i amb
ell tres mil homes escollits:
6 Els quals, veient la multitud de l'altre exèrcit a ell tan
gran, van tenir molta por; després de la qual cosa molts van
sortir fora de l'exèrcit, de tal manera que no van residir més
que vuit-cents homes.
7 Per tant, quan Judes va veure que la seva tropa s'esvaïa i
que la batalla l'apretava, es va veure molt preocupat i molt
angoixat, perquè no tenia temps de reunir-los.
8 No obstant això, als qui quedaven els va dir: Aixequem-
nos i pugem contra els nostres enemics, si potser podem
lluitar contra ells.
9 Però el van desacreditar, dient: Mai no podrem; ara més
aviat salvem la nostra vida, i d'ara endavant tornarem amb
els nostres germans i lluitarem contra ells, perquè som
pocs.
10 Llavors Judes va dir: Déu n'hi do que faci això i que
fugi d'ells; si arriba el nostre moment, morim virilment pels
nostres germans, i no manchem el nostre honor.
11 Llavors, l'exèrcit de Bàquides va sortir de les seves
tendes i es va posar davant d'ells, els seus genets estaven
dividits en dues tropes, i els seus foners i arquers anaven
davant de l'exèrcit i els que marxaven al davant eren tots
homes valents.
12 Pel que fa a Bàquides, era a l'ala dreta; així que l'exèrcit
es va acostar a les dues parts i va fer sonar les seves
trompetes.
13 També els del costat de Judes, fins i tot també van tocar
les seves trompetes, de manera que la terra va tremolar amb
el soroll dels exèrcits, i la batalla va continuar des del matí
fins a la nit.
14 Quan Judes es va adonar que Bàquides i la força del seu
exèrcit eren a la dreta, va prendre amb ell tots els homes
forts,
15 El qual va desconcertar l'ala dreta i els va perseguir fins
a la muntanya d'Azotus.
16 Però quan els de l'ala esquerra van veure que els de l'ala
dreta estaven desconcertats, van seguir a Judes i als que
anaven amb ell amb força per darrere:
17 Llavors hi va haver una dura batalla, de tal manera que
molts van ser assassinats a les dues parts.
18 També Judes va ser assassinat, i la resta va fugir.
19 Llavors Jonatan i Simó van prendre Judes, el seu germà,
i el van enterrar al sepulcre dels seus pares a Modín.
20 A més el van plorar, i tot Israel va fer grans
lamentacions per ell i es va plorar molts dies, dient:
21 Com ha caigut l'home valent que va alliberar Israel!
22 Pel que fa a les altres coses sobre Judes i les seves
guerres, i els actes nobles que va fer i la seva grandesa, no
estan escrites, perquè eren molt nombroses.
23 Ara, després de la mort de Judes, els malvats van
començar a aixecar el cap per totes les costes d'Israel, i es
van aixecar tots els que feien iniquitat.
24 També en aquells dies hi va haver una fam molt gran, a
causa de la qual el país es va revoltar i va anar amb ells.
25 Llavors Bàquides va escollir els malvats i els va
convertir en senyors del país.
26 I van investigar i buscar els amics de Judes, i els van
portar a Bàquides, que es va venjar d'ells i els va fer mal.
27 Així hi va haver una gran aflicció a Israel, semblant a la
qual no hi havia hagut des del temps que no es veia cap
profeta entre ells.
28 Per això es van reunir tots els amics de Judes i van dir a
Jonatan:
29 Des que el teu germà Judes va morir, no tenim ningú
com ell per sortir contra els nostres enemics, i Bàquides, i
contra els de la nostra nació que ens són adversaris.
30 Ara, doncs, t'hem escollit avui per ser el nostre príncep i
capità en el seu lloc, perquè puguis lluitar contra les nostres
batalles.
31 En aquell moment, Jonatan va assumir el govern sobre
ell i es va aixecar en lloc del seu germà Judes.
32 Però quan Bàquides en va conèixer, va buscar matar-lo
33 Llavors Jonatan i el seu germà Simó i tots els que
anaven amb ell, en adonar-se’n, van fugir al desert de
Tecoe i van plantar les seves tendes a l’aigua de la bassa
d’Asphar.
34 La qual cosa quan Bàquides ho va entendre, es va
acostar al Jordà amb tota la seva tropa el dissabte.
35 I Jonatan havia enviat el seu germà Joan, capità del
poble, a pregar els seus amics nabatites perquè els
deixessin amb ells el seu carruatge, que era molt.
36 Però els fills de Jambri van sortir de Medaba, van agafar
Joan i tot el que tenia, i se'n van anar amb ell.
37 Després d'això, va saber a Jonatan i al seu germà Simó
que els fills de Jambri van fer un gran matrimoni i que
portaven la núvia de Nadabatha amb una gran colla, com a
filla d'un dels grans prínceps de Canaan.
38 Per això es van recordar de Joan, el seu germà, i van
pujar i es van amagar sota la coberta de la muntanya.
39 On van alçar els ulls i van mirar, i van veure que hi
havia molta ruïna i gran carruatge; i el nuvi, i els seus

amics i germans, van sortir a rebre'ls amb tambors, instruments de música i moltes armes.
40 Llavors Jonatan i els que anaven amb ell es van aixecar contra ells des del lloc on estaven en una emboscada i els van matar de tal manera que molts van caure morts, i la resta va fugir a la muntanya, i es van emportar tots. el seu botí.
41 Així es va convertir el matrimoni en dol, i el soroll de la seva melodia en lamentació.
42 Llavors, quan van venjar plenament la sang del seu germà, es van tornar al pantà del Jordà.
43 Quan Bàquides va saber això, va arribar el dissabte a la vora del Jordà amb una gran potència.
44 Llavors Jonatan va dir a la seva gent: Pugem ara i lluitem per la nostra vida, perquè avui no ens acompanya com abans.
45 Perquè, vet aquí, la batalla és davant nostre i darrere nostre, i les aigües del Jordà a un costat i a l'altre, igualment el pantà i el bosc, i no hi ha lloc per desviar-nos.
46 Per això ara clameu al cel, perquè pugueu ser alliberats de la mà dels vostres enemics.
47 Amb això es van unir a la batalla, i Jonatan va estendre la mà per colpejar Bàquides, però ell es va apartar d'ell.
48 Llavors Jonatan i els que anaven amb ell van saltar al Jordà i van passar nedant fins a l'altra riba, però l'altre no va passar el Jordà cap a ells.
49 Aquell dia, del costat de Bàquides, foren assassinats uns mil homes.
50 Després Bàquides va tornar a Jerusalem i va reparar les ciutats fortes de Judea; el fort de Jericó, i Emmaús, i Bethoron, i Betel, i Thamnatha, Pharathoni i Tafon, aquests els va reforçar amb muralles altes, amb portes i amb reixes.
51 I hi va establir una guarnició perquè fessin malícia sobre Israel.
52 També va fortificar la ciutat de Betsura, i Gazera i la torre, i hi va posar forces i proveïment d'aliments.
53 A més, va prendre com a ostatges els fills dels principals homes del camp i els va posar a la torre de Jerusalem per ser guardats.
54 A més, l'any cent cinquanta-tres, el segon mes, Alcim va ordenar que fos enderrocat el mur del pati interior del santuari; també va enderrocar les obres dels profetes
55 I quan va començar a enderrocar-se, ja en aquell moment Alcim va ser afligit i les seves empreses es van entorpir, perquè se li va tapar la boca i va ser pres d'una paràlisi, de manera que ja no podia dir res ni donar ordres. la seva casa.
56 Aleshores, Alcim va morir amb un gran turment.
57 Quan Bàquides va veure que Alcim havia mort, va tornar al rei, i la terra de Judea va estar en repòs dos anys.
58 Llavors tots els malvats van celebrar un consell i van dir: Heus aquí, Jonatan i la seva companyia estan tranquils i viuen sense preocupacions; ara, per tant, portarem aquí a Bàquides, que els portarà a tots en una nit.
59 Així que van anar a consultar-lo.
60 Llavors es va retirar i va venir amb una gran tropa, i va enviar cartes en secret als seus seguidors a Judea perquè prenguessin Jonatan i els que estaven amb ell; però no van poder, perquè els coneixien el seu consell.
61 Per això van prendre una cinquantena d'homes del país, que eren autors d'aquell mal, i els van matar.
62 Després, Jonatan i Simó i els que anaven amb ell els van portar a Betbasí, que és al desert, i van reparar-ne les decadències i la van fer fort.
63 La qual cosa, quan Bàquides ho va saber, va reunir tot el seu exèrcit i va enviar un missatge als que eren de Judea.
64 Llavors va anar i va assetjar Betbasí; i van lluitar contra ella una llarga temporada i van fer màquines de guerra.
65 Però Jonatan va deixar el seu germà Simó a la ciutat i va sortir ell mateix al camp, i amb un cert nombre va sortir.
66 I va colpejar Odonarques i els seus germans i els fills de Phasiron a la seva tenda.
67 I quan va començar a colpejar-los i va pujar amb les seves forces, Simó i la seva companyia van sortir de la ciutat i van cremar les màquines de la guerra.
68 I van lluitar contra Bàquides, que es va confondre amb ells, i el van afligir molt, perquè el seu consell i el seu treball van ser en va.
69 Per tant, estava molt enutjat amb els malvats que li van donar consell per venir al país, perquè va matar molts d'ells i es va proposar tornar al seu propi país.
70 Quan Jonatan va saber-ho, li va enviar ambaixadors, per tal de fer les paus amb ell i lliurar-los els presoners.
71 La qual cosa va acceptar, i va fer segons les seves exigències, i li va jurar que mai li faria mal en tots els dies de la seva vida.
72 Per tant, quan li va haver restituït els presoners que havia pres abans de la terra de Judea, va tornar i se'n va anar a la seva pròpia terra, i ja no va entrar més a les seves fronteres.
73 Així, l'espasa va cessar d'Israel; però Jonatan va habitar a Macmas i va començar a governar el poble; i va destruir els malvats d'Israel.

CAPÍTOL 10

1 L'any cent seixanta, Alexandre, el fill d'Antíoc de sobrenom Epífanes, va pujar i va agafar Ptolemaida, perquè el poble l'havia rebut, per mitjà del qual hi va regnar.
2 Quan el rei Demetri ho va saber, va reunir una tropa molt gran i va sortir contra ell a lluitar.
3 A més, Demetri va enviar cartes a Jonatan amb paraules amoroses, de manera que ell l'exaltava.
4 Perquè va dir: Primer fem les paus amb ell, abans que s'uneixi a Alexandre contra nosaltres.
5 En cas contrari, es recordarà de tots els mals que hem fet contra ell, els seus germans i el seu poble.
6 Per això li va donar autoritat per reunir un exèrcit i per proporcionar-li armes per ajudar-lo en la batalla; també va manar que els alliberessin els ostatges que hi havia a la torre.
7 Llavors Jonatan va arribar a Jerusalem i va llegir les cartes en audiència de tot el poble i dels que eren a la torre:
8 Els quals van tenir molta por, quan van saber que el rei li havia donat autoritat per reunir una tropa.
9 Llavors els de la torre van lliurar els seus ostatges a Jonatan, i ell els va lliurar als seus pares.
10 Fet això, Jonatan es va establir a Jerusalem i va començar a construir i a reparar la ciutat.
11 I va ordenar als obrers que construïssin les muralles i la muntanya de Sió i els voltants amb pedres quadrades per a la fortificació; i així ho van fer.
12 Llavors els estrangers, que estaven a les fortaleses que Bàquides havia construït, van fugir;

13 De manera que cadascú va deixar el seu lloc i va marxar al seu país.
14 Només a Betsura es van quedar quiets alguns dels que havien abandonat la llei i els manaments, perquè era el seu lloc de refugi.
15 Quan el rei Alexandre va saber quines promeses havia enviat Demetri a Jonatan, quan també se li va informar de les batalles i actes nobles que ell i els seus germans havien fet, i dels dolors que havien patit,
16 Ell va dir: Trobarem un altre home així? ara per tant el farem el nostre amic i confederat.
17 Sobre això va escriure una carta i li va enviar, segons aquestes paraules, dient:
18 El rei Alexandre al seu germà Jonatan li saluda:
19 Hem sentit parlar de tu, que ets un home de gran poder i que és el nostre amic.
20 Per això ara t'ordenem avui que siguis el gran sacerdot de la teva nació i t'anomenem amic del rei; (i amb això li va enviar una túnica de porpra i una corona d'or:) i et demana que participis de la nostra part i mantinguis amistat amb nosaltres.
21 Així, el setè mes de l'any cent seixanta, a la festa dels tabernacles, Jonatan es va vestir de la túnica sagrada, va reunir forces i va proporcionar molta armadura.
22 Quan Demetri ho va sentir, es va sentir molt trist i va dir:
23 Què hem fet, que Alexandre ens ha impedit fer amistat amb els jueus per enfortir-nos?
24 També els escriuré paraules d'encoratjament i els prometré dignitats i dons perquè pugui rebre el seu ajut.
25 Per tant, els va enviar a dir: El rei Demetri al poble dels jueus els saluda:
26 Mentre que heu guardat els pactes amb nosaltres i heu continuat en la nostra amistat, sense unir-vos amb els nostres enemics, n'hem sentit a parlar i ens alegrem.
27 Per això ara continueu sent-nos fidels, i us recompensarem bé per les coses que feu en favor nostre,
28 I et concedirà moltes immunitats i et donarà recompenses.
29 I ara us allibero, i per amor vostre allibero tots els jueus dels tributs, dels costums de la sal i dels impostos de la corona,
30 I del que em correspon rebre per la tercera part o la llavor i la meitat del fruit dels arbres, ho allibero a partir d'avui, perquè no siguin pres de la terra de Judea, ni dels tres governs que s'hi afegeixen fora del país de Samaria i Galilea, des d'avui en endavant per sempre.
31 Que Jerusalem també sigui santa i lliure, amb les seves fronteres, tant de dècimes com de tributs.
32 I pel que fa a la torre que hi ha a Jerusalem, cedeix l'autoritat sobre ella i dono el gran sacerdot perquè hi posi els homes que ell escolliu per a guardar-la.
33 A més, vaig deixar lliurement en llibertat a tots els jueus que van ser portats captius de la terra de Judea a qualsevol part del meu regne, i vull que tots els meus oficials remetin els tributs fins i tot del seu bestiar.
34 A més, vull que totes les festes, i els dissabtes, i les llunes noves, i els dies solemnes, i els tres dies abans de la festa i els tres dies després de la festa siguin tots d'immunitat i llibertat per a tots els jueus del meu regne.
35 Tampoc ningú no tindrà autoritat per interferir o molestar cap d'ells en cap assumpte.
36 A més, vull que entre les forces del rei hi hagi uns trenta mil homes jueus, als quals se'ls donarà el pagament, segons correspon a totes les forces del rei.
37 I alguns d'ells seran col·locats a les fortaleses del rei, dels quals també se n'encarregaran els afers del regne, que són de confiança; i vull que els seus supervisors i governadors siguin d'ells mateixos i que visquin després les seves pròpies lleis, tal com el rei ha manat a la terra de Judea.
38 I pel que fa als tres governs que s'afegeixen a Judea des del país de Samaria, que s'uneixin a Judea, perquè siguin considerats sota un, ni obligats a obeir una altra autoritat que la del gran sacerdot.
39 Pel que fa a Ptolemaida i la terra que la pertany, el dono com a obsequi al santuari de Jerusalem per les despeses necessàries del santuari.
40 A més, dono cada any quinze mil sicles de plata dels comptes del rei dels llocs corresponents.
41 I tot el excedent, que els oficials no van pagar com abans, a partir d'ara es destinarà a les obres del temple.
42 I a més d'això, els cinc mil siclos de plata que van agafar dels usos del temple dels comptes any rere any, fins i tot aquelles coses seran alliberades, perquè pertanyen als sacerdots que serveixen.
43 I qui siguin qui fugen al temple de Jerusalem, o estiguin dins de les seves llibertats, en deute amb el rei, o per qualsevol altre assumpte, que siguin en llibertat, i tot el que tinguin al meu regne.
44 També per a la construcció i la reparació de les obres del santuari s'hauran de comptar amb les despeses del rei.
45 Sí, i per a la construcció de les muralles de Jerusalem i la seva fortificació al voltant, es donaran despeses amb càrrec als comptes del rei, així com també per a la construcció de les muralles a Judea.
46 Quan Jonatan i el poble van sentir aquestes paraules, no els van donar crèdit ni les van rebre, perquè es van recordar del gran mal que havia fet a Israel; perquè els havia afligit molt malament.
47 Però d'Alexandre es van agradar molt, perquè ell va ser el primer que els va demanar la pau veritable, i es van unir sempre amb ell.
48 Aleshores, el rei Alexandre va reunir grans tropes i va acampar davant Demetri.
49 Després que els dos reis es van unir a la batalla, l'exèrcit de Demetri va fugir, però Alexandre el va seguir i els va imposar.
50 I va continuar la batalla molt dura fins que es va posar el sol: i aquell dia va morir Demetri.
51 Després Alexandre va enviar ambaixadors a Ptolemeu, rei d'Egipte, amb aquest missatge:
52 Com que he tornat al meu regne, he estat assegut al tron dels meus progenitors, he aconseguit el domini, he enderrocat Demetri i he recuperat el nostre país;
53 Perquè després que em vaig unir a la batalla amb ell, tant ell com el seu exèrcit es van veure desconcertats per nosaltres, de manera que ens asseiem al tron del seu regne:
54 Ara, doncs, fem una aliança d'amistat i donem-me ara la teva filla per dona, i seré el teu gendre, i et donaré tant a tu com a ella segons la teva dignitat.
55 Llavors el rei Ptolemeu va respondre dient: Feliç el dia en què vas tornar a la terra dels teus pares i t'has assegut al tron del seu regne.

56 I ara et faré, tal com has escrit: troba'm, doncs, a Ptolemaida, perquè ens veiem; perquè et casaré la meva filla segons el teu desig.
57 Ptolemeu va sortir d'Egipte amb la seva filla Cleòpatra, i van arribar a Ptolemaida l'any cent seixanta-dos.
58 Quan el rei Alexandre el va trobar, li va donar la seva filla Cleòpatra i va celebrar el seu casament a Ptolemaida amb gran glòria, com és la manera dels reis.
59 El rei Alexandre havia escrit a Jonatan que vingués a trobar-lo.
60 Aleshores, ell va anar honorablement a Ptolemaida, on es va trobar amb els dos reis i els va donar a ells i als seus amics plata i or i molts presents, i va trobar gràcia als seus ulls.
61 En aquell temps, alguns d'Israel, homes de vida dolenta, es van reunir contra ell per acusar-lo, però el rei no els va escoltar.
62 I més que això, el rei va ordenar que es tregués la roba i el vestís de porpra: i així ho van fer.
63 I el va fer seure sol i va dir als seus prínceps: Aneu amb ell al mig de la ciutat i proclameu que ningú es queixi contra ell de cap cas, i que ningú el molesti per cap causa. .
64 Quan els seus acusadors van veure que era honrat segons la proclamació i vestit de porpra, van fugir tots.
65 Així que el rei el va honrar i el va escriure entre els seus principals amics, i el va fer duc i partícip del seu domini.
66 Després Jonatan va tornar a Jerusalem amb pau i alegria.
67 A més a la; cent seixanta-cinc any va sortir Demetri, fill de Demetri, de Creta a la terra dels seus pares:
68 Quan el rei Alexandre va sentir parlar, es va lamentar amb raó i va tornar a Antioquia.
69 Llavors Demetri va nomenar Apol·loni el governador de Celosíria el seu general, el qual va reunir una gran tropa i va acampar a Jamnia, i va enviar a Jonatan el gran sacerdot per dir-li:
70 Tu sol t'aixeques contra nosaltres, i per amor teu se'm fa riure, i se'm retreu; i per què presumeixes el teu poder contra nosaltres a les muntanyes?
71 Ara, doncs, si confies en la teva pròpia força, baixa cap a nosaltres al camp de la plana, i allí provem el cas junts, perquè amb mi és el poder de les ciutats.
72 Demana i aprèn qui sóc jo i els altres que prenen part de la nostra part, i et diran que el teu peu no pot fugir a la seva pròpia terra.
73 Per això ara no podràs suportar els genets i un poder tan gran a la plana, on no hi ha ni pedra ni sílex, ni lloc on fugir.
74 Quan Jonatan va sentir aquestes paraules d'Apol·loni, es va emocionar, i va escollir deu mil homes i va sortir de Jerusalem, on el va trobar el seu germà Simó per ajudar-lo.
75 I va plantar les seves tendes contra Jope, però; els de Joppe el van fer fora de la ciutat, perquè Apol·loni hi tenia una guarnició.
76 Llavors Jonatan la va assetjar, i els de la ciutat el van deixar entrar per por; i així, Jonatan va guanyar Jope.
77 Quan Apol·loni ho va saber, va agafar tres mil genets, amb una gran tropa de lacais, i se'n va anar a Azot com un viatger, i amb això el va portar a la plana. perquè tenia un gran nombre de genets, en els quals va posar la seva confiança.
78 Llavors Jonatan el va seguir fins a Azotus, on els exèrcits es van unir a la batalla.
79 Ara Apol·loni havia deixat emboscats mil genets.
80 I Jonatan va saber que hi havia una emboscada darrere seu; perquè havien envoltat la seva hostia i havien llançat dards al poble, des del matí fins al vespre.
81 Però el poble es va aturar, tal com els havia manat Jonatan, i així els cavalls dels enemics estaven cansats.
82 Aleshores, Simó va fer sortir la seva tropa i els va posar contra els lacais (perquè els genets estaven esgotats), els quals estaven desconcertats per ell i van fugir.
83 També els genets, escampats pel camp, van fugir a Azot i van anar a Betdagó, el temple del seu ídol, per salvar-se.
84 Però Jonatan va calar foc a Azot i a les ciutats que l'envoltaven, i es va emportar el seu botí; i el temple de Dagón, amb els que hi havien fugit, va cremar amb foc.
85 Així, van ser cremats i assassinats amb l'espasa prop de vuit mil homes.
86 I d'allí Jonatan va treure el seu exèrcit i va acampar contra Ascaló, on van sortir els homes de la ciutat i el van trobar amb gran pompa.
87 Després d'això, Jonatan i el seu exèrcit van tornar a Jerusalem amb qualsevol botí.
88 Quan el rei Alexandre va sentir aquestes coses, va honrar encara més Jonatan.
89 I li va enviar una sivella d'or, com s'ha de donar a aquells que són de la sang del rei: també li va donar Accaron amb les seves vores en possessió.

CAPÍTOL 11

1 I el rei d'Egipte va reunir una gran tropa, com la sorra que hi ha a la vora del mar, i molts vaixells, i va anar per engany per aconseguir el regne d'Alexandre i unir-lo al seu.
2 Llavors va fer el seu viatge a Espanya de manera pacífica, de manera que els de les ciutats li van obrir i el van trobar, perquè així els havia manat el rei Alexandre, perquè era el seu cunyat.
3 Quan Ptolemeu entrava a les ciutats, va establir a cadascuna d'elles una guarnició de soldats perquè la guardessin.
4 I quan es va acostar a Azot, li van mostrar el temple de Dagón que havia estat cremat, i Azot i els seus suburbis que havien estat destruïts, i els cossos que havien estat llençats i els que havia cremat durant la batalla; perquè n'havien fet munts pel camí per on havia de passar.
5 També van explicar al rei tot el que Jonatan havia fet, amb la intenció de culpar-lo, però el rei va callar.
6 Llavors Jonatan es va trobar amb el rei amb gran pompa a Jope, on es van saludar i es van allotjar.
7 Després Jonatan, quan havia anat amb el rei al riu anomenat Eleuter, tornà de nou a Jerusalem.
8 Per tant, el rei Ptolemeu, després d'haver aconseguit el domini de les ciutats vora el mar fins a Selèucia a la costa del mar, va imaginar consells dolents contra Alexandre.
9 Llavors va enviar ambaixadors al rei Demetri, dient-li: Vine, fem una lliga entre nosaltres, i et donaré la meva filla que té Alexandre, i tu regnaràs al regne del teu pare.
10 Perquè em penedeixo d'haver-li donat la meva filla, perquè ell volia matar-me.
11 Així el va calumniar, perquè desitjava el seu regne.
12 Per això li va prendre la seva filla, la va donar a Demetri i va abandonar Alexandre, de manera que el seu odi va ser conegut.

13 Llavors Ptolemeu va entrar a Antioquia, on va posar dues corones al seu cap, la corona d'Àsia i la d'Egipte.
14 Al mig temps, el rei Alexandre era a Cilícia, perquè els habitants d'aquelles parts s'havien revoltat contra ell.
15 Però Alexandre, quan va saber això, va anar a la guerra contra ell, i el rei Ptolemeu va fer sortir el seu exèrcit, li va trobar amb un poder poderós i el va fer fugir.
16 Aleshores Alexandre va fugir a Aràbia allà per ser defensat; però el rei Ptolemeu va ser exaltat:
17 Perquè l'àrab Zabdiel va treure el cap d'Alexandre i el va enviar a Ptolemeu.
18 El rei Ptolemeu també va morir el tercer dia després, i els que estaven a les fortaleses van ser assassinats els uns dels altres.
19 Per això, Demetri va regnar l'any cent seixanta-set.
20 Al mateix temps, Jonatan va reunir els qui eren a Judea per prendre la torre que hi havia a Jerusalem, i va fer moltes màquines de guerra contra ella.
21 Llavors van venir persones impies, que odiaven el seu propi poble, van anar a trobar el rei i li van dir que Jonatan assetjava la torre.
22 Quan ho va saber, es va enfadar, i de seguida va marxar a Ptolemaida i va escriure a Jonatan que no assetjés la torre, sinó que vingués a parlar amb ell a Ptolemaida amb molta pressa.
23 No obstant això, Jonatan, quan va sentir això, va manar que encara la assetgés; i va escollir alguns dels ancians d'Israel i dels sacerdots, i es va posar en perill;
24 I va prendre plata i or i vestits i diversos presents a més, i va anar a Ptolemaida al rei, on va trobar gràcia als seus ulls.
25 I encara que alguns impius del poble s'havien queixat contra ell,
26 Però el rei el va suplicar com havien fet abans els seus predecessors, i el va promocionar a la vista de tots els seus amics,
27 I el va confirmar en el gran sacerdoci i en tots els honors que tenia abans, i li va donar preeminència entre els seus principals amics.
28 Llavors Jonatan va demanar al rei que alliberés Judea de tributs, com també els tres governs, amb el país de Samaria; i li va prometre tres-cents talents.
29 El rei va consentir i va escriure cartes a Jonatan sobre totes aquestes coses d'aquesta manera:
30 El rei Demetri saluda al seu germà Jonatan i a la nació dels jueus:
31 Us enviem aquí una còpia de la carta que vam escriure al nostre cosí Làstenes sobre vosaltres, perquè la veieu.
32 El rei Demetri al seu pare Lastenes li saluda:
33 Estem decidits a fer el bé al poble dels jueus, que són els nostres amics, i a complir els pactes amb nosaltres, a causa de la seva bona voluntat envers nosaltres.
34 Per això els hem ratificat les fronteres de Judea, amb els tres governs d'Apherema, Lydda i Ramathem, que s'afegeixen a Judea des del país de Samaria, i tot allò que els pertany, per a tots els que fan sacrificis a Jerusalem. en lloc dels pagaments que el rei rebia d'ells anualment abans dels fruits de la terra i dels arbres.
35 I pel que fa a altres coses que ens pertanyen, dels delmes i els costums que ens pertanyen, com també les salines i els impostos de la corona, que ens deuen, els descarreguem de tots per al seu alleujament.
36 I res d'això serà revocat des d'ara endavant per sempre.
37 Ara, doncs, mira que facis una còpia d'aquestes coses, que la lliuris a Jonatan i que la poses a la muntanya santa en un lloc ben visible.
38 Després d'això, quan el rei Demetri va veure que la terra era tranquil·la davant seu i que no hi havia resistència contra ell, va enviar totes les seves forces, cadascú al seu lloc, excepte algunes bandes d'estrangers, dels quals havia reunit. les illes dels pagans: per això totes les forces dels seus pares el van odiar.
39 A més, hi havia un Trifó, que abans havia estat de la part d'Alexandre, el qual, veient que tota l'exèrcit murmurava contra Demetri, es va dirigir a Simalcu, l'àrab, que va criar Antíoc, fill petit d'Alexandre.
40 I li va imposar per lliurar-lo aquest jove Antíoc, perquè regnés en lloc del seu pare; per tant, li va explicar tot el que havia fet Demetri i com els seus homes de guerra estaven enemistats amb ell, i allí va romandre molt de temps. temporada.
41 Mentrestant, Jonatan va enviar al rei Demetri perquè expulsés de Jerusalem els de la torre, i també els de les fortaleses, perquè lluitaven contra Israel.
42 Així doncs, Demetri va enviar a Jonatan per dir-li: No només faré això per a tu i el teu poble, sinó que t'honoraré molt a tu i a la teva nació, si hi ha ocasió.
43 Ara, doncs, faràs bé si m'envieu homes per ajudar-me; perquè totes les meves forces han desaparegut de mi.
44 Aleshores Jonatan li va enviar tres mil homes forts a Antioquia; i quan van arribar al rei, el rei es va alegrar molt de la seva vinguda.
45 Però els qui eren de la ciutat es van reunir al mig de la ciutat, en nombre de cent vint mil homes, i haurien matat el rei.
46 Per això el rei va fugir a la cort, però els de la ciutat van mantenir els passos de la ciutat i van començar a lluitar.
47 Llavors el rei va cridar als jueus per demanar ajuda, que es van acostar a ell de cop i es van dispersar per la ciutat aquell dia van matar a la ciutat fins a cent mil.
48 També van calar foc a la ciutat, van agafar molts botí aquell dia i van lliurar el rei.
49 Llavors, quan els de la ciutat van veure que els jueus havien aconseguit la ciutat com volien, el seu coratge es va apagar; per això van suplicar al rei i van cridar, dient:
50 Doneu-nos la pau, i que els jueus deixin d'atacar-nos a nosaltres i a la ciutat.
51 Amb això van llençar les armes i van fer la pau; i els jueus eren honrats als ulls del rei i als ulls de tots els que hi havia al seu regne; i van tornar a Jerusalem amb un gran botí.
52 Així, doncs, el rei Demetri es va asseure al tron del seu regne, i la terra era tranquil·la davant seu.
53 No obstant això, va disimular tot el que va dir, i es va allunyar de Jonatan, ni el va recompensar segons els beneficis que havia rebut d'ell, sinó que el va molestar molt.
54 Després d'això tornà Trifó, i amb ell el nen Antíoc, que regnà i fou coronat.
55 Llavors es van reunir a ell tots els homes de guerra que Demetri havia destituït, i van lluitar contra Demetri, que va girar l'esquena i va fugir.
56 A més, Trifó va agafar els elefants i va guanyar Antioquia.

57 En aquell temps, el jove Antíoc va escriure a Jonatan dient-li: Et confirmo en el gran sacerdoci i et nomenaré cap dels quatre governs i per ser un dels amics del rei.
58 Llavors li va enviar vasos d'or per ser servits, i li va donar permís per beure d'or i per vestir-se de porpra i per portar una sivella d'or.
59 El seu germà Simó també va fer capità des del lloc anomenat Escala de Tir fins a les fronteres d'Egipte.
60 Llavors Jonatan va sortir i va passar per les ciutats més enllà de les aigües, i totes les forces de Síria es van reunir a ell per ajudar-lo; i quan va arribar a Ascaló, els de la ciutat el van trobar amb honor.
61 D'on va anar a Gaza, però els de Gaza el van fer fora; per això el va assetjar i va cremar els seus ravals amb foc i els va espatllar.
62 Després, quan els de Gaza van suplicar Jonatan, va fer la pau amb ells i va prendre com a ostatges els fills dels seus principals homes i els va enviar a Jerusalem i va passar pel país fins a Damasc.
63 Quan Jonatan va saber que els prínceps de Demetri havien arribat a Cades, que és a Galilea, amb un gran poder, amb la intenció de fer-lo fora del país,
64 Va anar a trobar-los i va deixar el seu germà Simó al camp.
65 Llavors Simó va acampar contra Betsura i va lluitar contra ella durant una llarga temporada, i la va tancar:
66 Però ells desitjaven tenir pau amb ell, cosa que els va concedir, i després els va fer fora d'allí i van prendre la ciutat i hi va posar una guarnició.
67 Pel que fa a Jonatan i el seu exèrcit, van acampar a les aigües de Genesar, des d'on, de bon matí, els van anar a la plana de Nasor.
68 I, vet aquí, una tropa d'estrangers se'ls va trobar a la plana, els quals, després d'haver-li emboscat homes a les muntanyes, es van enfrontar contra ell.
69 Així, quan els emboscats van sortir del seu lloc i es van unir a la batalla, tots els que estaven al costat de Jonatan van fugir;
70 Com que no en va quedar cap, excepte Matàties, fill d'Absalom, i Judes, fill de Calfi, els capitans de l'exèrcit.
71 Llavors Jonatan es va esquinçar la roba, li va tirar terra al cap i va pregar.
72 Després, tornant-se de nou a la batalla, els va fer fugir, i així van fugir.
73 Quan els seus propis homes que havien fugit ho van veure, es van tornar cap a ell i amb ell els van perseguir fins a Cades, fins a les seves pròpies tendes, i allí van acampar.
74 Aquell dia, entre els pagans, van ser assassinats uns tres mil homes, però Jonatan va tornar a Jerusalem.

CAPÍTOL 12

1 Quan Jonatan va veure que el temps li servia, va escollir uns homes i els va enviar a Roma per confirmar i renovar l'amistat que tenien amb ells.
2 També va enviar cartes als lacedemonis i a altres llocs amb el mateix propòsit.
3 Així que van anar a Roma, van entrar al senat i van dir: El gran sacerdot Jonatan i el poble dels jueus ens han enviat a vosaltres, perquè renoveu l'amistat que teníeu amb ells i la lliga. , com en temps anteriors.
4 Sobre això, els romans els van donar cartes als governadors de tots els llocs perquè els fessin arribar a la terra de Judea pacíficament.
5 I aquesta és la còpia de les cartes que Jonatan va escriure als lacedemonis:
6 El gran sacerdot Jonatan, els ancians de la nació, els sacerdots i l'altre dels jueus, envien la salutació als seus germans lacedemonians:
7 Antigament, s'havien enviat cartes al gran sacerdot Onònias des de Dario, que aleshores regnava entre vosaltres, per indicar que sou els nostres germans, tal com ho especifica la còpia que s'acredita aquí.
8 Aleshores Onías va suplicar l'ambaixador que havia estat enviat honorablement i va rebre les cartes en què es feien declaracions de la lliga i l'amistat.
9 Per tant, també nosaltres, encara que no necessitem res d'aquestes coses, que tenim els llibres sagrats de les Escriptures a les nostres mans per consolar-nos,
10 No obstant això, hem intentat enviar-vos per renovar la fraternitat i l'amistat, perquè no us convertim del tot estranys, perquè fa molt de temps que ens vau enviar.
11 Per tant, en tot moment, tant en les nostres festes com en els altres dies convenients, ens recordem de vosaltres en els sacrificis que oferim i en les nostres oracions, segons la raó, i com ens convé pensar en els nostres germans:
12 I amb raó ens alegrem del vostre honor.
13 Pel que fa a nosaltres, hem tingut grans problemes i guerres per tot arreu, perquè els reis que ens envolten han lluitat contra nosaltres.
14 No obstant això, no voldríem ser molestos per a vosaltres, ni per als altres dels nostres companys i amics, en aquestes guerres:
15 Perquè tenim ajuda del cel que ens socorre, així com som alliberats dels nostres enemics i els nostres enemics són sotmesos a peu.
16 Per això vam triar Númeni, fill d'Antíoc, i Antípater, fill de Jàson, i els vam enviar als romans per renovar l'amistat que teníem amb ells i la lliga anterior.
17 També els vam manar que anessin a vosaltres, que us saludessin i us entreguessin les nostres cartes sobre la renovació de la nostra fraternitat.
18 Per això ara fareu bé en donar-nos una resposta.
19 I aquesta és la còpia de les cartes que va enviar Oniares.
20 Areu, rei dels lacedemonis, al gran sacerdot Onías, saludant-lo:
21 Es troba per escrit que els lacedemonis i els jueus són germans i que són de la descendència d'Abraham:
22 Ara, doncs, ja que això ho sabem, fareu bé en escriure'ns sobre la vostra prosperitat.
23 Us tornem a escriure que el vostre bestiar i béns són nostres, i els nostres són dels vostres. Per tant, manem als nostres ambaixadors que us informen d'aquesta manera.
24 Quan Jonatan va saber que els prínceps de Demebi havien vingut a lluitar contra ell amb una tropa més gran que abans,
25 Va marxar de Jerusalem i els va trobar a la terra d'Amatis, perquè no els va donar treva per entrar al seu país.
26 També va enviar espies a les seves tendes, que van tornar i li van dir que estaven destinats a venir-hi a la nit.
27 Per això, tan bon punt es va posar el sol, Jonatan va ordenar als seus homes que vigilessin i que estiguessin en

armes, perquè durant tota la nit estiguessin preparats per lluitar; també va enviar centelles al voltant de l'exèrcit.
28 Però quan els adversaris van sentir que Jonatan i els seus homes estaven preparats per a la batalla, van tenir por i es van tremolar al cor, i van encendre foc al seu campament.
29 Però Jonatan i la seva colla no ho van saber fins al matí, perquè van veure els llums encesos.
30 Llavors Jonatan els va perseguir, però no els va aconseguir, perquè havien passat el riu Eleuter.
31 Per això Jonatan es va tornar als àrabs, anomenats zabadeus, i els va colpejar i es va emportar el seu botí.
32 I va marxar d'allí, va arribar a Damasc, i així va passar per tot el país,
33 Simó també se'n va anar i va travessar el país fins a Ascaló, i les fortaleses que hi ha al costat, d'on es va desviar a Joppe i la va guanyar.
34 Perquè havia sentit que lliurarien la presa als qui prenguessin part de Demetri; per això hi va posar una guarnició per mantenir-la.
35 Després d'això, Jonatan va tornar a casa i, reunint els ancians del poble, els va consultar per construir fortificacions a Judea.
36 I aixecant les muralles de Jerusalem, i aixecant una gran muntanya entre la torre i la ciutat, per separar-la de la ciutat, perquè quedés sol, que els homes no la venguessin ni la compréssin.
37 Sobre això es van reunir per edificar la ciutat, ja que una part de la muralla cap al rierol del costat de llevant estava caiguda, i van reparar la que es deia Cafenata.
38 Simó també va establir Adida a Sefela, i la va enfortir amb portes i reixes.
39 Trifó anava a aconseguir el regne d'Àsia i matar el rei Antíoc, per posar la corona sobre el seu propi cap.
40 No obstant això, tenia por que Jonatan no el patissin i que lluités contra ell; per això va buscar la manera d'agafar Jonatan per matar-lo. Així que se'n va anar i va arribar a Betsan.
41 Llavors Jonatan va sortir al seu encontre amb quaranta mil homes escollits per a la batalla, i va arribar a Betsan.
42 Quan Trifó va veure que Jonatan venia amb una força tan gran, no va gosar d'estendre la mà contra ell;
43 Però el va rebre amb honor, el va recomanar a tots els seus amics, li va donar regals i va ordenar als seus homes de guerra que li fossin tan obedients com a ell mateix.
44 També li digué a Jonatan: --Per què has portat a tot aquest poble en tants problemes, ja que no hi ha guerra entre nosaltres?
45 Per tant, envia'ls de nou a casa i tria uns quants homes que et guardin, i vine amb mi a Ptolemaida, perquè te la donaré a tu, a la resta de fortificacions i forces, i a tots els que tinguin cap càrrec: pel que fa a mi, tornaré i marxaré, perquè aquesta és la causa de la meva vinguda.
46 Així doncs, Jonatan, creient-lo, va fer el que li havia manat, i va enviar la seva tropa, que va anar a la terra de Judea.
47 I no va retenir més que tres mil homes, dels quals va enviar dos mil a Galilea, i mil van anar amb ell.
48 Tan bon punt Jonatan va entrar a Ptolemaida, els de Ptolemaida van tancar les portes i el van agafar, i tots els que venien amb ell van matar amb l'espasa.
49 Aleshores Trifó va enviar una tropa de lacais i genets a Galilea i a la gran plana per destruir tota la companyia de Jonatan.
50 Però quan van saber que Jonatan i els que eren amb ell eren presos i assassinats, es van animar mútuament; i anaven junts, disposats a lluitar.
51 Per tant, els que els seguien, en adonar-se que estaven disposats a lluitar per la seva vida, van tornar enrere.
52 Llavors tots van arribar a la terra de Judea pacíficament, i allà van plorar Jonatan i els qui anaven amb ell, i van tenir una gran por; per això tot Israel va fer gran lamentació.
53 Aleshores, tots els pagans que eren al voltant van intentar destruir-los, perquè deien: No tenen cap cap, ni ningú que els ajudi;

CAPÍTOL 13

1 Quan Simó va saber que Trifó havia reunit una gran tropa per envair la terra de Judea i destruir-la,
2 I va veure que el poble estava tremolós i espantat, va pujar a Jerusalem i va reunir el poble.
3 I els va exhortar, dient: Vosaltres mateixos sabeu quines coses grans hem fet jo, els meus germans i la casa del meu pare per les lleis i el santuari, també les lluites i els problemes que hem vist.
4 Per això tots els meus germans són morts per amor d'Israel, i em quedo sol.
5 Ara, doncs, estiga lluny de mi que perdoni la meva pròpia vida en qualsevol moment de dificultat, perquè no sóc millor que els meus germans.
6 Sens dubte, venjaré la meva nació, el santuari, les nostres dones i els nostres fills, perquè tots els pagans s'han reunit per destruir-nos amb molta malícia.
7 Tan bon punt el poble va sentir aquestes paraules, el seu esperit va reviure.
8 I ells van respondre amb veu alta, dient: Tu seràs el nostre líder en lloc de Judes i el teu germà Jonatan.
9 Lluiteu les nostres lluites, i tot el que ens maneu, ho farem.
10 Llavors va reunir tots els homes de guerra i es va afanyar a acabar les muralles de Jerusalem i la va fortificar al voltant.
11 També va enviar Jonatan, fill d'Absalom, i amb ell una gran potència, a Jope, el qual va expulsar els que hi eren.
12 Així doncs, Trifó va marxar de Ptolemau amb un gran poder per envair el país de Judea, i Jonatan estava amb ell a la guarda.
13 Però Simó va plantar les seves tendes a Adida, enfront de la plana.
14 Quan Trifó va saber que Simó s'havia aixecat en comptes del seu germà Jonatan i volia lluitar amb ell, li va enviar missatgers dient-li:
15 Tot i que tenim el teu germà Jonatan a l'atenció, és per diners que deu al tresor del rei pel que fa als negocis que se li van encarregar.
16 Per això ara envia cent talents de plata i dos dels seus fills com a ostatges, perquè quan estigui en llibertat no es revolti contra nosaltres, i el deixarem anar.
17 Aleshores, Simó, tot i que s'adonava que li parlaven enganyament, va enviar els diners i els fills, perquè no s'aconseguís un gran odi cap al poble:
18 Qui hauria dit: Com que no li vaig enviar els diners ni els fills, Jonatan ha mort.

19 Així doncs, els va enviar els nens i els cent talents, però Trifó va desmentir i no va deixar anar Jonatan.
20 I després d'això va venir Trifó per envair la terra i destruir-la, donant voltes pel camí que porta a Adora; però Simó i el seu exèrcit van marxar contra ell a tot arreu, allà on anava.
21 Ara els que estaven a la torre van enviar missatgers a Trifó, perquè apressés la seva vinguda pel desert i els enviés menjar.
22 Per això Trifó va preparar tots els seus genets per venir aquella nit; però va caure una neu molt gran, per la qual no va venir. Així que va marxar i va arribar al país de Galaad.
23 Quan es va acostar a Bascama, va matar Jonatan, que hi havia enterrat.
24 Després Trifó va tornar i se'n va anar a la seva terra.
25 Llavors va enviar Simó a prendre els ossos del seu germà Jonatan i els va enterrar a Modín, la ciutat dels seus pares.
26 I tot Israel va fer grans laments per ell i el va plorar molts dies.
27 Simó també va construir un monument sobre el sepulcre del seu pare i dels seus germans, i el va aixecar a la vista, amb pedra tallada darrere i davant.
28 A més, va aixecar set piràmides, una contra l'altra, per al seu pare, la seva mare i els seus quatre germans.
29 I en aquests va fer enginys astuts, al voltant dels quals va posar grans pilars, i sobre els pilars va fer tota l'armadura per a un record perpetu, i amb els vaixells blindats esculpits, perquè poguessin ser vists de tots els que naveguen al mar. .
30 Aquest és el sepulcre que va fer a Modin, i encara es manté en peu fins avui.
31 Trifó va fer engany el jove rei Antíoc i el va matar.
32 I va regnar en el seu lloc, es va coronar rei d'Àsia i va provocar una gran calamitat sobre la terra.
33 Llavors Simó va edificar les fortaleses de Judea i les va tancar amb torres altes, grans muralles, portes i reixes, i hi va guardar vitualles.
34 A més, Simó va escollir homes i va enviar al rei Demetri, per tal de donar immunitat a la terra, perquè tot el que va fer Trifó va ser espatllar.
35 A qui el rei Demetri va respondre i va escriure d'aquesta manera:
36 El rei Demetri saluda al gran sacerdot Simó i amic dels reis, així com als ancians i la nació dels jueus:
37 La corona daurada i la túnica escarlata que ens vau enviar, hem rebut; i estem disposats a fer una pau ferma amb vosaltres, sí, i a escriure als nostres oficials per confirmar les immunitats que hem concedit.
38 I tots els pactes que hem fet amb vosaltres es mantindran; i les fortificacions que heu construït us seran pròpies.
39 Pel que fa a qualsevol negligència o falta comesa fins al dia d'avui, ho perdonem, i també l'impost de la corona que ens deu; i si s'hagués pagat algun altre tribut a Jerusalem, no es pagarà més.
40 I mireu qui són adequats entre vosaltres per ser a la nostra cort, que siguin inscrits, i que hi hagi pau entre nosaltres.
41 Així, el jou dels pagans va ser retirat d'Israel l'any cent setanta.
42 Llavors el poble d'Israel va començar a escriure en els seus instruments i contractes: L'any primer del gran sacerdot Simó, governador i cap dels jueus.
43 En aquells dies Simó va acampar contra Gaza i la va assetjar al voltant; també va fer una màquina de guerra, la va posar al costat de la ciutat, va batre una certa torre i la va prendre.
44 I els qui anaven a la màquina van saltar a la ciutat; amb això hi va haver un gran rebombori a la ciutat:
45 De manera que la gent de la ciutat es va esquinçar els vestits i es va enfilar a les muralles amb les seves dones i els seus fills, i va cridar amb una gran veu, suplicant a Simó que els concedeixi la pau.
46 I ells van dir: No feu-nos segons la nostra maldat, sinó segons la vostra misericòrdia.
47 Així doncs, Simó es va apaivagar amb ells, i no va lluitar més contra ells, sinó que els va fer fora de la ciutat i va netejar les cases on hi havia els ídols, i així hi va entrar amb càntics i acció de gràcies.
48 Sí, hi va treure tota la impuresa i hi va col·locar els homes que guardaven la llei, i la va fer més forta que abans, i hi va construir una casa per a ell.
49 També els de la torre de Jerusalem estaven tan estrets, que no podien sortir, ni entrar al camp, ni comprar ni vendre; per això estaven en una gran angoixa per falta d'aliments, i un gran nombre d'ells van morir. a través de la fam.
50 Llavors van cridar a Simó, suplicant-li que estigués un amb ells: quina cosa els va concedir; i quan els va fer fora d'allí, va netejar la torre de les impureses:
51 I hi va entrar el dia vint-i-tres del segon mes de l'any cent setanta-un, amb acció de gràcies i branques de palmeres, i amb arpes, i cimbals, i amb violes, i himnes i cançons, perquè hi havia va ser destruït un gran enemic d'Israel.
52 També va ordenar que aquell dia es celebrés cada any amb alegria. A més, el turó del temple que hi havia al costat de la torre ell va fer més fort que no pas, i allí es va quedar amb la seva companyia.
53 I quan Simó va veure que el seu fill Joan era un home valent, el va posar cap de totes les tropes; i va habitar a Gazera.

CAPÍTOL 14

1 L'any cent seixanta-dozè, el rei Demetri va reunir les seves tropes i va anar a Mèdia per demanar-li ajuda per lluitar contra Trífon.
2 Però, quan Arsaces, el rei de Pèrsia i de Mèdia, va saber que Demetri havia entrat a les seves fronteres, va enviar un dels seus prínceps perquè el prenés viu:
3 El qual va anar i va colpejar l'exèrcit de Demetri, el va agafar i el va portar a Arsaces, per qui va ser posat en custodia.
4 Pel que fa a la terra de Judea, que va ser tranquil durant tots els dies de Simó; perquè buscava el bé de la seva nació de tal manera que la seva autoritat i honor els agradaven sempre més.
5 I com va ser honorable en tots els seus actes, així en això que va prendre Jope com a refugi i va fer una entrada a les illes del mar,
6 I va ampliar els límits de la seva nació i va recuperar el país,

7 I va reunir un gran nombre de captius i va tenir el domini de Gazera, de Betsura i de la torre, d'on va treure tota la impuresa, i no hi va haver cap que li resistís.
8 Llavors van conrear la terra en pau, i la terra li va donar fruit, i els arbres del camp el seu fruit.
9 Els vells s'asseien tots als carrers, parlant de coses bones, i els joves es van vestir de vestits gloriosos i guerrers.
10 Va proporcionar avituallament per a les ciutats i hi va posar tota mena de municions, de manera que el seu nom honorable fos conegut fins a la fi del món.
11 Va fer la pau a la terra, i Israel es va alegrar amb gran alegria:
12 Perquè cadascú s'asseia sota la seva vinya i la seva figuera, i no hi havia ningú que els destrossés:
13 Tampoc quedava ningú al país per lluitar contra ells: sí, els mateixos reis van ser enderrocats en aquells dies.
14 A més, va enfortir tots els humils del seu poble: va buscar la llei; i tots els que menyspreen la llei i els malvats els va treure.
15 Va embellir el santuari i va multiplicar els objectes del temple.
16 Quan es va saber a Roma i fins a Esparta que Jonatan havia mort, es van lamentar molt.
17 Però tan bon punt van saber que el seu germà Simó va ser nomenat gran sacerdot en lloc seu i va governar el país i les ciutats que hi havia:
18 Li van escriure en taules de bronze per renovar l'amistat i la lliga que havien fet amb Judes i Jonatan, els seus germans:
19 Escrits que es van llegir davant la congregació de Jerusalem.
20 I aquesta és la còpia de les cartes que van enviar els lacedemonis; Els governants dels lacedemonis, amb la ciutat, al gran sacerdot Simó, i als ancians, als sacerdots i al resta del poble dels jueus, els nostres germans, envien la salutació:
21 Els ambaixadors que van ser enviats al nostre poble ens van confirmar la vostra glòria i honor; per això ens vam alegrar de la seva vinguda,
22 I van registrar les coses que van parlar al consell del poble d'aquesta manera; Númeni, fill d'Antíoc, i Antípater, fill de Jàson, ambaixadors dels jueus, van venir a nosaltres per renovar l'amistat que tenien amb nosaltres.
23 I va agradar al poble entretenir els homes amb honor, i posar la còpia del seu ambaixat en els registres públics, perquè el poble dels lacedemonis en tingués un record; a més, n'hem escrit una còpia al gran sacerdot Simó. .
24 Després d'això, Simó va enviar Númeni a Roma amb un gran escut d'or de mil lliures de pes per confirmar la lliga amb ells.
25 Quan la gent ho va sentir, va dir: Quines gràcies donarem a Simó i als seus fills?
26 Perquè ell i els seus germans i la casa del seu pare han consolidat Israel, han expulsat d'ells els seus enemics en lluita i han confirmat la seva llibertat.
27 Llavors ho van escriure en taules de bronze, que van col·locar sobre pilars a la muntanya de Sió; i aquesta és la còpia de l'escriptura; El dia divuit del mes Elul, l'any cent seixanta-dotzè, essent l'any tercer del gran sacerdot Simó,
28 A Saramel, a la gran congregació dels sacerdots, del poble i dels governants de la nació i dels ancians del país, ens van notificar aquestes coses.
29 Perquè sovint hi ha hagut guerres al país, en què, per mantenir el seu santuari i la llei, Simó, fill de Matàties, de la descendència de Jarib, juntament amb els seus germans, es van posar en perill i van resistir els enemics. de la seva nació va fer gran honor a la seva nació:
30 (Perquè després d'això Jonatan, després d'haver reunit la seva nació i ser el seu gran sacerdot, es va afegir al seu poble,
31 Els seus enemics es disposaven a envair el seu país, per destruir-lo i posar les mans sobre el santuari:
32 En aquell temps, Simó es va aixecar i va lluitar per la seva nació, i va gastar gran part de les seves propietats, va armar els homes valents de la seva nació i els va donar un sou,
33 I va fortificar les ciutats de Judea, juntament amb Betsura, que es troba als límits de Judea, on abans havia estat l'armadura dels enemics; però hi va establir una guarnició de jueus:
34 A més, va fortificar Joppe, que es troba sobre el mar, i Gazera, que limita amb Azotus, on abans havien habitat els enemics; però hi va col·locar jueus i els va proporcionar tot allò convenient per a la seva reparació.)
35 El poble, doncs, va cantar els fets de Simó, i fins a quina glòria pensava portar la seva nació, el va convertir en el seu governador i gran sacerdot, perquè havia fet totes aquestes coses, i per la justícia i la fe que guardava a la seva nació. i per això va buscar per tots els mitjans exaltar el seu poble.
36 Perquè en el seu temps les coses van prosperar a les seves mans, de manera que els pagans van ser trets del seu país, i també els que estaven a la ciutat de David a Jerusalem, que s'havien fet una torre, d'on van sortir i van contaminar. tot al voltant del santuari, i va fer molt mal al lloc sant:
37 Però hi va posar jueus. i el va fortificar per a la seguretat del país i de la ciutat, i va aixecar les muralles de Jerusalem.
38 El rei Demetri també el va confirmar en el gran sacerdoci segons aquestes coses:
39 I el va fer un dels seus amics, i el va honrar amb gran honor.
40 Perquè havia sentit dir que els romans havien anomenat els jueus els seus amics, confederats i germans; i que havien acollit honorablement els ambaixadors de Simó;
41 També que els jueus i els sacerdots estaven molt complaguts que Simó fos el seu governador i gran sacerdot per sempre, fins que sorgís un profeta fidel;
42 A més a més, ell hauria de ser el seu capità, i s'encarregaria del santuari, per encarregar-los de les seves obres, sobre el país, sobre les armadures i sobre les fortaleses, perquè, dic, s'encarregaria de les santuari;
43 A més d'això, que tothom l'obeïssin, que tots els escrits del país fossin fets en el seu nom, i que es vestís de porpra i es vestís d'or:
44 A més a més, no és lícit que cap del poble o dels sacerdots infringeixi qualsevol d'aquestes coses, o contradigués les seves paraules, ni reunir una assemblea al camp sense ell, ni anar vestit de porpra, ni portar una sivella de or;
45 I qui faci una altra cosa o trenqui alguna d'aquestes coses, hauria de ser castigat.
46 Així va agradar a tot el poble tractar amb Simó i fer el que s'havia dit.

47 Llavors Simó va acceptar això, i es va agradar molt ser
gran sacerdot, capità i governador dels jueus i dels
sacerdots, i defensar-los a tots.
48 Així doncs, van ordenar que aquesta escriptura fos
posada en taules de bronze i que es col·loquessin dins del
compàs del santuari en un lloc ben visible;
49 També que les còpies es dipositessin al tresor, a fi que
Simó i els seus fills les tinguessin.

CAPÍTOL 15

1 A més, el rei Antíoc, fill de Demetri, va enviar cartes des
de les illes del mar a Simó, sacerdot i príncep dels jueus, i a
tot el poble;
2 El contingut del qual era el següent: El rei Antíoc a Simó,
el gran sacerdot i príncep de la seva nació, i al poble dels
jueus, salutació:
3 Com que alguns homes pestídics han usurpat el regne
dels nostres pares, i el meu propòsit és desafiar-lo de nou,
perquè el torni a l'antic estat, i amb aquesta finalitat he
reunit una multitud de soldats estrangers i he preparat
vaixells de guerra;
4 També vull passar pel país per venjar-me dels qui l'han
destruït i desolat moltes ciutats del regne.
5 Ara, doncs, us confirmo totes les ofrenes que els reis
anteriors a mi us van concedir, i tots els dons que van fer a
més d'ells.
6 També et dono permís per encunyar diners per al teu país
amb el teu propi segell.
7 I pel que fa a Jerusalem i al santuari, que siguin lliures; i
totes les armadures que has fet i les fortaleses que has
construït i que tens a les teves mans, et quedin.
8 I si alguna cosa és, o serà, degut al rei, que et perdoni des
d'ara endavant per sempre.
9 A més, quan haguem aconseguit el nostre regne,
t'honorarem a tu, a la teva nació i al teu temple amb gran
honor, perquè el teu honor sigui conegut arreu del món.
10 L'any cent seixanta-quatorze, Antíoc va entrar a la terra
dels seus pares; en aquell temps, totes les forces es van
reunir a ell, de manera que pocs van quedar amb Trifó.
11 Per això, sent perseguit pel rei Antíoc, va fugir a Dora,
que es troba a la vora del mar.
12 Perquè va veure que els problemes l'havien damunt
d'una vegada i que les seves forces l'havien abandonat.
13 Aleshores Antíoc acampà contra Dora, amb cent vint
mil homes de guerra i vuit mil genets.
14 I després d'haver voltat la ciutat al voltant, i va ajuntar
les naus a prop de la ciutat a la vora del mar, va molestar la
ciutat per terra i per mar, i no va permetre sortir ni entrar.
15 Al mig temps, Númeni i la seva companyia van venir de
Roma, amb cartes als reis i als països; on estaven escrites
aquestes coses:
16 Luci, cònsol dels romans al rei Ptolemeu, saludant:
17 Els ambaixadors dels jueus, els nostres amics i
col·laboradors, van venir a nosaltres per renovar l'antiga
amistat i lliga, enviats pel gran sacerdot Simó i pel poble
dels jueus:
18 I van portar un escut d'or de mil lliures.
19 Per tant, vam pensar que era bo escriure als reis i als
països perquè no els fessin cap mal, ni lluessin contra ells,
les seves ciutats o països, ni ajudessin els seus enemics
contra ells.
20 També ens va semblar bé rebre l'escut d'ells.
21 Per tant, si hi ha algun pestídic que hagi fugit del seu
país cap a vosaltres, lliurau-los al gran sacerdot Simó,
perquè els castigui segons la seva pròpia llei.
22 També va escriure les mateixes coses al rei Demetri, a
Àtal, a Ariarates i a Arsaces,
23 I a tots els països i a Sampsames, i lacedemonians, i a
Delus, i Myndus, i Sició, i Cària, i Samos, i Pàmfília, i
Lícia, i Halicarnàs, i Rodes, i Aradus, i Cos i Side , i
Aradus, i Gortyna, i Cnidus, i Xipre i Cirene.
24 I la còpia van escriure al gran sacerdot Simó.
25 El segon dia, el rei Antíoc va acampar contra Dora,
atacant-la contínuament i fent màquines, amb la qual cosa
va tancar Trifó, perquè no pogués ni sortir ni entrar.
26 En aquell temps, Simó li va enviar dos mil homes
escollits per ajudar-lo; també plata i or i moltes armadures.
27 No obstant això, no els va acollir, sinó que va trencar
tots els pactes que havia fet amb ell abans i es va fer
estrany per a ell.
28 A més, li va enviar Atenobi, un dels seus amics, per
parlar amb ell i li digués: Reteneu Jope i Gazera; amb la
torre que hi ha a Jerusalem, que són ciutats del meu regne.
29 Els seus límits els heu perdut, i heu fet un gran mal a la
terra, i heu aconseguit el domini de molts llocs dins del
meu regne.
30 Ara, doncs, lliureu les ciutats que heu pres i els tributs
dels llocs dels quals heu dominat fora de les fronteres de
Judea:
31 O bé, dóna'm per ells cinc-cents talents de plata; i pel
mal que heu fet i els tributs de les ciutats, altres cinc-cents
talents; si no, vindrem i lluitarem contra vosaltres.
32 L'amic del rei Atenobi va arribar a Jerusalem, i quan va
veure la glòria de Simó, l'armari d'or i plata i la seva gran
presència, es va quedar meravellat i li va comunicar el
missatge del rei.
33 Llavors Simó va respondre i li va dir: No hem pres la
terra d'altres homes, ni hem tingut el que pertany als altres,
sinó l'herència dels nostres pares, que els nostres enemics
tenien injustament en possessió durant un cert temps.
34 Per això, tenim l'oportunitat, tenim l'herència dels
nostres pares.
35 I mentre demanes Jope i Gazera, tot i que van fer un
gran mal a la gent del nostre país, però et donarem cent
talents per ells. Atenobi no li va respondre ni una paraula;
36 Però va tornar furiós al rei i li va informar d'aquestes
paraules, de la glòria de Simó i de tot el que havia vist, i el
rei es va indignar moltíssim.
37 Mentrestant, Trifó va fugir en vaixell cap a Orthosias.
38 Llavors el rei va nomenar Cendebeu capità de la costa
del mar, i li va donar una tropa de lacais i genets,
39 I li va manar que traslladés la seva tropa cap a Judea;
també li va manar que edificés Cedron, fortifiques les
portes i fes guerra contra el poble; però pel que fa al mateix
rei, va perseguir Trifó.
40 Llavors Cendebeu va arribar a Jàmnia i va començar a
provocar el poble i a envair Judea, i a prendre el poble
presoner i matar-lo.
41 I després d'haver edificat Cedrou, hi va posar cavallers i
una tropa de lacais, per tal que, sortint, fessin cap en els
camins de Judea, tal com el rei li havia manat.

CAPÍTOL 16

1 Llavors Joan va pujar de Gazera i va dir a Simó el seu pare el que havia fet Cendebeu.
2 Per això Simó va cridar els seus dos fills grans, Judes i Joan, i els va dir: Jo, els meus germans i la casa del meu pare, des de la meva joventut fins avui, hem lluitat contra els enemics d'Israel; i les coses han prosperat tan bé a les nostres mans, que moltes vegades hem alliberat Israel.
3 Però ara sóc vell, i vosaltres, per la misericòrdia de Déu, ja teniu una edat suficient: sigueu en comptes de mi i del meu germà, i aneu a lluitar per la nostra nació, i l'ajuda del cel us acompanyi.
4 Així que va triar del país vint mil homes de guerra amb genets, que van sortir contra Cendebeu i van descansar aquella nit a Modín.
5 I quan s'aixecaven al matí i anaven a la plana, vet aquí que una gran tropa poderosa, tant de cavallers com de cavallers, va venir contra ells, però entre ells hi havia un torrent d'aigua.
6 Així que ell i la seva gent es van acampar davant d'ells, i quan va veure que la gent tenia por de passar pel rierol d'aigua, va passar primer sobre ell mateix, i després els homes que el veien van passar darrere seu.
7 Fet això, va dividir els seus homes i va posar els genets enmig dels infants, perquè els cavallers dels enemics eren molt nombrosos.
8 Llavors van fer sonar les trompetes sagrades, i després Cendebeu i el seu exèrcit van ser fets fugir, de manera que molts d'ells van ser assassinats, i la resta els va portar a la fortalesa.
9 En aquell temps, el germà de Judes Joan fou ferit; però Joan encara els va seguir, fins que va arribar a Cedron, que Cendebeu havia construït.
10 Així que van fugir fins a les torres dels camps d'Azotus; per això el va cremar amb foc, de manera que van ser assassinats d'ells uns dos mil homes. Després va tornar en pau a la terra de Judea.
11 A més, a la plana de Jericó, Ptolemeu, fill d'Abubus, va ser nomenat capità, i tenia plata i or en abundància:
12 Perquè era gendre del gran sacerdot.
13 Per això, enaltit el seu cor, va pensar de fer-se el país per a ell, i aleshores va consultar amb engany contra Simó i els seus fills per destruir-los.
14 Llavors Simó visitava les ciutats que hi havia al camp i vetllava pel bon ordre; en aquell temps, ell mateix va baixar a Jericó amb els seus fills, Matàties i Judes, l'any cent setanta-set, el mes onzè, anomenat Sabat:
15 Allà on el fill d'Abubus els va rebre amb engany en una petita fortalesa, anomenada Docus, que ell havia construït, els va fer un gran banquet, però hi havia amagat homes.
16 Així, quan Simó i els seus fills havien begut molt, Ptolemeu i els seus homes es van aixecar, van agafar les armes i van arribar a Simó al lloc del banquet i el van matar a ell, als seus dos fills i a alguns dels seus servents.
17 En fer-ho, va cometre una gran traïció i va recompensar el mal pel bé.
18 Llavors Ptolemeu va escriure aquestes coses i va enviar al rei perquè li enviés un exèrcit per ajudar-lo i ell li alliberés el país i les ciutats.
19 També en va enviar altres a Gazera per matar Joan; i als tribuns va enviar cartes perquè li anessin, perquè els donés plata, or i recompenses.
20 I en va enviar altres a prendre Jerusalem i la muntanya del temple.
21 Ara algú havia córrer abans a Gazera i va dir a Joan que el seu pare i els seus germans van ser assassinats i, va dir, Ptolemeu t'ha enviat a matar-te també a tu.
22 Quan va sentir això, va quedar molt sorprès; així que va imposar les mans als qui havien vingut per destruir-lo i els va matar; perquè sabia que buscaven fer-lo fora.
23 Pel que fa a la resta dels fets de Joan, les seves guerres i les accions dignes que va fer, i la construcció de les muralles que va fer i les seves accions,
24 Heus aquí, això està escrit a les cròniques del seu sacerdoci, des del moment en què va ser nomenat gran sacerdot després del seu pare.

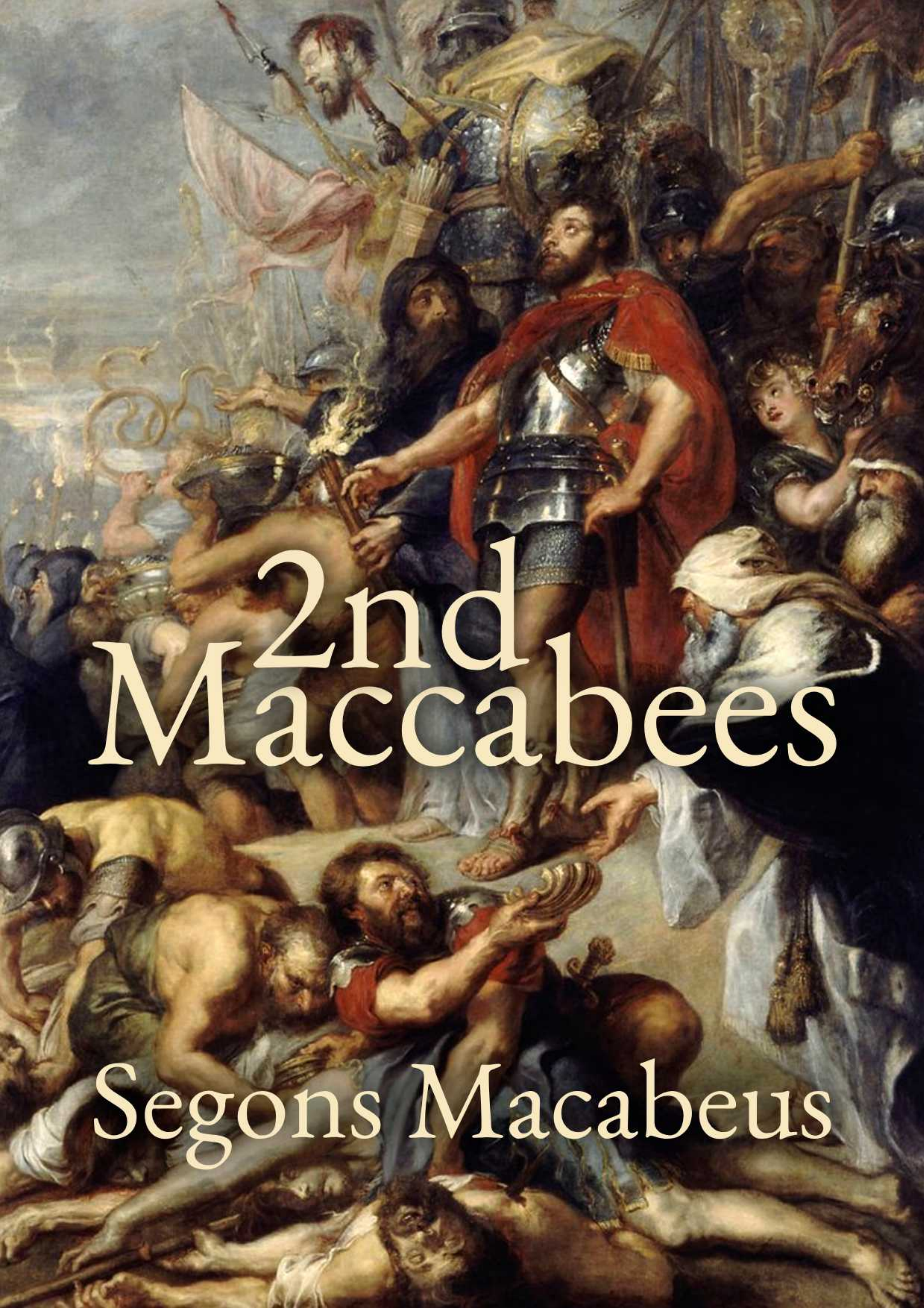

2nd Maccabees

Segons Macabeus

CAPÍTOL 1

1 Els germans, els jueus que són a Jerusalem i a la terra de Judea, desitgen salut i pau als germans, els jueus que hi ha per tot Egipte:
2 Déu us tingui pietat i recordeu la seva aliança que va fer amb Abraham, Isaac i Jacob, els seus servidors fidels;
3 I doneu-vos a tots un cor per servir-lo i per fer la seva voluntat, amb bon coratge i ànima;
4 I obriu els vostres cors en la seva llei i manaments, i envieu-vos pau,
5 I escolta les teves oracions i sigues un amb tu, i no t'abandonin mai en temps de dificultat.
6 I ara estem aquí pregant per vosaltres.
7 Quan va regnar Demetri, l'any cent seixanta-novè, els jueus us vam escriure en l'extrem de les dificultats que ens van passar aquells anys, des del moment en què Jàson i la seva companyia es van revoltar de la terra santa i del regne,
8 I va cremar el porxo i va vessar sang innocent; llavors vam pregar al Senyor i vam ser escoltats; També vam oferir sacrificis i bona farina, vam encendre els llums i vam posar els pans.
9 I ara mireu que celebreu la festa dels tabernacles al mes de Casleu.
10 L'any cent vuitanta-vuitè, el poble que era a Jerusalem i a Judea, el concili i Judes, enviaren salut i salut a Aristòbul, mestre del rei Ptolemeu, que era de la raça dels sacerdots ungits, i a els jueus que estaven a Egipte:
11 En la mesura que Déu ens ha alliberat de grans perills, li donem moltes gràcies, com si hagués estat en una batalla contra un rei.
12 Perquè va expulsar els qui lluitaven dins la ciutat santa.
13 Perquè quan el líder va arribar a Pèrsia, i l'exèrcit amb aquell que semblava invencible, van ser assassinats al temple de Nanea per l'engany dels sacerdots de Nanea.
14 Perquè Antíoc, com si es volgués casar amb ella, va venir al lloc i els seus amics que eren amb ell per rebre diners en nom de dot.
15 La qual cosa, quan els sacerdots de Nanea havien marxat, i ell va entrar amb un petit grup al compàs del temple, tan aviat com Antíoc va entrar, van tancar el temple:
16 I van obrir una porta privada del terrat, van llançar pedres com llamps, van fer caure el capità, els van tallar a trossos, els van tallar el cap i els van llançar als que eren fora.
17 Beneït sigui el nostre Déu en tot, que ha lliurat els impius.
18 Per tant, mentre que ara tenim el propòsit de celebrar la purificació del temple el dia vint-i-cinc del mes de Casleu, hem cregut necessari certificar-vos-ho, perquè també vosaltres la celebreu, com la festa dels tabernacles i de el foc, que ens va donar quan Neemias va oferir sacrifici, després d'haver construït el temple i l'altar.
19 Perquè quan els nostres pares van ser conduïts a Pèrsia, els sacerdots que aleshores eren devots van agafar el foc de l'altar en secret i el van amagar en un lloc buit d'un pou sense aigua, on el van mantenir segur, de manera que el lloc era desconegut per a tots els homes.
20 Després de molts anys, quan va agradar a Déu, Neèmies, enviat pel rei de Pèrsia, va enviar al foc de la descendència dels sacerdots que l'havien amagat; però quan ens ho van dir, no van trobar foc, sinó aigua espessa. ;
21 Llavors els va manar que el traguessin i el portessin; i quan es van oferir els sacrificis, Neèmies va ordenar als sacerdots que aspergessin amb aigua la llenya i les coses que hi havia a sobre.
22 Quan això va ser fet, i va arribar el moment que brillava el sol, que abans estava amagat al núvol, es va encendre un gran foc, de manera que tothom es va meravellar.
23 I els sacerdots van fer una pregària mentre el sacrifici es consumia, dic, tant els sacerdots com tota la resta, Jonatan va començar i la resta va respondre, com Neemias.
24 I la pregària era d'aquesta manera; Senyor, Senyor Déu, creador de totes les coses, que ets temible i fort, just i misericordiós, i únic i benigne rei,
25 L'únic donant de totes les coses, l'únic just, totpoderós i etern, tu que alliberes Israel de tots els problemes, i vas triar els pares i els vas santificar:
26 Aconsegueix el sacrifici per tot el teu poble d'Israel, conserva la teva part i santifica-la.
27 Reuneix els que s'han escampat d'entre nosaltres, allibera els qui serveixen entre els pagans, mira els menyspreats i abominats, i fes saber als pagans que tu ets el nostre Déu.
28 Castigueu els qui ens oprimeixen i, amb orgull, feu-nos mal.
29 Torna a plantar el teu poble al teu lloc sant, tal com Moisès ha dit.
30 I els sacerdots cantaven salms d'acció de gràcies.
31 Quan el sacrifici es va consumir, Neèmies va ordenar que s'aboqués l'aigua que quedava sobre les grans pedres.
32 Un cop fet això, es va encendre una flama, però es va consumir per la llum que brillava des de l'altar.
33 Així, quan es va saber això, es va dir al rei de Pèrsia que al lloc on els sacerdots que havien estat conduïts havien amagat el foc, hi havia aparegut aigua i que Neemias havia purificat els sacrificis amb ella.
34 Llavors el rei, tancant el lloc, el va santificar, després d'haver provat el cas.
35 I el rei va prendre molts regals i els va donar a aquells que volia gratificar.
36 I Neèmies va anomenar aquesta cosa Naftar, que és tant com per dir, una purificació, però molts homes l'anomenen Nefi.

CAPÍTOL 2

1 També es troba als registres que el profeta Jeremi va ordenar als que s'havien endut que prenguessin del foc, tal com s'ha indicat:
2 I com el profeta, després d'haver-los donat la Llei, els va manar que no oblidessin els manaments del Senyor, i

que no s'equivoquessin en la seva ment, quan veiessin imatges d'argent i d'or, amb els seus ornaments.
3 I amb altres discursos semblants els va exhortar a que la llei no s'allunyés dels seus cors.
4 També constava en el mateix escrit que el profeta, advertit de Déu, va ordenar que el tabernacle i l'arca anessin amb ell, mentre sortia a la muntanya, on Moisès va pujar i va veure l'herència de Déu.
5 I quan Jeremi va arribar-hi, va trobar una cova buida, on va posar el tabernacle, l'arca i l'altar de l'encens, i així va tancar la porta.
6 I alguns dels que el seguien van venir a marcar el camí, però no el van trobar.
7 La qual cosa, quan Jeremi ho va adonar, els va culpar, dient: Pel que fa a aquest lloc, serà desconegut fins que Déu torni a reunir el seu poble i el rebi amb misericòrdia.
8 Aleshores el Senyor els mostrarà aquestes coses, i apareixerà la glòria del Senyor, i també el núvol, tal com es va mostrar sota Moisès, i com quan Salomó va desitjar que el lloc fos honorablement santificat.
9 També es va declarar que, sent savi, va oferir el sacrifici de la dedicació i de l'acabament del temple.
10 I com quan Moisès va pregar al Senyor, el foc va baixar del cel i va consumir els sacrificis; així també va pregar Salomó, i el foc va baixar del cel i va consumir els holocaustos.
11 I Moisès va dir: Com que l'ofrena pel pecat no s'havia de menjar, es va consumir.
12 Així que Salomó va guardar aquells vuit dies.
13 Les mateixes coses també s'informaven en els escrits i comentaris de Neemias; i com va fundar una biblioteca va reunir els actes dels reis, i dels profetes i de David, i les epístoles dels reis sobre els dons sants.
14 De la mateixa manera Judes va reunir totes les coses que es van perdre a causa de la guerra que vam tenir, i es queden amb nosaltres,
15 Per tant, si en teniu necessitat, envieu-ne alguns perquè us les portin.
16 Mentre, doncs, estem a punt de celebrar la purificació, us hem escrit, i fareu bé si celebreu els mateixos dies.
17 També esperem que el Déu, que va alliberar tot el seu poble i li va donar a tots una herència, el regne, el sacerdoci i el santuari,
18 Tal com va prometre a la Llei, aviat tindrà pietat de nosaltres i ens reunirà de totes les terres que hi ha sota el cel al lloc sant, perquè ens ha alliberat de grans problemes i ha purificat el lloc.
19 Pel que fa a Judes Macabeu i als seus germans, a la purificació del gran temple i a la dedicació de l'altar,
20 I les guerres contra Antíoc Epífanes i el seu fill Eupator,
21 I els signes manifestos que van venir del cel per als que es van comportar amb homenatge al seu honor pel judaisme: de manera que, sent pocs, van vèncer tot el país i van perseguir multituds bàrbares,
22 I va recuperar de nou el temple famós arreu del món, i va alliberar la ciutat i va mantenir les lleis que s'estaven decretant, el Senyor els feia misericòrdia amb tota gràcia:
23 Totes aquestes coses, dic, sent declarades per Jàson de Cirene en cinc llibres, intentarem resumir-les en un sol volum.
24 Per tenir en compte el nombre infinit i la dificultat que troben aquest desig d'estudiar les narracions de la història, per la varietat de l'assumpte,
25 Hem tingut cura, perquè els qui llegeixin es delectin, i que els qui vulguin conservar la memòria tinguin facilitat, i que tots a les mans dels quals arribi tinguin profit.
26 Per tant, per a nosaltres, que ens hem pres aquest dolorós treball de combregar, no va ser fàcil, sinó una qüestió de suor i vigilància;
27 De la mateixa manera que no és fàcil per a aquell que prepara un banquet i busca el benefici dels altres, però, per a plaure de molts, emprendrem amb molt de gust aquests grans dolors;
28 Deixant a l'autor el maneig exacte de cada particular, i treballant per seguir les regles d'un abreujament.
29 Perquè com el mestre d'obres d'una casa nova ha de tenir cura de tot l'edifici; però qui es compromet a posar-la i pintar-la, ha de buscar coses adients per a l'ornamentació: així i tot crec que ens passa.
30 Estar en tots els punts, repassar les coses en general, i ser curiós en els detalls, pertany al primer autor de la història:
31 Però utilitzar la brevetat i evitar molta feina de l'obra s'ha de concedir a aquell que en farà un resum.
32 Aquí, doncs, començarem la història: només afegint això al que s'ha dit, que és una ximpleria fer un pròleg llarg i ser breu en la història mateixa.

CAPÍTOL 3

1 Quan la ciutat santa va ser habitada amb tota pau i les lleis es van observar molt bé, a causa de la pietat del gran sacerdot Onnies i del seu odi a la maldat,
2 Va succeir que fins i tot els mateixos reis van honrar el lloc i van magnificar el temple amb els seus millors dons;
3 De tal manera que Seleuc d'Àsia va assumir amb els seus propis ingressos tots els costos corresponents al servei dels sacrificis.
4 Però un tal Simó de la tribu de Benjamí, que va ser nomenat governador del temple, es va barallar amb el gran sacerdot sobre el desordre a la ciutat.
5 I quan no va poder vèncer Onías, el va anar a casa d'Apol·loni, fill de Trasees, que llavors era governador de Celosíria i Fenícia,
6 I li va dir que el tresor de Jerusalem estava ple d'infinites sumes de diners, de manera que la multitud de les seves riqueses, que no pertanyien al compte dels sacrificis, era innombrable, i que era possible portar-ho tot a la casa del rei. mà.
7 Quan Apol·loni va arribar al rei i li va mostrar els diners que li havien informat, el rei va escollir Heliodor, el seu tresorer, i li va manar que li portés els diners esmentats.
8 Aleshores Heliodor va partir; sota el color de visitar les ciutats de Celosíria i Fenicia, però de fet per complir el propòsit del rei.

9 I quan va arribar a Jerusalem, i el gran sacerdot de la ciutat l'havia rebut amb cortesia, li va dir quina informació li havien donat dels diners, i va declarar per què havia vingut i li va preguntar si aquestes coses eren així.
10 Llavors el gran sacerdot li va dir que hi havia diners reservats per a les vídues i els orfes:
11 I que una part pertanyia a Hircan, fill de Tobies, un home de gran dignitat, i no com el malvat Simó havia mal informat: la suma total era de quatre-cents talents de plata i dos-cents d'or.
12 I que era del tot impossible que es fessin tals mals a aquells que l'havien confiat a la santedat del lloc i a la majestat i la santedat inviolable del temple, honrat a tot el món.
13 Però Heliodor, a causa del manament que el rei li havia donat, va dir: De qualsevol manera s'ha de portar al tresor del rei.
14 Així, el dia que ell va fixar, va entrar a ordenar aquest assumpte; per tant, no hi havia poca agonia a tota la ciutat.
15 Però els sacerdots, prosternats davant de l'altar amb les seves vestidures de sacerdots, van cridar al cel el que va fer una llei sobre les coses que se li havien donat, perquè fossin preservades amb seguretat per a aquells que les havien encarregat de ser guardades.
16 Llavors, qui hagués mirat el gran sacerdot a la cara, li hauria ferit el cor, perquè el seu rostre i el canvi de color manifestaven l'agonia interior de la seva ment.
17 Perquè l'home estava tan envoltat per la por i l'horror del cos, que els que el miraven es van veure com el dolor que tenia ara al cor.
18 Uns altres van córrer corrents de les seves cases a la súplica general, perquè el lloc era com un menyspreu.
19 I les dones, cenyides de sac sota el pit, abundaven als carrers, i les verges que eren guardades corrien, unes cap a les portes, i altres cap a les parets, i altres miraven per les finestres.
20 I tots, portant les mans cap al cel, van suplicar.
21 Llavors hauria fet llàstima a un home veure la caiguda de la multitud de tota mena i la por del gran sacerdot en una agonia com aquesta.
22 Llavors van demanar al Senyor Totpoderós que mantingués segurs i segurs les coses comeses de confiança per als qui les havien comès.
23 No obstant això, Heliodor va executar el que estava decretat.
24 Quan ell es trobava allà amb la seva guàrdia al voltant del tresor, el Senyor dels esperits i el príncep de tots els poders van fer una gran aparició, de manera que tots els que pensaven d'entrar amb ell van quedar meravellats del poder de Déu. i es va desmaiar i van tenir molta por.
25 Perquè se'ls va aparèixer un cavall amb un genet terrible al damunt i adornat amb una coberta molt bella, i va córrer amb ferotge i va colpejar Heliodor amb els peus del davant, i semblava que el que estava assegut al cavall tenia un arnès complet de or.
26 A més, es van presentar davant d'ell altres dos joves, notables per la força, excel·lents en bellesa i elegants en vestits, que li van parar a banda i banda; i el batejava contínuament, i li donava molts cops dolorosos.
27 I Heliodor va caure sobtadament a terra i va ser envoltat d'una gran foscor; però els qui anaven amb ell el van agafar i el van posar en una llitera.
28 Així, aquell, que darrerament entrà amb un gran tren i amb tota la seva guàrdia al dit tresor, ho van dur a terme, sense poder ajudar-se amb les seves armes: i van reconèixer manifestament el poder de Déu.
29 Perquè ell va ser abatut per la mà de Déu i va quedar bocabadat sense cap esperança de vida.
30 Però van lloar el Senyor, que havia honrat miraculosament el seu lloc: pel temple; que una mica abans estava ple de por i de problemes, quan el Senyor Totpoderós va aparèixer, es va omplir d'alegria i alegria.
31 Aleshores, de seguida, alguns dels amics d'Heliodor van pregar Onías perquè cridés a l'Altíssim perquè li concedeixi la vida, que estava disposat a abandonar l'espectre.
32 Així, doncs, el gran sacerdot, sospitant que el rei no s'entenia que els jueus havien fet alguna traïció a Heliodor, va oferir un sacrifici per la salut de l'home.
33 Quan el gran sacerdot feia l'expiació, els mateixos joves amb la mateixa roba es van aparèixer i es van posar al costat d'Heliodor, dient: Doneu moltes gràcies al gran sacerdot Onnies, perquè el Senyor us ha donat la vida per amor d'ell.
34 I veient que has estat flagel·lat del cel, declara a tots els homes el gran poder de Déu. I quan van haver dit aquestes paraules, no van aparèixer més.
35 Heliodor, després d'haver ofert sacrifici al Senyor, de fer grans vots al que li havia salvat la vida, i de saludar Onías, va tornar amb la seva host al rei.
36 Llavors va donar testimoni a tots els homes de les obres del gran Déu, que havia vist amb els seus ulls.
37 I quan el rei Heliodor, que podria ser un home apte per ser enviat una vegada més a Jerusalem, va dir:
38 Si tens algun enemic o traïdor, envia'l allà, i el rebràs ben flagellat, si s'escapa amb la vida: perquè en aquell lloc, sens dubte; hi ha un poder especial de Déu.
39 Perquè el qui habita al cel té els ulls posats en aquell lloc i el defensa; i ell colpeja i destrueix els qui vénen a fer-li mal.
40 I les coses sobre Heliodor, i la guarda del tresor, van caure en aquesta mena.

CAPÍTOL 4

1 Ara aquest Simó, de qui hem parlat abans, que havia estat un traïdor dels diners i del seu país, va calumniar Onías, com si hagués aterrit Heliodor i hagués estat l'autor d'aquests mals.
2 Així va ser atrevit a anomenar-lo un traïdor, que havia merescut el bé de la ciutat, i que va tenir la seva pròpia nació, i era tan celós de les lleis.
3 Però quan el seu odi va arribar tan lluny, que per un dels grups de Simó es va cometre assassinats,
4 Onías va veure el perill d'aquesta disputa, i que Apol·loni, com a governador de Celosíria i Fenícia, s'enfadava i augmentava la malícia de Simó,

5 Va anar al rei, no per acusar els seus compatriotes, sinó buscant el bé de tots, tant públic com privat:
6 Perquè va veure que era impossible que l'estat es mantingués en silenci, i Simó va deixar la seva bogeria, si el rei no s'hi mirava.
7 Però després de la mort de Seleuc, quan Antíoc, anomenat Epífanes, va prendre el regne, Jàson, germà d'Onies, va treballar per ser gran sacerdot,
8 Promet al rei per intercessió tres-cents seixanta talents de plata i vuitanta talents d'un altre ingressos:
9 A més d'això, va prometre assignar-li cent cinquanta més, si tenia llicència per establir-li un lloc per a l'exercici i per a l'entrenament dels joves a les modes dels pagans, i escriure'ls de Jerusalem per la nom dels antioquencs.
10 La qual cosa, quan el rei l'havia concedit, i havia entrat a les seves mans la regla, de seguida va portar la seva pròpia nació a la manera grega.
11 I els privilegis reials atorgats d'un favor especial als jueus per mitjà de Joan, pare d'Eupolem, que va anar ambaixador a Roma per demanar amistat i ajuda, els va treure; i va suprimir els governs que eren segons la llei, va plantejar nous costums contra la llei:
12 Perquè va construir de bon grat un lloc d'exercici sota la torre mateixa, i va sotmetre els principals joves a la seva submissió i els va fer portar un barret.
13 Ara bé, tal va ser l'apogeu de les modes gregues i l'augment de les maneres paganes, a causa de l'excés de profanitat de Jàson, aquell impío i sense gran sacerdot;
14 Que els sacerdots ja no tenien coratge per servir més a l'altar, però menyspreant el temple i descuidant els sacrificis, es van afanyar a participar de la dotació il·legal en el lloc d'exercici, després que el joc de Discus els cridés;
15 No asseguts pels honors dels seus pares, sinó que els agrada més la glòria dels grecs.
16 Per la qual cosa se'ls va apoderar d'una gran calamitat, perquè els tenien per enemics i venjadors, els costums dels quals seguien amb tanta denúncia, i als quals desitjaven ser semblants en totes les coses.
17 Perquè no és una cosa lleugera fer malament contra les lleis de Déu, però el temps següent anunciarà aquestes coses.
18 Quan el joc que s'utilitzava cada any de fe es celebrava a Tir, amb el rei present,
19 Aquest desagradable Jàson va enviar missatgers especials des de Jerusalem, que eren antioques, per portar tres-centes dracmes d'argent al sacrifici d'Hèrcules, que fins i tot els que els portaven no creien convenient oferir al sacrifici, perquè no era convenient, sinó ser reservat per a altres càrrecs.
20 Aquests diners, doncs, pel que fa al remitent, van ser destinats al sacrifici d'Hèrcules; però a causa dels seus portadors, es va emprar per fer galeres.
21 Quan Apol·loni, fill de Menesteu, va ser enviat a Egipte per a la coronació del rei Ptolemeu Filometor, Antíoc, entenent que no estava ben afectat en els seus afers, es va assegurar la seva pròpia seguretat; :
22 On fou rebut honradament per Jàson i per la ciutat, i el van portar amb la torxa encesa i amb grans crits;
23 Tres anys després Jàson va enviar a Menelau, el germà de l'esmentat Simó, perquè portés els diners al rei i li recordés algunes coses necessàries.
24 Però, portat a la presència del rei, quan aquest l'havia magnificat per l'aspecte gloriós del seu poder, va aconseguir el sacerdoci per a ell, oferint més que Jàson per tres-cents talents de plata.
25 Així que va venir amb el mandat del rei, sense portar res digne del gran sacerdoci, sinó amb la ràbia d'un tirà cruel i la ràbia d'una bèstia salvatge.
26 Llavors Jàson, que havia socavat el seu propi germà, sent minvat per un altre, es va veure obligat a fugir al país dels ammonites.
27 Així, Menelau va aconseguir el principat; però pel que fa als diners que havia promès al rei, no va prendre cap bon ordre, encara que Sostratis, el governant del castell, ho demanava:
28 Perquè a ell li corresponia la recollida dels costums. Per això tots dos foren cridats davant el rei.
29 Menelau va deixar el seu germà Lisímac en el seu lloc al sacerdoci; i Sòstrat va deixar Crates, que era governador dels xiprios.
30 Mentre es feien aquestes coses, els de Tars i de Mallos es van revoltar, perquè van ser donats a la concubina del rei, anomenada Antíoc.
31 Llavors va venir el rei amb tota pressa per apaivagar les coses, i va deixar Andrònic, un home amb autoritat, com a substitut.
32 Però Menelau, pensant que havia arribat a un moment convenient, va robar del temple alguns vasos d'or i en va donar alguns a Andrònic, i els va vendre a Tir i a les ciutats del voltant.
33 La qual cosa, quan Onnies va saber de la fiança, el va retreure i es va retirar al santuari de Dafne, que es troba a Antiòquia.
34 Per això, Menelau, prenent Andrònic a part, li va pregar que li posseïa Onías a les seves mans; el qual, convençut d'això, i arribant a Onías enganyat, li va donar la mà dreta amb juraments; i tot i que era sospitat per ell, no obstant això el va persuadir de sortir del santuari, a qui va tancar immediatament sense tenir en compte la justícia.
35 Per això no només els jueus, sinó també molts d'altres nacions, es van indignar molt i es van afligir molt per l'assassinat injust d'aquell home.
36 I quan el rei tornà dels llocs de Cilícia, els jueus que eren a la ciutat, i alguns dels grecs que també abominaven el fet, es van queixar perquè Onías va ser assassinat sense causa.
37 Per tant, Antíoc es va afligir de tot cor, es va compadeir i va plorar per la conducta sòbria i modesta del mort.
38 I, encès d'ira, es va endur de seguida Andrònic la seva porpra, es va esquinçar els vestits i el va conduir per tota la ciutat fins a aquell mateix lloc, on havia comès impietat contra Onnies, allí va matar el maleït assassí. Així el Senyor li va recompensar el seu càstig, com s'havia merescut.
39 Quan Lisímac havia comès molts sacrilegis a la ciutat amb el consentiment de Menelau, i el seu fruit es va

estendre, la multitud es va reunir contra Lisímac, i ja s'havien emportat molts vasos d'or.
40 Llavors la gent comuna es va aixecar i es va omplir d'ira, Lisímac va armar uns tres mil homes i va començar primer a fer violència; un Aurà sent el líder, un home llunyà en anys, i no menys en la bogeria.
41 Llavors, veient l'intent de Lisímac, alguns van agafar pedres, uns garres, altres agafant grapats de pols que hi havia més a prop, van llançar-los tots junts sobre Lisímac i els que els hi posaven.
42 Així molts d'ells van ferir, i alguns els van fer caure a terra, i tots els van obligar a fugir; però pel que fa al mateix lladre de l'església, el van matar al costat del tresor.
43 D'aquests assumptes, doncs, hi va haver una acusació contra Menelau.
44 Quan el rei va arribar a Tir, tres homes enviats del senat van defensar la causa davant seu:
45 Però Menelau, que ja estava condemnat, va prometre a Ptolemeu, fill de Dorímenes, que li donaria molts diners, si volia pacificar el rei amb ell.
46 Llavors Ptolemeu va portar el rei a part a una certa galeria, com per prendre l'aire, el va fer que tingués un altre pensament:
47 De tal manera que va exonar Menelau de les acusacions, que malgrat tot era causa de totes les males; .
48 Així, els que seguien l'assumpte per a la ciutat, i per al poble i per als vasos sagrats, aviat van patir un càstig injust.
49 Per això fins i tot els de Tir, moguts per l'odi d'aquella mala acció, van fer que fossin enterrats honorablement.
50 Així, per la cobdícia dels poderosos, Menelau es va mantenir encara en autoritat, augmentant en malícia i sent un gran traïdor als ciutadans.

CAPÍTOL 5

1 Aproximadament al mateix temps Antíoc preparava el seu segon viatge a Egipte:
2 Llavors va succeir que per tota la ciutat, durant gairebé quaranta dies, es van veure genets corrent per l'aire, amb draps d'or i armats de llances, com una banda de soldats,
3 I tropes de genets en ordre, trobant-se i corrent l'una contra l'altra, amb tremolor d'escuts i multitud de piques, i tirant d'espases, i llançant dards, i brillants d'ornaments d'or i arnes de tota mena.
4 Per això tothom va pregar perquè aquella aparició es convertís en bé.
5 Quan va sortir un rumor fals, com si Antíoc hagués mort, Jàson va agafar almenys mil homes i de sobte va atacar la ciutat; i els que estaven damunt les muralles, essent remuntats, i la ciutat finalment presa, Menelau va fugir al castell:
6 Però Jàson va matar els seus propis ciutadans sense pietat, sense tenir en compte que aconseguir el dia dels de la seva pròpia nació seria un dia molt infeliç per a ell; però pensant que havien estat els seus enemics, i no els seus compatriotes, als quals va conquerir.
7 No obstant això, amb tot això no va obtenir el principat, sinó que al final va rebre vergonya per la recompensa de la seva traïció i va tornar a fugir al país dels ammonites.
8 Per tant, al final, va tenir un retorn infeliç, acusat davant Aretas, rei dels àrabs, fugint de ciutat en ciutat, perseguit per tots els homes, odiat com a abandonador de les lleis i abominat com a enemic obert de el seu país i compatriotes, va ser expulsat a Egipte.
9 Així, el que havia expulsat molts del seu país va morir en una terra estranya, retirant-se als lacedemonis i pensant-hi trobar socors a causa dels seus parents:
10 I el que havia expulsat molts sense sepultar no tenia ningú per plorar per ell, ni cap funeral solemne, ni sepulcre amb els seus pares.
11 Quan això que s'havia fet, va arribar a la carrossa del rei, va pensar que Judea s'havia revoltat; llavors, sortint d'Egipte amb furiós, va prendre la ciutat amb la força de les armes.
12 I va manar als seus homes de guerra que no perdiguessin els que es trobaven i que matessin els que pujaven a les cases.
13 Així, es mataven joves i vells, es mataven homes, dones i nens, mataven verges i infants.
14 I van ser destruïts en l'espai de tres dies sencers quaranta mil, dels quals quaranta mil van ser assassinats en el conflicte; i no menys venut que assassinat.
15 Però no estava content amb això, sinó que pretenia entrar al temple més sant de tot el món; Menelau, aquell traïdor a les lleis i al seu propi país, sent el seu guia:
16 I prenent els vasos sagrats amb mans contaminades, i amb mans profanes tirant a terra les coses que altres reis havien dedicat a l'augment, la glòria i l'honor del lloc, els va lliurar.
17 Antíoc era tan altiu de ment, que no va considerar que el Senyor s'enfadava durant un temps pels pecats dels qui habitaven a la ciutat i, per tant, el seu ull no estava posat en el lloc.
18 Perquè si abans no haguessin estat embolcallats en molts pecats, aquest home, tan bon punt havia vingut, havia estat flagel·lat i retirat de la seva presumpció, com era Heliodor, a qui el rei Seleuc va enviar a veure el tresor.
19 No obstant això, Déu no va escollir el poble per amor del lloc, sinó el lloc llunyà per amor del poble.
20 I, per tant, el mateix lloc, que va participar amb ells de l'adversitat que va passar a la nació, va comunicar després els beneficis enviats pel Senyor; i com va ser abandonat en la ira del Totpoderós, així també, el gran Senyor reconciliat, va ser instaurat amb tota glòria.
21 Aleshores, quan Antíoc va haver de treure mil vuit-cents talents del temple, va marxar de pressa cap a Antioquia, amb el seu orgull per fer navegable la terra i el mar transitable a peu: tal era la seva altiveria.
22 I va deixar governants per molestar la nació: a Jerusalem, Felip, pel seu país frigi i per costums més bàrbars que aquell que el va establir allà;
23 I a Garizim, Andrònic; i a més, Menelau, que pitjor que tots els altres portava una mà pesada sobre els

ciutadans, tenint ment maliciós contra els seus compatriotes els jueus.
24 També va enviar el detestable cap Apol·loni amb un exèrcit de vint-i-dos mil, manant-li que matés tots els que estaven en la seva millor edat i que vengués les dones i els més joves:
25 El qual, en arribar a Jerusalem, i pretenent la pau, es va abstenir fins al dia sant del dissabte, quan va prendre els jueus que celebraven el dia, i va manar als seus homes que s'armessin.
26 I així va matar a tots els que anaven a la celebració del dissabte, i corrent per la ciutat amb armes va matar una gran multitud.
27 Però Judes Macabeu amb nou més, o més o menys, es va retirar al desert i va viure a les muntanyes a la manera de les bèsties, amb la seva companyia, que s'alimentava contínuament d'herbes, perquè no fossin partícips de la contaminació.

CAPÍTOL 6

1 Poc després, el rei va enviar un vell d'Atenes per obligar els jueus a apartar-se de les lleis dels seus pares i a no seguir les lleis de Déu:
2 I contaminar també el temple de Jerusalem, i anomenar-lo temple de Júpiter Olímpiu; i que a Garizim, de Júpiter el Defensor dels estranys, com ells van desitjar que habitaven en el lloc.
3 L'arribada d'aquesta maldat va ser dolorosa i dolorosa per al poble:
4 Perquè el temple es va omplir de revoltes i de festa pels gentils, que es van atrevir amb les prostitutes i tenien a veure amb dones dins el circuit dels llocs sants, i a més a més, portaven coses que no eren lícites.
5 L'altar també estava ple de coses profanes, que la llei prohibeix.
6 Tampoc era lícit a un home guardar els dies de dissabte o els dejunis antics, ni declarar-se de cap manera jueu.
7 I el dia del naixement del rei cada mes eren portats per amarga constricció per menjar dels sacrificis; i quan es va mantenir el dejuni de Bacus, els jueus es van veure obligats a anar en processó a Bacus, portant heura.
8 A més, va sortir un decret a les ciutats veïnes dels pagans, per suggeriment de Ptolemeu, contra els jueus, perquè observessin les mateixes modes i participessin dels seus sacrificis:
9 I qui no s'ajustés als costums dels gentils, hauria de ser mort. Llavors un home podria haver vist la misèria actual.
10 Perquè es van portar dues dones que havien circumcidat els seus fills; els quals, després d'haver conduït obertament al voltant de la ciutat, els nens es van donar els pits, els van fer caure de cap de la muralla.
11 I d'altres que s'havien anat junts a les coves properes per guardar el dissabte en secret, sent descoberts per Felip, foren cremats tots junts, perquè es van fer una consciència per ajudar-se per l'honor del dia més sagrat.
12 Ara demano als qui llegeixen aquest llibre que no es desanimin per aquestes calamitats, sinó que jutgin que aquests càstigs no són per a la destrucció, sinó per a castigar la nostra nació.
13 Perquè és una mostra de la seva gran bondat, quan els malvats no són patits durant molt de temps, sinó immediatament castigats.
14 Perquè no com passa amb les altres nacions, a les quals el Senyor es resisteix pacientment a castigar, fins que no arribin a la plenitud dels seus pecats, ell tracta amb nosaltres.
15 No sigui que, arribat al cim del pecat, després es venjés de nosaltres.
16 I, per tant, mai no ens retira la seva misericòrdia; i encara que castiga amb l'adversitat, no abandona mai el seu poble.
17 Però que això que hem dit ens serveixi d'advertència. I ara arribarem a la declaració de l'assumpte en poques paraules.
18 Eleazar, un dels principals escribas, un home vell i de semblant benvolgut, es va veure obligat a obrir la boca i a menjar carn de porc.
19 Però ell, preferint morir gloriosa que no pas viure tacat d'una abominació com aquesta, la va escopir i va venir per si mateix al turment.
20 Com havia de venir, els que estan decidits a destacar-se en contra d'aquelles coses que no són lícits per tastar l'amor a la vida.
21 Però els que tenien l'encarregat d'aquella festa dolenta, per l'antiga coneixença que tenien amb l'home, el van demanar a part, que li portés carn de les seves pròpies provisions, tal com li era lícit utilitzar, i fes com si menjava de la carn presa del sacrifici manat pel rei;
22 perquè en fer-ho fos alliberat de la mort, i per l'antiga amistat amb ells trobés agraïment.
23 Però va començar a considerar amb discreció, i com era la seva edat, i l'excel·lència dels seus anys antics, i l'honor del seu cap gris, on havia vingut, i la seva educació més honesta des d'un nen, o més aviat la santa llei feta i donat per Déu: per això va respondre en conseqüència, i va voler que de seguida l'enviessin al sepulcre.
24 Perquè la nostra edat no convé, va dir, de cap manera disimular, per la qual cosa molts joves poguessin pensar que Eleazar, que tenia vuitanta anys i deu anys, havia anat ara a una religió estranya;
25 I així ells, per la meva hipocresia, i el desig de viure una mica de temps i un moment més, haurien de ser enganyats per mi, i tinc una taca a la meva vellesa i la faig abominable.
26 Perquè encara que de moment seré alliberat del càstig dels homes, però no hauria d'escapar de la mà del Totpoderós, ni viu ni mort.
27 Per això ara, canviant aquesta vida amb homenatge, em mostraré tal com requereix la meva edat,
28 I deixeu un exemple notable als que són joves perquè morin voluntàriament i valentament per les lleis honorables i santes. I quan va haver dit aquestes paraules, de seguida va anar al turment:
29 Els qui el van portar a canviar la bona voluntat el van portar una mica abans a l'odi, perquè els discursos

esmentats procedien, segons pensaven, d'una ment desesperada.
30 Però quan estava a punt per morir de cops, va gemegar i va dir: És manifest al Senyor, que té el coneixement sagrat, que si bé podria haver estat alliberat de la mort, ara suporto dolors en el cos sent cops. : però en l'ànima estic ben content de patir aquestes coses, perquè el temo.
31 I així va morir aquest home, deixant la seva mort com un exemple de noble coratge i un record de virtut, no només als joves, sinó a tota la seva nació.

CAPÍTOL 7

1 També succeí que set germans amb la seva mare foren pres i obligats pel rei contra la llei a tastar carn de porc, i foren turmentats amb flagells i fuets.
2 Però un dels que parlaven primer va dir així: Què vols demanar o aprendre de nosaltres? estem disposats a morir, en lloc de transgredir les lleis dels nostres pares.
3 Llavors el rei, enfurismat, va manar que s'escalfessin paelles i olles:
4 El qual, de seguida, calent, va manar que tallés la llengua del primer que parlava i que li tallessin les últimes parts del cos, mirant la resta dels seus germans i la seva mare.
5 Ara, quan va quedar així mutilat en tots els seus membres, va manar que encara era viu que el portés al foc i que el fregessin a la paella; i com que el vapor de la paella s'havia dispersat durant un bon espai, van exhortar-ne un. un altre amb la mare per morir viril, dient així:
6 El Senyor Déu ens mira i, en veritat, ens consola, tal com va declarar Moisès en el seu cant, que els va donar testimoni davant els seus rostres, dient: I serà consolat en els seus servents.
7 Llavors, quan el primer va ser mort després d'aquest nombre, van portar el segon per fer-li un cac de burla; i quan li van haver de treure la pell del cap amb els cabells, li van preguntar: "Vols menjar, abans que siguis castigat per tot arreu". cada membre del teu cos?
8 Però ell va respondre en la seva llengua i va dir: No. Per això també va rebre el següent turment per ordre, com el primer.
9 I quan va arribar a l'últim suspir, va dir: Tu, com una fúria, ens treus d'aquesta vida present, però el Rei del món ens ressuscitarà a la vida eterna, que hem mort per les seves lleis.
10 Després d'ell, el tercer es va fer burla, i quan se'l va demanar, va treure la llengua, i aviat, allargant les mans amb força.
11 I va dir amb coratge: Aquests els tenia del cel; i per les seves lleis els menyspreo; i d'ell espero tornar-los a rebre.
12 De tal manera que el rei i els qui anaven amb ell es van meravellar de la valentia del jove, perquè res no tenia en compte els dolors.
13 Quan també aquest home va ser mort, van turmentar i mutilar el quart de la mateixa manera.
14 Llavors, quan estava a punt per morir, va dir així: És bo, ser mort pels homes, esperar que l'esperança de Déu sigui ressuscitada per ell; pel que fa a tu, no tindràs resurrecció a la vida.
15 Després van portar també el cinquè i el van mutilar.
16 Llavors va mirar el rei i li va dir: Tu tens poder sobre els homes, ets corruptible, fas el que vols; però no penseu que la nostra nació és abandonada per Déu;
17 Però espera un temps i mira el seu gran poder, com et turmentarà a tu i a la teva descendència.
18 Després d'ell també van portar el sisè, el qual, disposat a morir, va dir: No us deixeu enganyar sense motiu, perquè patim aquestes coses per nosaltres mateixos, havent pecat contra el nostre Déu; per tant, ens han fet coses meravelloses.
19 Però no pensis tu, que prens a la mà per lluitar contra Déu, que en sortiràs impune.
20 Però la mare era meravellosa per sobre de tot i digna d'un record honorable: perquè quan va veure assassinats els seus set fills en l'espai d'un dia, ho va suportar amb gran coratge, per l'esperança que tenia en el Senyor.
21 Sí, els va exhortar a cadascun en la seva llengua, plena d'esperits valents; i despertant els seus pensaments de dona amb un estómac viril, els va dir:
22 No sé com vau entrar al meu ventre, perquè no us vaig donar ni alè ni vida, ni vaig ser jo qui vaig formar els membres de cadascun de vosaltres;
23 Però sens dubte, el Creador del món, que va formar la generació de l'home i va descobrir el principi de totes les coses, també per la seva pròpia misericòrdia us donarà alè i vida de nou, ja que ara no us considereu per les seves lleis. sake.
24 Llavors Antíoc, creient-se menyspreat i sospitant que era un discurs repugnant, mentre el més jove encara vivia, no només l'exhortà amb paraules, sinó que també li assegurava amb juraments que el faria ric i feliç. home, si volgués apartar-se de les lleis dels seus pares; i que també el prendria per amic, i li confiaria els afers.
25 Però com que el jove en cap cas el volia escoltar, el rei va cridar la seva mare i la va exhortar que aconsellés al jove que li salvés la vida.
26 I quan ell la va exhortar amb moltes paraules, li va prometre que aconsellaria el seu fill.
27 Però ella s'inclinava davant d'ell, rient del cruel tirà amb menyspreu, parlava d'aquesta manera en la llengua del seu país; Fill meu, tingues pietat de mi, que t'he donat nou mesos al ventre, et vaig donar aquests tres anys, et vaig nodrir, et vaig educar fins a aquesta edat i vaig suportar els problemes de l'educació.
28 Et suplico, fill meu, mira el cel i la terra, i tot el que hi ha, i considera que Déu els va fer de coses que no eren; i així es va fer la humanitat igualment.
29 No tinguis por d'aquest atormentador, sinó que, essent digne dels teus germans, pren la teva mort perquè et pugui tornar a rebre amb misericòrdia amb els teus germans.
30 Mentre ella encara deia aquestes paraules, el jove va dir: A qui espereu? No compliré el manament del rei, sinó que compliré el manament de la llei que Moisès va donar als nostres pares.

31 I tu, que has estat l'autor de tots els mals contra els hebreus, no fugiràs de les mans de Déu.
32 Perquè patim pels nostres pecats.
33 I encara que el Senyor vivent s'enfadi amb nosaltres una mica per la nostra correcció i correcció, però tornarà a ser un amb els seus servents.
34 Però tu, home impie i de tots els més malvats, no t'enalti sense causa, ni t'enflegis amb esperances incertes, alçant la teva mà contra els servents de Déu:
35 Perquè encara no has escapat del judici del Déu Totpoderós, que ho veu tot.
36 Perquè els nostres germans, que ara han patit un breu dolor, estan morts sota l'aliança de Déu de vida eterna; però tu, pel judici de Déu, rebràs un just càstig pel teu orgull.
37 Però jo, com a germans meus, ofereixo el meu cos i la meva vida per les lleis dels nostres pares, suplicant Déu que aviat sigui misericordiós amb la nostra nació; i que tu, amb turments i plagues, confessis que ell sol és Déu;
38 I perquè cessi en mi i en els meus germans la ira del Totpoderós, que s'ha portat amb justícia sobre la nostra nació.
39 El rei, enfurismat, li va lliurar pitjor que tots els altres, i es va adonar amb greu que se'n burlaven.
40 Així doncs, aquest home va morir sense contaminació i va posar tota la seva confiança en el Senyor.
41 Finalment, després dels fills, la mare va morir.
42 Amb això n'hi ha prou d'haver parlat sobre les festes idòlatres i les tortures extremes.

CAPÍTOL 8

1 Llavors Judes Macabeu i els qui anaven amb ell van entrar en secret a les ciutats i van reunir els seus parents i van reunir amb ells tots els que seguien en la religió dels jueus i van reunir uns sis mil homes.
2 I van invocar el Senyor perquè mirés el poble trepitjat de tots; i també compadeix del temple profanat dels impius;
3 I que tindria compassió de la ciutat, molt desfigurada i a punt per ser feta fins a terra; i escolta la sang que li cridava,
4 I recordeu la matança perversa d'infants inofensius i les blasfèmies comeses contra el seu nom; i que mostraria el seu odi contra els malvats.
5 Quan Macabeu tenia la seva companyia al voltant d'ell, els pagans no li podien resistir, perquè la ira del Senyor es va convertir en misericòrdia.
6 Per això va arribar sense adonar-se, va cremar pobles i ciutats, i es va posar a les seves mans els llocs més còmodes, i va vèncer i va fer fugir no poca quantitat dels seus enemics.
7 Però va aprofitar especialment la nit per a intents tan secrets, de tal manera que el fruit de la seva santedat s'escampava per tot arreu.
8 Aleshores, quan Felip va veure que aquell home augmentava a poc a poc i que les coses prosperaven amb ell encara més i més, va escriure a Ptolemeu, el governador de Celosíria i Fenícia, perquè ajudés més els afers del rei.
9 Llavors, escollint de seguida Nicànor, fill de Pàtrocle, un dels seus amics especials, el va enviar amb no menys de vint mil nacions de totes les nacions sota seu, per eliminar tota la generació dels jueus; i amb ell es va unir també a Gòrgias un capità, que en qüestions de guerra tenia una gran experiència.
10 Així doncs, Nicànor es va comprometre a guanyar tants diners amb els jueus captius, com hagués de sufragar el tribut de dos mil talents que el rei havia de pagar als romans.
11 Per això, immediatament va enviar a les ciutats de la costa del mar, proclamant la venda dels jueus captius, i prometent que tindrien vuitanta deu cossos per un talent, sense esperar la venjança que li havia de seguir per part del Déu Totpoderós.
12 Ara, quan Judes va saber la vinguda de Nicànor, i va comunicar als qui anaven amb ell que l'exèrcit era a prop,
13 Els qui tenien por i desconfiaven de la justícia de Déu, van fugir i es van retirar.
14 Uns altres van vendre tot el que els quedava i, a més, van demanar al Senyor que els alliberés, venuts pel malvat Nicanor abans que es trobessin junts:
15 I si no per amor d'ells mateixos, tanmateix pels pactes que havia fet amb els seus pares, i pel seu sant i gloriós nom, pel qual eren cridats.
16 Així doncs, Macabeu va reunir els seus homes fins a un nombre de sis mil, i els va exhortar a no ser assolits pel terror de l'enemic, ni a tenir por de la gran multitud dels pagans, que s'havien anat malament contra ells; però lluitar amb homes,
17 I per posar davant els seus ulls el mal que havien fet injustament al lloc sant, i el tracte cruel de la ciutat, de la qual es van burlar, i també l'eliminació del govern dels seus avantpassats:
18 Perquè ells, va dir, confien en les seves armes i en la seva valentia; però la nostra confiança està en el Totpoderós, que d'una manera pot fer caure els que vénen contra nosaltres, i també tot el món.
19 A més, els va explicar quins ajuts havien trobat els seus avantpassats i com van ser lliurats, quan sota Sennaquerib van morir cent vuitanta-cinc mil.
20 I els va explicar la batalla que van tenir a Babilònia amb els gàlates, com només van arribar vuit mil en total al negoci, amb quatre mil macedonis, i que els macedonis estaven perplexos, els vuit mil van destruir cent vint mil. per l'ajuda que van tenir del cel, i així van rebre un gran botí.
21 Així, quan els va atrevir amb aquestes paraules i disposats a morir per la llei i el país, va dividir el seu exèrcit en quatre parts;
22 I es va unir amb els seus germans, caps de cada banda, amb Simó, Josep i Jonatan, donant a cada un mil cinc-cents homes.
23 També va encarregar a Eleazar que llegís el llibre sagrat; i quan els va donar aquesta consigna: Ajut de Déu; ell mateix liderant la primera banda,

24 I amb l'ajuda del Totpoderós van matar més de nou mil enemics, i van ferir i mutilar la major part de l'exèrcit de Nicanor, i així ho van fer fugir;
25 I van agafar els diners que venien a comprar-los, i els van perseguir lluny, però mancats de temps van tornar:
26 Perquè era el dia abans del dissabte, i per això ja no els perseguien.
27 Així doncs, quan van reunir les seves armadures i van saquejar els seus enemics, es van ocupar durant el dissabte, donant grans lloances i gràcies al Senyor, que els havia conservat fins aquell dia, que va ser el començament de la misericòrdia que els destil·lava.
28 I després del dissabte, quan havien donat part del botí als mutilats, a les vídues i als orfes, la resta es van repartir entre ells i els seus servents.
29 Un cop fet això, i havien fet una súplica comuna, van suplicar al Senyor misericordiós que es reconciliés per sempre amb els seus servents.
30 A més, dels que estaven amb Timoteu i Bàquides, que van lluitar contra ells, van matar més de vint mil, i molt fàcilment es van aixecar forts i alts, i es van repartir entre ells molts botí més, i van fer manilles, orfes, vídues, sí, i els vells també, iguals en botí amb ells mateixos.
31 I quan van reunir les seves armadures, les van guardar totes amb cura en llocs convenients, i la resta del botí van portar a Jerusalem.
32 També van matar a Filarques, aquell malvat que estava amb Timoteu, i havia molestat els jueus de moltes maneres.
33 A més, quan celebraven la festa de la victòria al seu país, van cremar Cal·lístenes, que havia calat foc a les portes santes, que havia fugit a una casa petita; i així va rebre una recompensa adequada per la seva maldat.
34 Pel que fa al desgràs Nicànor, que havia portat mil mercaders per comprar els jueus,
35 Va ser amb l'ajuda del Senyor abatut per ells, de qui menys va tenir en compte; i despullant els seus vestits gloriosos, i despedint la seva companyia, va arribar com un servent fugitiu pel mig de la terra fins a Antioquia, amb una gran deshonra, perquè el seu exèrcit va ser destruït.
36 Així, ell, que es va encarregar de pagar als romans el seu tribut per mitjà de captius a Jerusalem, va dir a l'estranger que els jueus tenien Déu per lluitar per ells i, per tant, no podien ser ferits, perquè seguien les lleis que els va donar.

CAPÍTOL 9

1 En aquell temps Antíoc va sortir deshonrat del país de Pèrsia
2 Perquè havia entrat a la ciutat anomenada Persèpolis, i havia anat a robar el temple i a ocupar la ciutat; amb la qual cosa la multitud que corre a defensar-se amb les seves armes els va fer fugir; i així va succeir que Antíoc, fet fugir dels habitants, va tornar avergonyit.
3 Quan va arribar a Ecbatà, se li va comunicar el que havia passat a Nicànor i Timoteu.
4 Llavors inflor d'ira. va pensar venjar dels jueus la desgràcia que li van fer els que el van fer fugir. Per això, va manar al seu carretó que conduís sense parar i que enviés el viatge, el judici de Déu ara el seguia. Perquè havia parlat amb orgull d'aquesta mena: Que vindria a Jerusalem i la convertiria en un sepulcre comú dels jueus.
5 Però el Senyor Totpoderós, el Déu d'Isreal, el va colpejar amb una plaga incurable i invisible: o tan bon punt va haver pronunciat aquestes paraules, va venir sobre ell un dolor de les entranyes que no tenia remei, i dolors turments de les parts interiors;
6 I això amb molta justícia: perquè havia turmentat les entranyes d'altres homes amb molts i estranys turments.
7 No obstant això, ell no va cessar gens de la seva presunció, sinó que encara es va omplir d'orgull, esgotant foc en la seva ira contra els jueus i va ordenar que s'apressés el viatge; ; de manera que amb una caiguda adolorida, tots els membres del seu cos estaven molt dolguts.
8 I així aquell que una mica abans va pensar que podria dominar les ones del mar, (tan orgullós era més enllà de la condició humana) i pesar les altes muntanyes en una balança, ara va ser llançat a terra i portat en una sorra de cavalls. , mostrant a tots el poder manifest de Déu.
9 De manera que els cucs van sortir del cos d'aquest malvat, i mentre vivia en pena i dolor, la seva carn va caure, i la brutícia de la seva olor va ser sorollosa per a tot el seu exèrcit.
10 I l'home, que pensava una mica abans que podia arribar fins a les estrelles del cel, ningú no podia suportar-lo per la seva intolerable pudor.
11 Aquí, doncs, afligit, va començar a deixar el seu gran orgull i a conèixer-se a si mateix pel flagell de Déu, i el seu dolor augmentava cada moment.
12 I quan ell mateix no podia suportar la seva pròpia olor, va dir aquestes paraules: Convé sotmetre's a Déu, i que un home mortal no es pensi amb orgull de si mateix si fos Déu.
13 Aquest malvat també va fer un vot al Senyor, que ara ja no vol tenir pietat d'ell, dient així:
14 Que la ciutat santa (a la qual anava de pressa a posar-la a terra i a fer-ne un sepulcre comú), la posava en llibertat:
15 I pel que fa als jueus, que ell havia considerat no dignes de ser enterrats, sinó de ser expulsats amb els seus fills perquè els devoressin les aus i les bèsties salvatges, els convertiria en iguals als ciutadans d'Atenes:
16 I el temple sagrat, que abans havia destrossat, guarniria amb bons regals, restauraria tots els vasos sagrats amb molts més, i pagava amb els seus propis ingressos les despeses dels sacrificis:
17 Sí, i també ell mateix esdevindria jueu, i passaria per tot el món que estava habitat i declararia el poder de Déu.
18 Però, per tot això, els seus dolors no van cessar, perquè el judici just de Déu va arribar sobre ell; per això, desesperat de la seva salut, va escriure als jueus la carta subscrita, que contenia la forma d'una súplica, d'aquesta manera:
19 Antíoc, rei i governador, als bons jueus els seus ciutadans desitja molta alegria, salut i prosperitat:

20 Si a vosaltres i als vostres fills us vau bé, i els vostres afers us contenten, donaré moltíssimes gràcies a Déu, tenint la meva esperança al cel.
21 Pel que fa a mi, era feble, o, si no, m'hauria recordat amablement el vostre honor i bona voluntat tornant de Pèrsia, i sent pres d'una greu malaltia, vaig pensar que calia tenir cura de la seguretat comuna de tots:
22 No desconfiant de la meva salut, però tenint una gran esperança d'escapar d'aquesta malaltia.
23 Però tenint en compte que fins i tot el meu pare, en quina època va conduir un exèrcit als països alts. nomenat successor,
24 Per tal que, si alguna cosa s'esdevingués en contra de l'esperat, o si s'aportés alguna notícia que fos greu, els del país, sabent a qui quedava l'estat, no es preocupessin:
25 Un cop més, tenint en compte que els prínceps que són fronters i veïns del meu regne esperen oportunitats i esperen quin serà l'esdeveniment. He nomenat rei el meu fill Antíoc, a qui sovint vaig encarregar i recomanar a molts de vosaltres, quan vaig pujar a les províncies altes; a qui he escrit el següent:
26 Per tant, prego i us demano que recordeu els beneficis que us he fet en general i en especial, i que tots els homes siguin fidels a mi i al meu fill.
27 Perquè estic convençut que ell, que entén la meva ment, cedirà favorablement i amablement als vostres desitjos.
28 Així, l'assassí i el blasfem, després de patir molt greument, com va suplicar als altres homes, va morir d'una mort miserable en un país estrany a les muntanyes.
29 I Felip, que s'havia criat amb ell, es va endur el seu cos, el qual també tement el fill d'Antioc va anar a Egipte a Ptolemeu Filomètor.

CAPÍTOL 10

1 Ara Macabeu i la seva companyia, el Senyor que els guiava, van recuperar el temple i la ciutat:
2 Però els altars que els pagans havien construït al carrer obert, i també les capelles, van enderrocar.
3 Després de netejar el temple, van fer un altre altar, i van colpejar pedres, van treure-hi foc, i al cap de dos anys van oferir un sacrifici i van posar encens, llums i pa de proposició.
4 Quan això va ser fet, van caure a terra i van suplicar al Senyor que no poguessin entrar més en aquests problemes; però si van pecar més contra ell, que ell mateix els castigaria amb misericòrdia, i que no fossin lliurats a les nacions blasfemes i bàrbares.
5 Ara bé, el mateix dia que els estrangers profanaren el temple, el mateix dia es va tornar a purificar, fins i tot el vint-i-cinc del mateix mes, que és Casleu.
6 I van celebrar els vuit dies amb alegria, com a la festa dels tabernacles, recordant que no feia temps havien celebrat la festa dels tabernacles, quan vagaven per les muntanyes i els caus com les bèsties.
7 Per això van donar branques i branques belles, i també palmeres, i van cantar salms a aquell que els havia donat bon èxit en la neteja del seu lloc.
8 També van ordenar per un estatut i un decret comú que tots els anys es celebressin aquells dies de tota la nació dels jueus.
9 I aquest va ser el final d'Antíoc, anomenat Epífanes.
10 Ara explicarem els fets d'Antíoc Eupator, que era fill d'aquest malvat, recollint breument les calamitats de les guerres.
11 Així, quan va arribar a la corona, va posar a un tal Lisies els afers del seu regne i el va nomenar el seu governador principal de Celosíria i Fenícia.
12 Perquè Ptolemeu, que s'anomenava Macron, va optar més aviat per fer justícia als jueus pel mal que se'ls havia fet, es va esforçar per mantenir la pau amb ells.
13 Llavors, acusat dels amics del rei davant Eupator, i cridat traïdor a cada paraula perquè havia marxat de Xipre, que Filomètor li havia encarregat, i se'n va anar a Antíoc Epífanes, i com que no es trobava en un lloc honorable, es va desanimar tant. , que es va enverinar i va morir.
14 Però quan Gòrgias era governador de les fortaleses, va llogar soldats i va alimentar constantment la guerra amb els jueus:
15 I amb tot això, els idumeus, havent posat a les seves mans les fortaleses més còmodes, van mantenir ocupats els jueus, i van rebre els que havien estat expulsats de Jerusalem, i van anar per alimentar la guerra.
16 Llavors els qui estaven amb Macabeu van suplicar i van suplicar Déu que els ajudés; i així van córrer amb violència sobre les fortaleses dels idumeus,
17 I atacant-los amb força, van guanyar les fortaleses i van evitar tots els que lluitaven a la muralla, i van matar tots els que queien a les seves mans i van matar no menys de vint mil.
18 I perquè alguns, que eren no menys de nou mil, van fugir junts en dos castells molt forts, amb tot tipus de coses convenients per sostenir el setge,
19 El Macabeu va deixar Simó i Josep, i també Zaqueu i els que eren amb ell, que n'hi havia prou per assetjar-los, i se'n va anar cap als llocs que més necessitaven la seva ajuda.
20 Ara bé, els qui estaven amb Simó, conduïts per la cobdícia, es van convèncer per diners per mitjà d'alguns dels que eren al castell, i van agafar setanta mil dracmes i alguns d'ells van deixar escapar.
21 Però quan li van explicar a Macabeu el que havia passat, va reunir els governadors del poble i va acusar aquells homes que havien venut els seus germans per diners i va deixar lliures els seus enemics per lluitar contra ells.
22 Llavors va matar els que van ser trobats traïdors, i de seguida va prendre els dos castells.
23 I aconseguint un bon èxit amb les seves armes en tot allò que portava a la mà, va matar a les dues fortificacions més de vint mil.
24 Llavors Timoteu, a qui els jueus havien vençut abans, quan havia reunit una gran multitud d'exèrcits estrangers i no pocs cavalls d'Àsia, va venir com si volgués prendre els jueus amb la força de les armes.

25 Però quan es va acostar, els qui estaven amb el Macabeu es van tornar a pregar a Déu, els van esquitxar el cap amb terra i es van cenyir els lloms de sac.
26 I es va arrossegar als peus de l'altar i li va suplicar que tingués misericòrdia amb ells i que fos enemic dels seus enemics i adversari dels seus adversaris, tal com diu la llei.
27 Després de la pregària, van agafar les armes i van marxar més lluny de la ciutat; i quan es van acostar als seus enemics, es van quedar aïllats.
28 Ara que el sol acabava de sortir, es van unir tots dos; una part tenint juntament amb la seva virtut el seu refugi també al Senyor per a la promesa del seu èxit i victòria: l'altra banda fent el seu líder furiós de la seva batalla
29 Però quan la batalla es va enfortir, es van aparèixer als enemics del cel cinc homes bonics a cavall, amb brides d'or, i dos d'ells conduïen els jueus.
30 I va agafar Macabeu entre ells, i el va cobrir per totes bandes amb armes, i el va protegir, però va llançar fletxes i llamps contra els enemics, de manera que, estaven confusos de ceguesa i plens de problemes, van ser assassinats.
31 I van morir vint mil cinc-cents i sis-cents genets.
32 El mateix Timoteu va fugir a una fortalesa forta, anomenada Gawra, on Quereas era governador.
33 Però els qui estaven amb Macabeu van assetjar la fortalesa amb valentia durant quatre dies.
34 I els que eren dins, confiant en la força del lloc, van blasfemar molt i van pronunciar paraules dolentes.
35 No obstant això, el cinquè dia d'hora, vint joves de la companyia de Macabeu, inflamats d'ira a causa de les blasfèmies, van assaltar el mur amb un gran coratge i van matar tots els que es van trobar.
36 Altres també pujaven darrere d'ells, mentre estaven ocupats amb els que eren dins, van cremar les torres i encendre focs van cremar vius els blasfemes; i uns altres van obrir les portes i, després d'haver rebut a la resta de l'exèrcit, van prendre la ciutat,
37 I va matar Timoteu, que estava amagat en una fossa, i el seu germà Quereas, amb Apol·lofanes.
38 Un cop fet això, van lloar el Senyor amb salms i acció de gràcies, que havia fet coses tan grans per Israel i els va donar la victòria.

CAPÍTOL 11

1 Poc després, el protector i cosí del rei Lisies, que també s'encarregava dels afers, va sentir un gran disgust per les coses que es feien.
2 I quan va reunir uns vuitanta mil amb tots els genets, va venir contra els jueus, pensant fer de la ciutat una habitació dels gentils,
3 I per guanyar el temple, com les altres capelles dels pagans, i posar el gran sacerdoci a la venda cada any:
4 No tenint en compte el poder de Déu, sinó que s'enfadava amb els seus deu milers de lacais, els seus milers de genets i els seus vuitanta elefants.
5 Així que va arribar a Judea i es va acostar a Betsura, que era una ciutat forta, però llunyana de Jerusalem a uns cinc estades, i la va assetjar.
6 Quan els qui estaven amb Macabeu van sentir que assetjava les forts, ells i tot el poble van demanar al Senyor, amb ploraments i llàgrimes, que enviés un bon àngel per alliberar Israel.
7 Llavors el mateix Macabeu va agafar, primer de tot, les armes i va exhortar a l'altre a posar-se en perill juntament amb ell per ajudar els seus germans;
8 I mentre estaven a Jerusalem, es va aparèixer davant d'ells a cavall un home vestit de blanc i sacsejant les seves armadures d'or.
9 Llavors van lloar el Déu misericordiós tots junts i es van animar, de tal manera que estaven disposats no només a lluitar amb els homes, sinó també a les bèsties més cruels i a travessar murs de ferro.
10 Així avançaven amb les seves armadures, tenint un ajudant del cel, perquè el Senyor va ser misericordiós amb ells
11 I encarregant als seus enemics com lleons, van matar onze mil infants i setze-cents genets, i van fer fugir tots els altres.
12 Molts d'ells, també ferits, van escapar nus; i el mateix Lisies va fugir vergonyós, i així va escapar.
13 El qual, com que era un home intel·ligent, s'enviava amb ell mateix la pèrdua que havia tingut, i considerant que els hebreus no podien ser vençuts, perquè el Déu Totpoderós els ajudava, els va enviar:
14 I els va convèncer perquè acceptessin totes les condicions raonables, i els va prometre que persuadiria el rei que havia de ser-los amic.
15 Llavors Macabeu va consentir tot el que Lisias desitjava, tenint cura del bé comú; i tot allò que Macabeu va escriure a Lisies sobre els jueus, el rei ho va concedir.
16 Perquè hi havia cartes escrites als jueus des de Lisies en aquest sentit: Lisies envia una salutació al poble dels jueus:
17 Joan i Absolom, que eren enviats de vosaltres, em van lliurar la petició subscrita i van sol·licitar-ne l'execució del contingut.
18 Per tant, tot allò que calia informar al rei, ho he declarat, i ell m'ha concedit tot el que pogués.
19 I si aleshores us mantingueu lleials a l'estat, també m'esforçaré d'ara endavant per ser un mitjà del vostre bé.
20 Però dels detalls els he donat ordre, tant a aquests com als altres que provenen de mi, de comunicar-se amb vosaltres.
21 Que aneu bé. L'any cent-vuitè quaranta, el dia vint-i-quatre del mes Dioscorinthius.
22 La carta del rei contenia aquestes paraules: El rei Antíoc li saluda al seu germà Lisies:
23 Com que el nostre pare ha estat traslladat als déus, la nostra voluntat és que els que són al nostre regne visquin tranquils, perquè cadascú s'ocupi dels seus assumptes.
24 També entenem que els jueus no consentirien que el nostre pare fos portat al costum dels gentils, sinó que preferien mantenir la seva pròpia manera de viure, per això ens demanen que els permetéssim viuen segons les seves pròpies lleis.

25 Per tant, la nostra ment és que aquesta nació estarà en repòs, i hem decidit restaurar-los el seu temple, perquè visquin segons els costums dels seus avantpassats.
26 Fareu bé, doncs, d'enviar-los i de donar-los la pau, perquè, quan estiguin certificats de la nostra ment, puguin ser de gran consol i anar sempre alegrement dels seus propis afers.
27 I la carta del rei a la nació dels jueus era d'aquesta manera: El rei Antíoc envia una salutació al concili i a la resta dels jueus:
28 Si us va bé, tenim el nostre desig; també estem en bona salut.
29 Menelau ens va declarar que el vostre desig era tornar a casa i seguir els vostres propis negocis:
30 Per tant, els que se n'han de marxar tindran seguretat fins al trenta dia de Xàntic.
31 I els jueus utilitzaran la seva pròpia mena i lleis, com abans; i cap d'ells serà molestat de cap manera per coses fetes per ignorancia.
32 També he enviat Menelau perquè us consoli.
33 Que us vagi bé. L'any cent quaranta-vuitè i el dia quinze del mes Xàntic.
34 Els romans també els van enviar una carta amb aquestes paraules: Quin Memmi i Tit Manli, ambaixadors dels romans, envieu una salutació al poble dels jueus.
35 Tot el que ens ha concedit Lisies, el cosí del rei, també ens complau.
36 Però pel que fa a les coses que ell considerà que s'enviaven al rei, després que ho hàgiu avisat, envieu-ne un immediatament perquè us declarem com us convé, perquè ara anem a Antioquia.
37 Per tant, envieu-ne amb celeritat, perquè sabem quina és la vostra ment.
38 Adéu. Aquest any cent vuitè quaranta, el dia quinze del mes Xanthicus.

CAPÍTOL 12

1 Quan es van fer aquests pactes, Lisies va anar al rei i els jueus es dedicaven a la seva conreu.
2 Però dels governadors de diversos llocs, Timoteu i Apol·loni, fill de Geneu, també Jerònim i Demofont, i al costat d'ells Nicanor, governador de Xipre, no van permetre que estiguessin quiets i visquessin en pau.
3 Els homes de Joppe també van fer una acció tan impiesa: van pregar als jueus que habitaven entre ells perquè anessin amb les seves dones i els seus fills a les barques que havien preparat, com si no els haguessin fet mal.
4 Els quals ho van acceptar segons el decret comú de la ciutat, com a desitjats de viure en pau i sense sospitar de res; però quan van sortir a les profunditats, en van ofegar no menys de dos-cents.
5 Quan Judes va saber parlar d'aquesta crueltat contra els seus compatriotes, va ordenar als qui anaven amb ell que els preparessin.
6 I invocant Déu, el jutge just, va venir contra els assassins dels seus germans, va cremar el port durant la nit i va incendiar les barques i els va matar els que fugien allà.
7 I quan la ciutat va ser tancada, va marxar enrere, com si volgués tornar per extirpar tots els de la ciutat de Joppe.
8 Però quan va sentir que els jamnites es volien fer de la mateixa manera que els jueus que habitaven entre ells,
9 També es va trobar sobre els jamnites de nit i va calar foc al port i a la marina, de manera que es va veure la llum del foc a Jerusalem a dos-cents quaranta estadi.
10 Quan ja se'n van anar d'allà a nou estades en el seu camí cap a Timoteu, no menys de cinc mil homes a peu i cinc-cents genets dels àrabs s'hi van posar sobre ell.
11 Llavors hi va haver una batalla molt dura; però el costat de Judes amb l'ajuda de Déu va aconseguir la victòria; de manera que els nòmades d'Aràbia, vençuts, van demanar la pau a Judes, prometent-li tant que li donarien bestiar com que li agradaria d'una altra manera.
12 Llavors Judes, pensant que seria profitós en moltes coses, els va concedir la pau; després es van donar la mà i se'n van anar cap a les seves tendes.
13 També va anar a fer un pont cap a una ciutat forta, que estava tancada amb muralles i habitada per gent de diferents països; i es deia Caspis.
14 Però els que hi eren dins confiaven tant en la força de les muralles i en el proveïment d'aliments, que es van comportar de manera ruda amb els qui estaven amb Judes, insultant i blasfemant, i pronunciant paraules que no s'havien de dir.
15 Per això Judes amb la seva companyia, invocant el gran Senyor del món, que sense ariets ni màquines de guerra va enderrocar Jericó en temps de Josuè, va donar un assalt ferotge contra les muralles,
16 I va prendre la ciutat per voluntat de Déu i va fer massacres indescriptibles, de tal manera que es va veure un llac de dos estadi d'amplada prop del seu costat, ple ple, es va veure corrent de sang.
17 Llavors van marxar d'allà set-cents cinquanta estades i van arribar a Characa, on els jueus anomenats Tubieni.
18 Però, pel que fa a Timoteu, no el van trobar en aquells llocs, perquè abans d'haver enviat res, va marxar d'allà, després d'haver deixat una guarnició molt forta en una fortalesa.
19 No obstant això, Dositeu i Sosípater, que eren dels capitans de Macabeu, van sortir i van matar els que Timoteu havia deixat a la fortalesa, més de deu mil homes.
20 I Macabeu va agrupar el seu exèrcit per bandes, i els va posar sobre les bandes, i va anar contra Timoteu, que tenia al voltant d'ell cent vint mil homes de peu i dos mil cinc-cents genets.
21 Quan Timoteu es va assabentar de l'arribada de Judes, va enviar les dones i els nens i l'altre equipatge a una fortalesa anomenada Carnion, perquè la ciutat era difícil d'assetjar i incòmode d'arribar-hi, a causa de l'estretor de tots els llocs. .
22 Però quan Judes, el seu primer grup va aparèixer, els enemics, cops de por i terror per l'aparició d'aquell qui ho veu totes les coses, van fugir tot seguit, un corrent per aquest camí i un altre per allà, de manera que sovint eren

ferits. dels seus propis homes, i ferits amb la punta de les seves pròpies espases.
23 També Judes va ser molt seriós en perseguir-los, matant aquells desgraciats, dels quals va matar uns trenta mil homes.
24 A més, el mateix Timoteu va caure en mans de Dositeu i de Sosípater, als quals va suplicar amb molt d'artesania que el deixés marxar amb la seva vida, perquè tenia molts pares dels jueus i els germans d'alguns d'ells, que si posaven ell fins a la mort, no hauria de ser considerat.
25 Així doncs, quan els va assegurar amb moltes paraules que els restauraria sense fer-los, segons l'acord, el van deixar anar per salvar els seus germans.
26 Llavors Macabeu va marxar cap a Carnion i cap al temple d'Atargatis, i allí va matar vint-i-cinc mil persones.
27 I després d'haver-los fugit i destruït, Judes va traslladar l'exèrcit cap a Efron, una ciutat forta, on residia Lisies, i una gran multitud de diverses nacions, i els joves forts van guardar les muralles i les van defensar poderosament; també hi havia gran provisió de motors i dards.
28 Però, quan Judes i la seva colla van invocar Déu totpoderós, que amb el seu poder trenca la força dels seus enemics, van guanyar la ciutat i van matar vint-i-cinc mil dels que hi havia dins,
29 D'allí van marxar a Escitòpolis, que es troba a sis-cents estades de Jerusalem,
30 Però quan els jueus que hi vivien havien testimoniat que els escitopolitans els tractaven amb amor i els pregueren amablement en el moment de la seva adversitat;
31 Els van donar gràcies, desitjant que encara els fossin amics; i així van arribar a Jerusalem, quan s'acostava la festa de les setmanes.
32 I després de la festa, anomenada Pentecosta, van sortir contra Gòrgias, governador d'Idumea,
33 Ell va sortir amb tres mil homes de peu i quatre-cents genets.
34 I va succeir que en lluitar junts van ser assassinats uns quants jueus.
35 Aleshores, Dositeu, un de la companyia de Bacenor, que anava a cavall i un home fort, encara era sobre Gòrgias, i agafant-se el seu abric el va atreure a la força; i quan ell hauria pres viu aquell maleït, un genet de Tràcia que li venia damunt li va colpejar l'espatlla, de manera que Gòrgias va fugir a Marisa.
36 Quan els qui estaven amb Gòrgies havien lluitat durant molt de temps i estaven cansats, Judes va invocar el Senyor perquè es mostrés com els ajudants i els líders de la batalla.
37 I amb això va començar en la seva pròpia llengua, i va cantar salms amb veu alta, i es va precipitar sense saber-ho sobre els homes de Gòrgias, els va fer fugir.
38 Així doncs Judes va reunir el seu hoste i va entrar a la ciutat d'Odollam, i quan va arribar el setè dia, es van purificar, com era costum, i van guardar el dissabte al mateix lloc.
39 I l'endemà, com s'havia fet servir, Judes i la seva companyia van venir a recollir els cadàvers dels assassinats i a enterrar-los amb els seus parents a les tombes dels seus pares.
40 Sota els abrics de tots els assassinats van trobar coses consagrades als ídols dels jamnites, cosa que la llei prohibeix als jueus. Llavors tots van veure que aquesta era la causa per la qual van ser assassinats.
41 Tots, doncs, lloant el Senyor, el jutge just, que havia obert les coses que estaven amagades,
42 Es van dedicar a la pregària i li van suplicar que el pecat comès fos totalment desaparegut. A més, aquell noble Judes va exhortar el poble a guardar-se del pecat, perquè veien davant els seus ulls les coses que passaven pels pecats dels morts.
43 I quan va haver reunit tota la companyia per una suma de dues mil dracmes de plata, la va enviar a Jerusalem per oferir una ofrena pel pecat, fent-hi molt bé i honestament, ja que recordava la resurrecció:
44 Perquè si no hagués esperat que els assassinats haguessin ressuscitat, hauria estat superflu i va pregar pels morts.
45 I també en adonar-se que hi havia un gran favor reservat per a aquells que morien piadosament, era un pensament sagrat i bo. Llavors va fer una reconciliació pels morts, perquè fossin alliberats del pecat.

CAPÍTOL 13

1 L'any cent quaranta-novè es va dir a Judes que Antíoc Eupator venia a Judea amb un gran poder,
2 I amb ell Lisies, el seu protector i governador dels seus afers, amb un poder grec de gent de peu, cent deu mil, cinc mil tres-cents genets, vint-i-dos elefants i tres-cents carros armats amb ganxos.
3 També Menelau es va unir a ells, i amb gran dissimulació va animar Antíoc, no per salvaguardar el país, sinó perquè creia que havia estat nomenat governador.
4 Però el rei de reis va mossegar Antíoc contra aquest malvat desgraciat, i Lisies va informar al rei que aquell home era el causant de tots els mals, de manera que el rei va manar portar-lo a Berea i fer-lo morir, com el la manera és en aquest lloc.
5 Hi havia en aquell lloc una torre de cinquanta colzades d'alçada, plena de cendres, i tenia un instrument rodó que penjava a les cendres per totes bandes.
6 I qui fos condemnat per un sacrilegi o hagués comès qualsevol altre crim greu, allà tots el van empènyer a mort.
7 Aquell malvat va morir amb una mort semblant, sense ser enterrat a la terra; i això més justament:
8 Perquè com havia comès molts pecats al voltant de l'altar, el foc i les cendres del qual eren sants, va rebre la seva mort en cendres.
9 El rei va venir amb una ment bàrbara i altiva a fer als jueus molt pitjor del que s'havia fet en temps del seu pare.
10 Les coses, quan Judes va adonar-se, va manar a la gent que invoqués el Senyor nit i dia, perquè, si en algun

altre moment, ara també els ajudés, a punt de ser expulsat de la seva llei, del seu país. i del sant temple:
11 I que no permetria que el poble, que fins ara s'havia vist una mica refrescat, fos sotmès a les nacions blasfemes.
12 Aleshores, quan van haver fet això tots junts, i van pregar al Senyor misericordiós amb plors i dejuni, i estirats a terra durant tres dies, Judes, després d'haver-los exhortat, va ordenar que estiguessin preparats.
13 I Judes, a part dels ancians, va decidir, abans que l'exèrcit del rei entrés a Judea i aconseguís la ciutat, sortir i provar el cas en lluita amb l'ajuda del Senyor.
14 Així doncs, quan ho va entregar tot al Creador del món, i va exhortar els seus soldats a lluitar amb homes, fins a la mort, per les lleis, el temple, la ciutat, el país i la comunitat, va acampar al costat de Modin:
15 I després d'haver donat la consigna als qui eren al seu voltant: La victòria és de Déu; amb els joves més valents i escollits, va entrar a la tenda del rei de nit i va matar al campament uns quatre mil homes, i el cap dels elefants, amb tot el que hi havia sobre ell.
16 I finalment van omplir el campament de por i tumult, i van marxar amb bon èxit.
17 Això es va fer a la matinada, perquè la protecció del Senyor el va ajudar.
18 Quan el rei va haver tastat de la virilitat dels jueus, va anar a punt d'aconseguir les fortaleses per política,
19 I va marxar cap a Betsura, que era una fortalesa dels jueus; però va ser fugit, va fallar i va perdre els seus homes.
20 Perquè Judes havia comunicat als qui hi eren les coses necessàries.
21 Però Rodoc, que era a l'exèrcit dels jueus, va revelar els secrets als enemics; per això se'l va buscar, i quan l'havien aconseguit, el van posar a la presó.
22 El rei va tractar amb ells per segona vegada a Betsum, va donar la seva mà, va agafar la seva, va marxar, va lluitar contra Judes, va ser vençut;
23 Va escoltar que Felip, que estava per sobre dels assumptes d'Antioquia, estava desesperadament inclinat, confós, va suplicar als jueus, es va sotmetre i va jurar a totes les condicions iguals, va estar d'acord amb ells i va oferir sacrificis, va honrar el temple i va tractar amb bondat amb ells. el lloc,
24 I acceptat bé de Macabeu, el va fer governador principal des de Ptolemaida fins als gerrenis;
25 Va arribar a Ptolemaida; la gent d'allà estava afligida pels pactes; perquè van assaltar, perquè anul·larien els seus pactes:
26 Lisies va pujar al tribunal, va dir tot el que podia en defensa de la causa, va persuadir, va pacificar, els va fer ben afectats, va tornar a Antioquia. Així va anar tocant l'arribada i la marxa del rei.

CAPÍTOL 14

1 Al cap de tres anys, Judes va saber que Demetri, fill de Seleuc, havia entrat pel port de Trípolis amb un gran poder i una armada,
2 Havia pres el país i havia matat Antíoc i Lisies el seu protector.
3 Ara bé, un Alcim, que havia estat gran sacerdot, i s'havia contaminat voluntàriament en els temps de la seva barreja amb els gentils, ja que no podia salvar-se de cap manera, ni tenir més accés al sant altar,
4 Va arribar al rei Demetri l'any cent cinquanta i li va presentar una corona d'or i una palma, i també de les branques que s'utilitzaven solemnement al temple; i aquell dia va callar.
5 No obstant això, després d'haver tingut l'oportunitat d'afavorir la seva insensata empresa, i Demetri va ser cridat a consell i li va preguntar com els afectaven els jueus i què pretenien, va respondre:
6 Els jueus que va anomenar assieus, el capità dels quals és Judes Macabeu, nodreixen la guerra i són sediciosos, i no deixaran que la resta estigui en pau.
7 Per tant, jo, privat de l'honor dels meus avantpassats, em refereixo al gran sacerdoci, ara he vingut aquí:
8 Primer, en veritat, per la cura no fingida que tinc de les coses relatives al rei; i, en segon lloc, fins i tot per això pretenc el bé dels meus compatriotes: perquè tota la nostra nació està en no poca misèria pel tracte desaconsellat d'ells abans esmentat.
9 Per això, oh rei, com que saps totes aquestes coses, vés amb compte amb el país i la nostra nació, que està aprimida per tot arreu, segons la clemència que prestes mostres a tothom.
10 Mentre visca Judes, no és possible que l'estat estigui quiet.
11 No més aviat es va parlar d'ell, però altres amics del rei, que es van oposar amb malícia contra Judes, van fer més encens a Demetri.
12 I de seguida va cridar Nicanor, que havia estat amo dels elefants, i el va fer governador de Judea, el va enviar:
13 Manant-li que matés Judes, que escampés els qui eren amb ell, i que nomenés Alcim gran sacerdot del gran temple.
14 Llavors els pagans, que havien fugit de Judea de Judes, van arribar a Nicanor amb ramats, pensant que el mal i les calamitats dels jueus eren el seu benestar.
15 Quan els jueus van saber de l'arribada de Nicanor i que els pagans s'aixecaven contra ells, van llançar terra al cap i van suplicar a aquell que havia establert el seu poble per sempre, i que sempre ajuda a la seva part amb la manifestació de la seva presència. .
16 Així, per ordre del capità, van marxar immediatament d'allà i es van acostar a ells a la ciutat de Dessau.
17 Simó, germà de Judes, s'havia unit a la batalla amb Nicanor, però estava una mica desconcertat pel silenci sobtat dels seus enemics.
18 No obstant això, Nicànor, quan va sentir parlar de la virilitat dels que estaven amb Judes i de la valentia que tenien per lluitar pel seu país, no es va atrevir a provar l'assumpte amb l'espasa.
19 Per això va enviar Posidoni, Teodot i Matàtias per fer la pau.
20 Així doncs, quan s'havien pres un llarg consell sobre això, i el capità ho va fer conèixer a la multitud, i

semblava que tots estaven d'una ànima, van acceptar els pactes,
21 I van fixar un dia per reunir-se per ells mateixos; i quan va arribar el dia i es van posar tamborets per a qualsevol d'ells,
22 Ludas va posar homes armats preparats en llocs convenients, perquè els enemics no comessin de sobte alguna traïció; així que van fer una conferència pacífica.
23 Nicànor es va quedar a Jerusalem i no va fer cap mal, sinó que va enviar la gent que anava a ell.
24 I no volia apartar Judes de la seva vista, perquè estima l'home de cor.
25 També li va pregar que prengués esposa i engendrés fills; així que es va casar, es va callar i va participar d'aquesta vida.
26 Però Àlcim, en adonar-se de l'amor que hi havia entre ells, i considerant els pactes que s'havien fet, es va acostar a Demetri i li va dir que Nicanor no estava ben afectat cap a l'estat; per això havia ordenat a Judes, un traïdor al seu regne, com a successor del rei.
27 Llavors el rei, indignat i irritat amb les acusacions de l'home més malvat, va escriure a Nicanor, indicant-li que estava molt disgustat amb els pactes, i manant-li que enviés Macabeu presoner amb tota pressa a Antioquia.
28 Quan Nicanor va escoltar això, va quedar molt confós en ell mateix, i va prendre greument la voluntat d'anul·lar els articles que s'havien acordat, sense que l'home tingués cap culpa.
29 Però com que no hi havia cap tracte contra el rei, va vigilar el seu temps per fer-ho amb la política.
30 No obstant això, quan el Macabeu va veure que Nicanor començava a ser grosso amb ell i que el pregava amb més duresa del que solia, en adonar-se que tan amarga conducta no anava bé, va reunir no pocs dels seus homes i es va retirar. de Nicanor.
31 Però l'altre, sabent que la política de Judes l'impedia notablement, va entrar al temple gran i sagrat i va manar als sacerdots, que oferien els seus sacrificis habituals, que el lliurassin l'home.
32 I quan van jurar que no sabien saber on era l'home a qui buscava,
33 Va estendre la mà dreta cap al temple i va fer un jurament d'aquesta manera: Si no em lliureu Judes com a presoner, posaré aquest temple de Déu fins a terra, i destruiré l'altar. i erigir un temple notable a Bacus.
34 Després d'aquestes paraules, se'n va anar. Llavors els sacerdots van alçar les mans cap al cel, i van suplicar al qui sempre era un defensor de la seva nació, dient així:
35 A tu, Senyor de totes les coses, que no tens necessitat de res, t'ha agradat que el temple de la teva habitació fos entre nosaltres:
36 Ara, doncs, oh Senyor sant de tota santedat, guarda aquesta casa sempre impecable, que darrerament ha estat purificada, i tanca tota boca injusta.
37 Ara va ser acusat a Nicanor un tal Razis, un dels ancians de Jerusalem, amant dels seus compatriotes i home de molt bona reputació, que per la seva bondat era anomenat pare dels jueus.
38 Perquè en els temps anteriors, quan no es barrejaven amb els gentils, havia estat acusat de judaisme, i va posar en perill el seu cos i la seva vida amb tota vehemència per a la religió dels jueus.
39 Així que Nicanor, disposat a declarar l'odi que tenia als jueus, va enviar més de cinc-cents homes de guerra per prendre'l:
40 Perquè va pensar en portar-lo a fer molt mal als jueus.
41 Ara bé, quan la multitud hauria pres la torre, i violentament va irrompre a la porta exterior i va ordenar que s'incendiés el foc per cremar-la, ell, disposat a ser pres per totes bandes, va caure sobre la seva espasa;
42 Preferint morir amb homes que no pas venir a les mans dels malvats, ser insultats d'una altra manera del que semblava el seu noble naixement:
43 Però, perdent el seu cop per pressa, la gent també es va precipitar dins de les portes, va córrer amb valentia cap a la paret i es va arrossegar amb homes entre els més grossos.
44 Però ràpidament es van donar la volta, i es va fer un espai, va caure al mig del lloc buit.
45 No obstant això, mentre encara hi havia alè dins seu, inflamat d'ira, es va aixecar; i encara que la seva sang brollava com brots d'aigua, i les seves ferides eren greus, tot i així va córrer pel mig de la multitud; i dempeus sobre una roca escarpada,
46 Quan la seva sang ja havia desaparegut, es va treure les entranyes i, agafant-les amb les dues mans, les va llançar sobre la multitud, i va cridar al Senyor de la vida i de l'esperit que li restituís les entranyes, així va morir.

CAPÍTOL 15

1 Però Nicànor, quan va sentir que Judes i la seva companyia eren als llocs forts de Samaria, va decidir sense cap perill imposar-los el dissabte.
2 No obstant això, els jueus que es van veure obligats a anar amb ell van dir: No destruïu de manera tan cruel i bàrbara, sinó que honreu aquell dia que el qui ho veu tot, ha honrat amb santedat per sobre de tots els altres dies.
3 Llavors, el desgraciat més desgraciat va demanar si hi havia un poderós al cel que hagués manat que es guardés el dissabte.
4 I quan van dir: Hi ha al cel un Senyor viu i poderós, que va ordenar que es guardés el setè dia:
5 Llavors va dir l'altre: I jo també sóc poderós a la terra, i ordeno prendre les armes i fer els negocis del rei. No obstant això, va aconseguir que no es fessin la seva mala voluntat.
6 Així doncs, Nicanor, amb un orgull i una arrogancia extrema, va decidir erigir un monument públic de la seva victòria sobre Judes i els qui eren amb ell.
7 Però Macabeu va tenir sempre la confiança que el Senyor l'ajudaria:
8 Per això va exhortar el seu poble a no tenir por de l'arribada dels pagans contra ells, sinó a recordar l'ajuda que abans havien rebut del cel, i ara a esperar la victòria i l'ajuda que els hauria de venir del Totpoderós.
9 I així consolant-los de la llei i dels profetes, i recordant-los les batalles que havien guanyat abans, els va fer més alegres.

10 I quan els va despertar la ment, els va donar l'encàrrec, mostrant-los amb això tota la falsedat dels pagans i l'incompliment dels juraments.
11 Així armava a cada un d'ells, no tant amb la defensa d'escuts i llances, com amb paraules còmodes i bones; i a més d'això, els va dir un somni digne de ser cregut, com si hagués estat així, que ho feia. no poc alegrar-los.
12 I aquesta va ser la seva visió: Aquell Onías, que havia estat gran sacerdot, home virtuós i bo, reverend en la conversa, amable de condició, també ben parlat i exercit des d'infant en totes les virtuts, alçant les mans. va pregar per tot el cos dels jueus.
13 Fet això, de la mateixa manera va aparèixer un home amb els cabells grisos i molt gloriós, que era d'una majestat meravellosa i excel·lent.
14 Llavors Onías va respondre dient: Aquest és un amant dels germans, que prega molt pel poble i per la ciutat santa, és a dir, Jeremies, el profeta de Déu.
15 Llavors Jeremies, aixecant la mà dreta, va donar a Judes una espasa d'or, i en donar-la va dir així:
16 Preneu aquesta espasa santa, un do de Déu, amb la qual fereu els adversaris.
17 Així, ben consolats per les paraules de Judes, que eren molt bones, i capaços d'animar-los al valor i d'animar el cor dels joves, van decidir no acampar, sinó valent-se amb valentia, i varonilment per jutjar l'assumpte pel conflicte, perquè la ciutat i el santuari i el temple estaven en perill.
18 Perquè la cura que tenien per a les seves dones, i els seus fills, els seus germans i els seus familiars, els tenia menys en compte, però el temor més gran i principal era pel sant temple.
19 Tampoc els qui estaven a la ciutat no es van preocupar ni més ni menys que es preocupaven pel conflicte a l'estranger.
20 I ara, quan tots miraven quina hauria de ser la prova, i els enemics ja s'acostaven, i l'exèrcit es disposava en equip, les bèsties col·locades convenientment i els genets posats en ales,
21 El Macabeu, veient l'arribada de la multitud i els diversos equipaments d'armes i la ferocitat de les bèsties, va estendre les mans cap al cel i va invocar el Senyor que fa meravelles, sabent que la victòria no arriba per les armes, sinó com li sembla bé, ho dóna als qui són dignes:
22 Per això en la seva pregària va dir així: Senyor, vas enviar el teu àngel en temps d'Ezequies, rei de Judea, i vas matar a l'exèrcit de Senaquerib cent vuitanta-cinc mil.
23 Per això també ara, Senyor del cel, envia un bon àngel davant nostre per por i temor;
24 I per la força del teu braç que siguin assolits de terror, els que venen contra el teu poble sant per blasfemar. I així va acabar.
25 Llavors Nicanor i els que eren amb ell es van avançar amb trompetes i cançons.
26 Però Judes i la seva companyia es van trobar amb els enemics amb invocació i pregària.
27 Així que lluitant amb les seves mans i pregant Déu amb el cor, van matar no menys de trenta-cinc mil homes, perquè per l'aparença de Déu es van alegrar molt.
28 Quan va acabar la batalla, tornant de nou amb alegria, van saber que Nicanor jaia mort al seu arnès.
29 Llavors van fer un gran crit i un gran soroll, lloant el Totpoderós en la seva llengua.
30 I Judes, que sempre va ser el principal defensor dels ciutadans, tant en cos com en ment, i que va mantenir el seu amor cap als seus compatriotes durant tota la seva vida, va manar de tallar el cap a Nicanor i la seva mà amb l'espatlla i portar-los a Jerusalem. .
31 Així, quan va ser allà, va reunir els de la seva nació i va posar els sacerdots davant de l'altar, va fer cridar els que eren de la torre.
32 I els va mostrar el cap del vil Nicanor i la mà d'aquell blasfem, que amb orgullós havia estès contra el temple sagrat del Totpoderós.
33 I quan va haver tallat la llengua d'aquell impío Nicanor, va manar que la donassin a trossos als ocells i que pengessin la recompensa de la seva bogeria davant del temple.
34 Així doncs, tots van lloar al cel el Senyor gloriós, dient: Beneït sigui aquell que ha guardat el seu lloc sense contaminació.
35 També va penjar el cap de Nicanor a la torre, un signe evident i manifest per a tots l'ajuda del Senyor.
36 I van ordenar a tots amb un decret comú en cap cas deixar passar aquell dia sense solemnitat, sinó celebrar el dia tretze del mes dotzè, que en llengua siriana s'anomena Adar, el dia abans del dia de Mardoqueu.
37 Així va passar amb Nicanor, i des d'aleshores els hebreus tenien la ciutat en poder. I aquí acabaré.
38 I si he fet bé, i com convé la història, és el que he desitjat; però si és esvelt i mesquin, és el que podria aconseguir.
39 Perquè com és perjudicial beure sols vi o aigua; i com el vi barrejat amb l'aigua és agradable i delecta el gust, així com la parla ben enquadrada delecta les orelles dels qui llegeixen la història. I aquí serà el final.